

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER
YAZARI

LIZ CARLYLE

Aşk Sarmalı

Kaya_tr

Zeynep_mat

Carpe Diem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Liz Carlyle

Ask Sarmali

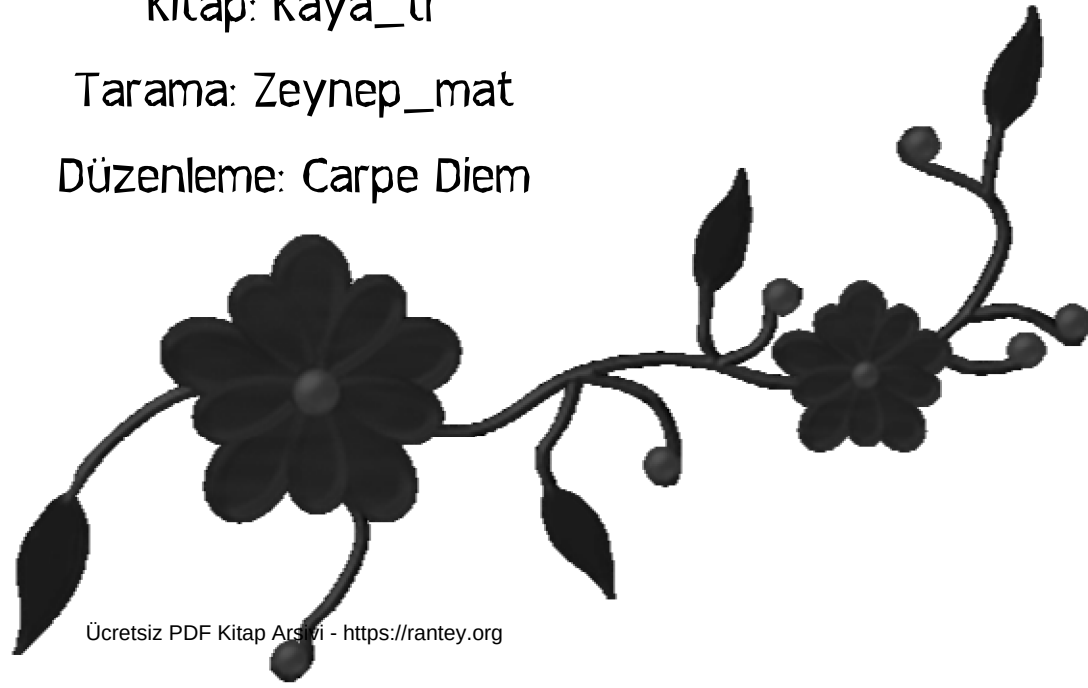
(Wicked All Day)

The Neville Family Serisi 6

Kitap: Kaya_tr

Tarama: Zeynep_mat

Düzenleme: Carpe Diem

Giris

BÜYÜK VE ŞAŞIRTICI OLAYLAR BAŞLIYOR

Ufak bir kız olmasına rağmen herkesten farklı olduğunu biliyordu. Soylular ve diğerleri -çok alt tabakadakiler- olarak ayrılan bir dünyada ne üst ne de alt tabakada yer alıyordu. Burnu soğuk bir pencere camına dayalı, fısıltılar ve yan bakışlarla çevrili bir dünyada yaşıyordu.

İlk hayallerinde prenses değil, kar beyaz önlüğü, ince yünden uzun gri elbisesi ve kolalı başlığıyla bir hizmetçiydi. Mutfak masasında arabacının kart oyunlarına kahkahalarla güler, diğerleriyle dirsek dirseğe çayını içer, kızarmış ekmeğini yerd. Oda hizmetçileriyle kurdelelerini değiştirir, dedikodu yapar, günün yarısını uşakla dolaşarak geçirirdi. O “diğerleri” denilenlerdendi. Kendisini *bir yerlere ait* hissediyordu.

Ancak penceresinden dışarıdaki dünyayı gözetleyecek kadar boyu uzadığı zaman, okumayı öğrenmesi gerektiğine karar verildi. Böylece hayallerin genelde gerçek olamadığını anlayacaktı. Büyük ve şaşırtıcı bir şey olmadıkça -ki bu hiçbir zaman olmuyor gibiydi- evrende başka hiç kimsenin kaderine yazılmamış gibi görünen o boşluğun içinde sonsuza dek kalacaktı. Nadir de olsa şehre götürüldüğü ya da babasının, Londra’nın genelevlerinde ve karanlık sokaklarında tekrar kaybolmadan önce onu dizinde hoplattığı zamanlar dışında şirret dadısının gözetimi altında, ışık ve sıcaklıktan yoksun bir evde yaşamıştı.

İşte bu kız, bir kalbi olduğunu bile tam olarak bilmediği o senelerde yüreğini katılaştırmaya başladı. Ailesine dair fısıltılarla hatta kimi zaman atılan kahkahalarla başa çıkmayı öğrendi. Fakat oyunlar oynanabilecek yemyeşil ve kocaman bir yeşilliğin olduğu ve bulutların mavi gökyüzünde hızla ilerlediği bugünkü gibi güzel günlerde, olanları düşünmemek için yemin ederdi.

“Zavallılık. Annesi onu hiç istememiş.”

Her zamanki gibi merhametli görünen kelimeler, tepeden bakan kısık bir ses tonuyla esintide taşıyor ve ardından kan emmek için dolanan bir sivrisinek gibi havada asılı kalıyordu.

Seslere kulağını tıkayıp küçük sivri çenesini geri çekerek olduğundan daha da ufak görünmeye çalıştı. Gerçekten de çok ufaktı. Kuzeni Robin’in ısrarla örtünün üzerine dizdiği kırmızıdı piyadelere dikkatini vermeye çalışarak birini seçip ufak adamı başka bir yere yerleştirdi.

“Kadın Fransızdı, değil mi? Metresi diyorum.”

“Biraz da İtalyan, dedi Cook. Çok da fena tavırları varmış.”

“Çocuğa da aynı huylar geçmiş işte, değil mi?”

Ardından kadınların kıkırdamaları duyuldu.

Elbette kızın kuzeni dedikoduların farkında değildi. Kızın piyadesini diğer tarafa çeken Robin, "Orası değil, seni ahmak," diye söylendi. "Bu savaş düzenine, belli bir sebeple yanaşık düzen diyorlar, Zoe."

Kız sıcak gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırptırdı. Alt dudağını sarkıtarak, "Ama bu iki asker arkadaş oldu," diye çıkıştı oğlana. "Bizim gibi. Asla ayrılmamalılar."

Robin dirseklerine dayanıp yukarı doğru baktı. Saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Bu bir savaş, Zoe. Oyuncak bebeklerin çay partisi değil."

"Şimdi de başka bir kadına kur yapıyor. Kötü kalpli şeytan."

"Rannoch mu? Ciddi olamazsın!"

"Kadın çocuklarını da getirecek diyorlar. Bence adamın gayrimeşru çocuğunu kabul etmez."

Zoe, hizmetçilere bakmamaya çalıştı. "Tamam, Robin!" diye homurdandı. "Haydi, Brook Sokağı'na dönüp Arabella'nın bebekleriyle oynayalım."

"Sus, Zoe!" diyerek ağabeyine endişeyle baktı Robin. Genç Mercer Markisi birkaç erkek arkadaşıyla kriket oynayarak vakit geçiriyordu. Uzun bacakları kendisini çimenlerin üzerinde zarafetle taşıyordu. Robin bakışlarını örtüye çevirerek, "Zoe, ona oyuncaklardan bahsedecek olursan, yemin ederim ki..." diye fısıldadı.

"Bir şey anlatmayacağım seni koca bebek!" diye haykırdı Zoe. "Söz vermiştim, değil mi?"

"Bayan Armstrong!" Oturduğu banktan hafifçe doğrulan Bayan Smith'in ses tonu sertti. "Eğer ikiniz yine kavga edecekseniz, gideceğiz."

Zoe onu görmezlikten geldi. Kollarını göğsünde kenetleyerek, "Robin, bazen huysuz oluyorsun," diye homurdandı.

Robin, "Hayır, huysuz değilim, bunu biliyorsun," diyerek birkaç askeri daha örtüye gürültüyle attı. Green Park'ın düzlüklerinde ısıldayan yaz güneşinde koyu renk saçları maun renginde parlıyordu. "İşte," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Yeni yanaşık düzenini kendin oluştur, seni ahmak. Hayır, Yeşil Ceketli'yi geri koy. Bu 28. Gloucestershire Birliği, Zoe. Bırak, onları ayırmana yardım edeyim."

Yeşil askerleri kırmızılardan ayırmaya başladığında, Bayan Smith burnundan soluyarak kız kardeşinin yanına oturdu. Bayan Smith ve Zoe son birkaç aydır, iki haftada bir alışveriş yapıp Zoe'nin kuzenleriyle ilişkilerini güçlendirmek için nehri geçerek Richmond'dan Londra'ya seyahat ediyorlardı. Ama asıl gerçek Bayan Smith'in kız kardeşi Bayan Ogle ile buluşarak işverenlerini yerip içinde bulundukları durumdan şikâyet etme fırsatı bulmak istemesiydi.

Robin yeni bir askeri düzen oluştururken fısıldaşmalar yeniden başladı.

"En azından adam çocuğu evine aldı. Yiğidi öldür hakkını ver."

"Her şeye rağmen, bir eş alması... Beni dinle, Jane. Bu çok fazla!"

"Ve şaşırtıcı!"

"Evet. Her şey değişecek ama iyi yönde değil."

Elinde olmayarak Zoe yumruklarını savurdu. 28. Gloucestershire Birliği çimenlere, örtüden öteye savruldu. Hatta bir tanesi Bayan Smith'in gözlüğüne çarptı.

"Bu kadar yeter, Zoe! Kendine gel, küçük hanım!" Dadı hızla ayağa kalkıp onu karga tulumba örtüden kaldırdı. "Arsızlığına bu kadar dayandığım yeter."

"Ah, dur!" Acı Zoe'nin omzuna dek ulaştı. "Canım yanıyor!"

Lord Mercer neredeyse tehditkârca salladığı kriket sopasıyla onlara doğru geldi. Sesi keskindi. “Zoe?”

Bayan Smith hemencecik Zoe’nin kolunu bırakarak örtünün üstünden geçti. Mercer’a temkinli bir bakış attıktan sonra aniden, “Lord Robert, oyuncaklarınızı toplayın. Bayan Armstrong eve dönüp dikbaşlılığını kontrol etmeyi öğrenecek,” dedi.

Mercer, çimenin üzerindeki askeri sakince aldı ve Zoe’ye dönerek diz çöktü. “İşte, Barut Fıçısı,” diyerek kızın burnuna hafifçe dokundu. “Hanımefendiler oyuncaklarını fırlatmazlar. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?”

Bakışlarını kaçırarak Zoe, alt dudağını sarkıtıp omuzlarını silkerek askeri aldı.

Mercer, kızın gözlerine ciddiyetle bakarak başparmağıyla onun çenesine dokundu. “Uslu olmaya çalış, seni cadı,” diye homurdandı. “Ben de babaya sorayım, şey hakkında...” Bayan Smith’e bir bakış attı. “Benim için uslu durur musun? Sadece kısa bir süre için?”

Zoe utangaç bir şekilde başını salladı. Robin’in ağabeyine ne söyleyeceğini hiçbir zaman bilemezdi. Çok büyükmüş gibi görünüyordu. Hem de iriydi. Ancak Mercer’ın geri çekilmesiyle daha da uzun bir gölge örtünün üzerine düştü.

“Bu da ne?” dedi derin, kibar bir ses. “Neler oluyor?”

Zoe, rahip gibi simsiyah giyinmiş fakat bir asker edasıyla duran bu geniş omuzlu, yakışıklı adama baktı.

“Bay Amherst,” dedi Bayan Smith reverans yaparak. “Yine Zoe işte. Lord Robert’in oyuncaklarını fırlattı.”

“Öyleyse Robin onu kışkırtmıştır.” dedi Robin’in üvey babası olan Bay Amherst. Gülümseyerek eğilip Zoe’nin çenesinden makas aldı. Gür, altın rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. “Sevgili çocuğum, günbegün daha güzelleştiğini söylemiş miydim sana? Bahse girerim birkaç yıl sonra yürekleri yakmaya başlayacaksın.” Doğrulduğunda elini Robin’in başına koydu. “Haydi, toparlan oğlum. Bizi evde çaya bekliyorlar, Zoe’nin de yolu uzun.”

Lord Robert oyuncaklarını isteksizce çantaya doldurdu ve üvey babasının elini tuttu. Etrafa son defa veda ettikten sonra gözlerini Zoe’den ayırmadan dikkatlice bakan Mercer’a doğru yürüdüler. Neredeyse isteksizce kriket sopasını omzuna atıp elini Zoe’ye doğru kaldırıp ardından üvey babasının önünden yürümeye koyuldu.

Zoe kıskanarak arkalarından baktı ve onları Brook Sokağı’ndaki evde çörek, bisküvi ve sıcacık kucaklamalarla bekleyen annelerini düşündü.

Zoe, eğer şansı varsa uşak MacLeod ile çay içerdi. Babası Rannoch Markisi hiç evde olmazdı. Şimdi de eğer Bayan Smith doğru söylüyorsa babası evlenebilirdi. Zoe de en korkunç yaratığa, bir üvey anneye sahip olacaktı. Bu dadısı olan Bayan Smith’ten daha kötü bir şeydi. Hâlâ dudağı sarkık duran Zoe, örtüden çimenleri silkeleyen iki kız kardeşe bakmak için döndü.

Özellikle birine söylemeksizin Zoe, “Büyüdüğümde Mercer’la evlenip Brook Sokağı’nda yaşayacağım,” dedi.

Bayan Ogle coşkulu bir kahkaha attı. Örtüdeki son kırıksıklığı düzelterek, “Bundan şüpheliyim Bayan Armstrong,” dedi. “Zaten onlar senin uzaktan akrabaların, Lord Mercer ve Lord Robert. Ve toplumda biraz farklı bir konumdalar.”

“Evet, *oldukça* farklı,” dedi Bayan Smith soğuk bir şekilde. “Kuzenlerin, üst sınıflardan, uygun tarzda yetiştirilmiş hanımefendilerle evlenecekler. Ailenin sana karşı merhametten başka bir şey hissettiğini sanarak kendini utandırma çocuğum.”

Zoe, örtüyü katlayıp hasır sepete koyan iki kadını izledi ve içinde o aşına olduğu eski burukluğun yükseldiğini hissetti. Bayan Smith ve Oglethorpe’tan *nefret ediyordu*. Ona bu şekilde hissettirdikleri ve söyledikleri şeydeki gerçeklikten nefret ediyordu.

Bayan Smith’in “*doğumundaki şanssızlık*” diye adlandırdığı meseleyi ima ettiklerini biliyordu. Zoe bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu fakat iyi bir şey olmadığının farkındaydı. *Kendisi de* iyi değildi. Ve kişi ne kadar uğraşırsa uğraşsın iyi olamayacaksa o zaman belki de kötü olmaktan zevk alınabileceği düşüncesi aklında yer etmeye başlıyordu.

Gerçekten büyük ve şaşırtıcı!

Birinci Bölüm

VİKONTES ELİNE ÇOK GÜVENİYOR

Kart masasındaki derin sessizliği bölen tek şey bir zamanlar şık bir balo salonu olan odanın arkalarında bir yerde duran rulet tekerinden gelen tıkırtılardı. Yirmi yıl önce tuğla malikâneyi inşa eden tüccarın ironik bir şekilde kart oyunundan iflas etmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Duman kaplı oyun cehenneminde, tüccarın eskiden yemek masası olan bu masada şimdi herkes nefesini tutmuştu.

Korsesinin altında inip kalkan fildişi rengi göğüslerinin kabarıklığıyla Lufton's'taki krupiye maun rengi masaya eğilmişti. Son kart Bayan Wingate'in ince parmaklarından, suya indikten sonra yavaş yavaş çürüyecek olan bir sonbahar yaprağının yere doğru süzülüşünü andırarak masaya düştü.

Kupa ası.

Tutulan nefesler gürültüyle bırakıldı ve ardından tereddütlü bir alkış koptu.

"İyi oynudu, Lordum!" Bayan Wingate beşinci kez kumarla kazandığı paraları Mercer Markisi'ne doğru itti. "Şansınızı tekrar deneyecek misiniz?"

Başıyla soğuk bir şekilde onayladıktan sonra Marki sandalyesine rahatça yerleşti. Uzandığı gümüş puro kutusu lambanın altında parıldadı. Arkasında duran Mercer'in metresi endişeyle omzuna elini koydu. Onu görmezden gelen Mercer bir puro yaktı ve havada hızla çoğalan umutsuzluk kokusunu aldığı için gözlerini karşısındaki adama dikti. Geçen üç saatte Thurburn'ü köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı ama şimdi gün doğarken gerilimin izleri ortaya çıkıyordu.

Bayan Wingate kâğıtları dağıttı. Mercer'a orta halli kartlar gelmişti ve diğer üç beyefendi kartlarını çekerken uzun bir duman üfleyerek beklemede kalmayı seçti. Ufak bir ter damlasının aşağıya süzülüp Thurburn'ün sol kaşına akmasını dikkatle izledi. Bayan Wingate bir kız açtı ve beyefendi homurtuyla sandalyesine yaslandı. "Ben yokum."

"Ah, şansın da yok moruk!" Thurburn'ün yanında oturan Albay Andrews hafifçe sırıttı. "Kısa süre içinde geri gelse iyi olurdu, değil mi?"

Sonunda geri kalan oyunculara Mercer'dan daha iyi eller gelmedi. Bayan Wingate keyifle gülümsedi. Kasada bir çift dokuz ve bir ikili vardı. Mercer başını öne eğdi. "Madam, sizi tebrik ederiz."

Gerilim aniden dağıldı. Thurnburn Lufton's'ın kaliteli konyasından kalanı kafasına dikip bardağını ileri doğru itti. "Saat geç oldu," derken onu sadece titreyen elleri ele veriyordu. "Beyefendiler, sizlere iyi geceler dilerim."

Aslında ilerleyen saat önemli değildi. Thurnburn ve ekibi Lufton's'ın müdavimiydiler ve onları kumar masalarından gün ağarmadan önce ancak umutsuzlukları kaldırabilirdi. Adam iflasın kıyısında dolaşıyordu ki bu da Mercer'ın amacına gerçekten uygundu.

Thurnburn ve beraberindekilerin gülüşmeleri ve alayları arasında Mercer bir parmağını kaldırdı. Aşağılamalar son bularak Thurnburn'ün gözleri umutla ışıldadı. "Evet?"

"Fark ettim ki çıkmak üzeresin," dedi Mercer alçak bir sesle. "Merak ediyorum, gitmeden önce ufak, özel bir bahse ikna olur musun acaba?"

Bakışları şüpheliydi. Thurnburn tereddüt etti. "Aklında ne var, Mercer?"

Marki çok sıkılmış gibi rol yapıyordu ki bu iyi bir becerisiydi. "Sanırım sende Chéaute Vikontesi'ne ait olan bir eşya var. Akşama doğru ondan kazandığın hani."

Arkasında duran Claire, Mercer'ın omzunu hafifçe sıktı. Thurnburn'ün gözlerinde korkuya benzer bir şeyler belirip kayboldu. "El adilce oynandı, efendim."

Marki soğukça, "Şüphesiz," dedi.

Thurnburn bakışını Claire'e çevirdi. Yüzünde ekşi bir gülümseme vardı. "Ah, onu geri istiyor, değil mi?"

Mercer kaşını kaldırıp omzundan arkasına baktı. "Madam, ne arzu edersiniz?"

Claire omuz silkti. "Alors la, o önemsiz bir şey," dedi kibirle. "Ama oui, sen bunun için oynamak istiyorsan neden olmasın."

O oynamak isterse mi?

Mercer onun elini omzundan itme isteğine karşı direndi. Clarie'in üzerinde gözyaşı izleri olan ve öpücüğüyle mühürlendiği umutsuz mektubu Mayfair'deki evine geceyarısına doğru gönderilmişti. Tüm bunlar ona, Claire'in doğasında olan hilebazlığı ve kumara olan amansız düşkünlüğünü hatırlatmıştı.

Mercer ona gülümsemeye çalıştı. "Kimse seni böyle bir şeyden mahrum bırakmak istemez, sevgilim," dedi. "Ne diyorsun, Thurnburn? Bu gece kazandıklarımın çeyreğine karşılık bu kolye, olur mu? Tabii kazandığın takdirde arkadaşların masada kalman için ricada bulunacaktır. Bıktırıcı değil mi?"

Thurnburn dudaklarını açgözlülükle yaladı. Thurnburn'ün arkadaşlarından daha gururlu olduğunu biliyordu ve muhtemelen henüz kazanılmış bir eşya üstüne bahse girmeye tereddüt edecek ve böylelikle neredeyse boş bir cüzdanı da kabul edecekti. Ama işinin ehli Bayan Wingate tarafından desteklenen Mercer, adamın tüm parasını sistematik bir şekilde soymuştu ve bu cılız ışıktaki bol miktarda konyacı mideye indirmiş Thurnburn kolyenin değerini tam anlamıyla kestiremiyordu.

Sandalyesini tekrar masaya doğru sıkıntıyla çeken Thurnburn, "Kazandıklarınızın yarısı, Lordum," dedi. "Ne diyorsunuz?"

Yüzünde gülümsemeyle Mercer uzanıp Clarie'in elini okşadı. "Vikontes istemese bile ben böyle pek değeri olmayan şeylere düşkün olduğum için sanırım deliyim," dedi. "Ona sık sık söylerim, ortadaki minik yakut tanesi aklıma hep..."

"Lordum!" Claire bir anda yelpazesini çıkarıp sallamaya başladı.

Mercer tek elini kaldırıp kazancının yarısını ileri doğru itti. Thurburn cebini karıştırdı ve bir ipe kusursuzca dizilmiş yakutları çıkarıp hafif bir tıkırtıyla masaya koydu.

Mercer, Bayan Wingate'e bakıp, "Bize izin veriyor musunuz Madam?" dedi.

Başıyla onaylayan kadın yeni bir deste çıkardı. Kısa keserek "Krupiye karışmayacak," dedi. "Bu seferlik."

Vermek istediği mesaj açıktı. Lufton's'ta ortaya özel bahis için para konmazdı. İyi müşteriler bazı zamanlar hoş görülüyordu fakat devam edeceklerse başka yere gitmek zorundaydılar. Bu pek sorun değildi, Mercer bu işi zaten hemen sonlandırmak istiyordu.

Bayan Wingate ilk iki eli dağıttı, başlangıç kâğıtları yerdeydi. Thurburn bir ikili, Mercer de üçlü çekti. Kötü bir başlangıçtı. Mercer ilk kartını ucundan açarken Claire'in tırnakları omzuna battı.

Bayan Wingate tek kaşını Thurburn'e doğru kaldırdı. Adam kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve kartının arkasına dokundu. Mercer da aynısını yaptı. Bir sinek altıslısı ve kupa dörtlüsü sırayla düştü. Mercer içinden lanet okudu.

"Küçük balık efendim, küçük balık!" diye uyardı yanında oturan Albay Andrews.

Krupiye tekrar teklifte bulundu. Thurburn başıyla onayladı. Bayan Wingate önüne bir karo onlusu açtı. Kalabalıktan uğultu yükseldi. Kadın bakışlarını Mercer'a çevirdi, gözlerinde gizli bir uyan işareti vardı. Dördüncü kart, biliyordu ki en tehlikeli olanıydı. Ama sanki Thurburn'ün yüzünde bir şeyler vardı. Evet, ağzının kenarında hafif bir seğirme vardı. Bu her şeyi ortaya koyuyordu çünkü Mercer adamı tüm gece boyunca gözlemlemişti.

Adam hızla olasılıkları gözden geçirip Thurburn'ün eline son bir bakış attı. Saygıdeğer bir on sekiz. Hâlâ kıpırdamadan oturuyordu. Bunun tamamen ahmaklık olduğunu biliyordu ama tek alternatifiydi ve Mercer onayladı.

Karo dörtlü masaya düştü.

Masanın etrafındaki kalabalık sabırsızlıkla masaya doğru eğildi. Tatminkâr bir gülümsemeyle Thurburn kartını çevirdi; başka bir ikili. Albay Andrews, Mercer'ın omzuna ağır elini koyarak "Kötü şans," dedi.

Mercer yavaşça nefes aldı ve kartını çevirdi.

Maça valesi.

"*Mon Dieu!*" diye bağırды Claire.

Bayan Wingate'in gözleri büyüdüğü sırada bir kez daha alkış patladı. "Şansınız gerçekten de olağanüstü, Lordum," diye mırıldandı.

Claire onu elinden tutup masadan kaldırdı; Mercer masadaki yakutları topluyordu.

Dakikalar sonra, Lord Mercer ve metresi Lufton's'ın eve gitmek için çok sarhoş olan veya kendilerine başka amaçlarla bir döşek arayan müşteriler için tasarlanmış özel odalarından birinde yan yana duruyorlardı. Kumar cehenneminin, ulaşım için bir at arabası ve Londra'nın en iyi hayat kadınlarını hazır bulundurması müşterilerin takdir ettiği bir gerçektir. Lufton's'ın yumuşacık yuvasından kuşları kaçırmamak için her şey yapıldı.

Claire, o ince ve zeki parmaklarını Mercer'ın sırtında gezdirerek dolandı. "*La, monsieur,* yardıma muhtaç bir kadını bir kez daha kurtardınız," diye fısıldadı. "Size olan minnettarlığımı bu gece nasıl gösterebilirim?"

"Bir daha kocanın aile mücevherlerini bahis olarak kullanmayacağına söz vererek," dedi

Mercer kızgın bir şekilde.

Ama Claire kumar ve şampanyayla o kadar sarhoştı ki Mercer'ın içinde yanan kızgınlık ateşini anlamıyordu. Parmak uçlarını onun geniş göğsünde gezdirdi ve ardından yakutları bir elinden diğerine geçirirken balerin gibi döndü. “*Mon Dieu*, Lordum, kocam gibi konuştunuz; bunun ne zevki var sorarım.”

“Rica ederim dönmeyi bırak ve otur,” diye emretti. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Claire durduğunda uzun siyah kirpiklerinin ardından bakışlarını yere doğru çevirirken dudağı hafifçe bükülmüştü. “Hayır, sen beni azarlamak istiyorsun,” diye düzeltti onu. “*Alors*, anladım.” Başını kaldırdı, mavi gözleri hınzırca parlıyordu, usta parmakları hemen pantolonunun düğmelerine gitti.

“Claire,” dedi uyarırcasına.

Ama kadın çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, uçuk pembe elbisesinin etekleri onun ayakkabılarına dökülmüştü. “*Oui*, seni bununla, çok sevdiğin özel yeteneğimle ödüllendireceğim.”

Mercer Claire'i doğrultmak için elini saçlarına doladı. Ama sonunda güçlü arzuları ve olması gerekenden daha az muhakeme yeteneği olan bir erkek olarak kadının şükranlarını gösterdiği jestini kabul etti. İlişkileri uzun süredir birbirlerini kullanmaya dönmüştü.

Kasılmalar yerini yavaş duygusuz bir gevşekliğe bırakınca -Mercer buna genelde tatmin olma demezdi- Claire'i nazıkçe ayağa kaldırdı ve kendi kıyafetlerini düzeltmeye başladı.

“Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun Claire?” diye sordu gömleğini düzeltirken.

Claire el çantasından küçük bir ayna çıkarmış, yatağın başucundaki lambaya doğru eğilerek dudaklarında bir şey olup olmadığına bakıyordu. “*Mais oui*, Lady Bleckton'ın kışın düzenlediği maskeli balosunda.” Dudaklarına serçe parmağıyla kırmızı bir şeyler sürmek için sustu. “Nefes kesen siyah pelerininle ne kadar da gösterişliydin, tüm hatırladığım bu.”

“Gerçekten mi? O gece kocanın seni terk ettiği geceydi.”

Claire'in sesi kahkahayla titredi. “*Oui*, bundan kim kârlı çıktı acaba? Bende onun mücevherleri varken onun ise soğuk ve cereyanlı eski malikânesi var. Ve sen *mon chéri*, sana sahibim.”

Ona bakmak için döndüğünde, Claire aynayı kapatıp odada dolanmaya başlamıştı ve yüzünde artık adamın kasıklarını ağrıtmaya gücü yetmeyen kurnaz ve imalı gülümseme vardı.

“O mücevherleri sadece *takma* hakkın var sevgilim,” diye uyardı onu. “Onlar bahse gireceğin şeyler değil.”

Leylak ve anasonun aşikâr ve neredeyse bıkırtıcı kokusuyla onu çevreleyerek küçük beyaz ellerini adamın göğsüne koyup yaslandı. “Bu yalnızca bir ayrıntı, Lordum,” diye fısıldadı. “Ayrıca neden Vikont'un kaybının sizin kazananız olduğunu itiraf etmiyorsunuz?”

Adam hafifçe gülümsedi. “Ben asla bir şey itiraf etmem, Claire. Bunu biliyorsun.”

Kadının suratı asıldı. Ama bu defa Mercer göğsüne doğru bakıp kadının dudaklarını gördüğünde -ki o dudaklar biraz önce ateşli vücudunun üzerinde ıslak ve kaygan bir şekilde dolaşıyordu- ona üst üste duran pek çok camın ardından bakıyor gibiydi. Ve bu uzaklık onun güzelliğini yok edip ona böylesi kapılma nedenini unutturuyordu.

Aklındaki soğuk maksadın hissettirdikleri onu çevreliyor ve bununla beraber daha karanlık bir şeyler geliyordu. Daha güçlü... Hissettiği şey utançtı. Utanç ve kendi yapmış olduğu bu

saçmalıktan kaçma güdüsü. Bunu nasıl da görememişti? Kimsenin işine burnunu sokmayan kendi annesi bile bunun buraya varacağına dair onu uyardı.

Her iki tarafa da yararı dokunduğu zamanlarda yetenekli ve deneyimli kadınları elinde tutmuştu. Ve Tanrı biliyordu ki Claire, incecik güzelliği ve sürekli bir şeylerden kurtarılmaya olan ihtiyacıyla çekici bir kadındı. Zorba bir koca. Kırık bir tırnak. Borç. Büyük ya da küçük herhangi bir felaket başka kadınlarda şiş gözlere ve kızarmış bir burna neden olacak gözyaşlarına yol açabilirdi. Fakat bu, Claire'de inanılmaz derecede uzun kirpik uçlarının hafifçe ıslanmasına ve bakışlarının daha önce hiç olmadığı kadar kırılğan ve saf bir hale gelmesine neden oluyordu.

Mercer uzaklaşarak pantolonun kalan düğmelerini de kapadı. Claire onu şüpheyle inceliyordu. Dolgun alt dudağı dişlerinin arasında kalmıştı. Mercer kadın plan yaptıkça aklında dönen dişli çarkın ve tekerleklerin sesini neredeyse duyabiliyordu. Kadın birden arkasını döndü ve omzundan geriye son bir bakış atarak yatağa doğru yöneldi. Örtüyü çekip yavaş yavaş, davetkâr hareketlerle, izlendiğini bilerek çarşıdaki kırıksıklıkları düzeltmeye koyuldu.

Mercer sessiz bir şekilde olduğu yerde kaldı.

Sonunda pişmanlık rolü yaparak, “Seni gücendirdim,” dedi. “Bu gece özeline girmemeliydim. Yatağa gelin, Lordum ve zamanınızı bana ayırdığınıza değmesini sağlayayım, *oui?*”

Ama Mercer pencereye doğru yönelerek aşağıya, St. James Sokağı'ndaki gecenin geç saatindeki trafiğe bakıyordu. Bir eli belindeydi, diğer eliyle de hafifçe ağrıyan boynunu dalgın dalgın ovuyordu. Kelimelerini dikkatlice ve biraz da tereddütle seçti.

“Seninle tekrar yatmayacağım, Claire,” dedi sonunda. “Bitti. Bir süre önce bitmişti. İkimizin de bunu bildiğini düşünüyorum.”

“Mercer?” Ona doğru aceleyle yönelirken ipek etekleri hışırdadı. Sesi keskindi. “Ne demek istiyorsun?”

Adam bakışlarını cama doğru kaldırdı ve ıslak yansımadan yaklaştığını gördü. “Biz birbirimizi kullanıyoruz sadece Claire,” dedi sessizce. “Seni şimdi kullandığım gibi. Senin beni bu gece kumar masasında kullandığın gibi. Bu, biz... Artık bitti.”

Kadının nefesi kesildi. Titreyen ellerini adamın sırtına yaslayarak, “*Mais non!*” diye fısıldadı. “Sen ciddi olamazsın! Neden? Benim senden başka kimsem yok. Bana ne olacak? Nereye gideceğim?”

“Ah, dram yaratma, Claire.” Sesi derinden geliyordu. “Eve gitmelisin. Şimdilik Fitzrovia'daki eve gitmelisin. Ama Auvergne'deki eve, kocanın yanına gitmen daha iyi olacaktır.”

“*Non!*” diye bağırdı kadın geri çekilerek. “Cheraute, o adam... benden nefret ediyor. Ve yaşlı. Kâfur ve soğan kokuyor. Ah, nasıl soğuk bir sesle bana böyle adice bir şey söyleyebilirsin?”

Mercer aniden döndü. Bakışlarını kadına sabitlemişti. Soğuk olmakla ilk defa suçlanmıyordu. “Cheraute senden nefret etmiyor, Claire,” dedi. “Aslında hiçbir zaman da nefret etmediğini düşünmeye başladım. Seni maddi açıdan karşılayamıyor. Ben de karşılayamıyorum.”

“Benim o kadar da aptal olduğumu mu sanıyorsun?” Bütün cazibe oyunları gitmişti. Claire gözlerini parıldayan iki çizgi kalacak kadar kısmıştı. “Sen tüm Londra'nın en zengini sayılırsın. Beni parasal olarak on kez bile karşılayabilirsin.”

Kadını sıkıca fakat nazikçe kollarının üstünden kavradı. “Seni karşılamamayı seçiyorum,”

diyerek onu düzeltti. “Ne kadar çok param olursa olsun bunu, hayatımdaki bu *çılğınlığı* daha fazla karşılamayacağım. Her gece nerede olacağını ve ne kadar kaybedeceğini bilememek. Claire, borç senetlerini köpeklerimin döktüğü tüyler gibi etrafa saçtın ve seni tüm şehirde pisliğini temizleyerek takip etmek zorunda kaldım.”

“Ve beni bir başıma terk edeceğini söylüyorsun. Gururum bile olmadan, öyle mi?” Kadının yüzünde kötü bir ifade vardı. “Kalbin bir buz gibi, *mon chéri*. Chéraute beni istemiyor. Geçen aylarda bunu kaç kez söylediğini duydun.”

Mercer onu nazikçe sarstı. “Seni istemesini *sağla*, Claire,” dedi. “Bu çok başarılı olduğun bir nokta. Bu 'özel yeteneklerini' bir kere de kocanın üzerinde oynat.”

Ona vurmak için kalkan eli gördü ama bundan kaçmadı. Elinin tersiyle gelen darbe onu elmacık kemiğinin üzerinden yakalamıştı. Kadının yakut yüzüğü gözünün altında bıçak gibi keskin bir acı yaratmıştı. Bittiğinde öncekinden daha da kararlı bir şekilde duruyordu, hatta neredeyse acıdan zevk almış durumdaydı. Bunun hak ettiğinden daha az olduğunu düşünüyordu.

“Fransa'ya geri dön.” Sesi sabit bir tondaydı. “Sen güzel bir kadınsın. Chéraute'a git ve onunla olan ilişkini düzelt. Tavrını değiştir. İkimiz için de en iyisi bu.”

Ama Claire öfkeden titriyordu. “Çocuk gibi uzaklaştırılmayacağım! Fransa'ya gitmeyeceğim. Beni böyle savuşturamazsın.”

“Seni savuşturmaya çalışmıyorum, Claire. Sana olanı anlatıyorum. İlişkimiz bitti.”

Kadının yüzünde nefret ve kabullenmişliğin karışık ifadesi dalgalandı. “*Très bien*, Lordum,” diye sertçe verdiği cevapla geri çekildi. “Şunu bil ki kendimi gizlemeyeceğim. Bunu senin için kolaylaştırmayacağım. Aslında bir hafta sonraki Leydi Kildermore'un partisine davetiyem var. Gitmeyeceğimi hayal edebiliyor musun?”

Mercer kollarını bırakarak ona son kez acı bir şekilde gülümsedi. “Eğer annem seni davet ettiyse Claire, elbette ki gideceksin,” dedi. “Kederimizin insanların önünde yaşlara boğulmamıza neden olacağını sanmıyorum, değil mi? Benimki böyle bir şeye neden olmaz.”

Muhtemelen bu Claire'in kafa yoracağı bir soru değildi. Ona bir kez daha vurmaya çalışmadan hemen önce, “*Espèce de salaud!*” diye tısladı.

* (Fr.) "Seni pislik" olarak da çevrilebilecek bir küfür, (ed.n.)

İkinci Bölüm

CESUR KADIN KAHRAMANIMIZ KURTULUYOR

Lord Robert Rowland tek ayağını duvara dayayarak arkasına yaslandı. İlgisizce, annesinin şık şekerliğinden aldığı şekerleri ağır ağır yiyordu. Neredeyse sıkıntıdan ölecekti.

“İşte Robin burada yatıyor,” dedi kendi kendine, “bezginlik ve şekerlemelerden boğularak ölmüş.”

Bu en azından güzel bir sıkıntıydı. Leydi Kildermore'un partisi -Robin'in annesi bunun balo olduğunu kabul etmiyordu- yavaş yavaş Londra'nın balo döneminin* büyük finalinin kutlaması haline dönüyordu. İki yüz mumun ışığında Mayiair'in yansı, Londra'nın en iyi orkestrası eşliğinde salınıyor ve dönüyordu. Masalar yemekle doluydu ve garsonlar içkilerle bütün odalara dağıtılmıştı. Şimdiden yarım düzine masası dolmuş kütüphane kâğıt oyunları için kullanılıyordu.

* Genç kızların sosyeteye tanıtılması ve çeşitli yemekli partiler gibi organizasyonların düzenlenmesini kapsayan, elit kesim tarafından baloların düzenlendiği, senenin belirli bir dönemi. Asiller bu dönemde kutlamalara katılabilmek için taşradaki evlerinden şehirdeki evlerine taşınırlardı, (ed.n.)

Leydi Kildermore, ikinci oğluna kâğıt oyunlarını yasaklamış, ona balo salonunda kalıp dans etmeden duran kızlarla konuşmasını emretmişti. Onun yerine Robin, kendini eğlendirmek için içiyor ve kadınları üç kategoriye ayırarak gözlerini kalabalıkta gezdiriyordu. Kadınlar yatağa atmalık, tahammül edilemez ve çoktan yatağa atılmış olanlar şeklinde sıralanıyordu. Gözleri, hafiften yatağa atılabilir olan kırmızı giysili dulun üzerindeydi ve büyük kardeşi Lord Mercer kalabalık içinde görüldüğü sırada şansının ne kadar olacağını düşünüyordu.

“Lütfen, ayağını duvardan indir.” Mercer, her zamanki gibi kendinden emin ve kayıtsız görünüyordu. “Topuğun annemin yeni duvar kâğıdını bozuyor.”

Ağzının içinde bir şeyler geveleyen Robin Mercer'a defolup gitmesini hoş bir dille söyleyecekti fakat dili üst dişlerine yapışmış şekerlemelerle meşguldü.

Parlak renkleri tercih eden Robin'in tersine, gümüş renkli bir yelek ve dalgalanan kusursuz bir boyun bağıyla siyahlar içindeki Marki bu gece baştan aşağı göz alıcı görünüyordu. Zarifti ama kendini oldukça belli ediyordu.

Gözlerini balo salonunda gezdiren Mercer, “Sonunda bu gece karşılaştık,” diye mırıldandı. “Umarım annem memnundur.”

“Annemin umurunda bile değil.” Sonunda yapışkan şeker dişinden çıkmış olan Robin son

şekerlemesini havaya atıp ağzıyla yakaladı.

“Gerçekten mi?” Kardeşi tek kaşını havaya kaldırdı.

“Bunu sadece beklenti bu yönde olduğu için yapıyor,” diye şekerin arasından konuşmasına devam etti Robin. “Görevini yerine getirip Markiz ile evlendiğin an annem babamın ufacık, eski papaz evinde yaşamına devam etmek için Cambridgeshire'a kaçacak.”

Mercer güvertedeki bir görevlinin ufukta düşman olup olmadığını, kontrol etmesi gibi kalabalığı kolaçan ederek, “Eskiden Elrmvood'u severdin,” dedi.

“Ufacık olduğu gerçeği değişmiyor,” dedi Robin yutkunarak. “Ve eski. Ama İskoçya'yı severim. Bu bana dair ne anlatıyor sence? Her neyse, son bir saatte sen nerelerdedin, lanet olası?”

“Arka odalarda dolanıyordum,” diye mırıldandı. “Annemle babam gelenleri karşılarken ben de çeşitli felaketleri bertaraf ediyordum.”

Robin bir başka belirsiz homurtu çıkararak ellerindeki şekerleri silmeye koyuldu. Aslında karşılamayı Mercer yapmalıydı. Çünkü babasının neredeyse yirmi yıl önceki ölümüyle Brook Sokağı'ndaki malikâne ona kalmıştı. Ancak annesi ve ikinci kocası Bay Cole Amherst, Robin ve şu an hâlâ çocuk odalarında olan, dört kız kardeşiyle birlikte orada yaşıyordu.

Robin ise, tek başına kalacağı bir eve taşınmayı sık sık düşünmüştü ama lüks hayatı seven, Brook Sokağı'nın sunduğu birçok ufak lükse ve gerçeği söylemek gerekirse ne kadar garip olsalar bile ailesine düşkün olan bir adamdı.

“Şimdiye kadar herhangi bir felaket oldu mu?” diye sordu Mercer kırmızılar içindeki dul yanlarından geçerken.

Kardeşi başını büyük giriş holüne doğru çevirdi. “Akşamüstü şenliklerini başlatan Freya oldu, yatağından kalkıp korkuluklardan bakarken doldurulmuş ahtapotunu Prenses Lieven'in kafasına düşürdü. Zavallı kadın çılgınlık içinde sokağa kaçtı.”

Robin irkildi. “Henüz dokuz yaşındayken Almack's'a* girme şansını mı kaybetti yani?”

*1765'ten 1871'e kadar hem kadınların hem de erkeklerin girmesine izin verilen bir kulüp. Yönetiminde Londra sosyetesinin en önemli kadınları vardı ve içeri girebilecek olanları bu komite seçiyordu. Sosyete ile gerçek "Sosyete" arasındaki farkı bu kulübe girmek için verilen belgeler belirtiyordu, (ed.n.)

“Freya ile bu bir an meselesiydi zaten.” Mercer bir omzunu kaldırdı. “En azından oyun odasında sarhoş değildi. Orada Sör Stephen'ı buldum. Bayan Henry'nin korsajının içine bir as sakladığını iddia ediyordu.”

“Yaşlı ayyaş.” Kırmızılı kadın kalabalığa karıştığı sırada Robin onu takip etmeye çalıştı. “Sen ne yaptın?”

Cebinden ince, gümüş bir kutu çıkararak, “Sızması için onu Charlie'nin aşağı kattaki oturma odasına götürdüm,” dedi. “Şimdi de çoktan hak ettiğim puroyu içmek için terasa gidiyorum; annem görmesin diye dua edeceğim. Gelmek ister misin?”

Ama Lord Robert'ın başka planları vardı. Bir erkek hiçbir kadına çok bağlı olmamalıdır, diye hatırlattı kendisine. Bu yüzen evlilik gibi kazalar meydana geliyordu. “Hayır, teşekkürler,” dedi telaşla. “Başka türde bir ateş yakmayı düşünüyorum. Oradaki kırmızılı kadın, adın hatırlayamıyorum.”

“Ah, adı çıkmış Bayan Field!” diye fısıldadı Mercer alaya bir baş selamıyla. “İyi şanslar kardeşim, sana çok zorluk çıkarmaz umarım.”

Robin homurdandı fakat tam o sırada kemanlar hareketli son melodilerini çalmaktaydı. Notalar havada bir saniye daha asılı kaldıktan sonra dans eden çiftler, gülümsemeler ve kahkahalar arasında birbirlerinden ayrıldı. Bayan Fields sadece birkaç adım uzakta duruyordu.

Robin'i kaderiyle baş başa bırakan Mercer balo salonu boyunca yürümeye başladı. Kalan çiftler ondan Kızıl Deniz misali ayrılıyorlardı. O geçtiği sırada bakışlarını sahte bir alçakgönüllülükle yere indiren ve yelpazelerini açıp sallayan kadınlar vardı. Mercer kolay kolay kanacak birisi değildi; böyle kadınların ne sunduklarını biliyordu. Metresiyle yaşadığı son birkaç ayda yeterince aydınlanmıştı.

O daha çok narin ve kimsesiz gibi duran, bahçelerde gezindiğini fark ettiği kızla ilgileniyordu. Kuzeni Zoe, *Tanrı'nın en çalışkan baş belası*. Ve en şehvetli taliplilerinden birinin kolundaydı. Mercer gerçekleşmek üzere olan bir başka felaketi daha hissetti.

Gidişini kimsenin görüp göremeyeceğini anlamak için etrafı hızla kolaçan etti. Zoe'nin babası Lord Rannoch görünürlerde yoktu ve müzisyenler popüler bir dans şarkısının ilk rotalarını çalıyordu. Herkes dans pistine doğru yönelmişti.

Mercer gümüş kutusunu kaldırarak terasa doğru ilerledi. Burada hafif yaz rüzgârında bahçe fenerleri sallanıyor, hareket eden ürkütücü gölgeleri kaldırım taşlarına ve bahçenin yeşilliklerine düşüyordu. Mercer bir adım daha atarken neden böyle yaptığından tam anlamıyla emin değildi. Aslında söz konusu Zoe olduğunda hiçbir şeyden asla emin olamıyordu. Tek bildiği Zoe'nin başını belaya sokmakta çok başarılı olduğu ve Mercer'ın onu tekmelerle ve çılgınlarla o belalardan çıkardığıydı. Ardından Mercer dilini tutup kızgınlığını bastırdığı halde kız ona ağzına geleni muhakkak söylerdi.

Zoe'nin kendini belli eden altın parıltılı şalı Mercer'ı bahçedeki yola ve hafifçe şırıldayan çeşmenin oraya doğru sürükledi. Sinirli bir şekilde adımlarını sıklaştırdı. Gitgide kararan loşlukta tüm duyulan üst noktaya ulaştı. Cırcır böceklerinin sesi. Az ilerideki Thames Nehri'nin kokusu. Havada asılı kalmış olan Zoe'nin uzun süredir kullandığı egzotik turuncgil ve yasemin karışımındaki güzel kokusu. Tüm bunlar Mercer'a ulaştığında o taşlara yavaşça basmış, mide-sinde belirsiz bir bulantı oluşmuş, içini korku veya pişmanlık hissi kaplamıştı.

İkiliyi bulacağından şüphesi yoktu çünkü bahçe küçüktü. Fakat tek şüphesi ne göreceğine dairdi. Bir hovarda ve güvenilmez bir adam olan Randall Brent sürekli İflas-Borç Mahkemesi'nin kapısında idi. Böylesi bir adamın Zoe'ye yeşilliklerin dibine doğru eşlik etmesinin tek bir nedeni olabilirdi ve Zoe onunla giderek aptallık yapıyordu.

Akılsız kızın bu herifle evlenerek layığını bulacağını düşündü ama bu düşünce onu daha da sinirlendirdi.

Hemen ardından Mercer köşeyi dönerek lambanın ışığının dibine doğru geldi. Zoe'nin arkası dönüktü, altın rengi incecik şalı dikkatsizce tek kolundan yere doğru sarkmıştı. Gözleri Brent'inkilere sabitlenmişti. Adi herif kızın narin bedenine yaklaşmış, onu omuzlarından kavramıştı. Alçak sesle konuşmalarına rağmen Mercer'ın yaklaştığını duymamışlardı. Aceleyle konuşmaları hiç hoşuna gitmemişti.

Her şey bir anda oluverdi. Brent Zoe'nin diğer koluna yapışarak onu kendine doğru çekti. Ama yeterince yakına çekememişti. Birden Zoe dizini kaldırdı ve topuğunu Brent'in ayağının

üzerine sertçe vurdu. Acıyla bağırarak Brent onu bırakıp tek ayağının üzerinde sıçradı ve sendeleyerek Mercer'a doğru geriledi.

Mercer onu omzundan yakalayarak sertçe çekti. "Brent, evimden gitmen daha iyi olacak," dedi.

Brent gözlerini kocaman açarak, "Ama o... o..." dedi ve Zoe'ye sinsice baktı. "Seni cadı!" diye üsteledi. "Benimle buraya bayıla bayıla geldin. Söyle ona, lanet olası."

Sakince şalını düzelterek Zoe, "Bayım," dedi, "sizinle gezmeyi kabul ettim, çalıkların arasına üç kuruşluk bir fahişe gibi girmeyi değil."

"Sus Zoe," diye emretti Mercer. Adamın kolunu arka kapıya doğru çekti. "Şimdi evimden defol, Brent. Onun ne planladığı hakkında ne düşündüğün umurumda değil, lanet olası."

Adam tek ayağına basa basa uzaklaştı. "Küçük yosma pek *istekli*di," diye tısladı. "Karanlığın içine benimle tek başına geldi; bunu söylemekte tereddüt bile etmem."

"Karanlıkta değildiniz," dedi Mercer sakince. "Dahası, uzun süredir de peşindeydim. Eminim ki Bayan Armstrong da bunun farkındaydı. Birkaç adım arkanızda olduğumun farkındaydın değil mi Zoe?"

Zoe uzun kirpiklerini sahte bir pişmanlıkla oynattı. "Evet, Lordum, tabii ki farkındaydım."

Mercer ona gülümsedi. Eski konusuna dönerek, "Pekâlâ, böylelikle bu durum düzeltilmiş oldu," dedi. "Sana gelince Brent, eğer kuzenim hakkında başka bir adi ithamda bulunursan, *kendinle* ilgili bir mesele çıkarmış olursun. Ne demek istediğimi yeterince açık anlattığıma inanıyorum."

Gözlerinde bir anlık korku beliren Brent dönerek yavaşça karanlıkta kayboldu. Mercer, içinde yeni ateşlenen nefretle adamın gidişini izledi.

Ama neden? Brent ne zamandır tanıdığı aynı alçak adamdı. Ve Zoe... O da aynı sabırsız küçük koketti. Ve gerçekten de çok güzeldi. Mercer aniden onu azarlamak istedi. Dişleri birbirine vurup saçları omuzlarına dökülene dek sarsmak istedi. Ve onu dizlerinin üstüne yatırıp...

Ah, Tanrım. Mercer ne kadar da aptaldı.

Bir anda döndü. "Koluna gir," dedi kolunu uzatarak. "Güvenle içeri girdiğini görmem lazım."

Zoe tereddütle ona baktı.

"Gir, dedim."

Bakışlarındaki bir şey kızı ikna etmişti. Hemen koluna girip onun büyük adımlarını yakalamak için aceleyle yürümeye başladı. Zoe'yi bahçe yoluna sürüklerken hızını kesmedi. Balo salonuna iyice yaklaşıncaya durdular.

Zoe, taş terastaki kapıların yalanında durarak eteklerini azıcık kaldırdı ve üstünkörü bir reverans yaptı. "Çok nazıksın, Mercer," dedi. "Teşekkür ederim."

Adam keyifsizce gülümsedi ve cebinden gümüş kutusunu tekrar çıkardı. "Pek emin değilim," dedi. "Her zamanki gibi Zoe, her şeyi kontrol altına aldığını düşünüyor olmalıydın."

Kızın dudakları kusursuzca büküldü. "Daha neler Mercer, o sadece bir flörttü," dedi. "Sanırım beni azarlamaya çalışıyorsun."

Purosunu çıkarırken kızı dikkatle izledi. Bazen kız ona acı çektirmek *istiyormuş* gibi hissediyordu. Ama onun dişlerini takırdatma isteği Tanrı'ya şükür ki geçmiş, yerine kayıtsız

tavır gelmişti. "Seni azarlamak bana düşmez," diye döndü Mercer, "Bana kalırsa bu Rannoch'un işi ve sana çok önceden iyi bir sopa çekmeliymiş."

Zoe bir adım yakına gelirken küstahça eteklerini çekti. "Neden bu işi sen yapmak istiyormuş gibi davranıyorsun?" diye fısıldarken sesi adamın tüylerini diken diken etmişti. "Ve Mercer yemin ederim ki bu somurtkanlığın yakışıklılığını bozuyor."

Etkilenmemiş gibi görünmeyi başarmıştı. "Bunu önemseyeceğini bilmiyordum."

Kız kafasını çevirirken lambanın ışığı dolgun kulak memelerinden sarkan zümrütleri parlatıyordu. "Aslına bakarsan, önemsemiyorum," diye hızla yanıtladı kız. "Yalnız dikkat et de bu ifade donup da kibirli kaşlarını birbirine yapıştırmasın. Yoksa tatlı Vikontes'in seni yatakta çekici bulmayabilir."

Kişiliğine rağmen Mercer kahkaha attı. Bu çocuk gerçekten de hiç pişman olmuyordu. Adam kafasını salladıktan sonra puroyu dudaklarına götürdü. "İznini isterdim ama," dedi kutusunu açarken, "senin sigaradan rahatsız olmadığını biliyorum."

Tanıdık, oldukça hınzır bir gülümseme kızın dudaklarına yayıldı. Narin, tıpkı bir kuğununkine benzer boynunu göstermek istemişçesine çenesini kaldırarak, "Azıcık," diyerek onu onayladı. "Paylaşmayı düşünmezsin değil mi?"

"Tabii ki *hayır*." Gözleri dikkatle kızın üzerindeyken purosunu yaktı. "Şimdi söyle bana Zoe, Rannoch seni orada Brent ile saklanırken yakalasaydı ne yapardın? Hiç bu tip şeyleri düşünüyor musun?"

"Ah Tanrım, orada Brent ile *saklanmıyordum*." Bezmiş bir şekilde ofladı. "*Babamdan* saklanıyordum çünkü Sör Edgar babamın beni aradığını söyledi ve bu iki durum bir araya geldiğinde benim için Hiç iyi olmuyor, anlatabiliyor muyum?"

"Anladığımdan emin değilim," dedi Mercer.

"Ah, boş ver!" diyerek pes etti Zoe. "Ne olursa olsun Brent beni terasta yakaladı ve gezinmeyi teklif etti. Dikkatimi başka yere vermek için iyi bir şey gibi göründü. İşin en zor kısmı bu, öyle değil mi?"

"Ne?"

"Dikkatini başka yere vermek."

"Dikkatini neden başka şeye vermek istiyordun?"

Kız yutkundu. Boğazı âdeta ipek gibiydi. "Yani, hayatın kederinden."

"Hayatın kederi mi?"

Bunu düşünerek Mercer bakışlarını kızın üstünden çekmeden puro tütününü iyice yakmak için dumanı içine çekip durdu. Onu hiçbir zaman anlamamıştı. Bir şekilde ağırbaşlı ve dağınık saçlı bir çocuktan enerjik ve kıkırdayan bir baş belasına dönüşmüştü, sonra da en akli başında adamın bile gece uykularını kaçırabilecek bir şeye, tabii adam bunun olmasına izin verecek kadar ahmaksa. Ve kimse Mercer'ı ahmak olarak nitelendiremezdi.

"Brent'in kim olduğunu biliyor musun Zoe?" diye sordu sonunda.

"Ah, Tanrı aşkına. Ben Brent gibi adamları çok gördüm," diyerek iki adım yaklaştı. Gözlerinde tuhaf bir meydan okuma vardı. "Adam adı çıkmış bir çapkın, evet. Ama diğer taraftan sen de öylesin ama bak burada sağ salim duruyorum işte."

Uzun, gri dumanı karanlığa doğru üflerken yavaşça nefes aldı. "Evet," dedi sessizce. "Ama ben farklı türde bir çapkınım, tatlım."

“Bu çok fark etmiyor, değil mi?” diyerek Mercer'a yaklaştı. Eldivenli ufak elleri hâlâ belindeydi. “Aslında, sana yalvarsam bile beni tekrar öpmeyeceğini düşünüyorum bazen.”

Geri çekilip ona ne kadar aptal olduğunu hatırlatmayı kesmesini dileyerek, “Ne kadar zekisin,” diye fısıldadı Mercer. Bu sıcakta, şehvetli yasemin ve baharat kokusunun teninin ısıyla süzülmemesi için dua etti. “Hayır, ben bekâr kadınlarla uğraşmam ve...”

“Bir kez yaptın,” diye ısrar etti Zoe. Sesi karanlık bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Uzun zaman önce. Hatırladın mı Mercer? Ben hatırlıyorum.”

Hatırlıyor muydu?

Tanrım. Onu gördüğü her anı hatırlıyordu. Ama eğer Zoe Armstrong'a elini uzatırsa bu sefer sadece bir öpücükle kalmazdı. Kendini disiplinle eğitmiş olduğundan Mercer içinde artan gerilimi gizleyebildi. Tek kaşını kaldırarak sahte bir havaya bürünerek devam etti.

“Brent sadece bir çapkın değil,” dedi. “O bir zampara. Seni sadece zevki için mahvedebilir.”

“Konuyu mu değiştiriyoruz?” Zoe havadaki elektriği artırarak bir adım daha yanaştı. Sesi adamın içini ısıtıyordu. “Hiç mi benim gibi değilsin Mercer? Bir kere bile bunu düşünmedin mi?”

Bir an nefesini tuttu sonra, “Ah, hayır, bana cilve yapmayı deneme kızım,” dedi. “Bir an bile ciddi bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünmedim. Şu an Brent'i tartıştığınızı düşünüyordum.”

Havadaki gerilim bir anda dindi ve Zoe'nin yüzüne tekrar o hınzır gülümseme geldi. “Off” dedi ilgisizce. “Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Önemli olan bu değil,” dedi adam dalgın dalgın külünü silerken. “Başa çıkabileceğinden oldukça eminim.”

O anda kızın yay gibi siyah kirpikleri birbirine değdi. “O yüzden neden böylesine anlamsız bir flört hakkında bu kadar ters davranabildiğini anlamıyorum.”

Zoe'nin açıklanamaz soğukkanlılığı Mercer'ı kızdırdı. “Anlamadığım şey,” dedi hızla, “neden daha iyisine layık olduğunu görememendir.”

Kızın gözleri irileşti.

“Ve anlayamadığım şey,” diye devam etti sinirlenerek, “kendini neden Brent gibi adamların kucığına attığındır. Neden erkeklerin kalbini spor olsun diye kırıyorsun? Ya da neden değerli aklını havai arayışlarda ve flörtlerde harcıyorsun? Bunlar anlayamadıklarım, Zoe. Bunlar hakkında tartışmak ister misin? Bana neden gerçek biri ya da *bir şeyin* yerine anlamsız bir şeyi tercih ettiğini açıklamayı düşünüür müsün?”

O anda, yüzündeki öfke yerini donakalmış bir şaşkınlığa bırakarak sıkıdığı ellerini serbest bıraktı kız. Ağzı açıldı ve tekrar kapandı.

“Hayır,” dedi sessizce Mercer. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Ardından purosundan bir nefes daha aldı ve onu bahçenin karanlık köşesine doğru fırlattı. Ağzında tat kalmamıştı. Ayrıca bu konuşmayı sürdürmek istemiyordu. Üzerinden ne kadar uzun zaman geçmiş olsa da düşüncesiz kuzeninin ona kendi aptallığını hatırlatmasına ihtiyacı yoktu.

Kızı son defa selamlayarak topuklarının üzerinde döndü ve balo salonuna girdi. Yüzünde oradan çıkarkenine benzeyen duygusuz bir ifade vardı. Ama Zoe'nin onu ilk olarak ne zaman bu kadar çok kızdırmaya başladığını düşünürken salonda ona mekanik bir şekilde selam veren annesinin arkadaşlarını güçlükle görebildi.

Başbakanın önünde Zoe'nin at arabası yarışında ona meydan okuduğu an mıydı? Burnunu tutup Elmwood'un değirmen havuzunda boğulma taklidi yapıp kendisine yeni bir cep saatine mal olduğu zaman değil miydi? Ya da muhtemelen papaz babasının vaizini baştan çıkarmak için yaptığı gizli planı açıklayıp zavallı adamı Lenfin ortasında berbat bir durumda bıraktığı andı.

Kardeşiyle karşılaştığında olasılıklar gittikçe çoğalıyor, öfkesi artıyordu. Robin'in yüzündeki sırıtış aksi ifadesini değiştirmesini sağladı. Mercer kardeşinin sırtına içtenlikle vurarak onu selamlamayı başardı ve beraberce balo salonunda yürümeye başladılar.

“Bayan Field ile şansın yaver gitti mi?”

Robin omuz silkti. “Leydi'nin yeleşimden hoşlandığını sanmıyorum,” diye açıkladı. “Keyfim kaçtı.”

“Görüyorum.” Mercer'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Hassas olduğunu Tanrı biliyor.”

Robin güldü. “Muhtemelen kendimi yeterince veremedim.”

Yaklaşık on beş dakika daha beraberce gezinip arkadaşlarını ve aile üyelerini selamladılar ve bayanların dans defterlerine adlarını yazdırmak için durdular. “İyi olanı yapmak,” diye adlandırdı Robin bunu. Tüm bu durumla dalga geçiyor olsa da her şeyi istekliymişçesine kabulleniyordu. Başka seçeneği de yoktu. Yoksa annesi onu güzelce döverdi.

Mercer kardeşine Zoe'yle olanları anlatmayı düşünmedi. Robin, Zoe'nin bela konusunda partneriydi. Gerçi şimdi Robin'in kalbi başkası tarafından doldurulduğu için beraber daha az vakit geçiriyorlardı ama Robin her zaman yaptığı gibi Zoe'nin maskaralıklarını savunmaya devam ediyordu. Mercer bazen onların ikisini toplasan bir akıllı insan çıkmayacağını düşünüyordu.

Sonunda dolaşan uşaktan iki kadeh şampanya kapmak için uzun bir süre beklediler. Kadehinden kalabalığa bakan Robin, “Bittiği için memnunum,” dedi. “Annemin belirlediği kadınlarla boş boş gevezelik ettim.”

Birden Mercer'ın gözüne orkestra sahnesindeki hareketlilik takıldı. “Tanrım,” diye bağırdı.

Robin başını oradan oraya çevirdi. “Şimdi ne var?”

“Rannoch,” diye fısıldadı Mercer. “Zoe'yi balo salonundan dışarı sürüklüyor.”

“Tanrım, bu düzenli bir ritüel halini aldı,” dedi Robin. “Eski Barut Fıçısı yine ne yaptı acaba?”

Mercer aklına gelenden korkmuştu. Kızını hizmetkârların geçtikleri koridora doğru zorla sürükleyen Rannoch Hades'i andırıyordu. Gözleri onda olan Mercer, “Pek de sürüklüyor gibi değil,” diye düzeltti. “Eli kulağındaki belayı önlemek için yine de araya girsem iyi olacak.”

“Sen benden daha cesur bir adamsın,” dedi kardeşi. “Rannoch tam bir... Ah, lanet olsun!”

“Ne var?” Mercer arkasına dönüp Robin'in baktığı yere doğru baktı.

“Belanın eli kulağında diyorsan, kardeşim,” dedi Robin sessizce ve devam etti, “soluna bak. Senin metres annemin punç kâsesinin içine düşmek üzere.”

Mercer o tarafa baktı ve yüzünün yandığını hissetti. “Ah, Tanrım. Bana bak Rob, Rarmoch'la baş edebilecek kadar ayık mısın?”

“Evet, sanırım.”

Mercer ona başka seçenek bırakmamıştı. “O halde git ve Zoe'yi başını soktuğu beladan çıkar,” diyerek panç kâsesine yöneldi. “Ve ne yaparsan yap Rannoch'un kızı boğazlamasına

engel ol. Claire'le benim ilgileneceğime güvenilebilirsin."

Üçüncü Bölüm

OLAYLAR TALİHSİZ YÖNDE DEĞİŞİYOR

Lord Rannoch ve büyük kızının balo salonunu terk edişi sadece Mercer Markisi'ni sinirlendirmemişti. Marki'nin Zoe'yi orkestra sahnesini geçip hizmetkârların merdivenlerinin yakınındaki kapılara götürmesini memnuniyetsizlikle izleyen Leydi Rannoch da sinirliydi.

Lord Robert ise balo salonunda yürürken iyi niyetli davetliler ilerlemesine engel oluyordu; "Pazartesi günü Wentworth'te bir oyuna ne dersin?" Sonra, "Ah, Tanrım, bu eflatun bir yelek mi Rob?" Ya da "Tattersall o doru atı açık artırmayla satıyormuş. Seni dokuzda alayım mı?" Tüm bunlar en sonunda Robin'i akıntıya karşı yüzmeye çalışan bir somon gibi hissettirmişti. Popüler ve hafif salamura edilmiş bir somon. Ağabeyinin aksine Robin her zaman cana yakın, kaliteli içkiye ve eğlencenin her tarzına düşkün biri olarak bilinirdi.

Leydi Rannoch ise diğerleri gibi sarhoş değildi ve eğlenceye çok uzaktı, özellikle yavrularından biri tehlikedeyse. Odayı geçerek bir anda tartışmanın olduğu yeri buluverdi. Aceleyle, nasihat verici bir tonda konuşuluyor ama tartışma sürüyordu.

Kocasının yanına vardı ve kolunun üzerine sitem dolu elini koydu. "Elliot!" diye Flaman aksanıyla fısıldadı. "Konu nedir? Sör Edgar hakkında, değil mi?"

Zoe Armstrong bir babasına bir de üvey annesine baktı. Son söylenenleri kızgınlığından ötürü tam olarak anlamamıştı. Çokça flörtten ve danstan dolayı başı dönüyor, Mercer'ın soğuk eleştirisi yüzünden kızgınlığı sürüyordu. Ayrıca babası tarafından kendisine zorbaca davranılması çok aşağılayıcı bir şeydi ve bu sefer üvey annesi bile onu kurtaramayabilirdi.

Sör Edgar Haverfield uzun zaman önce kaçtığını düşündüğü birisiydi ama geçmişi gibi adam da onu yakalamak için tekrar tekrar geri dönüyordu. Zoe gözlerinin arkasındaki sıcak ve akmak için çırpınan gözyaşlarını ve sinirini hissetti. "Yani bu konuda hiçbir seçeneğim yok, öyle mi?" Kelimeleri soğuk ve sessizdi. "Gerçekten baba, böyle bir şeyi nasıl onaylarsın? Bana bir kez bile sormadan."

"Sormam neye yarayacak?" Rannoch'un ufak gözbebekleri sinirden büyüdü. Ağzının kenarları gerildi ki bu kopacak kıyametin işaretiydi. Ve kötü bakışlarındaki ateş kızı delip geçiyordu. Bazıları Rannoch'u şeytana benzetirdi. Bu gece, büyük kızı bu benzetmeyi onaylamak üzereydi.

“Zoe, hayatım,” diye fısıldayan üvey annesi soğuk elini kızın koluna koydu. “Sadece, çay için.”

“Peki ya sonra?” diyerek başım çevirdi Zoe. Bakışları üvey annesine sabitlenmişti. Bir an için nefes alamadı. Karanlık ve havasız bir yerde kilitli kalmış gibiydi ki bu neredeyse doğrudu. “Çay, son olmayacak, Evie,” dedi. “Lütfen öyleymiş gibi davranma.”

Hafif bir kızarıklık üvey annesinin yanaklarına yayıldı. “Ardından Sör Edgar bir dakikalığına seninle özel olarak konuşmayı diliyor.”

“Sör Edgar,” dedi Zoe üstüne basarak ve konuşmaya devanı etti, “benimle özel olarak konuşacağı bir düzine dakika geçirdi. Hatta bu dakikaların arasında bir eşi öldü.”

“Zoe, sus!” Leydi Rannoch sesini alçalttı. “Bu beyefendi hâlâ sana âşık. Ne olmuş yani?”

“Sör Edgar benim drahomama âşık.” Zoe kendini durdurdu ve gerçekten ağlamamak için serin havayı içine çekti. “Ah, neden bu akşam herkes bana karşı bu kadar zalim? Onunla olmayacağım baba. Ona defalarca söyledim. Şimdi de sana söylüyorum. Bunu asla onaylamalıydın.”

“Ben hiçbir şeyi onaylamadım,” dedi babası hızla. “Bu tartışmayı yapmamızın en temel nedeni de bu, kızım. Ama adamı dinlemeni şiddetle tavsiye ederim. Daha kötüsünü yapabilirdin.”

Aşağılanmış bir şekilde, Zoe'nin dudağı titremeye başladı. “Ben, ben *yapamam*,” diye fısıldadı. “Lütfen baba. Alı, *lütfe*n bana bunu yaptırma. Lütfen bana başka bir seçenek daha ver. Onun annesi benden nefret ediyor.”

Leydi Rannoch kolunu Zoe'nin omzuna doladı. “Zoe, tatlım, Leydi Haverfield senin çok uygun bir gelin olacağını biliyor,” dedi nazikçe. “Sör Edgar yakışıklı ve kibar. Sen de sevimlisin ve dediğin gibi büyük bir drahoman var. Bu kötü bir uyum değil ki.”

Rannoch parmağını Zoe'nin çenesine koyarak yüzünü kendininkine doğru çevirdi. “Evie doğru söylüyor kızım,” dedi ses tonunu nazikleştirerek. “Senin dert ettiğin şeylerle Leydi Haverfield'in şu anda ilgilenmeye durumu yok.”

“Neden?” Zoe ona kuşkuyla baktı. “*Fakir* olduğundan olmasın?”

“Tam olarak fakir değil,” dedi Rannoch. “Son kocası atlara ve konyağa düşküncü hepsi bu. Haverfield'lerin arazisine azıcık para yatırmak gerekiyor sadece.”

“Yani Leydi Haverfield dişini sıkıp bana katlanacak, öyle mi?” Zoe'nin gözleri babasının gibi ateşle parlıyordu. Ama kızgınlığı çok önceden onun korkuya karşı en güçlü kalkanı olmuştu. “Çok mu şey istiyorum baba? Sadece bir defa doğru düzgün bir erkek benimle ben olduğum için evlensin. Bunun tersi olmasın.”

“Zoe.” Babası koluna dokunmak için uzandıysa da kız geri çekildi. “Zoe, başka biri mi var kızım? Senin gönlünü çalan biri?”

Bir anlığına duraksadı ama sonra başını salladı. “Hayır,” dedi sertçe. “Kimse yok.”

Leydi Rannoch'un yüzünde sempatik bir gülümseme belirdi. “Biliyorsun hayatım, Leydi Hauxton geç evlendi ve bak şansı nasıl da döndü,” diye fısıldadı. “Neşeli bir evlilik, neredeyse üç yıl oldu ve iki sevimli çocuk; Priss'i de sayarsak dört tane. Ve Frederica, başta Bentley ile evlenmek istemedi ama bak şimdi gayet güzel geçiniyorlar.”

“Ama ben ne Freddie ne de Phaedora gibiyim,” diyerek döndü Zoe. “Eğer bunu göremiyorsanız nefesimi tüketmeme gerek yok.” Ve o sırada merdivenlerin başında bir garson

beliriverdi. Zoe yeni doldurulmuş kadehlerle dolu tepside bir kadeh şarap aldı.

Leydi Rannoch nazikçe elini kızının omzuna koydu. "İçecek misin *hayatım*?"

"Bu tartışma beni susuzluktan kavurdu," dedi sinirli bir şekilde. "Ya da boş ver. Buyur, alabilirsin." Şarap kadehini üvey annesinin eline tutuşturdu. "Sen iç. Robin'in balo salonunda güçlüklerle ilerlediğini gördüm. Ona bu dans için söz vermiştim."

Üvey annesi yavaşça nefes aldı. "Git öyleyse," diye cevap verdi. "Artık burada kalıp didişemeyeceğiz."

Ardından müzik bitti ve kalabalık dans pistini terk etti. "Lanet olsun," dedi Marki burnunu sıkarak. En büyük kızı dans edenlerin arasında kaybolmuştu. "Ben her şeyi düzgün yapmaya çalıştım. Telafi etmeye çalıştım. Çocuk hiç şükran duyuyor mu?"

"Ah Elliot, ondan değil," diye fısıldadı karısı. "Onu anlıyorum. Tam anlamıyla da hatalı değil, biliyorsun. Leydi Haverford yenilir yutulur cinsten değil. Ve bana sorarsan hepsinin burnu havada."

"Bu konuda kuyumu kazmaya çalışma, Evangeline," diye onu sertçe uyardı adam. "Kız belayla dans ederek istediği şekilde devam edemez. Kendini hızlı yaşama adanmış gibi görünmek üzere ve bu onun... sosyete sonu olur. Korkarım ya evlenecek ya da... diğeri olacak."

"Ah Elliot!" Karısının yüzü neredeyse çökmüştü "Onu İskoçya'ya *yollayamazsın*. Zoe nadide bir çiçek gibidir. Yalnız başına, alıştığı onca şeyden mahrum kalırsa, orada solup ölüverir."

"Eğer bu kız âşık olmuş olsa Evie, yemin ederim onun kasabın oğluyla bile evlenmesine izin verir onları servet içinde oturturum." Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama bu onun beşinci balo dönemi ve tanışacağı kimse kalmadı."

"Sanırım kızın istediği, kasabın oğlunun onu serveti olmadan da sevmesi," dedi Evangeline sessizce. "Bunu göremiyor musun? Zoe sosyetenin içinde gülmeyi öğrendi ama hiç eğlenmiyor."

Ama bu sefer Lord Rannoch'un siniri kolay kolay geçeceğe benzemiyordu. "Kız şanslı sayılmaz ve evet suç bende," dedi kollarını iki yana sarkıtarak. "Bunun, farkın dayım ve özgünüm. Ama kendisini düzeltip azıcık edepli davranacağına iyice deliriyor."

"Bu özelliğini kimden aldığını merak ediyorum," dedi Leydi Rannoch sessizce.

Zoe Robin'in ona doğru yönelip balo salonunun kapısından geçtiğini fark etti, Robin rahatlamıştı. Hiç kimse şimdiye kadar ona korkak dememişti fakat içinde Rannoch'a meydan okuma isteği yoktu.

Zoe babasının azarlarından en azından görünürde kurtulmuştu ve yanaklarında muazzam bir kızarıklık ve gözlerinde hırs parıltılarıyla oradan uzaklaşmıştı. Ancak Robin gibi onu tanıyan birisi bu kızarıklığın heyecandan olmayıp onu tüketen duygulardan kaynaklandığını bilirdi.

Bu gece Zoe kulaklarından sarkan ince zümrütlerle koyu yeşil bir elbise giymiş, koluna da altın rengi ince kumaştan bir şal almıştı. Asi, koyu saçları evcilleşerek ipek gibi olmuş ve altın sarısı bir iple bağlanmıştı. Balo salonunda leydilere uymayan bir tavırla hızla yürürken erkekler onu beğenen bakışlarla izliyorlardı.

Zoe Robin'e bezgin bir bakış attı ve tek kelime etmedi. Koluna girerek onu ters yöne doğru çevirdi. Robin dudaklarının alayla gerildiğini hissetti. "Barut Fıçısı," diye mırıldandı. "Nereye gidiyoruz?"

“Dışarı,” dedi hemen Robin'i iterek. “Yukarı. Herhangi bir yere. Sadece beni buradan dışarı çıkar.”

“Leydi'nin isteği benim için emirdir.”

Ön ve arka kapıları geceye açılan balo salonunun önünden geçtiler ama insanlar iki çıkışta da haziran sıcağında yelpazelenmek için duruyorlardı.

“Beni izle,” dedi Robin mermer merdivenlere yönelerek.

İlk kattaki odalar misafirlerin dinlenme odalarıydı. Robin onları geçerek aile üyelerinin özel odalarına doğru çıkmaya devam etti. Normalde buraya misafirler alınmazdı ve Robin içinde azıcık bile kuşku hissetmişti. Zoe aileden sayılırdı. Kilerden tavan arasına kadar evdeki her odaya girmişti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Zoe koridoru geçerken.

“Mercer'ın çalışma odasına,” dedi Robin geçmek için bir sonraki kapıyı açarken. “Seni orada kimse rahatsız etmez.”

İçerideki masanın üzerinde tek bir lamba yanıyordu. Robin önce bahçelere bakan odanın arka tarafına gitti ve balkona bakan pencereyi açtı. Verandadan hoş bir ışık yukarıya doğru çıkarken burada gecenin karanlığı toplanmıştı. Orkestranın melodileri iki kat aşağıdan ve karanlığın içinden geçerek buraya ulaşırken netleşmiş gibiydi.

Zoe kolu Robin'inkine sürterek eşikten geçti. İki elini korkuluğa koyarak kayıtsızca aşağıya baktı. “Burası çok huzurlu,” dedi dalgın bir sesle. “Sanki aşağıdaki bütün insanlar geride yalnızca müziği bırakarak gitmişler gibi.”

Robin pencereye yaslanıp kıza yan yan baktı. “Terasta kimi arıyordun?”

“Kimseyi.” Kız korkuluktan uzaklaştı. “Sadece bu gece Mercer'la yine bir tartışma yaşadık. Bazen onun benden nefret ettiğini düşünüyorum, Robin. Eskiden hep nazik davranırdı ama şu sıralar babamış gibi davranıyor. Yapmalısın, etmelisin deyip duruyor. Hiçbir şeyi tasvip etmiyor.”

Robin ne diyeceğini bilmiyordu. Stuart Zoe'yle arasında gerçekten mesafe bırakmıştı ve Robin bunun nedenini bilmiyordu. Konuyu değiştirerek, “Balo döneminin bittiğine seviniyor musun yaşlı kız?” dedi.

Zoe dar omuzlarını kaldırdı. “Sanırım en sonunda eğlenceden bıktım, Robin,” dedi düşünerek. Terlemişçesine şalını kollarından attı. “Hayatta bundan daha fazlası olmalı. Öyle değil mi? Ama ben asla bulamayacağım. Şimdi de babam diyor ki...”

Cümlesini bitirmesine lüzum yoktu. Zoe yaklaşık yirmi iki yaşındaydı ve babasının sabrı gitgide azalıyordu.

“İçki ister misin?” diye sordu Robin sessizliği bölerek. “Buralarda Stuart'ın Madeira şarabı olacaktı.”

Bir an tereddüt etti. “Biraz konyak verebilirsin, Rob.”

Robin Zoe'den asla bir şey sakınmazdı. Hiç düşünmeden büfeye gidip içine bolca su koyarak konyakları hazırladı. Kızın bu geceki bakışlarını beğenmemişti. Zoe farklı görünüyordu. Robin'in düşüncesine göre kız çok fazla hassaslaşmıştı. Arkadaşı için zor bir balo dönemi olmuştu. Rannoch evlilik ve İskoçya ile ilgili çirkin ultimatolarıyla kızın kırılma noktasına bastırmıştı.

Ama ayık olduğu zamanlarda Robin, Rannoch'un biraz da olsa haklı olduğunu kabul ederdi.

Bir serseri bile Zoe'nin muhtemelen kendinden nefret ederek ve sinirle sosyetenin sınırlarını zorladığını görebilirdi. Geçen beş sezonu flörtlerle geçirmişti. Flörtler, danslar, kalp kırmalar; serserilerden, yaşlı zamparalardan, fakirlerden, dul erkeklerden ya da para için evlenmek isteyen insanlardan aldığı evlenme teklifleri...

Zoe Rannoch'un gayrimeşru kızı olduğu için sosyetenin en iyi ailelerinin çocukları güzelliğine vurulsalar bile onlarla evlenemezdi. Zoe'nin güzelliği de başka kimseninkiyle kıyaslanamazdı.

Elinde iki konyakla gelen Robin onun balkonda duruşunu izliyordu. Kız bir kolunu korkuluğa yaslamıştı, diğer kolundaki altın rengi şal rüzgârda sallanıyordu. Ufak tefek olmasına rağmen neşeli ve çekici oluşu göz dolduruyordu. Şimdi omuzları alışılmadık biçimde düşmüş, kuğununkine benzeyen boynu bükülmüştü. Beyaz atlı şövalyesini arıyormuş gibi geceye dikkatle bakan, yardıma muhtaç bir kadın gibi hassas ve oldukça sevimli görünüyordu.

Ne yazık ki bu, Robin'e uygun bir rol değildi. Fakat Zoe için neredeyse deneme isteği duyuyordu. Feci şekilde kıza düşküncü hatta bazen onu arzuluyordu bile. Ve onu mutsuz görmek kalbini parçalıyordu. Uzaktan kuzeni olmasına rağmen onu doğduğundan beri tanıyordu ve ikisinin de tanımadığı büyük büyükannelelerinden gelen inatçı İskoçların kanun taşıyorlardı.

Zoe onun geldiğini duydu ve kasvetini atmaya çalışırken yüzünde bir gülümseme belirdi. Eline bardağı tutuşturduğu zaman kız onun gözlerine, uzun siyah kirpiklerinin ardından baktı. "Buralarda tüttürülecek bir şeyler yok mu?"

Robin en hınzır şekliyle gülümsedi. "Pan'ın boynuzu var, değil mi? Burada da puro var elbet."

Robin odaya tekrar girip kapının kilidine bakarak önlemini aldı. Ardından Mercer'ın en iyi Türk purolarından birini masasının üzerindeki sedir ağacından yapılmış kutudan aldı. Bir dakikalığına o ve Zoe aralarından geçen hafif rüzgârda omuz omuza durdular.

Yaşça büyük bazı kadınların uyuşturucu kullandığı bilirse de, sigara öncelikli olarak hayat kadınlarının ve aktrislerin kullandığı bir şeydi. Zoe gibi bir kızın durumunda, bu kesinlikle kullanılmamalıydı. Yine de Robin, ikisi de çok küçükken ve bu çok cesaret gerektiren bir şeyken Zoe'ye içmesi için izin vermeye başlamıştı. Ve Zoe'nin diğer pek çok işinde de olduğu gibi geri adım atmak yoktu.

Robin puroyu iki parmağının arasında ezdi ve karanlığa beyaz dumanım üfledi. "Sorun nedir?" dedi hafifçe. "Rannoch yine koca avında mı?"

Zoe konyağından bir yudum aldı. "Nasıl tahmin ettin?"

Bir an bekledikten sonra hızlıca, "Boodle's'taki bahis defterinden," dedi. "Wentworth, Sor Edgar'ın karısı da öldüğü için tekrar evlenme teklif edeceğini iddia ediyor. Senin teslim olacağına yirmi sterline bahse girmiş. Ama ben daha iyi biliyorum. Senin kabul etmeyeceğine bahse girdim."

"Ne?" Kız bir anlığına şaşkına dönmüştü. "Benim üzerime *bahse mi girdin?*"

Robin suratını astı. Bir omzunu kaldırarak, "Kesin bir şeymiş gibi gözüküyordu," dedi. "Eğer onu iki defa reddetmişsen şimdi anlaşılacak değildir, değil mi? Sana ne diyeceğim Zoe, sen *hayır* de, parayı bölüşelim."

Kız yüzünü karanlık bahçeye çevirdi ve ardından konyağın geri kalanını kafasına dikti.

"Hayır deyip hayatımın geri kalanını Perthshire'da mı geçireyim, Rob?" Sesi aniden kısılmıştı ve ince parmakları bardağı sıkıkça beyazlaştı. "Ya da *evet* diyerek Leydi Haverfield'in evlilik töreninde tüm bu olana katlanmasını mı izleyeyim?"

"Ah, İskoçya harika bir yer hayatım ama senin gibilere göre değil," diyerek kırmasın diye kızın elinden bardağını aldı. İki bardağı da uzak bir yere koyarak omzuna hafifçe dokundu. "Hayatının geri kalanını kesinlikle böyle geçiremezsin. Rannoch ciddi olamaz, Zoe."

Zoe arkasını döndü, gözleri yaşla doluydu. "Sanırım bu sefer ciddi," diye fısıldadı. "Hayatımı mahvedeceğimden korkuyor. Dürüstlük abidesi olmadığımı biliyorum, Robin. Birçok flörtüm oldu ve muhtemelen çok hovardaydım ama sırtıma kayıncı olarak Leydi Haverfield gibi bir eyer vurulmasını hak ettim mi gerçekten? Kadın benden nefret ediyor."

"Zoe," dedi Robin yumuşakça. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Zoe bakışlarını kaçırdı. "Bir keresinde söyledim," diye itirafta bulunurken sesi neredeyse duyulmuyordu. "İkinci balo dönemimdi. Kız kardeşinin Hampstead'deki bahçe partisindeydik. Birkaç kişi toplanmış saklambaç oynuyorduk. Ben de Bayan Holt'un manzaralı köşkünün çatısına tırmandım."

"Tanrım! Zoe! Orası altı metre yüksekte olmalı!"

Zoe aa acı güldü. "Bazen keşke düşseydim diyorum. Benimki ölmekten beter bir ceza. Herkes aşağıda oradan oraya koşuştururken Leydi Haverfield Bayan Holt'u merdivenlere doğru çekti ve ona Edgar'ın bana teklifte bulunmasından korktuğunu anlattı. Edgar'ı '*opera dansçısının piçini para için eş olarak almak zorunda bıraktığı için*' ölen eşini suçluyordu."

"Hain kaltak." Robin purosunu nefretle karanlığa fırlattı. "Sen de Edgar'ı reddettin. Lanet herif hak ettiğini bulmuş."

"Ama aslında onu reddetmek istemedim!" diye fısıldadı Zoe. "Gerçekten de ondan biraz hoşlanmaya başlamıştım. Ah Robin, hakkımda böyle bir şey duymak... Şaşkına dönmüştüm. Bayan Smith eskiden beni kimsenin istemeyeceğini söylerdi, işte o zaman bunun doğru olduğunun farkına vardım. Evie ve babam beni ne kadar çok severse sevsin hiçbir zaman yeterince iyi olamayacaktım."

Robin yüzünün kederle asıldığını hissetti. "Seneler önce Rannoch'un Bayan Smith'i kovma nedeni buydu," dedi bir eliyle kızın yanağını okşarken. "Çünkü tüm bunlar saçmalık. Aslında sen güzel ve kibarsın. Ayrıca eğlencelisin."

"Ama güzel, kibar ve eğlenceli olmak yetmiyor, Rob." Adamın dokunmasına rağmen kız hâlâ bahçedeki bir noktaya bakıyordu. "Yetmediğini biliyorsun. Sırf nazik olacağım diye beni kandırmaya çalışma."

Robin buna nasıl cevap vereceğini iyice düşündü. Ama Zoe'ye karşı hep dürüst olmuştu. "Üzgünüm," dedi yumuşakça. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diyerek lafını kesti gözlerinin içine bakarken. Zoe'nin gözlerinden yaşlar akıyor ve dudağı titriyordu. Bunu en son küçüklüğünde dama oynarken atıştıklarında yapmıştı. "Ah, Robin bu çok berbat bir şey! Ne yapacağım?"

Robin bir an duraksadı. "Buraya gel, yaşlı kız," diye mırıldandı kollarını açıp. "İşte yapman gereken bu. Yaşlı Leydi Haverfield'i boş ver."

"Ah, Robin!" Zoe onun kucağına yaslanıp hıçkırarak yanağını eflatun rengi yeleğine koydu. "Babam beni, babam *beni uzağa yollayacak!* İskoçya'daki mülküne sonsuza dek hapsedecek."

Sadece ben ve iki bin *koyun!*"

Robin kızın alnını öptü. Zoe meyve ve taze çiçek kokuyordu. Onun için olanları yoluna koyabilmeyi diledi. "Zoe, bence Rannoch'a Leydi Haverfiled'in dediklerini söylemelisin. Anlayacağına eminim."

Ama bu Zoe'nin hıçkırıklarını artırdı. "Robin, görmüyor musun?" diye bağırdı. "Bu babamı can evinden yaralar. Evie ile evlendiğinden beri iyi olmak için uğraştı. Sosyetenin en saygın isimlerinden biri. Yeterince çabalarsa ve ben de yeterince iyi olursam sosyetenin benim doğumumu bağışlayacağına inanmakta ısrar ediyor."

"Ah, Rannoch saf değil," dedi Robin. "Sosyete her zaman inatçı tavır sergileyecektir. Fakat bence en büyük hazine sana sahip olmak."

Zoe nemli, siyah kirpiklerini kırparak hassas bir ifadeyle ona baktı. Bu hali nadir görülebilecek bir şeydi. Bir anda Robin derinden gelen cesur bir arzu ile dürtülerine yenilerek onu öpmek istedi. Çok ufak bir suçluluk hissederek ve ileriye düşünmeksizin başını eğdi ve dudaklarını onunkilere yakınlaştırdı.

Bu onların ilk öpüşmeleri değildi. Zoe 14 yaşından beri Robin'in yenik düştüğü bir çekiciliğe sahipti ama bu ciddi bir şey değildi ve asla da olmamıştı. Ama bu kez dudakları yumuşakça birbirine geçtiğinde kız sanki kucağında sallanıyor, onu hiç hissetmediği bir duygu içinde bırakıyordu. Zoe'ye ağabeyi yerine kendisi destek vermek istiyordu. Bu Zoe'ye ne kadar çekici olduğunu kanıtlayan hem erkeksi hem de asil bir tutkuydu.

Zoe onun verdiği karşılığı hissetti ve daha önce hiç yapmadığı şekilde ellerini yakasına geçirdi. Adama öpüşmeyi ilerletmeden başka seçenek bırakmamıştı. Robin kızın dudaklarının kenarlarını okşadı. Kız ufak zevk belirtileri gösterdiğinde Robin onu nazıkçe okşayarak dilini onunkiyle birlikte hareketlendirdi. Şehvetten başı dönmüştü.

Bu kucaklaşmayı bölen, gözlerini kocaman açarak anlamlı bir şekilde bakan Zoe oldu. "Ah Robin!" diye fısıldadı. "Çok yorgunum. Bekâretimin iyi bir kumaş gibi pazarlığını yapmaktan yoruldum. Onu sana vermeliyim. Böylece bu iş kapanır."

Robin onu dudaklarının kenarından tekrar öptü. "Zoe, aşkım, bunu konuşmuştuk," diye fısıldadı. "Benimle evlenmek zorunda kalırsın."

Kızın kirpiklerini kırıştırdığını hissetti. Tekrar ağlamamaya çalışıyordu. "Bu o kadar kötü mü olur?" diye sordu kız. "Benim soyumu önemsemiyorsun Robin, değil mi?"

"Zoe, önemsemediğimi biliyorsun." Dudaklarını kızın kalem gibi kaşına hafifçe değdirdi. Onun önerdiği baştan çıkaran teklifi düşünüyordu. "Ama sen beni sevmiyorsun, yani o şekilde sevmiyorsun."

"Doğru," diye fısıldadı kız. "Ama sen yakışıklısın ve çok da nazıksın."

"Bu yetmez," dedi Robin. "Ve evlilik Zoe... Bu bana göre değil. En azından şimdilik..."

Ve seninle değil, dedi kalbi.

Ama kalbi, vücudunun belden altına yönelik durumlar söz konusu olduğunda ne yazık ki sözünü geçirmezdi. Ve konyaktan ve hızlı akan kanından çakırkeyif olmuş aklı Zoe'nin kıyafetleri olmadan ve bacaklarını beline dolamış halinin nasıl olacağını düşünüyordu.

Kız acı dolu hafif bir kakhaha attı. "Öyleyse beni tekrar öp, Robin," dedi bir eliyle gözyaşlarını silerek. "Öp beni. Bana kendimi güzel hissettir ve bana oğulları için uygun olmadığımı düşünen Leydi Haverford'ı unuttur."

Bu basit ve zararsız bir talepti. Zoe kucağında titredi ve Robin onu kendine doğru çekti. Kız sıcak ve narindi. Baş çenesine bile ulaşmıyordu. Dik, yuvarlak göğüsleri kendi göğsüne değıyor, kadınsı kokusu, baş döndürücü, tehlikeli bir havaya dönüşene dek konyak ve belirsiz bir cesarete karışıyordu. Robin bunun farkına varmadan önce kızı ateşin yanındaki uzun deri koltuğa götürdü ve kucağına çekti.

Daha sonra, tutku ve gaflet, soğuk ve ezici gerçekliğe dönüştüğünde Robin yaptığı şeyleri sarhoşluktan değil de delilikten yapıp yapmadığını düşünmeye başlayacaktı. Ama o anda -kızın hıçkırıkları, gözyaşları ve tüm bu insafsızlıkla yüz yüze geldiğı anda- Robin önemseydiği insanın yalnız ve kederli olması dışında bir şey düşünmediğı için ona sarılmıştı. Ancak böyle zayıf düşmüşken ona sarılması yaptıklarını azımsamak olurdu, o hiçbir zaman içindeki hevesleri yok sayan bir adam olmamıştı.

Daha sonra Robin, işlerin bu kadar hızla kontrolden çıkmasını hem olayların böyle şanssız bir şekilde ilerlemesine hem de Zoe'nin göğsünü elinde hissetmesine bağlayacaktı. Düşünmesine fırsat kalmadan ceketini ve yeleğini koltuğun diğer ucuna fırlattı. Zoe'nin şalını onların üzerine fırlatıp elbisesinin korsajını yarıya kadar açtı.

Belki hissettiğı tutku gerçek dünyada olanları unutturur diye kendini ateşli bir isteklilikle Robin'in ellerine bırakan Zoe adamın göğsünü okşuyor, onu yakasından çekiyor ve boynundan öpüyordu. Hangi adam onu reddedebilirdi ki? Bu hiç centilmence olmazdı.

Kız onu öperken Robin boyun bağıra açıp uzun kumaştan kurtulmaya çalıştı. Zoe ona yardım edercesine kendini geri çekti ve boyun bağı yakasından kaydı. Kız enfes güzellikte görünüyordu, elinde olmadan bağı kızın boynuna doladı. Gözlerinin içine bakıyordu, sessizce gözyaşlarını silerek bağı bir kez daha doladı ve kumaşı sıktı. Kızı kendine doğru çekerek öpmeye başladı.

Robin vücudunda şehvetin sel gibi aktığını hissetti. Parmaklarını kızın saçına geçirdikçe şefkat arzuya dönüşüyordu. Tekrar tekrar kızı öpüyordu. Öpücüklerinde açlık vardı. Kızın elbisesinin tek kolu omzundan aşağı düştü. Altın rengi saç bağı çözülerek asi siyah saçlarını omzuna düşerek onu daha da baştan çıkarıcı kıldı.

Zoe'yi daha önce de saçları açıkken görmüştü. Eskiden erkek gibi bir kızdı ama bu gece onu sarmalayan egzotik kokusu, yanaklarında gözyaşları, orkestranın bilindik yumuşak melodileriyle sevgilisinin saçlarını açan bir adam gibi tokayı birden çekiverdi.

Ama tüm bu şehvetin altında bir şey onu sürekli düşündürüyordu. Robin bir an durmayı düşündü ama tam o sırada Zoe kucağında kıpırdandı ve elbisesi açılarak kusursuz göğüslerinden biri göründü. Bir tutam siyah saç göğsünün ucuna düşerek onu tatlı, cezbedici bir tomurcuk haline getirmişti.

Ve bu son noktaydı. "Zoe" diye mırıldandı Robin. "Zoe, bana izin ver."

Zoe cevap vermedi ama onu öpmeyi de kesmedi. Robin ne yaptığını anlamadan pantolonun düğmesinin açılmış olduğunu fark etti. Zoe üzerine oturmuş, elbisesinin etekleri yukarı toplanmıştı. O kımıldadıkça kenarlarından zarif altın renkli boncuklar sallanan zümrüt yeşili dantel süsleriyle gördüğü en eşsiz ve erotik jartiyerle sarılı narin, süt gibi bir kalça kendini gösterdi.

Parmaklarını tekrar kızın saçına geçirip onu uzunca öptü. Tanrım, onu arzuluyordu. Onu bedelini ödeyecek kadar kötü bir şekilde istiyordu. En sonunda Zoe ile sevişecekti; bunun geri

dönüşü yoktu.

Ve artık Marta da yoktu.

Hem de hiç.

Bir anlık öngörü, bilincini yeni bilenmiş bir bıçak gibi kesti.

Zoe, Robin'in altında kaskatı kesildiğini hemen hissetti. Aslında Zoe bir erkeğin sertleşmesinin iyi bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu. Fakat bu bambaşka bir sertlikti. Hislerin yarattığı ısyı tam ortasından kesen fiziksel bir irkilemeyle Zoe avuçlarını adamın göğsüne yasladı ve gözlerinin içine bakabilmek için kendisini yukarı kaldırdı.

Uzun bir süre bakışları uzun ve sessiz bir soruyla birbirlerine kilitlendi, kelimeler artık bir şey ifade etmiyormuş gibiydi. Ve birden Zoe farkına vardı. Ah, şimdi anlıyordu. Bu ölümcül bir hataydı. Adam da bunu onun kadar kesin bir şekilde hissetti. Öfke ve acı Zoe'nin üstünde hâkimiyet kurduğunda sürekli yapıp durduğu şey buydu. Babası ona bu yüzden kızılıyordu işte.

Robin'e daha fazla bakamadı ve bakışlarını kaçırdı. Dehşete düşmüştü.

Robin'in üzerinde oturuyordu, etekleri yukarı çıkmış, dekoltesi bozulmuştu ve tek göğsü dışarıdaydı. Robin'in bir eli hâlâ kalçasındaydı. Yine de hissettiği şey utanç değildi. Öfkesinin ona bunu yaşatmasına izin verdiği için pişman olmuştu sadece. Ona istemediği, ağzında kan gibi acı bir tat bırakan şeyi yaşattığı için...

"Ah, Robin," diye fısıldadı. "Ben... Biz... biz yapamayız..."

"Bunu mu?" diye tamamladı adam, yüzüne yayılan rahatlama ifadesiyle.

Kız onayladı ve ardından göğsüne yattı. Alnını hafifçe onunkine yasladı.

Adam gergin bir gülüşle elini kızın kalçasından çekip hafifçe beline koydu. "Gerçekten çok üzgünüm, yaşlı kız. İşler kontrolden çıktı."

Zoe gözlerini sımsıkı kapadı. "Bu benim hatamdı," dedi boğuk bir sesle. "Hepsi benim hatam. Sadece bana söz ver, Robin. Bununla ilgili *bir daha asla*, ama hiç konuş..."

Aniden lambanın ışığı rüzgâr çıkmışçasına titredi. Zoe şüpheyle hareketlenip doğruldu. Robin de onun gibi hareketlendiğinden neredeyse kızı yere düşürüyordu. Zoe dengesini sağlamak için hem Robin'e hem de kendi elbisesine asıldı.

Karanlıktan haşın bir ses duyuldu. "Robin?"

Zoe korku içinde döndü. Lord Mercer yüzünde kızgınlıktan bir maske ile eşikte duruyordu. Kızın altında Robin bir küfür savurdu.

"Robin?" dedi Mercer boğuk bir sesle. "Sen ne... *Aman Tanrım.*" Gördüğü sahneden uzaklaşmak ister gibi başını yana çevirdi.

Çok geçti artık. İnce bir silüet Mercer'ın arkasına geçti. Cheraute Vikontesi, önünde donakalmış tabloya kötücül bir pırıltıyla bakıyordu.

"*Nom de Dieu*, Bayan Annstrong!" dedi ani bir kahkahayla. "Bana terzinizin adını *vermelisiniz*. Bu üzerinizdeki yeşil ve altın jartiyerden ben de almak isterim."

Zoe'nin her şeyi idrak etmesi birkaç saniye aldı. Ardından Mercer yavaşça ona döndü. Soğuk bakışlarıyla kızı süzüyor, ağzını tiksintiyle sıkıyordu.

Mercer. Yine. Ve bu sefer, işte bu sefer ondan nefret etmek için her türlü hakkı vardı!

Zoe acıyla hıçkırıp bir eliyle ağzını kapayarak kanepeden kalktı. Koşarak oradan kaçarken Robin'in boyun bağı hâlâ boynuna sarılıydı; o koştukça arkasında dalgalanıyordu.

Dördüncü Bölüm

LORD RANNOCH ŞÜPHELENİYOR

Ağabeyi Vikontes'i çalışma odasından sürüklerken Robin sersemlemiş ve sessizlik içinde oturuyordu. Claire'in etekleri kapıda hışırdarken kalkacak ya da bir özür cümlesi kuracak durumda değildi. Kadın karanlıkta kaybolurken kahkahası hâlâ koridorda çınliyordu.

Robin'in soluklanması saniyeler almıştı. Mercer içeri girerken kapıyı çarptı. "Robin!" dedi, yüzünde korkunç bir öfke vardı. "Kahretsin, bu neydi öyle?"

"Ben... ben bilmiyorum," diye mırıldandı Robin. "Bak, Stu, ben, ben üzgünüm."

"Bilmiyor musun?" Mercer tekrar küfretti. Soğuk şöminenin önünde yürümeye başladı. "Üzgünsün, öyle mi? *Lanet olsun, Robin!* Biri yemekte diğerinin şarabını döktüğü için üzgün olur! Zoe! Tanrı aşkına, ona ne yaptığın hakkında fikrin var mı? Ya *kendine* ne yaptığın hakkında?"

Öyle mi yapmıştı? Gömleğinin yakaları açıldı, gözleri ağabeyinde, hâlâ kanepede oturuyordu. Mercer kızgından da beter görünüyordu.

Tanrı'nın öfkesinin vücut bulmuş haline benziyordu. Odanın bir ucuna varıp Robin'in kafasını omuzlarından ayıracak gibiydi. Bunu yapabilecek güçteydi de.

"Stuart, ben... ben..." Zorla yutkundu, aklı çalışmaz olmuştu. Mantığı uçup gitmişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi balo salonundan müzik sesi süzülüyordu ve şöminenin üzerinde duran saatin odanın gölgelerinin ardından uğursuz sesi duyuluyordu... Tik tak, tik tak... Dehşet ve felaket hissi onu gittikçe aşağı çekiyordu sanki.

"Sadece giyin," diye homurdandı Mercer. "Giyin kahrolası, sonra da aşağı in ve babasıyla konuş."

İlk başta Robin ağabeyinin cümlesindeki imayı anlayamadı. Sonunda, "Ama Stuart, o ağlıyordu," diyebilirdi. "Rannoch onu yine Haverfield ile evlendirmeye çalışıyormuş. Sen... sen bana yardım et demiştin."

Mercer yürüdü, Robin'in yakasından tutup onu kendine çekti. "Hayır, sana *Rannoch'un çocuğun boğazını sıkmasına engel ol*, demiştin," diye kükredi. Burnu Robin'inkinden bir milim uzaktaydı. "Fakat sen buna engel olmak yerine bunu garantiye aldın. Şimdi de kahretsin ki onunla evleneceksin!"

"Evlen... Zoe ile evlenmek mi?" diye fısıldadı Robin. "Stuart, Tanrı aşkına senin neyin var böyle? Ben... ben evlenemem! Bu konuda bu kadar azimliysen onunla sen evlen o zaman!"

O anda Mercer elinin tersiyle vuracak gibi bir kolunu geriye çekti. Robin ondan kaçamadan ve olanlara anlam veremedenden önce Mercer'ın öfkesi kendi içinde patladı. Ani ve ızdırap verici

bir şey yüzüne patlamış gibiydi ve neredeyse boğulma sesi gibi bir ses çıkaran kardeşi onu geri itip şömineye doğru yürüdü. Omuzları fiziksel olarak acı çekiyormuşçasına çökmüştü.

Uzun ve ürpertici bir soluğun ardından Robin Zoe'nin kaybolduğu kapıya doğru baktı. Hızla pantolon düğmelerini kapadı, gerçekliğin karanlık örtüsü amansızca üzerine çökmüştü. Tanıdığı hayat sanki içeri doğru patlıyormuş gibiydi. Mercer çıldırmış gibi gözüküyordu. Ve Zoe'ye verilen zararı ancak Tarın bilirdi. Bir şekilde her şeyi yoluna koymalıydı ve ama aklı hâlâ bir çıkış yolu arıyordu.

"Stuart, ben aslında öyle demek istemedim," diye fısıldadı. "Ben... ben Zoe için endişeleniyorum."

"Endişelensen iyi olur lanet olası," dedi ağabeyi.

"O nereye gitti?" dedi. "Claire'i diyorum."

"Onu aile salonuna götürdüm." Mercer şimdi yan duruyordu, dalgalanan lamba ışığı yüzüne vururken burnunu sıkıyordu. Soyulup çıplak kalmış gibiydi, sesi derinden geliyordu. "Ona orada beklemesini söyledim Robin ama muhtemelen beklemeyecek. Bu yüzden bu önemsiz umudu bir kenara bırakabiliriz."

Robin dişlerinin arasından tısladı. "Lanet olsun, Stuart, çenesini kapayamaz mısın?"

"Hayır, Robin." Sesi hırçın bir fısıltı gibiydi. "Hayır, yapamam. Sonunda sen ve Zoe kendinizi benim düzeltmeyeceğim bir belanın içine soktunuz."

Robin avuçlarını yukarı doğru kaldırdı. "Bak Stuart, ben sadece Zoe'yi neşelendirmek istedim."

Mercer döndü. "Böylece onunla yatmaya karar verdin, öyle mi?" diye bağırdı. "Ah, bu ilk değildi sanırım ama yeteneğini kaybettiğini söylemem gerek çünkü bugün hiç de neşeli görünmüyordu."

"Defol git, seni küstah pislik!" diye bağırdı Robin. Ardından omuzları düştü. "Bak, Stu, bunu yapan Zoe'ydi. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun..."

"Zoe mi?" dedi şüpheyle. "Zoe bir felaket, düşüncesiz bir canavar, zaten terliklerle yürüyen bir kasırğa. Ama bütün bunları zaten biliyordun, Robin. Ama yine de onun kıyafetlerini çıkardın!"

"Pek de çıkarmadım," diye açıklamaya çalıştı Robin yeleşine uzanırken. "Tam anlamıyla değil. Hiçbir şey olmadı. Yani fazla bir şey olmadı."

"Fazla olmadı mı?" Mercer'ın sesi neredeyse öldürücü bir sessizlikteydi. "Bunun ne önemi var? Pantolonun açığı, Zoe etekleri tepeye kadar sıyrılmış şekilde üzerine oturmuştu. Ah Robin, fazla olmadı demek anlamsız. Kahretsin, buna ben bile inanmıyorum. Seni ve Zoe'yi çok iyi tanıyorum."

"Neye istersen ona inan, seni kahrolası," diye çıkıştı Robin yeleşini giyerken.

"Ne istediğimin ne önemi var?" Mercer acıyla baktı, gözleri şefkatten yoksun, sesi de soğuktu. "Ne zaman önemi oldu ki? Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

"Ben... bilmiyorum..." Robin parmağını şakağına koydu. "Bilmiyorum." Tanrım, beyni dövülüyordu sanki! "Stuart, Maria ne olacak?" diye fısıldadı. "Bunu nasıl açıklarım?"

"Umurumda bile değil," diye çıkıştı Mercer. "O senin sevgilin. Onunla sen uğraşacaksın."

"Maria benim sevgilim değil," diye karşı çıktı Robin. "O... o, öyle bir şey değil Stuart. Ve ben... ben onu seviyorum."

“Onu seviyorsun.” Kardeşinin ağzı tiksintiyle büküldü. “Senin Times'taki evlilik ilanını okuyunca eminim içi rahatlayacak.”

Robin'in omuzları düştü. *Times* mı? Ah, Maria iyi ve kibardı, kendisine tuhaf tavırlarına rağmen anlayış gösteriyordu. Ama bu? Onu inandırmak için büyük uğraş vermesi gerekecekti. Ve mücevher... Büyük ihtimalle biraz da para...

Mercer şimdi onun önünde duruyordu, 1.80'den uzundu ve öfkesini zor kontrol ediyordu. Korkutucu bir şekilde kalçasına koyduğu elleriyle ceketini geriye itmişti. “Dur!” diye emretti. “Onu aklından hile geçirme. *Yapma.*”

“Ah, hayır.” Robin tek elini havaya kaldırdı. “Hayır, Stuart, sen bana ne yapmam gerektiğini...”

Bir anda kendini yakasından tutulup Mercer'ın yüzüne doğru çekilirken buldu. “Sen buraya bekâr bir kızı yalnız başına getirdin,” dedi hırıltılı bir sesle. Robin'in yakasında yumruk yaptığı elini sıkıyordu. “*Bizim* kuzenimizi. Ve şimdi onunla evleneceksin. Geri kalan hayatını onu çok mutlu ederek geçireceksin yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm. Beni anladın mı?”

“Tanrım, Stu, o sadece Zoe'ydi.” Bir şekilde ağabeyini iterek geri çekildi. “Bu ona saygı duymadığım anlamına gelmiyor. Ben... ben onu başka türlü seviyorum. O buraya daha önce yüz defa geldi.”

“Ama tüm ev halkı aşağıdayken değil! Ve yanlarında sosyetenin en saygın isimleri varken de değil. Onu mahvettin, Robin. Kendi yaptığın tabuta bir çivi daha çak çünkü bu olay görüldü, hem de en kinci, kötü niyetli ve...”

“Evet, *senin* sevgilin tarafından,” diye tamamladı Robin. “Peki *onu* buraya kim getirdi?”

Mercer öfkeyle elini kaldırdı, iki parmağının arasındaki pirinç anahtar parlıyordu. “Hatırlarsan burası benim çalışma odam,” dedi sertçe. “Ve Claire masum bir bayan değil.”

“Bu oldukça azımsanmış bir ifade,” dedi Robin alaya bir şekilde.

“Senin bu üslubundan usandım, Robin,” diye karşılık verdi Mercer. “Claire ile tartışmamız gereken nahoş bir konu vardı ve bunu özel olarak yapmak istemiştin. Ayrıca o benim sevgilim değil. O işi bir hafta önce bitirdim, bu yüzden ondan bahsederken *kinici* ifadesini kullandım.”

“Bunun bedelini çok fena ödeyeceksin,” dedi Robin karanlık bir ifadeyle. “O sarı saçlı şeytan kadın *senin* iç organlarını bir balıkçıdan daha hızlı çıkarabilir.” Kardeşinin yeterince konuştuğuna karar verdi Mercer. Ne de olsa Zoe, kendisi için hiçbir şey ifade etmiyordu zaten yıllardır kızı görmezden geliyordu.

“Hayır, Robin bedelini *sen* ödeyeceksin,” diye karşılık verdi, “daire beni cezalandırmak için seni memnuniyetle yaralayacaktır. Evlilik bağı seni şimdiden sıkıyor ama artık hepimiz bununla yaşamak zorundayız.” O sırada Mercer Robin'in ceketini almak için eğildi. “Al. Tanrı aşkına, kendini toparla.”

Robin Mercer'a cehenneme gitmesini söylemek için ağzını açtı fakat kelimeler dudaklarında yok olup gitti. Denese bile öfkelenmeye devam edemedi. Yavaşça giyindi. İşin kötü tarafı Mercer tamamıyla haksız sayılmazdı. Ceketini omzuna atarken bunu keder içinde kabul etti. Boyun eğmiş bir şekilde dönerek hızla gömleğinin manşetlerini çekti.

“Bak Stuart, üzgünüm,” dedi sessizce. “Bunu düzelteceğim, yemin ederim.”

“Evet, kesinlikle düzelteceksin.”

Robin yavaşça nefes aldı. “Pekâlâ. Onu korumak için ne yapmam gerekiyor?”

Bir an ağabeyi duraksar gibi oldu. Ardından, "Odana git ve uşağını çağır," dedi soğukça. "Bir boyun bağına ihtiyacın var. Görünüşünü toparladığında aşağıya in ve ben Claire'i oyalarken sen de Rannoch'a kızıyla evlenmek için yalvar. Ve bu her ne kadar seni öldürse bile inandırıcı olmaya çalış."

"İnandırıcı mı?" dedi Robin şaşırarak.

Mercer gülümsedi ama gülümsemesinde büyük bir hüznü vardı. "Evet çünkü bu bir aşk birlikteliği gibi görünmeli," dedi yumruklarını sıkarak. "Zoe'nin başkasına gitme düşüncesi yüzünden ona şehvetle yaklaştın. Sen... sen onu sevdin, tüm hayatın boyunca sevmiştin. Ama bunun ancak bu gece farkına varabildin."

Robin şüpheyle yüzünü buruşturdu. "İnsanlar bunların tam bir saçmalık olduğunu düşünecek."

Mercer'ın gülümsemesi kayboldu. "Bazıları böyle düşünebilir," dedi sessizce. "Ancak sanırım bu, erkek tarafı böyle bir şey beklemediğinde gerçekleşebilir. Her şekilde onları inandırman lazım Rob. Bu tek çıkış yolu."

"Tek yol mu?"

"Rannoch'un Zoe'yi cezalandırmasını önlemenin tek yolu." Mercer'ın sesi derinden geliyordu. "Beni anladın mı? Hayatını cehennemde mi geçirmesini istiyorsun? İstemiyorsan git ve hayatının oyununu sergile."

Bir süre sonra Jonet yani Leydi Kildermore onu bulduğunda Zoe bayanlara ait odada tuvalet masasına yığılı ve hâlâ ağlamaklı bir halde, şişmiş gözlerine hafif hafif dokunuyordu. Şüphesiz onu, Zoe'yi boynunda Robin'in kravatıyla uzaklaşırken gören bir hizmetçi çağırmişti.

"Zoe, hayatım?"

Zoe, Jonet'in endişeli bakışlarını aynada yakalayarak başını kaldırdı. Kuzeni yanına gelip soğuk elini Zoe'nin omzuna koydu, kuzguni saçları ve güzel hatlarıyla Jonet son derece kendinden emin görünüyordu. Zoe ise konuşmaya korkuyordu; Robin'in annesinin olanları çoktan öğrenmiş olabileceğinden endişeleniyordu. Aksi halde kendini patlayacak gözyaşı seliyle ele vermekten korkuyordu.

Ama yanındaki koltuğa oturan Jonet'in gözlerinde sadece endişe vardı. "Tatlım, kötü giden bir şey mi var?" diye sordu Zoe'nin saçını düzelterek. "Sen... kötü görünüyorsun?"

Kötü. Bunu bahane olarak kullanabilirdi. "Korkunç şekilde başım ağrıyor," diye yalan söyledi Zoe. "Jonet, lütfen bana Evie'yi yollar mısın? Eve gitmem gerek."

Jonet başıyla onayladı, durumunu anlamışçasına dudaklarını sıkıyordu. "Babanın at arabasını bir an önce çağırtaayım." Ardından eğildi ve kızın aceleyle tuvalet masasının altına attığı boyun bağını aldı.

Birkaç saniyeliğine bağı elinde düşünceli şekilde gezdirdi. En sonunda, "Büyük ihtimalle evi ahırdan terk etmeyi tercih edersin, değil mi tatlım?" dedi.

Zoe ürkek bir şekilde nefes aldı. "Ah, evet Jonet, lütfen!" diye fısıldadı ellerini gözaltlarına bastırarak. "Ben... ben çok özgünüm. Korkunç görünüyorum, değil mi?"

"Hayır, sadece mutsuz görünüyorsun, çocuğum."

Zoe Jonet'in buruşmuş beyaz kumaşı dikkatle katlayışını izledi. Elbette ki beyaz bir erkek

boyun bağına benziyordu fakat kime ait olursa olsun bir bayan odasında işi olamazdı. Nasıl bir bahane bulabilirdi? Zoe hiçbir şey düşünemiyordu, hiçbir şey bu aşağılayıcı gerçeği örtemezdi ve eskisinden daha sefil bir duygu içinde sessizce oturdu.

Boyun bağındaki son kırıışığı da düzelttikten sonra Jonet bunu bir kenara koydu ve koltuktaki Zoe'ye dönerek, "Umutsuzluğa düşme, tatlım," dedi. Zoe'nin saçının bir buklesini kulağının arkasına atarken gülümsüyordu. "Ne olursa olsun her şey düzeltilebilir. Her zaman bir yol vardır."

Muhtemelen bir yol vardı. Cheraute Vikontesi içeri girmeden önce...

Ama onu suçlamak adilane olmazdı. Zoe hayatını kendi elleriyle mahvetmişti. Gerçekten de birkaç yıldır yıkıma doğru yol alıyordu. Suçlayabileceği tek kişi kendisiydi.

"Ah, Jonet!" Kelimeler hıçkırıkların arasından zorlukla çıkıyordu. "Ah, bunun için beni asla affetmeyeceksin!"

Jonet şaşırarak kolunu Zoe'nin omzuna doladı. "Eminim bu doğru değildir," dedi ona hızlıca sarılarak. "Şimdi gel de saçını tekrar toplayayım. Sonra da gidip Evie'yi bulalım, olur mu?"

Lord Rannoch balo salonunun dışındaki bahçenin köşesindeydi ve karanlıkta arkasında birisinin durduğunu hissettiği zaman büyük kızına ne olduğunu merak etmişti. Arkasını dönmeden konuştu. "Gel!" demişti emir verircesine.

Jonet'ın oğullarından genç olanı balo salonundan gelen ışığın altında duruyordu. Bu gece Lord Robert Rowland eflatun rengi bir yelek giymişti ve yüzünde korkunç bir ifade vardı. Giydiği yelek tartışma götürmeyecek derecede çirkindi.

Rannoch kadehinde kalan kırmızı şarabı içti. "Ne istiyorsun?"

Genç adam yakma geldi. "Biraz zamanınızı, efendim," dedi hızla. "Size sormak istiyordum ne zamandır... Bilirsiniz işte, Zoe hakkında."

Marki'nin siyah kaşları çatıldı. "Zoe hakkında mı?" diye sordu sabırsızlığını kontrol altında tutarak. "Ne demek istiyorsun?"

Lord Robert tuhaf bir sesle öksürdü. "Evet, söylemek istediğim şey, efendim... Haverford... Şeyi anlıyorsunuz... Şey işte. Gidişata bakılırsa öyle. Zoe ile. Ben."

"Hayır, Robert," dedi Rannoch, bir adamın bir cümlede kaç defa *şey* kelimesini kullanabileceğini merak ederek. "Anlamıyorum."

Parlak bir ışık huzmesi yüzüne vurmuşçasına yüzünü buruşturdu. "Elbette ki iyi bir adamdır," diye devam etti Lord Robert. "Ağırbaşlı, kusursuz bir dürüstlük örneği filan. Annesi biraz gaddar. Yine de hiçbir şey değil... şey için..."

"Ne için Robert?" diye çıkıştı Rannoch. "Tanrı aşkına be adam! Konuşsana!"

"Zoe için," dedi Lord Robert nihayet. Yüzündeki renk soldu. "Onun için yani, anlarsınız ya."

Marki uzun bir süre genç kuzenini tepeden seyretti. Robin ufak bir adam değildi ancak Lord Rannoch tam anlamıyla iri bir adamdı.

"Haverford çoktan Zoe için teklifte bulundu," dedi sertçe. "Bu seni ilgilendiren bir konu değil."

Lord Robert kafasını kaşıdı. "Hayır, hayır demek istediğim, efendim... Ben de Zoe için teklifte bulunmak *istiyorum*."

Rannoch bir adım geri çekildi. "Sen mi?" diye bağırdı. "Zoe için teklifte bulunmak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet, efendim. Ona âşığım, bilirsiniz, tüm hayatım boyunca âşıktım," diye kekeleyerek devam etti. "Delice. Tutkuyla. Şu anda anladım. Haverford'u duyduğum zaman. Onunla evlenmesini kaldıramazdım. Buna kalbim dayanmaz."

"Bu son derece saçma." Rannoch, genç adama doğru eğildi ve onu kokladı. "Yine Charlie'nin iyi viskisinden mi içtin?"

"Hayır, efendim," dedi hızla. "Bir papaz kadar ayığım, efendim. Zoe ile evlenmeyi her şeyden çok istiyorum."

Tam o sırada, oradan geçen bir gölge Rannoch'un gözüne takıldı. Marki döndü. "Charlie!" diye bağırdı balo salonundaki uşağa bakarak. "Lütfen kızımı ve eşimi alıp at arabasına götürmek için çalışanlardan birini yolla. Burada garip bir şeyler dönüyor."

Charles Donaldson dışarıya çıktı ve başıyla selam verdi. "Arka kapıdalar efendim," dedi İskoç aksanıyla. "Bayan Rannoch ve Zoe'yi götürdüm."

Rannoch da selam vererek, "Sen tam bir prensin, Charlie," dedi. Ardından dikkatini Robert'a verdi. "Size gelince efendim, siz çıldırmış olmalısınız. Şimdi kızım ile uzun bir konuşma yapacağım. Aynı aşk acısıyla dolu saçma hikâyeyi ondan da duyacağımı düşünüyor musunuz?"

"Ben... ben bunu bilmiyorum, efendim." Lord Robert tekrar yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen... sanıyorum ki... duyabilirsiniz."

"Evet," dedi Rannoch küçümseyerek "Muhtemelen duyacağım ve sonra oğlum, şimdikinden daha da çok *kuşkulanacağım*."

Beşinci Bölüm

LORD MERCER YASA KOYUYOR

Leydi Rannoch yani Evangeline ertesi sabah yavaşça yok olan bir *dejavu* hissiyle kocasının Strath Malikânesi'ndeki özel kütüphanesine girdi. İçi rahatladı. Oda hâlâ boştu.

Aşağıdaki uzun Thames Nehri'nin çimlerine bakan geniş pencerelerinin önünden geçerek odada yürürken içten içe kabullendiği bir korkaklık duygusu hissetti. Evliliğinin uzun yılları boyunca hiçbir zaman kocasından korkmamıştı ama onun *için* endişeleniyordu. Rannoch'un siniri efsanevi olduğu için birçok kez yaşamışta bu endişeyi.

Evangeline kocasının erkeklik kalesinin en önemli parçası olan 2.5 metrelik büfesine ellerini dayadı. Kapı ve çekmecelerinin içinde bir dizi erkek objesi vardı: her çeşit tütün, değişik türde viskiler, bir düzine fildişi zar, sayısız kart ve hâlâ kullanılan eski bir iskambil tahtası...

Evlendiklerinde kocası pek bir aziz sayılmazdı ve Evangeline hiçbir zaman da öyle olmasını beklemeyerek kendisine bir iyilik yapmıştı. Bir erkeğin değişebileceğini biliyordu ama bu gerçekleşirse erkek kendisinin bir karikatürü haline gelirdi.

Kocasının öfkesiyle tekrar uğraşması gerekiyordu. Evangeline, bayat puro dumanı ve kocasının sevdiği odunsu kolonya kokusunun içinde uzun uzun soluyarak pencereden döndü ve gözlerini dekorlu odada gezdirdi. Ağır kadife perdeler. Büyük servete mal olan kalın bir halı. Defterler, tüy kalemler ve hokkalarla dolu geniş bir maun masa. Nadiren girdiği bu oda kocasının alanıydı.

Seneler önce yine böyle bir sabahta böyle bir iş için buraya gelmişti. Kocasının tepkisi II. George'un porselen büstünü masasından alıp ötedeki pencereye fırlatmasıyla camları kırmak ve tahtaları parçalamak olmuştu. Ardından atım ve kamçısını istetmişti.

Evangeline gözlerini sıkıca kapadı. Ah, kocasının kamçıyı Lord Robert Rowland üzerinde kullanmasını gerçekten istemezdi. Kadın yakışıklı genç hayırsıza oldukça düşküncü.

Öte yandan, korumalarında olan Frederica'yı kullanan Bentley Rutledge'ı azıcık bile umursamıyordu. Fakat karanlık köşelerde, hayal bile edilemez tavernalarda gezinen, pasaklı, itibarsız bir arabacı gibi giyinen ve tehlikeli, pervasız bir adam olan Rutledge oldukça zengin ve duyarlı bir adam olup çıkmıştı ve karışma son derece bağlıydı. Şimdi, evliliğinin birkaç sene sonrasında dizlerine gelen ikizleri, çizmesine tırmanan küçük Henry ve koluna yerleşmiş bebek Francisca ile Rutledge tehlikeliden ziyade cana yakın biri gibi gözüküyordu.

Merak ettiği, bir insanın bundan ne çıkaracağıydı. Lord Robert onu hayal kırıklığına uğrattır mıydı? Uğratmazdı herhalde. Rutledge'ın tersine Robin disiplinli, sert ama sevgi dolu ebeveynler tarafından büyütülmüştü. Üvey babası yaptığı birçok güzel iş pek çok yerde bilinen, İngiltere Kilisesi'nin önemli bir başdiyakozuydu. Anneleri ustaca yönettiği geniş arazisiyle bir

İskoç kontesiydi. Robin tam bir centilmen olarak yetişmişti. Biraz kötü geçirdiği gençliğine rağmen onu ya da sonradan sahip olacağı eşini üzmesine neden olacak hiçbir neden yoktu.

Leydi Rannoch kendisini bu gerçekle onuncu veya yirminci kez rahatlatırken, kocasının varlığını fark etti. Fark ettiği şey muhtemelen kocasının yoğunlaşan kokusu veya nefes alışının sesiydi. Ne olursa olsun onu burnunun dibinde, siyah acımasız kaşları sertçe çatılmış, gri gözleri öfkeyle parıldarken bulmak üzere gözlerini açtı.

“Konuşmaya hazır mısın şimdi?” dedi. “McLeod beni ahırda buldu. Kamçımı arıyordum.”

“Senin... kamçın mı?”

“Evet, ona ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum,” diye mırıldandı kırlaşan siyah saçlarına dokunarak.

Evangeline kocasının koluna girip onu şöminenin önündeki koltuklara götürdü. Dün gece merakını gidermiş, Zoe'yi kendisini anlatabilmesi yönünde ikna etmek için gerekli zamanı kazanmıştı. Zavallı kızın hikâyesi sürpriz değildi; Evangeline, üvey kızı ile Lord Kobert'ın arasında çocukluktan öte bir ilişki olmasından çoktandır şüphe ediyordu.

Rannoch kendini uzun ve geniş koltuğa bıraktı. Parlayan gözleri, güçlü ağzı ve inatçı çehresiyle öfkeliyken çok korkutucu olabiliyordu. “Şimdi her şeyi anlat, Evie,” dedi sertçe. “Zoe'yi kurtarmak için her şeyi yapacağını biliyorum ama bu sefer olmaz. Beni anladın mı?”

Kadın hafif bir bıkkınlıkla onayladı. “Sanırım iyi haber ise bu öğleden sonra çayda Sör Edgar'ı görmemiz gerekmeyecek.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.” Kocasının ağzı büküldü. “Peki ya kötü haber?”

“Evet, kötü haber. Korkarım ki kötü haber, Zoe dün gece Lord Robert ile... *öpüşürken* yakalanmış. Lord Mercer'ın çalışma odasında yalnızlarmış. Tabii ki yakışsız bir şey, arkadaşlar hatta uzaktan kuzenler için. Onlar yıllar boyu birbirlerine çok yakın büyüdüler.”

“Öpüşmek, ha?” Rannoch tiksintiyle homurdandı. “Bu da delinin neden kızıma evlenme teklifi yaptığını açıklıyor. Bu elbette ki olanaksız.”

“Evlenme teklifi mi?” Evangeline koltuğunda daha dik bir şekilde oturdu.

Kocasının ona dikkatlice yan yan baktı. “Evet, sana da söyledim ama sen Zoe'yi dert etmekle meşguldün. Jonet dün gece kulağına ne fısıldadı?”

Evangeline kızardı. “Sadece şüphelerini.” Konuya nasıl devam edeceğini tam olarak bilmiyordu.

“Evie,” dedi uyarıcasına. “Ne söyleyeceksen söyle, kadın.”

Evangeline birden ona her şeyi anlatmamayı düşündü. Ancak kadın, kocasından sır saklamazdı. Zoe için bile olmazdı. “Korkarım, öpüşmeden de fazlasıymış,” dedi sonunda.

Rannoch sağ eliyle koltuğun kolunu sıktı. “Fazlası mı?” diye kükredi. “Eee sonra? Jonet tam olarak ne görmüş?”

Evangeline bakışlarını kaçırdı. “Gören Jonet değilmiş,” diye cevapladı gözleri adamın ayaklarına yakın bir yere kilitlenmiş şekilde.

“Lanet olsun,” diye çıkıştı Rannoch. “Kimmiş öyleyse?”

“Cheraute Vikontesi,” diye fısıldadı Evangeline.

“Kim?” Rannoch'un siyah kaşları daha da çatıldı. “Vikontes Cheraute Vikontesi de kim Tanrı aşkına?”

“Mercer'ın sevgilisi,” diye yanıtladı kadın.

“Şu dedikoducu Fransız fahişe mi?” Rannoch aşağılar gibi baktı. “Onunla işini bitirdiğini sanıyordum.”

Evangeline bakışlarını kaldırdı. “Ah sevgilim, umarım bitirmez!”

Rannoch küçümseyerek homurdandı. “Evet, kadın dün gece Jonet’in punç kâsesinin başında rezillik çıkardı,” diye cevap verdi. “Ne kadar halsiz hissettiğini anlatırken bir eli kanundaydı, Mercer’in çocuğuna hamile olduğunu söyleyip...”

Her ikisi de tam olarak aynı noktaya vardılar. Rannoch'un hâlâ sıkıldığı eklemleri beyaza dönmeye başlamıştı. “Ah, sevgilim,” dedi Evie tekrar. “Merhamet göstermeyecek, değil mi? Zoe'yi Mercer’in ailesini utandırmak için karalayacak.”

Rannoch derin bir nefes aldı. “Evangeline,” dedi ölçülü bir öfkeyle, “o ne gördü?”

Bir dirseği kanepenin kolçağında duran Evangeline yüzünü eline dayadı. “Ah, Tanrım!” diye mırıldandı. “Onlar... yarı giyinik haldeymişler, korkarım. Ve Zoe... Şey, o biraz...”

“Evet?”

“Yani, nasıl desem... Onun kucağındaymış.”

“Onun. Kucağında.” Rannoch her kelimeyi acı içinde tekrarlardı. “Çıplak olarak mı? Bunu mu söylüyorsun? Lanet olsun! Pekâlâ, devam et! En kötüsü bu mu? Yoksa onlar... Onlar...”

Lord Rannoch bile bunu söyleyemiyordu.

Evangeline bir babanın sevdiği ve kollarında büyüttüğü kızım kendisinden başka bir adamla hayal etmenin zor, neredeyse dayanılmaz bir acı olduğunu düşündü.

Ama her baba bu acıyı yaşamıştı sonunda. Bu insan doğasının gereği idi. Yine de bu çok daha acı vericiydi. Bu, kızının ırzına geçilip ardından karalanmasını hayal etmektir. Bu, Rannoch'un Zoe'nin tüm yaşantısı boyunca olmasa da son üç ya da daha fazla senedir korktuğu bir şeydi aslında. Kız zapt edilememişti. Tutkuluydu. Bakışının iştahım, annesinin egzotik güzelliğini almıştı ve Rannoch bu kombinasyonun kıza azap vereceğinden korkuyordu.

Evangeline yılın bu zamanında temizce süpürülmüş şöminenin içine baktı. Yüreği paramparçaydı ve üvey kızı için bu sefer derin bir korku duyuyordu. Onun için Zoe hâlâ kimsesiz bir kızdı ve onu seviyordu. Hatta Zoe'yi kardeşleri ve evlilik çağına getirdiği kuzenleri ve Rannoch'tan olan üç çocuğu kadar çok severdi. Bazı günler, Zoe'yi daha çok seviyordu çünkü Zoe bir şekilde diğerlerinden daha çok acı çekmişti.

“Bu çok kötü Elliot, değil mi?” diye fısıldadı kadın. “Zoe ve Lord Robert'in hemen nişanlanması gerekiyor.”

Yüzünde acı ve öfkeden bir maskeyle Rannoch ayağa fırladı, döndü, büfeye yürüdü ve viski sürahilerinin tıparları yerlerinden fırlayınca kadar yumruğunu büfeye indirdi.

Evangeline ayağa kalktı ve peşinden gitti. “Elliot, yalvarırım yapma!” dedi.

“Onu İskoçya'ya yollamalıydım!” diye dişlerini gıcırdattı ve tekrar yumruğunu indirdi. “Kendi isteklerimden ziyade onun kayıtsızlığını hesaba katmalıydım ve onu seneler önce yollamalıydım. Eğer vazifemi yapsaydım Evie, kız böyle harap olmayacaktı.”

“Hayır, o çok üzülecekti,” dedi sessizce Evangeline.

Alçak, insan dışı bir ses çıkaran Rannoch yumruğunu Ming hanedanına ait bir vazoun boğazına sardı, eklemleri beyaza dönmüştü.

Evangeline hızla ellerine uzandı. “Lütfen aşkım,” dedi. “Bay Kemble bu vazoyu alabilmek için büyük zahmete girdi. Onu pencereye fırlatmak Zoe'ye fayda sağlamaz. Gel, yanıma otur. Ne

yapmamız gerektiğini düşünelim.”

“Sadece git onu buraya getir, lanet olsun!” diye bağırdı ellerini büfeye dayayarak. “Başka yapacak bir şey yok.”

Ama kelimeler böylesi bir öfkeyle çıkınca Evangeline kocasını döndürmeye zorladı ve gözlerindeki yaşları görünce şaşkınlıktan donakaldı.

“Ah, Elliot!”

Adam bakışlarını kadınınkilere çevirdi; içinde acıdan bir şelale akıyordu. Ve biliyordu ki adamın öfkesi kendineydi, öfkesinin şimdi hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini anlamıştı. Mücadele aniden kontrolünden çıkmışta, geniş omuzları düşüverdi. Böylesi beklenmedik bir teslimiyet Evangeline'i sinirli olmasından daha çok endişelendirdi.

“Ah, Evie, sen denedin,” diye fısıldadı, yüzü acı içindeydi. “Tanrı bunu biliyor. Ama Zoe biraz bana biraz annesine benziyor. Ve anneden gelen tüm bu güzellik bu dünyada böylesi melun bir kan ile baş edemezdi.”

Evangeline kollarım açta ve kocasını kendine doğru çekti. “Sus sevgilim,” diye mırıldandı. “Sen iyi bir adamsın. Nazik bir adam. Ve bütün çocuklarına harika bir baba oldun. Kendine ya da Zoe'ye bu tarz çirkin şeyler söylemene izin veremem. Beni duyuyor musun?”

Ama o bunu ne kadar söylerse söylesin Elliot'ın asla tam anlamıyla kendisine inanmayacağını biliyordu. Rannoch onun hayal ettiği her şeydi. Çocukları tarafından saygı duyulan ve sevilen birisiydi... Zoe'nin yaptığı şeyleri hissettiği üzüntü yüzünden yaptığını neden anlayamıyordu?

Gerçi artık bununla ilgili endişelenmesine gerek yoktu. Birkaç dakika sonra, Zoe ağlamaktan şişmiş gözleriyle göründü. Yine de bir düşes gibi hazırlanmıştı ve görüntüsü Rannoch'un kararını kesinleştirmeye yarıyordu sadece.

“Robin ile ev... evlenmek mi?” dedi kaderinin ne olduğu ona açıklandığında. “Baba, hayır!”

“Hayır mı?” Rannoch büyük, kafeslenmiş bir canavar gibi kükredi, yele gibi saçlarını eliyle darmadağın etti. Döndü ve ilk doğan evladına doğru yürüdü. “Hayır derken ne demek istiyorsun?”

Perişan yüzüne rağmen Zoe ona doğru cesaretle yürüdü. Sehpanın yakınında buluştular, birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki Evangeline ağlamak üzere olmasaydı bu durumlarına gülerdi.

Evangeline, Zoe'nin güzelliğini annesinden aldığına şüphesi yoktu ama onun duruşu, yanıp sönen gözleri, inatçı omuzları, tüm bunlar katıksız ve tutkulu Armstrong'tu.

“Robin ve ben birbirimize uygun değiliz.” Zoe ellerini yumruk yaparak bağırdı. “O... o beni sevmiyor. O şekilde değil! Ayrıca baba, benimle evlenmek de *istemiyor*.”

“İstemek mi?” diye homurdandı babası. “Bu, istemekle olacak şey değil artık, kızım! O salyaları akan bir canavar gibi sana pençe atıp kıyafetlerinin yarısını çıkardıktan sonra seninle evlenmeyi *istemese de olur!*”

İskoç aksanlı hırıltıları kelimelerini, eşinin daha önce hiç duymadığı bir sıklıkta bölüyordu. Olacak felaketi önlemek için, kadın araya daldı ve ellerini Zoe'nin omuzlarına dayadı. “Zoe, lütfen!” diye mırıldandı. “Robin senin için teklifte bulundu ve ben senin gerçekten şöyle demeni isterim...”

“Benim için *teklifte* mi bulundu?” Zoe'nin gözleri dehşetle kocaman açıldı.

“Evet, delikanlı en azından ondan ne beklendiğini biliyor,” dedi babası. “Ve doğacak günü görebilmek için yaşamak istediğini varsayarsak, beklenileni de yapacaktır.”

Evangeline kocasını azarlayan bir bakışla susturdu. “Elliot, sus! Lord Robert hovardanın teki olabilir ama her zaman bir centilmen olmuştur. Şimdi ailemizde bir düğün olacak. Sevinçli olmalıyız.”

“Ne sevinci? Robin'in hayatını mahvettim!” diye feryat etti Zoe. “Evie, Freddie ve Phaedra'nın yanında Robin de benim en yakın arkadaşım! Bana nasıl bağlanabilir ki?”

“Çok iyi bir eş olursan olur,” dedi Evangeline ciddiyetle. “Ve ailesinin gurur duyacağı bir hanımefendi. Bay Amherst ve Jonet'in seni bağışlarına basacağını biliyorum.”

“Hayır!” Zoe ellerini kalkan gibi gözlerine kapadı. “Evie, lütfen! Yapamam!”

Ama ilk kez Evangeline Zoe'ye hoşgörülü olmadı. “Zoe, kendini alıştır,” dedi sessizce. “Bu iş bitti, çocuğum. Seni kurtarabilseydik, ben hatta baban bile bunu yapardı. Ama yapamayız. Hepimizin senden beklediği bunu içtenlikle kabullenmendir.”

Rowland ve Amherst ailesi Lord Mercer'ın çalışma odasında oturuyorlardı. Marki maun masasında oturuyordu, köpekleri Haylaz ve Sevimli ayaklarının dibinde uyuyordu. Solunda annesi Jonet, sağında üvey babası Cole, ortalarında da cezalı mahkûm oturuyordu.

Mercer masasından direkt olarak kardeşine bakıyordu. Robin dayak yemiş gibi başı önde, omuzları çökmüş oturuyordu ancak yine de Mercer kabuk bağlamış kalbinde ona karşı ufak bir yakınlık duyabildi.

Çoktan gergin bir konuşmaya dönüşmüş sükûnet, içeri getirilen kahve fincanlarının sesiyle bozuldu. Uşak tepsiyi, gösterilen yere, Mercer'ın masasının ucuna koydu. Jonet nazikçe öksürdü, ayağa k.ıldı ve kahveleri koymaya başladı.

Mercer önüne konan zarif porselen fincanları zar zor görerek annesini sanki perdenin arkasındaymışçasına izledi. Kendisinden ziyade annesini düşünmeye çalıştı. Dün gece oğullarının her ikisinin de onu hayal kırıklığına uğrattığı söylenebilirdi. Hâlâ sarsılmış halde miydi? Kabullenmiş miydi?

Partisi fiyaskoya dönmüştü, Mercer yeni metal uçlu kalemını masaya vurarak düşünüyordu. Terasta Zoe ile yaptığı kavga hâlâ düşünmek istemediği sebeplerle kendisini sarsmıştı. Ardından Claire tiyatrolara layık bir gösteri sergilemişti.

Ama kader tüm bunların yeterli olmadığını düşünmüş olmalıydı. Zoe'nin yan çıplak halde, kardeşinin kucağındaki haliyle mahvoluşunu görmesi gerekmişti; bu görüntü aklına kazınmış durumdaydı. Zoe kardeşinin kucağındaydı, tombul göğsü korsajından çıkmış, gösterişli bukleleri salınmıştı. Nemli, şişmiş dudaklarıyla vahşi ve şehvetli görünüyordu. Gerçekten de tutkunun eşiğinde hep hayal ettiği gibi görüldüğünü keşfetmişti.

Kendisinden tiksinererek gözlerini kapadı ve gözünün önündeki bu erotik imgeyi karanlığa, zihninin en karanlık mahzenine itti belki yüzüncü kez. *Zoe kardeşinin eşi olacaktı.* Güzel, pembemsi ucuyla tombul, kusursuz göğsü bir daha asla aklına gelmemeliydi. Zoe'ye kızgınlığı, onu düşündüğünde duyduğu öfke -ki bu çok sık oluyordu- ve hatta onun refahı için duyduğu endişe bile artık son bulmalıydı. Bunlar artık kardeşinin yükümlülükleriydi. Mercer yükünü attığı için kendisini hafiflemiş hissetmeliydi. Ancak Robin'in bu iş için yeterli olup olmadığı

konusunda endişeleniyordu.

Annelerine çalışma odasında olanları anlatmaları gerekmemiştir. Kadın zaten yeterince kurnazdı. Dün gece son misafirin arkasından kapı kapanır kapanmaz Robin'in ağzının payını vermişti ve İspanya Engizisyonu bile öfkeli Jonet Amherst'in eline su dökemezdi. Robin her şeyi yan tutarlı bahaneler ve özürlerle, annesi pençelerini geri çekip onu yaralarını sarması için yollayana dek anlattı. Kontes Kildermore ile çatışıp yara almadan kurtulabilen kimse yoktu.

Zoe, daha diplomatik olmasına rağmen eşinden daha neşeli hissetmediği belli olan üvey babalarının uzun süredir gözdesiydi. Mercer ise... Aslında o da ne hissettiğini tam olarak bilmediğini annesi kahve koymayı bitirdikten sonra anlamıştı. Hem öfkenin hem de üzüntünün izleri vardı fakat aynı zamanda içten içe açıklayamadığı bir kızgınlık hissediyordu.

"Tanrım, şu cehennem azabı tıkırdama sesini keser misin!" Robin Mercer'ın kalemine öfkeyle bakıyordu. "Evlilikle baş edebilirim ama şu lanet gürültü dursun artık!"

Mercer kalemi masaya çarpıtarak fırlattı.

Üvey babaları sertçe öksürdü. "Ne dediğine dikkat et Robin!" dedi. "Anneniz burada."

Robin Jonet'a çekinerek baktı. "Evet, geçen gece beni parçalarken neler, dediğini duymadığınız iyi olmuş, efendim. Kulağınızdaki kılları titretebilirdi."

"Genç ve saygısız olanlara Musa kadar yaşlı görünebilirim," dedi üvey babaları ve devam etti, "ama kulak kılı uzatacak yaşa gelmedim *henüz*." Bir süreliğine öfkeli öfkeli baktı, ardından kahve fincanına uzandı. "Bu evliliğe gelince, Zoe tatlı bir kız. Anneniz ve ben onu kendi çocuğumuz gibi sevdik. Yine de düşünürsek senin açması..."

"Cole, açması şeyleri şu an düşünmenin zamanı değil," diye araya girdi Jonet. "Zoe'nin itibarı sarsıldı ve Robin'in kendinden başka suçlanacak kimse yok. Hepsi bu."

"Evet," dedi Robin üzgün bir halde. "Yapabileceğim tek şey Rannoch'un cevabım beklemek."

"Sanırım cevabın ne olacağını hepimiz biliyoruz," dedi Mercer.

Yeminler edildikten sonra seni ölesiye kamçılacak olsa bile..."

"Rahatlatıcı cümlelerin için teşekkürler," dedi Robin alaya şekilde.

Mercer denileni duymazlıktan gelerek konuşmaya devam etti.

Anne," diyerek Jonet'a döndü. "Duyuruyu yazacak mısın?"

"Kesinlikle," dedi kadın. "Şimdiden hazır olsa iyi olur. Ve Cole, piskopos ile konuşabilir misin?"

"Ah, evet, özel izin!" diye mırıldandı üvey babaları.

"Ardından kilise seçmek gerekecek," dedi Mercer. "Richmond buradan çok uzakta..."

"Hayır, bekleyin!" diye araya girdi Robin. Sağa sola dönerek umutsuzca bakındı. "Hepiniz... Tüm bunlar... Biraz zamana ihtiyacım var. Özel izne ihtiyacım yok. Yapmam gereken şeyler var. Görmem gereken... görmem gereken insanlar var. Birkaç gün bekleyemez miyiz? Evliliğin yapılacağı duyururuz. Nişan dönemimiz uzun sürer."

Uzun bir nişan.

Herkes için bu cehennem gibi durumu uzatacak.

Mercer omuz silkti. "Kahvaltıda belirttiğim gibi baba, korkarım aceleyle Greythorpe'tan bekleniyorum," dedi. "Ne olursa olsun yarın Londra'dan ayrılıyorum. Ama balo dönemi bitmek üzere. Belki Robin sizinle birlikte, bir süreliğine Elmwood'a gidebilir. Kasabadaki herkes şehre gittiğinde dedikodu da azalır."

Ancak Robin bu durumdan da pek hoşnut olmuş gibi görünmüyordu. Üzerine eğilen üvey babası onu omuzlarından sıkıca sıktı. "Sanırım ağabeyin haklı oğlum."

Fakat anneleri başını salladı. "Nişan yapalım ya da yapmayalım, Zoe'yi tek başına bırakıyormuş gibi görünecek." Gözlerinde düşündüğüne dair izlerle Jonet kahvesini yudumlamak için durdu. "Stuart," dedi sonunda ve kahvesini sehpaye bıraktı. "Düşünüyorum da bu yıl hepimiz Greythorpe'a gitmeliyiz. Zoe de gelmeli."

Mercer arkasına yaslandı. Bunu beklemiyordu. Hatta bu, Zoe ve Robin'den olabildiğince uzak kalma isteğinin tam tersi olmuştu. "Bu imkânsız," dedi sertçe. "Mantıklı olsa bile ki değil, Shepton dün yolladığı mektupta, yakında çiçek hastalığı salgını olacağına dair uyarı yapıyordu. Gitmek zorundayım ve yalnız gideceğim."

"Ama biz zaten Bay Jenner'ın verdiği çiçek aşısını yaptırdık," diye karşı çıktı annesi. "Ayrıca evimiz köyden üç kilometre uzakta. Oldukça güvendedeyiz."

"Peki ya Zoe?" Mercer'ın kelimeleri çok sert bir tondaydı. "O güvende olacak mı? Tanrım onu düşünen kimse yok mu?"

Mercer'ın sesindeki gerilimi hisseden Sevimli oturup patisini dizine koydu, başını endişeyle çevirdi. Onu rahatlatmak için Mercer elini ipeksi siyah başının üzerine koydu.

"Zoe aşı olmuş," dedi Robin.

"Gerçekten de tüm aile geçen sene yurt dışına gitmeden önce oldu," diye onayladı Jonet dalgın dalgın Sevimli'yi izlerken. "Öyleyse, neticeye vardık. Zoe'yi kabul ettiğimizi ve yapılacak nikah için sevindiğimizi belirten bir aile içi ev partisi düzenleyeceğiz. Emimin Evangeline ve çocuklar da gelecektir. İşlerinden fırsat bulursa Elliot da gelir. Bu dedikoducuları susturmamıza yardımcı olacak ve zaman tanır... Robin ile Zoe'nin birbirini..."

"Neye zaman tanıyacak?" Mercer hafif bir acı içinde araya girdi. "Birbirlerini tanımaları için mi? Benim gördüğüm kadarıyla bunun için çok geç."

"Ah, sen de kendini melek sanıyorsun değil mi?" Robin ayağa kalkacakmış gibi ellerini koltuğun kollarına dayadı.

"Beyler!" dedi üvey babaları sertçe. "Alaycılığı kesin. Bir aile sorunumuz var ve nasıl meydana gelmiş olursa olsun bunu bir aile olarak çözeceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim." Robin somurtarak koltuğuna geri yaslandı.

Üvey babaları elini düşünce içinde çenesinde gezdirdi. "Ve kabul etmemiz gerekir ki annenizin düşüncesi gayet iyi Stuart. Sen bu ailenin kıdemli bir bireyisin. Ve ailemizin bir araya gelmesi münasip olacaktır."

"Orada kimseyi ağırlayamam," dedi Mercer aksi bir halde. "Baş etmem gereken bir sorun var. Köyü karantina altına almam bile gerekebilir."

Annesi tüm masumiyetiyle koltuğunda öne doğru eğildi. "Ama insanları ağırlamak için annenden daha iyisini bulamazsın, sevgili oğlum," diye mırıldandı. "Sen henüz evlenmedin. Cole ile birlikte herkesi Elmwood'a davet ederdik ama iç duvarlar boyanıyor. Kildermore Kalesi de çok uzak. Bu yüzden Greythorpe'a gelmeliyiz."

"Anne!" diye homurdandı Robin. "Gitmek zorunda mıyız?"

"Evet, zorundayız. Ve şimdi ilanı yazmaya başlamalıyım. Gerçi Robin'in işlerini halledebilmesi için birkaç gün ertelese de olur." Jonet eteğindeki kırışıklıkları düzelterek ayağa kalktı. "Cole, Bay Moseby'ye haber yolla ve hasat öncesi yanında olamayacağını söyle. Robin,

Richmond'a git ve çok güzel bir teklif yap, tek dizinin üzerinde olsun, lütfen! Sonra da Rannoch ile ailesini Greythorpe'a çağır. Stuart, yarın Charlie'yi yanında götür. Havalandırılması gereken odaları ve ne gibi eşyaların konmasını istediğimi biliyor."

Son nokta konmuştu. Kildermore Kontesi'ne itiraz edilemezdi.

Mercer'ın üvey babası çıkarken ona içtenlikle baktı.

Robin'in yüzü gittikçe karanlık bir ifadeye bürünürken kapı kapandı. "Sussex'ta yaz!" dedi acıyla. "Ailem ve nişanlımla. Bir adam başka ne isteyebilir ki?"

"Evet, gerçekten de daha fazla ne isteyebilir?" diye çıkıştı Mercer.

"Neden bu kadar alaycısın, Stu?" Robin aksi bir ifadeyle gülümsedi. "Sen bile bu durumdan kurtulmaya çalıştın."

Mercer masasından ona baktı. "Ben Zoe'yi kullanmadım," diye kayıtsızca karşılık verdi. "Sen kullandın. Bedelini erkek gibi öde."

"Sana lanet olsun!" Robin koltuğundan fırladı ve büfeye doğru yürüdü. Mercer'ın konyak şişesinin tıpasını gürültüyle açıp bitişikteki örtülü tepsiden bir bardak aldı. "Problemin yansının da bu olduğunu düşünüyorum, Stuart," diye ekledi omzunun üzerinden. "Benim yerimde olmak istediğini düşünüyorum."

"Sessiz ol Robin!" diye rica etti Mercer yaklaşarak. Sevimli, ayağının dibinde yatıyordu.

Bunun yerine Robin kahkaha attı. "Onu nasıl izlediğini görmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersledi bardağını doldururken. "Başkaları farkına varmadı belki ama güven bana Stu, ben seni çok iyi tanıyorum. Kadınların, özellikle Zoe'nin hep beni tercih etmesi için için canını sıkıyor, değil mi? Korkunç derecede soğuk, itici ve katısın."

"Kapa çenen, seni ahmak!" Mercer konyak bardağını eliyle tuttu. "Uşakların duymasını mı istiyorsun? Zoe'nin etrafında şimdikinden dolaşmaya başlamış dedikoduların daha da çirkinleşmesini mi istiyorsun? Çünkü o çoktan yaralandı bile. İkinizden birinin biraz mantıklı olması lazım ve onun adım çamura bulamaktan vazgeç. Sevimli bile bunu anlayacak kadar duyarlı."

Bunun üstüne Robin'in yüzü kızardı. Çenesini utanmış bir çocuk gibi eğdi.

Mercer bardağı kenara itti. "Bunun için çok erken" dedi. "Rannoch'u görmem gerekiyor. Bunun için tüm aklına ihtiyacın olacak."

"Evet." Robin konyak şişesini itti.

Mercer uzunca bir süre gerginlik içinde kardeşinin profiline baktı. Robin'den üç yaş büyüktü ama yirmi yaş büyükmüş gibi hissediyordu. Robin uçarı görünüşüne rağmen bazen Mercer'ı onun kendisini tanıdığından daha iyi tanıyordu.

Elini kardeşinin omzuna koydu. "Bak, Rob, üzgünüm," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Babamın dediği gibi, şu an tartışmak gereksiz. Bilinçsiz de olsa ikimiz de tercihlerimizi yaptık ve ben senin üzüntünden mutluluk duymuyorum."

"Ah, sen neler olduğunu bilmiyorsun." Robin büfenin altına doğru bakıyor, sesi derinden geliyordu.

Mercer kardeşinin elini sıktı. Zoe'nin ötesinde bir şey Robin'i rahatsız ediyordu. "Konu Bayan Wilfred'la ilgili, değil mi?"

Robin başını çevirip ona baktı. "Gidip ona anlatmalıyım, Stuart," dedi. "Önümüzdeki hafta bunu *Times*'ta okumasına izin verecek kadar bencil değilim. Ve Maria... O kararsız bir sevgiliden,

yüzüne ansızın atılan bir tokattan daha iyisini hak ediyor.”

Mercer ne diyeceğini bilemiyordu. Maria Wilfred sessiz, alçakgönüllü, az parayla genç yaşta dul kalmış bir kadındı. Kocasının süvari bölüğünde teğmendi. Zavallı adam savaşın ortasında değil, parasını aldıktan iki hafta sonra rezil şekilde atından düşerek ölmüştü. Bayan Wilfred Yorkshire'daki bir papazın tek kızıydı fakat güzelliği ve kibarlığı sayesinde sosyetenin alt katmanlarına girebilmişti.

Dünyada kendisini böylesine geri planda tutan bir yaratığın, kardeşinin dikkatini çekmesi Lord Mercer'ın anlayışım aşıyordu. Robin'in onunla nasıl sevgili olduğu büyük bir sırdı. Dünyanın koşulları göz önünde tutulacak olursa Robin'in unvanının, görünüşünün ve parasının kadını çektiği düşünebilirdi. Robin paraya annesinin evlilik sözleşmesi sayesinde bol bol sahip olmuştu.

Ancak şimdiye dek Bayan Wilfred, Robin'den hiçbir şey istememişti. Mercer kadının haberi olmadan onu detaylı bir şekilde araştırmıştı ve Robin'in onu gizli tuttuğunu öğrenmişti, gerçi ilişkiyi gizli tutmak için asıl çaba sarf eden Bayan Wilfred olmuştu. Şimdi bunun pek bir önemi yoktu. Aralarında her ne olursa olsun artık bitmişti.

“Bayan Wilfred için üzgünüm,” dedi. “Ondan hoşlanmıştım, Rob. Bunu anlayışla karşılayacak mı?”

Robin odanın derinliklerine doğru baktı. Koyu renk ince paltosunun altından omzunu silkti. “Sanırım,” diye cevapladı. “Maria sakindir ve iyi yüreklidir. Umuyorum ki...”

“Neyi umuyorsun?” Mercer kardeşinin gözlerindeki bakışı sevmemişti.

Robin sadece başını salladı. “Ben... ben bilmiyorum. Onu ikna edebilmek için dua edeceğim...”

Birden Mercer bu konuşmanın nereye varacağını anladı. “Hayır,” diye emretti kardeşinin yakasını acımasızca kavrayarak. “Bunu önceden tartışmıştık. Siz evleneceksiniz. Ve Zoe ne kadar yönetimi zor olursa olsun sadık bir kocayı hak ediyor.”

Robin ellerini itip geri adım attı. “Çek ellerini üzerimden,” diye kükredi. “Evet, sadık olacağım. Tersini mi söyledim?”

“Hayır,” dedi Mercer. “Ama bunu *düşündün*.”

Robin'in dudağının kenarında çirkin bir gülümseme belirdi. “Ah, başka birisinin karısıyla neredeyse bir yıl boyunca ilişki sürdüren bir adam için gerçekten iyi bir cümleydi Stuart,” diye homurdandı. “En azından henüz o konuma düşmedim.”

Kardeşinin silahı yerini bulmuş, onu şiddetle can evinden vurmuştu. Mercer sarsılarak geri adım attı. Memnun görünen Robin dönerek konyak şişesinin tıpasına hızla vurdu. “Haydi bununla yüzleş eski kurt,” derken sesi kinle doluydu. “Hiçbirimiz tüm bu olaylardan sonra istediğimizi alamayacağız ama en azından ben bunu itiraf edecek kadar cesurum.”

Kardeşinin uzun adımlarla odadan çıktığını izlerken Mercer midesinin bulandığını hissetti.

Ama neden? Claire saplantısı bitmişti ve utançla kendi başına yüzleşecekti. Ve söylediği her şeye karşın Robin, kimsenin sayamayacağı kadar evli kadınla yatmıştı. Bayan Wilfred'in kaderi ve Zoe'nin evliliğindeki sadakat konusunda onu ilgilendiren ne vardı ki?

Hiçbir şey yoktu. Zoe ve Robin kendi başlarının çaresine bakacaktı. Beraberce.

Bunları düşünürken Mercer sıkıca gözlerini kapayarak ellerini büfeye dayadı. Haklı öfkesi ona rahat vermiyordu. Gerçek şuydu ki Zoe'nin Robin ile seviştiğini görmek onu sarsmıştı, hem

de Claire'in ithamlarından daha fazla sarsmıştı. Ve bu olmamalıydı.

Daima, daima Zoe ve Robin olmuştu. Robin ve Zoe. Robin onun değerli sırdaşıydı. Mercer ise Zoe'nin kişisel yolunu engellerden arındıran, bir sonraki macerasına giden yolu açan ve uyandığında etrafındaki yıkıntıları temizleyen biri olmuştu. Zoe genelde yüzüne bile bakmazdı.

Bu evlilik hakkında Zoe'nin Robin'den daha mutlu olabileceğini hayal bile etmek mümkün değildi. Çünkü Zoe uzun zamandır kalp kırma deneyimi ediniyordu. Benzer ve daha tehlikeli bir sahne şu sıralarda muhtemelen Strath Malikânesi'nde yer alıyordu.

Kapı tekrar açılıp annesi içeri girmeden önce Mercer uzun süre düşünmek için fırsat bulamamıştı. Kadın eşikte bir müddet duraksadı. İki parmağının arasında bir kâğıt tutuyordu. Sevimli ve Haylaz onu selamlamaya giderken dakikalar önce beraber olmalarına rağmen onu haftalardır görmüyor gibi tüylü kuyruklarını sallıyorlardı.

“Oku şunu,” deyiverdi kadın kâğıdı Mercer’ın masasına koyarken. “Gerçi sanırım gerek yok. Hepsi hemen hemen aynı şeyi söylüyor, değil mi? Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum.”

Mercer onun gönlünü almak için masanın başına gitti, gözü ilandaydı. Annesi diz çökmüş, köpekleri seviyordu.

Kâğıt annesinin çekmecesinde hafifçe gül kokan, üzerinde Kildermore Kontluğu'nun armaları olan kişisel kâğıtlardan biriydi. İkinci evliliğinde Leydi Mercer olmaktan çıkmıştı. Ama İskoç miras yasalarına göre kontluk onun doğuştan kazandığı bir hakti. Ölene kadar Kildermore Kontesi unvanını taşıyacaktı.

“Stuart?” Annesi dikkatini köpeklerden alarak ona döndü ve yavaşça Robin'in kalktığı koltuğa oturdu. “Nasıl olmuş? Yanlış bir söylem var mı?”

Mercer öksürdü. “Hayır, pardon. Bir an dalmışım sadece.” Gerçekten de bu lanet şeyi görmek istemiyordu ama oturarak ciddi bir şekilde okudu. “Hayır,” dedi okumayı bitirdiğinde. Kararından emin şekilde kâğıdı geri uzattı. “Hayır, yeterince iyi. Robin'e birkaç gün süre ver, olur mu?”

“Olur.” Jonet içini çekti. “Pekâlâ.”

Kadın kâğıda hemen uzanmadı, işte o zaman Mercer annesinin ne kadar yorgun olduğunun farkına vardı. Kesinlikle yaşını göstermemesine rağmen Jonet’in kuzguni siyah saçlarında birkaç tel beyaz, gözlerinde de kederin izleri vardı. Bunları fark etmesi onu çok şaşırttı. Tüm yaşamı boyunca annesi doğaya, dünyaya ve ona meydan okur gibiydi. Çocukları için gerektiğinde aslan kesilmişti ve bu, babasının öldürülmesini takip eden kasvetli aylarda son derece gerekli olmuştu.

Kendisi ve Robin o zamanlar küçüktü ama Mercer o korkunç anı apaçık ve acılı bir netlikle hatırlıyordu. Annesi onları korumak için cesurca savaşmış, kırılma noktasına geldiğinde Cole onları kurtarmak için hayatlarına girmişti. Ve Lord Mercer'dan daha iyi bir baba olmuştu.

Ve şimdi Robin, ailesini bu gayrimeşru evlilikle cehenneme sürüklemişti.

“Stuart,” dedi kadın sessizce. “Sorun nedir?”

Mercer koltuğunda rahatlayarak ona zoraki bir şekilde gülümsedi. “Yorgun görünüyorsun, anne,” dedi. “Bunların canını sıktığını biliyorum.”

Kadın garip, inceleyen bir bakış attı. “Ben de sana aynısını söyleyebilirim.”

“Tabii ki sıkıntılıyım,” diye cevap verdi Mercer. “Robin'in kendi gelinini seçmesini tercih

ederdim."

Annesi hafifçe gülümsedi. "Bayan Wilfred muhtemelen, değil mi?"

"Ah," dedi hafifçe Mercer. "Onu biliyorsun öyleyse."

Annesi ince omuzlarını koyu mor ipek elbisesinin altında silkti. "Robin'den böyle şeyler beklerim," dedi düz bir şekilde. "Seninse... Senin her zaman doğru şeyler yapacağına güvendim, muhtemelen biraz da haksız yere..." Cümlesini tamamlarken sessizleşmişti ama keskin bakışları onun üzerindeydi...

Adam yüzünü yana çevirdi. *Doğru şeyler*. Bazen doğru şeyler yapma işini oldukça ağırdan alıyordu.

Birden Jonet ayağa kalktı ve kendine kahve koydu. "Claire dün akşam yanıma geldi," diye mırıldandı. "Senin çocuğunu taşıyor olabileceğini ima etti, sadece bana değil gerçi."

Mercer yavaşça nefes aldı. "Dedikoduyla ilgilenmiyorum."

"Bu doğru mu?" Jonet oturdu ve ona hızlı bir bakış attı.

Mercer kadının tembelce fincanını karıştırdığı kaşığa baktı. "Bundan şüpheliyim," dedi sonunda. "Fakat muhtemelen bunu kendimi rahatlatmak için söylüyorum. Ama zamanlama o kadar uygun ki. Ondan ayrıldım biliyorsun."

"Gerçekten mi? Kadına karşı kibar olmaya çalışmama rağmen rahatladığımı itiraf etmeliyim." Bu sefer Jonet'ın bakışları adaminkilerle buluştu. "Eğer yalan söylemiyorsa ne yapacaksın sevgili oğlum?"

Adam belli belirsiz şekilde gülümsedi. "Doğru şeyi," dedi sessizce. "Demin de bunu söylemiyor muydun?"

"İyi," dedi kaşığını hafif bir tıkırtıyla tabağa bırakırken. "Ama korkarım ki zoru oynayacak. İlgin ve paran onu yatıştırmak için yeterli olmayacak. Claire daha fazlasını isteyecek."

Adam mutsuzca gülümsedi. "Son duyduğum kadarıyla Fransa boşanmayı yasaklamış," diye cevap verdi. "Burada boşanamayacağına da eminim."

Annesi ona baktı ve iki kaşını da kaldırdı. "Onunla evlenmek ister miydin?"

Adam duraksadı ve daha fazla hava almaya çalışıyormuş gibi kendini masasından geriye itti. "Bunu istemem, hayır," diye cevap verdi. "Ama yapar mıydım? Sanırım evet. Çocuğuma adımı vermek, onun Zoe gibi acı çekmesini önlemek... Evet. Onunla evlenirdim."

Jonet bir an sarsılmış göründü. "Öyleyse evlenemeyeceğini bildiğim için memnunum," diye itirafta bulundu. "Toplum bunu Zoe'nin durumundan biraz farklı görürdü gerçi. Her ne kadar ondan hoşlanmasam da Claire soylu bir aileden geliyor. Ve onu sosyetenin önüne fırlatıp atmadın. Ağzını sıkı tutmuşsun."

Mercer tiksintiyle homurdandı. "Dün akşam çıkardığı olayları düşünürsek bu hiç işe yaramadı."

"Ne demeye çalıştığını anlıyorum," dedi annesi, "ama sanırım Claire bunun ikinizi yeniden birleştireceğini hayal ediyor."

"Ondan ayrıldım," diye sertçe tekrarladı Mercer. "Ve bu değişmeyecek. Eğer bir çocuk varsa, onu bana bırakıp kocasına dönmesi için tüm maddi imkânımı kullanacağım. Ama her iki durumda da oğlun düzgün bir şekilde büyümesini sağlayacağım."

"Onu rüşvetle satın alacağım söylüyorsun yani." Jonet'ın ince omuzları çökmüş görünüyordu. "Bu hiç hoş bir seçenek değil ama sanırım en iyisi de bu. Vikontes'in anne

olabileceğini düşünemiyorum.”

“Anne, özel yaşamım seni hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim,” dedi katı bir şekilde. “Ama Claire’le baş edebileceğim konusunda bana güvenmen gerek.”

Jonet koltuğuna rahatça yaslandı, yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. “Güveniyorum,” diye mırıldandı. “Bununla ilgili bir daha konuşmayacağım. Sen benim dayanak noktamsın Stuart, sorumluluk sana çok genç yaşta en korkunç şekilde verildi. Sizi hiç istemeden çok yüksek standartlara göre yetiştirdim. Ve bazen sana olması gerekenden daha fazla dayandım.”

“Ama son birkaç yıldır yanında babam var,” dedi Stuart sessizce.

“Ve onun için hayatımın her günü Tanrı’ya şükrediyorum,” dedi annesi. “Ben nasıl Leydi Kildermore isem sen de şu an Lord Mercer’sın. Bu aileyi bir arada tutmak için bana yardım edeceğine dair sana sonsuz güvenim var. Biz aileden fazlasıyız Stuart, biz pek çok sorumluluğu olan bir *klan* sayılırız.”

“Ne yani, İskoç eteğimi giyip yöresel şarkılar mı söyleyeyim?” diye alay etti. “Ne demeye çalışıyorsun anne?”

“Bu Zoe Armstrong bizim klanımızdandır,” dedi Jonet. “Ve biz her zaman ona o şekilde davrandık. Bu evliliğe karşı beslediğimiz kişisel duygularımıza rağmen şimdi hepimiz onun etrafına toplanmalıyız.”

“Robin’e yapması gerekenin ne olduğunu söyleyen ilk kişi bendim,” diye cevap verdi Mercer. “Ama anne sen onun Robin için uygun bir eş olduğuna inanıyor musun?”

“Neden inanmayayım?”

Adam omuzlarını silkti ve bakışlarını uzağa doğru çevirdi. “Robin’in daha ciddi biriyle olacağını umut etmiştim,” dedi. “Zoe her zaman hovarda olmuştur, her daim flört eder, etrafındaki uşaktan piskoposa her erkeği baştan çıkarır, kimse ona karşı koyamaz.”

“Sen ona karşı koyabilir misin?” diye soru Jonet. “Önemli olan bu.”

Mercer yavaşça başını çevirerek kadına baktı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Robin her zaman Zoe’nin ortağı oldu,” dedi Jonet. “Ama sen, sen Zoe’nin iyiliğini düşünen tek kişiydin. Onu kurtaran kişi oldun, tabii duruma bağlı olarak Robin’i de kurtardın.”

Mercer sohbetin gidişatını sevmemişti. “Zoe ve ben hiçbir zaman oyun arkadaşı olacak yaşta olmadık,” dedi koltuğundan sertçe kalkarak. “Ona Robin’e davrandığım gibi davrandım. Ufak kardeşim gibi.”

“Ah, öyle mi?” diye mırıldandı kadın.

“Evet, ama şimdi kendilerini hiçbirimizin kurtaramayacağı bir çıkmaza soktular.”

“Evet,” dedi annesi, “muhtemelen öyle.” Adam açık pencereye yürüdü ve iki elini balkon demirlerine yasladı. “Bende bu yüzden endişeleniyorum,” diye devam etti bahçenin ötesindeki evlere bakarak. “Zoe’nin gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum.”

“Zoe’nin şu anda nasıl biri olduğunu gördüğünü düşünüyorsun,” diye düzeltti annesi. “Sağlam ve sevgi dolu bir evlilikte nasıl biri olabileceğini gördüğünden kuşkuluyum.”

“Nasıl biri olabileceği mi?” Mercer, annesine bakmak için döndü. Hayır, sanırım göremiyorum. Robin’e gelince, onlar... birbirlerine çok benzemiyorlar mı?”

“Muhtemelen. Ama artık ikisi de büyümek zorunda.”

“Ama...”

Annesi elini kaldırarak ayağa kalktı. “Ne demeye çalıştığımı biliyorum, tatlım,” dedi nazikçe.

“Evet, Zoe hayat dolu ancak ağırbaşlılığa da sahip. O ufak bir kızken bu daha iyi bir şekilde görölüyordu. Ve Zoe'yi oğullarımdan birine eş yapmayı her zaman düşünmüşümdür.”

“Sen... sen onun soyuna hoşnutsuzlukla bakmıyor musun?”

Jonet'in yüzünde kuru bir gülümseme belirdi. “Seninkine baktığımdan daha fazla bakmıyorum,” dedi hafifçe. “Her şeyin ötesinde, sen yarı İngilizsin. Bunu sana karşı kullanmak haksızlık olur.”

“Ciddiyim, anne.” Kalçasını balkona dayayıp ellerim arkasındaki balkon demirine koydu. “Bunu demeye çalışmıyordum.”

Hafif bir kahkahayla masadan uzaklaştı kadın. “Sevgili oğlum, bunu demeye çalışmadığını biliyorum,” diye cevap verdi ona doğru yürüyerek. “Evet, Zoe'nin, Fransız mı İtalyan mı her neyse işte, bir opera dansçısının gayrimeşru çocuğu olduğunu biliyorum, bu benim için pek önemli değil. Çünkü o ve Robin özlerinde İskoç oldukları için damarlarında akan yabancı ve gayrimeşru kan o gücü ve tutkuyu yumuşatamaz. Her ne kadar babandan İngiliz kanı almış olsan da buna sen de sahipsın, Stuart. O kanın altında yatan bir tutku var.”

Stuart en sonunda gülerek pencereden uzaklaştı. “Onu yok etmek için elimden gelenin en iyisini yapsam da bu konuda haklısın anne,” diyerek annesinin ellerim kendi avuçları arasına aldı. “Ve evet biz hâlâ bir klanız, en güçlülerinden biriyiz. Zoe'nin bunun bir parçası olduğunu biliyorum ve ona karşı olan görevimi yerine getireceğim. Hepimiz yapacağız. Robin de dâhil.”

Jonet oğlunun yanağını öptü. “Bundan hiç şüphem olmadı,” diye mırıldadı. “Sen her zaman güvendiğim kişi oldun.”

Lord Robert, Rannoch'un Richmond'daki nehir kıyısında bulunan arazisine hafif dolambaçlı bir yoldan gidiyordu. Annesinin söylediği gibi Thames Nehri boyunca gitmek yerine dar yollarda ilerleyerek önce parklardan ve Westminster 'in arka yollarından geçti.

Rochester Sokağı'nın köşesinden dönünce Maria'nın ufak evinin açılmış pencerelerini gördü. Robin'i hiçbir zaman sevmemiş olan hizmetçi Meg kapının önünü süpürüyordu. Adamın yaklaştığını gördüğünde başıyla sert bir selam verdi, tek elindeki sert kıllı süpürgeyi havaya kaldırdı ve ardından diğer eliyle kapıyı açtı.

İçeride kadın onu reveransıya karşıladı. “Günaydın, Lordum,” dedi. Gözlerinde küçümsemeden daha fazlası vardı. “Hanımım Blewroat Okulu'na kadar gitti. Bekleyecek misiniz?”

Robin şapkasını elinde tutuyor olmasına rağmen Meg onu almaya uzanmadı. “Evet,” dedi sonunda. “Salonda, eğer izin verirseniz.”

“Çay?” Lafı ağzından kurşun gibi ateşlemişti.

“Teşekkürler, hayır.”

Meg tekrar reverans yaparak onu yalnız bıraktı.

Robin salona geçerek Rochester Sokağı'na bakan açık pencerelerin önünde durdu. Yaz esintisi hafifçe saçlarını okşuyor, omuzlarının arkasındaki fildişi rengindeki perdeleri dalgalandırıyor ve Westminster'in ilerisindeki oyun parkındaki çocukların neşeli seslerini içeri dolduruyordu. Seslere bakılırsa bir kriket maçı yapılıyordu. Anıları aklına gelince hüznle gülümsedi. Ne yazık ki bugün öyle eğlenmiyordu.

Dönerek Bayan Wilfred'a kur yaptığı zamanlarda bolca vakit geçirdiği eski püskü salona baktı. Kadını ikna edip bu deri kanepeden yukarıdaki yatağına götürmek neredeyse bir ayını almıştı. Bu herhangi bir kadının peşinde harcadığı zamandan çok daha fazlaydı.

Kadının hizmetkârları o zamandan beri adamı kötü ve eleştirici bakışlarla süzmüşlerdi. Ve Maria, tüm olanlardan dolayı utanç duyuyordu. Buna rağmen kadının onu yatağına alması üzücü de olsa Robin'e karşı hissettiği sevgiyi gösteriyordu. Robin'e göre bir sevgili için daha iyi mobilyaların, daha iyi bir evin ve geçimlerini sağlayan kişiye kötü bakışlar atmaya cesaret edemeyecek hizmetkârların olduğu bir yer ayarlamak uygun görünüyordu... Ama Maria bunları islemediğini söylemişti.

O sırada, evin arka tarafından gelen yumuşak, hızlı adımları duydu. Kadın yaklaştığı için midesi kasılmaya başladı ve en sonunda koyu lacivert eteğiyle köşeyi hışımla döndüğünü gördü. Olan olmuştu. Köşeye sıkışmıştı. Ölü bir adam.

"Robin!" diye bağırdı odaya girerek. Başlığı hâlâ elinde duruyordu. "Neden bu kadar erken geldin?"

"Maria." Her zamanki gibi onu kollarına alıp odanın içinde dans etmemişti. "Günaydın."

"Çocuklar için üzümlü kek almıştım ve..." Adamın yüzündeki solgunluğu görerek sarsıldı. "Robin, ne... ne var? Ne oldu?"

Robin kurşun gibi ağır ayağını kaldırıp odanın ortasına yürüdü. Püsküllü çizmelerinin altındaki yıpranmış halı onun için âdeta tutkal gibiydi. "Maria, sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Ben... Bunu benden duymam istiyorum."

"Ah... ah, Tamam." Kurdeleleri parmaklarının arasından kayan şirin başlığı yere düşürdü. Diğer eliyle boynunu tuttu. "Robin, yoksa annen... Kızlar..."

"Hepsi iyi, teşekkür ederim." Robin derin bir nefes aldı ve az sonra yerin dibine girecekmiş gibi hissetti. "Ama ben evleniyorum Maria," dedi sonunda. "Bunu bilen ilk kişi sen ol istedim."

Kadın uzun bir süre ayakta kaldı, sanki adam farklı bir dil konuşuyormuş gibi ona bakıyordu. Robin'e de sanki öyleymiş gibi geliyordu. Söylediği kelimeler yabana kelimelermiş gibi hissediyordu. Sanki bir şekilde yanlışlardı.

"Evleniyorsun," diye tekrarladı Maria. Yüzünde kararsız bir gülümseme belirdi. "Ben... Pekâlâ, evet, anlıyorum. Size mutluluklar dilerim öyleyse, Lordum."

Adam eğilip yerden düşen başlığı aldı. Büyük mavi kurdelesıyla basit hasır başlık, kendi pahalı şapkasının yanında uygunsuz görünüyordu. Adam kadına tekrar bakamadı ve gözlerinin arkasındaki y.ısların alışılmadık baskısını hissetti.

"Maria," diye fısıldadı. "Ben çok üzgünüm."

"Neden üzgün olacaktıydın ki?" Sesi doğal olmayan bir tizlikteydi ama sözcükleri sakinlikle çıkıyordu. "Başından beri başka biriyle evleneceğini anlamıştım. Bana duyduğun ilginin pek de öyle..."

Adam bakışlarını kadına doğrulttu. "Onurlu olmadığını mı düşünüyorsun, Maria? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, bunu *sen* demek istiyorsun sanırım," diye döndü, sesi biraz buruktu. "Benden tekrar tekrar sevgilin olmamı istedin. Bir erkek bir kadını ayartmaz eğer onunla..."

"Maria!" diye yumuşakça araya girerek yaklaştı. "Maria, böyle söyleme."

"Doğru." Sözcük ağzından bir anda çıkıverdi. "Doğru, bunu gerçekten söylememeliyim."

Ayartmak çirkin bir söz, öyle değil mi? Ve kendimden başka kimseyi suçlayamam. Seninle kendi irademle yattım."

Bu, olanların oldukça kibar bir betimlemesi, diye düşündü. Ondan islediği şeyi elde etmek için cazibesinin cephaneliğindeki her silahı kullandığı şüphe götürmezdi ve ondan daha iyi bir adam bundan pismanlık duyardı ama o duymadı. Duyamadı. Geçen altı ay boyunca onunla istediği zaman yatmıştı. Ve her dakikasından zevk almıştı. Şimdi onu kaybetmekle yüzleşince sadece üzüntü değil umutsuzluk da hissetmeye başlamıştı. Hiç alışık olmadığı karmaşık duygulardı bunlar. Robin kardeşine ettiği yemini tamamıyla unutmuştu.

Maria hâlâ halısındaki desene bakıyordu. Robin, omuzlarının kederden kaskatı kesildiğini biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

Sertçe öksürdü. "Düğün sonbahar bitmeden önce gerçekleşecek sanırım," diye devam etti. "Onun ailesiyle beraber önümüzdeki birkaç haftayı Sussex'ta geçirmek zorundayım. Ama Londra'ya döneceğim Maria, bir an önce döneceğim. Yemin ederim."

Kadın birden başını kaldırdı ve adama sertçe baktı. "Gerçekten mi?" dedi. "Bu beni neden ilgilendirsin ki?"

Adam bir adım daha yaklaştı. "Maria, aşkım, çok uzun bir vakit değil," diye yalvardı.

"Anlamıyorum." Kadının sesi artık çatallanmıyordu.

"Ben... ben diyorum ki..." diye devam etti adam. "Şey... Yani, geri geldiğimde... Belki biz... Sen ve ben..."

"Seni kibirli hergele!" diye lafını kesti Maria. "Bu ne cüret!" Gözlerini adamınkilerden çekmeksizin bitişikteki masadan pirinç şamdanı kapıverdi.

"Maria!" diye bağırdı adam. "Bekle."

"Bekle mi?" dedi kadın şamdanı elinde sallayarak. "Sen bekle. Başka bir kadının kocasıyla yatmamı önermeye cesaret edebiliyorsun yani."

"Hayır, sadece öneri..." Adam bir açıklama arayarak gözlerini kocaman açtı.

"Ben fahişe miyim?" diye bağırdı kadın.

"Hayır, hayır!" dedi adam. "Ama seni sadece görebilirim..."

"Hayır, sen bunu gör!" diye tısladı kadın. Ardından sakın ve iyi kalpli Maria şamdanı adamın kafasına doğru fırlattı.

"Maria, bekle!" İki şapkayı da düşürerek eğildi.

Şamdan şömine pervazına çarptı.

"Defol!" diye bağırdı kadın. "Çık evimden, Robert Rowland! Çık ve bir daha kapıma gelmeye cüret etme! Beni duydun mu?"

"Ama Maria, biz birbirimizi önemsiyoruz" diye yalvardı adam. "Öyle değil mi?"

"Hayır, sen benimle ilgili hiçbir şeyi önemsemiyorsun!" Saf öfke tüm yüzünü kaplamıştı. "Ah, biliyordum Robin, sade bir papazın kızının senin için asla yeterince iyi olamayacağını biliyordum. Sonunda seni kaybedeceğimi kabul etmiştim. Ama beni basit bir fahişe yerine koyacağını asla hayal etmemiştim."

"Hayır, hayır tatlım, öyle bir amacım yoktu!" Adam doğrudan kadına bakıyordu.

Maria hole doğru yöneldi. "Yaklaşma!" diye bağırdı uzun siyah bir şemsiyeyi kaparak. "Dokunma bana. Benimle konuşma bile. Sadece defol git!"

Kadın bağıırıyordu, öfke gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Robin düzgün düşünemez

haldeydi. "Maria, kız benim kuzenim," diye yalvardı. "Eğer evlenmezse, babası onu uzağa gönderecek. Ve... sen Zoe'yi bilmezsin. Narin bir çiçek gibidir, Maria. Onun İskoçya'ya gönderilmesine seyirci kalamam. Ölür o. Onunla evlenmek istemiyorum, Tanrı'ya yemin ederim. Ama bunu yapmak zorundayım. Onun bana ne kadar acı verdiğini görmüyor musun?"

"Sana ne kadar acı verdiğini mi?" Maria kendini karşı duvara yaslamıştı.

"Maria." Adam iki elini keder içinde açtı. "Maria, ben... ben seni seviyorum."

İşte söylemişti. Bu sihirli cümle bir kadını sıcak bir pudinge çevirmeyi garantilerdi ve daha korkuncu, Robin cümlede gerçeklik payı olduğunu hissediyordu. Hatta bu, acı gerçeğin ta kendisiydi.

Ama Robin için puding yoktu bu sefer. Dahası, Maria'nın yüzündeki öfke yerini alaycılığa bırakmıştı. "Ah, seni zavallı çocuk!" dedi duvardan uzaklaşırken. Sırtı dikleşmişti. Şemsiyeyi yerine intikam hissiyle sertçe itti. Sanki onu aslında başka bir yere saplıyormuş gibi görünüyordu. "Kendi isteklerini kızı kullanmadan önce fark edememiş olman ne yazık. Kendini tüm bu acıdan kurtarabilirdin."

Robin göğsünde korkunç bir ağrı hissetti. Sevgili Tanrım, kendini onun aşkına kaptırmıştı ve şimdi de onu kaybediyordu! "Maria, sen... sen bunu henüz duymuş olamazsın."

"Duymama gerek yok," diye çıkıştı kadın. "Biliyorum. Sen tatlı, baştan çıkancı bir çapkından başka bir şey değilsin, Lord Robert Rowland ve bunu herkes biliyor." Dar koridorda ilerledi ve kapıyı açtı. "Şimdi evimden çık. Defol. Tanrı bana, yaşadığım sürece seni bir daha görmememe yardım etsin."

"Maria." Robin başını eğdi ve gözlerinin arkasındaki baskıyı hissetti. "Maria, gerçekten istediğin bu mu?"

"Bu," dedi sertçe. "Gerçekten istediğim şey."

"Sana inanmıyorum," diye çıkıştı adam. "Maria, ben seni seviyorum. Ben... yemin ederim. Senin için her şeyi yaparım. Lütfen beni geri çevirme."

"Ama Robin, *ben* seni sevmiyorum." Yüzüne acıma ifadesi yayıldı. "Sen de beni sevmiyorsun. Gerçekten sevmiyorsun. Eğer seviyorsan... Eğer bana biraz olsun sevgiye benzer bir şeyler hissettiysen seninle ilgili bir daha asla bir şeyler duymayacağıma ya da görmeyeceğime dair bana söz verirsin. Bana söz vermelisin."

"Beni asla affetmeyeceksin, değil mi?" dedi adam sessizce.

"Hayır. Seni asla affetmeyeceğim. Benimle oynamana izin verdiğim için kendimi de affetmeyeceğim."

Şapkasını unutarak eşikten dışarı adım attı Robin. "Öyleyse söz veriyorum Maria," dedi, sokağa doğru bakarak. "Şerefim üzerine yemin ederim."

"Şerefim üzerine mi?" diye tekrarladı yumuşakça. "Öyle mi? Bunun ne kadar değeri olduğundan şüpheliyim!"

Kapı atılan yumruğun çıkardığı ses gibi çarparak arkasından kapandı.

Altıncı Bölüm

LEYDİ HAUXTON'IN BİLGECE TAVSİYESİ

Bir sonraki hafta Strath Malikânesi'nde Zoe Armstrong gözleri yaşlı ve suratı asık bir halde iki gün yataklara düştüğünde fedakâr hizmetçisi Trudy onun üzerine titremiş, üst katın üç hizmetçisi onunla ilgilenmiş, başa çıkabildiği zamanlar da uşak MacLeod ona eşlik etmişti.

Üçüncü gün üvey kız kardeşi Leydi Valerie çocuk odasından çıkmak için izin alarak Zoe'ye eşlik etmişti. Dördüncü gün Cook, Zoe'nin en sevdiği lezzetli yiyecekleri tepsilerle taşıdı. Beşinci gün erzak odasından sorumlu hizmetçi özel iksir ve lapaların karışımlarını -nedenini ancak Tanrı bilir- hazırlamaya başladı ve bir haftanın sonuna doğru evin yarısı kızın etrafında fır dönüyordu. Zoe ziyadesiyle şımarmış haldeydi.

Bu büyük oranla babasının hatasıydı. Zoe sekiz yaşındayken dadısıyla çirkin bir olay yaşanmıştı ve Lord Rannoch geç de olsa, hassas bir çocuğu mutlu etmenin yolunun sadece parasının yettiği en iyi hizmetçileri tutmaktan geçmediğini anlamıştı. Kişinin bazen gözünü açması, evde kalması ve hizmetçilerin başlarının üzerinde kırbaç şaklatması gerekiyordu ve kimse bu konuda Rannoch'un eline su dökemezdi.

Bayan Smith hiçbir bildirim yapılmadan veya referans almadan hemen işten çıkarıldı ve eşyaları arkasından sokağa konuldu. Bunun üstüne herkes Bayan Zoe'nin mutluluğunun işe devam etmeleri için önemli olduğunu kavradı. Diğer sevdiği insanlar söz konusuyken Rannoch böyle şeyler yapmamıştı.

Adil olmak gerekirse, bu, Zoe'nin sömürdüğü bir şey olmamıştı. Sahip olduğu gücün nadiren farkına varıyordu ve herkes tarafından gerçekten seviliyordu. Uşak onun "hanım hanımcık ve örnek bir insan" olduğunu düşünüyordu; ikinci uşak onun "kibirli olmadığını" söylüyordu ve MacLeod dünyanın onun çevresinde döndüğünü düşünüyordu. Gerçekten de üvey annesinin arada hatırlattığı gibi Zoe'nin çok temiz bir yüreği vardı. Kız kardeşine ve ufak erkek kardeşine karşı çok nazikti ve hatta ortanca kardeşi cebine minik yılanlar koysa bile ona karşı toleranslı davranırdı.

Ama kimse onun gitgide daha fazla inatçı olduğunu reddedemezdi. Böylece yedinci gün geldiğinde Zoe oyalansın diye Londra'daki arkadaşı Leydi Hauxton çağırılmıştı. Zoe'nin üvey annesi ilk kez çileden çıkmıştı.

"Tabii ki beni çağırmalıydın!" diye bağırdı Leydi Hauxton Zoe'ye sarılmak için onun zarif yatak odasını geçerken. "Arkadaşlar ne içindir! Evangeline ne dedi de seni böyle yaşlar içinde

bıraktı?"

Zoe biraz dik bir şekilde yatağa oturdu ve acınası bir şekilde burnunu çekti. Ara ara mendiliyle burnuna bastırarak, "Benim korkunç bir bencil olduğumu söyledi ve Marylebone'dan buraya olan yolun yaklaşık bir saat sürdüğünü, bu korkunç yaz gününde, cehennemden yedinci katındakine benzer bir sıcak olduğunu ve sana ihtiyacı olan bir kocan ile üç çocuğun olduğunu ki onların sana benden çok ihtiyacı olacağını söyledi," dedi. "En azından dedikleri bunlar diye düşünüyorum çünkü tam dinlemedim. Ve bunun yanında Phae, buradaki tek bir insanın bile neden sadece bir kereliğine beni düşünmediğini anlayamıyorum!"

Böylece Phaedra yatağın ucuna bir sandalye çekti ve Trudy'ye yardım eden iki oda hizmetçisine hızlı bir bakış attı. "Agnes Priss'i, Regent Park'a götürdü ve Tristan ikizlerle birlikte," dedi Zoe'nin elini kendininkilerin arama alırken. "Ve ben seninle burada olduğum için çok memnunum, öyleyse anlat bakalım seni bu durumlara ne soktu ve neden âdeta yurtdışına çıkıyormuşsun gibi bavul hazırladın?"

Bunun üzerine Zoe titreyerek içini çekti. "*Sussex'a* gidiyorum!" dedi şikâyet ederek. "Ve Phae daha da kötüsü var! Ben... evlenmek üzereyim!"

Leydi Hauxton göz ucuyla hizmetçilere baktı. "Aman Tanrım!" Eğilerek, "Lord Robert Rowland ile mi?" dedi.

"Evet!" diye hıçkırdı Zoe. "Nereden bildin?"

Leydi Hauxton hafifçe gülümsedi. "Ah Zoe, tatlım, iş buralara varacak diye seni uyarmadım mı ben?" dedi sessizce. "Şimdi hizmetçileri yolla ve çay istet."

Zoe zorlukla yutkundü ve başını salladı. Bir dakika içinde hizmetçiler çıktılar ve içeride çocukluktan beri Zoe'yle olan ve Zoe'yi ondan daha iyi tanıyan Trudy'yi bırakarak uzaklaştılar.

Phaedra hafifçe bıkkın bir halde koltuğa yayıldı. Zoe yatak örtüsünü çenesine kadar çekti. "Lütfen sen de başlama Phae!" dedi acıklı bir halde. "Sen de yapma!"

"Bir işe yaramayacağı için yapmayacağım," dedi Phaedra. "Ama hana her şeyi anlatsan iyi olur Zoe ve bir şey gizleme."

Zoe denileni yaptı. Çay getirildi, Zoe doğruldu ve Phaedra çayları koyarken, Trudy'nin hoşgörülü ama ayıplayan bakışları altında hafif acıklı bir sesle her şeyi itiraf etti.

"Ah, Zoe!" dedi Phaedra bitirdiği çayının fincanını masaya bırakarak. "Ah, benim zavallı kızım! Çok üzgünüm!"

"Üstüne üstlük Lord Mercer'ın metresi gelmiş!" diye şikâyet etti Zoe. "O kindar kadın!"

"Tristan, Vikontes'in kumar bağımlısı olduğunu söylüyor," diye mırıldandı Phaedra. "Yine de bundan çıkış yolu olmadığını düşünüyorum, Amerika'ya kaçmak ya da..."

"Amerika mı?" dedi Zoe korkuyla. "Tanrım, Phae, onların ne *giydiklerini* gördün mü?"

Phaedra omuz silkti. "Bana fark etmez ama senin için... Sanırım Lord Robert ile evlensen daha iyi olur. Bunu o kadar da umursamaz, değil mi?"

"Evet, umursamadığım söylüyor." Zoe'nin gözleri hüznle gölgelendi. "Gerçekten de o buna boyun eğiyor ve Sanırım yeterince de neşeli. Hatta dizinin üzerine bile çöktü! Ya onun bir defalık gerçek mutluluk şansım elinden aldıysam, Phae?"

"O seni yarı çıplak soydu ve çok da istekliydi," dedi Phaedra. "Bazı erkeklere göre bu gerçek mutluluktur."

Zoe ellerini kaldırdı. "Phaedra Talbot, nasıl bu kadar alaycı olabiliyorsun?" diye sordu.

“Robin aşk için evlenme şansını kaybetti ve bu benim hatam!”

Phaedra ince omzunu tekrar kaldırdı. “Eğer o başkasına âşıkса Zoe, seninle koltukta sevişmemeliydi,” diye cevapladı. “Şimdi Greythrope'a gidip keyfini çıkarmalısın. Zaten başka seçeneğin var mı? Kendin ve seni mutsuz görmeyi sevenler için keyfini çıkarmalısın.”

“Ah, Tanrım!” Zoe kendini pembe saten yastıklarının üzerine attı ve içlerine gömüldü. “Böyle söyleyince sanırım biraz çocuksu görünüyorum.” Sonra maun karyola başlığının ardından bakmak için başım eğdi. “Tru, benim çocuksu olduğumu düşünüyor musun?”

“Böyle de betimlenebilir, hanımefendi,” dedi Trudy, başı uzun bir bavulun içindeyken. “Sekiz yaşındayken yirmi yaşında gibiydiniz şimdi ise yirmiye geçtiniz ama bazen sekiz yaşında gibisiniz.”

“Ah, Tanrım!” dedi Zoe tekrar, zarif alçı kaplama tavana ümitsizce bakarak. “Leydi Robert Rowland olacağım değil mi?”

“Evet,” dedi Trudy ve Phaedra bir ağızdan.

Zoe pembe saten yastıklarından birini Kadının suratına fırlattı. “Siz ikiniz hep böyle korkunç derecede dürüst mü olmalısınız?”

Bunun üzerine Phaedra koltuğundan kalktı ve yastığı bir kenara koydu. “Ah Zoe, aşk sarhoşu olarak evlenmeni dilerdim,” dedi kızın yanağını okşayarak. “Ama Sussex'a git ve mutlu olmaya çalış, olur mu?”

Zoe titreyerek nefesini verdi. “Elmwood'a gidiyor olsaydık keşke,” dedi örtüsünü dalgın dalgın toplarken. “Ama orası Greythorpe, İngiltere'nin en büyük ve en görkemli tepelerinden biri. Ve en kötüsü, tamamen Lord Mercer'a ait. Böylesi küstah bir adamın önünde başımı nasıl dik tutacağım, Phae? Her şeyden öte beni çıplak gördü... Yani, bir centilmenin görmesi gerekenden bayağı fazlasını gördü. Ama bu benim hatamdı, öyle değil mi?”

“Neşelen canım,” dedi Phaedra koltuğuna yaslanarak. “Lord Mercer seninle aşık atamaz, güven bana. Zavallı adamın şansı yok.”

“Ama o çok acımasız olmuş, Phae! Çok... çok aksi ve kötü ve kusursuz.”

“Evet, Mercer'ın böyle bir itibarı var,” diye kabul etti Phaedra.

“Gerçekten de onun etrafındaki biri kendini o kadar başarısız hissediyor ki bazen en kolay yaramazlık yapmak,” dedi Zoe. “Bazen sırf öfkenin yüzünü gölgelendirdiğini görmek için bir şeyler yapıyorum.”

“Zoe,” diye mırıldandı Phaedra. “Duyduğum kadarıyla, Lord Mercer sinirlendirmek isteyeceğin bir adam değilmiş. Ayrıca o şimdi senin ev sahibin olacak. Ya Leydi Kildermore ve Bay Amherst? Onlar seni çok seviyor, öyle değil mi?”

“Evet, öyleydi,” diye mırıldandı Zoe.

“Ve hâlâ da seviyorlardır,” dedi Phaedra. “Bundan oldukça eminim.”

Sonunda Zoe ayağı kalktı ve yataktan tırmanır gibi döndü. “Phae, sana bir şey sormak istiyorum,” dedi. “Ama dürüst olacaksın. Diğerleri yapmazken sen bana karşı acımasızca dürüsttün, bu yüzden sana güveniyorum.”

“Demin bundan hoşlanmadığını söyledin,” diyerek sırtı Phaedra. “Ama sana eziyet etmemeliyim. Sor Zoe. Sana gerçeği söyleyeceğim. Her zaman.”

Zoe yatağın kenarına doğru kaydı. “Gerçekten Robin'i mutlu edebileceğimi düşünüyor musun Phae?”

“Ben... Evet, son derece eminim.” Ama Phaedra bakışlarını yere indirmişti.

“Phaedra?” Zoe öne doğru eğildi. “Phaedra ne oldu?”

Phaedra'nın başı eğikti, dudakları belirsizlik içinde bükülmüştü. “Mutlu edebilirsin diye düşünüyorum Zoe,” diye tekrarladı. “Gerçekten.”

“Phaedra,” dedi uyarır gibi, “söylemediğin şey ne? Benimle ilgili yanlış olan bir şey mi var? Değiştirmem gereken bir şey mi? Ben... değiştirim, biliyorsun. Ya da en azından gayret gösteririm.”

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil,” dedi Phaedra aceleyle. “Ayrıca sanıyorum ki sen çoktan biliyorsundur ki...”

Zoe telaşlandı. “Açıkcası bilmiyorum,” dedi sertçe. “Seni hayalet görmüş gibi şaşırtacak bir şey bilmiyorum.”

Phaedra endişeyle eldivenindeki dantelle oynamaya başladı. “Tristan bir keresinde laf arasında bir şey söylemişti,” dedi. “Ama... sanırım önemli bir şey değildi.”

“Phaedra,” dedi Zoe uyarırcasına, “her zaman dürüst olacağına dair söz verdin.”

“Evet, verdim değil mi?” diye fısıldadı kadın. “Pekâlâ, Lord Kobert'ın şu an veya eskiden bir sevgilisi vardı.”

Zoe'nin gözleri büyüdü. “Sevgili mi?”

“Ama ondan ayrılacaktır,” diye hızla ekledi Phaedra. “Gerçekten Zoe, henüz yapmadıysa da eminim yapacaktır. Senin ona tahammül edemeyeceğini biliyordur.”

“Gerçekten de edemem,” diye mırıldadı Zoe başını birden kendine acıyormuş gibi sallayarak. “Bir sevgili. Bunu hayal etmemiştim...”

Phaedra irkildi. “Üzgünüm Zoe,” dedi yavaşça. “Sana söylemese miydim?”

“Hayır, sen doğru olanı yaptın, Phaedra. Teşekkür ederim.” Zoe elini dağınık buklelerine götürdü. “Bu kadın... Onu tanıyor musun? Onu hiç gördün mü? O... güzel mi?”

Phaedra güçlkle yutkundü. “Bir defa gördüm,” dedi sessizce. St. James's Kilisesi'ndeki bir düğünde. Evet, oldukça sevimliydi.”

“Sevimli! Hep öyledirler değil mi?” Zoe içini çekerek gözlerini indirdi. “Adım biliyor musun?”

Bir an Phaedra tereddüt etti. “Bayan Wilfred, sanırım,” dedi sonunda. “Maria Wilfred. Kibar sayılır ve Rochester Sokağı'nda küçük bir evi var. Yetimler okulunun yakınında.”

“Ya,” diye fısıldadı Zoe. “Robin mi almış?”

Phaedra başını salladı. “Müteveffa kocası almış,” dedi ellerini sıkarak. “Askermiş. Ah, Zoe kendimi berbat hissediyorum! Gerçekten sana söylememeliydim.”

“Benim yerimde olsan bunu bilmek isterdin,” dedi Zoe. “Kabul et.”

Phaedra gözlerini tekrar yere indirdi. “Evet,” diye fısıldadı ellerini ovuşturarak. “Evet, isterdim.”

Zoe kendini gülümsemek için zorladı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Beni ilgilendirmez. Birçok erkeğin sevgilisi olur. En azından o Mercer'ınki gibi soğuk bir cadı değil. Ve dediğine göre Robin biz evlenmeden önce doğru olanı yapacak.”

“Evet,” dedi Phaedra gülümseyerek. “Yapacağını biliyorum.” Kadın ayağı kalktı ve Zoe'ye elini uzattı. “Haydi, gel öyleyse. Yataktan çık ve yüzünü yıka. Trudy'ye elbiselerini düzenlemesinde yardım edelim.”

Sonunda Zoe örtüleri bir kenara fırlattı.

“Leydi Robert Rowland,” diye tekrarladı bu sefer içini çekerek. “Sanırım kulağa hoş geliyor.”

Leydi Hauxton'in Richmond'a ziyaretinin ertesi günü Lord Rannoch'un çevresindekiler Epsom'dan sadece 10 kilometre güneydeki Sussex'a doğru yavaş bir yolculuğa çıktılar. Bu sırada Marş Denizi'nden gelen sağanak yağmurla karşılaştılar. Zoe engibeli kırsal bölgede hızla yağan yağmuru izliyordu. Hava onun ruhsal durumunu da yansıtıyordu. Evliliğe karşı olan tatsız ruh hali Phaedra'nın gidişini bile beklemeden üstüne çullanmıştı.

Aile, Rannoch'la birlikte, üç atlı araba ve atlı uşakla yola çıkmıştı. Zoe çeşitli taşların ve çamurun üstünde sallanıp duran Zoe, soğuk havaya karşı pelerinlerini giymiş, şapkalarını eğmiş adamları izliyordu. Burnunu cama yapıştırıp baktığında babasının iliklerine kadar ıslanmış olduğunu fark etti.

Tunbridge Wells'te bir günlüğüne mola verildi ve aile odaların çoğunu talep ederek Hare and Hounds'ta kaldı. Ertesi sabah parlak bir gün doğdu ve hava ısındı ancak sahile yakın yollar yeterince kurumamıştı. Aşağı Thrope'tan 10 kilometre uzaklıkta, uşaklarla bavulların çoğunu taşıyan arabanın tekerlerinden biri kırıldı. Rannoch arkada kalıp tamiratı denetlemek zorunda kaldı ama omuzları yorgunluktan çökmüştü.

Tüm bunların adamı son derece yıpratmış olduğunu fark etti Zoe. Ve çoğu kendi hatasıydı. Onun kalbini kırmıştı. “Babam yarından sonra ateşlenecek gibi,” dedi Zoe onun gözden kaybolduğu yere bakarak. “Ve buna da ben neden oldum.”

“Saçma,” dedi Evangeline hızla. “Baban eski ayakkabı derisi gibi sağlamdır, çocuğum.” Sesi kendini rahatlatmak istermiş gibi geliyordu.

“Eski ayakkabı derisi,” diye mırıldandı 13 yaşındaki Leydi Valerie. “Babam çok yakışıklı ama sen çirkinmiş gibi söyledin, anne.” söylediğine kimse yanıt vermeden kızın gözleri kapandı.

Birkaç kilometre sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Valerie uyurken hafifçe sallanıyor, Evangeline okuyor veya kocası mucizevi şekilde tekrar belirir diye özlemle camdan bakıyordu. Aşağı Thorpe'a giden yol üstündeki bir sonraki kilometre taşında ana yolu arkalarında bıraktılar ve iki tarafı da çitlerle çevirili meranın yanındaki dar yoldan ilerlediler. Köyün yakınlarında olmalıydılar.

Varmayı endişeyle bekleyen fakat aynı zamanda arabadan inmek için hevesli olan Zoe kan kırmızısı elbisesini ve şapkasındaki küçük kırmızı tüyleri düzeltti. Olur da ülkede çürümeye terk edilirse en azından şık görünmeye dikkat etmişti. Ancak o sırada araba keskin bir şekilde döndü, ardından sertçe sallandı ve koşumlar şakırdadı.

“Yavaş! Hey!” diye bağırdı biri.

Daha ileriden başka sesler de duyuldu ve araba sallanarak durdu.

“Tanrım, şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Zoe bir elinde tüyü tutup diğeriyle arabaya yaslanarak.

Onun yanında duran Evangeline açık pencereden başını çıkardı. “İlerideki hendekte bir yük arabası var,” dedi. “Sıkışmış görünüyor.”

Koltukta uyuyan Valene kimildamadı bile. Evangeline sıkıntıyla kapıyı iterek açtı ve basamaktan aşağı indi. “Ducan'ı yolla,” dedi Zoe'ye. “Ben çocuklara bakmak için geri

gitmeliyim. Çok yol kalmadı.”

Merak içinde Zoe üvey annesini takip etti, ardından çamurlu taşlardan geçerken kırmızı eteğini temkinli bir şekilde yukarı topladı. Burada hava nemliydi ve ıslak toprak ile dökülen yaprakların kokusu duyuluyordu ama hepsinin ötesinde ilerdeki Manş Denizi'nden gelen hafif bir koku etrafı sarmalıyordu. Arabacı Duncan, aşağı atlamıştı ve büyük atlan koşumlarından tutan, lekeli bir deri ceket giymiş bir adama doğru ilerliyordu.

“Bir, iki, üç... İtin!”

Zoe'nin yakınında bir delikanlı ve iki geniş omuzlu adam yamuk bir açıyla oturmuş tekerleği çamura batmış arabayı çıkarmaya uğraşıyorlardı. Zoe atları nasıl çözdüklerini merak etmişti. İnce keten gömlekleri ter ve pisliğe bulanmıştı.

“Sayıyorum!” diye bağırdı birisi. “Bir, iki, üç... İtin!”

Arkaları Zoe'ye dönük olan adamlar hızla arabayı ittiler. Tekerlek bir milim ilerledi, ardından yerdeki çamur ve suyu sıçratarak geri indi.

“Lanet olsun!” diye mırıldandı biri.

Duncan'ın yakınındaki atları tutan adam yolun berisini işaret etti. Zoe çeşitli kutuların ve kasaların arabadan yuvarlanarak otların üstüne düştüğünü gördü.

“Bir, iki, üç, itin!” diye bağırdılar tekrar. Zoe daha da yaklaştı.

Araba yine ileri ve geri oynadı ama bu sefer daha sert hareket etmişti ve pis suyu adamların arasından yolun karşısına dek sıçratmıştı.

Zoe, “Ah!” diye bağırdı. “Eteğim!”

Zoe'ye yakın olan, alnına yapışmış sarı saçlarıyla ona doğru döndü. “Affedersiniz hanımefendi,” dedi kızı hoşnutsuzlukla süzerek. “Siz de çok yakında duruyorsunuz.”

“Kahretsin!” En sağdaki adam elini arabanın kapışma hızla vurdu. “Yapacak bir şey yok Sam. Yükü boşaltmamız lazım.”

Adam çamurda geri doğru bir adım attı ve başım diğer tarafa çevirdi. “Ware, biz en iyisi...” Lord Mercer'ın cümlesi Zoe'yi gördüğü anda yarım kaldı, yüzünde kaskatı bir ifade vardı. Ardından bakışları garip bir şekilde kayarak ela gözleri rahatsızlıkla parladı. “Zoe Armstrong,” dedi neredeyse dişlerini sıkarak. “Tahmin etmeliydim.”

Zoe kendini biraz geri çekti. “Bana öfkeyle bakmayın,” diye seslendi ona. “Tekerleğin çukurda olması benim hatam değil. Geçip gitmeyi istedim.”

Mercer, kıza suçun onda olduğunu keyifle söyleyebilirmişçesine kötü bir bakış attı ve dönerek hendekten uzaklaştı. Şekilsizce açılmış yakası yüzünden boğazının aşağı kısmı görünüyordu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış haliyle yolun üzerinde çok iri, öfkeli ve inanılmaz derecede erkeksi duruyordu.

Alaya bir şekilde başıyla selam verdi. “Affedersin, Zoe,” dedi. “Böylesi ateşli iki âşığı birbirinden ayrı tutmak ne haddime. Birkaç dakikaya arabamı çukurdan çıkaracağım.”

Zoe kırmızı ince, oğlak derisi eldivenli ellerini havaya kaldırdı. Ah, acele etme,” dedi adamın alnına bulaşan çamura bakarak. “Bu bayağı eğlenceli.”

Mercer'ın pahalı beyaz gömleğinin göğüs kaslarına ıslak bir ek i İde yapışmış olduğu, terinin şakaklarından ve boynundan aşağı doğru aktığı Zoe'nin gözünden kaçmamıştı. Koyu kahve saçları sanki eliyle karıştırmış gibi darmadağındı.

“Seni eğlendirdiğime sevindim, Zoe.” Mercer'ın parıldayan bal rengi bakışları kızın

elbisesine kaydı ve rahatsızlığı başka bir şeye dönüştü. "Ayrıca, kıyafetlerinin uzun süre kalmak için uygun olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Umarım gerçek kıyafetler getirmişsindir."

"Seninkiler gibi mi?" diye hızla yanıtladı Zoe adamın çamura bulanmış çizmelerine kadar onu süzerek. "Eğlencesine köylüyü oynamak sizin için pek keyifli olsa gerek, Lordum."

Adamın gözleri öfkeyle parladı ve cevap vermeye yeltendiği sırada sarışın delikanlı onlara doğru baktı. Zoe bakışlarını ileriye dikince, Duncan'ın şimdi arabanın atlarını sakınleştirdiğini gördü, arabacı çitin yanına oturmak için inmişti. Sam demlen delikanlı arabayı boşaltıyordu.

Sarışın adam, Mercer'ın yanına geldi. "George'un ayak bileği burkuldu." Adamın bakışları Zoe'ye kaydı. "Sizin misafirlerinizden biri sanırım."

Mercer başını eğdi. "Bayan Armstrong, tanıştırayım, Bay Andrew Ware," dedi. "Ware benim St. Anne'deki papazım."

Zoe kızarak hafif bir reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim."

Bay Ware hafifçe gülümsedi. "Ne yazık ki yakalığım ve cüppem yok. Özellikle ziyarete gelen kilise cemiyyetinden kimselerle bu halimle tanışmaya alışkın değilim Bayan Armstrong."

Mercer Zoe'yi görmezden gelerek arkasını döndü ve talimatlar vermeye başladı. Yüklerin boşaltımı hakkında papaza emirler verirken sırtındaki kaslar, nemli gömleğinin altında oynuyordu.

"Önce battaniyeler ve kıyafetler mi?" dedi Ware. "Sonra da kasalar mı?"

"Evet," dedi Mercer ellerini dar kalçalarına koyarak. "En iyisi Sam'i arabayı alması için gönderin."

Zoe fark etti ki adamın kolları da kasla doluydu ve yumuşak, koyu renkli tüylerle kaplıydı. Kızın bakışları garip bir şekilde sabitlendi ve ağzı hafifçe kurudu. Mercer'ın kollarını önceden çıplak görmüştü, değil mi? Elbette görmüştü. Ama kız yüzünü daha hızla yelpazelemeye başlamış, hava daha boğucu bir hal almıştı.

Ware arabayı boşalttığı zaman Zoe onun gidişini yüzünde parlak bir gülümsemeyle izledi. "Yeni battaniyeler mi getirdin?" dedi Mercer'a. "Ne kadar misafirperverce. Benim güve yemiş eski bezler kullanacağımı umduğunu düşünmüştüm."

"Charlie çamaşır dolabından ne verirse onu kullanırsın," dedi Mercer soğukça. "Güve yemiş ya da yememiş olsun. Bu battaniyeler, yiyecek ve ilaç kasaları gibi başkalarına verilecek."

Böylesi onur kırıcı bir üslup Mercer'a bile yakışmıyordu.

"Verilecek mi?" diye tekrarladı kız.

"Evet," dedi Mercer sertçe. "'Köylüyü oynayıp' misafirimin etrafında dönerken, buradan ta Hastings'e tüm köylüler çiçek hastası olarak yatıyor, kimisi ölümle burun buruna."

"Çiçek hastalığı," dedi kız sessizce. "Ah, ben... ben bilmiyordum."

"Neden bilesin ki? Senin keyfini azıcık bile kaçırmayacağına eminim." Adam başını sertçe eğdi. "Şimdi izinle."

Zoe'nin ağzı açık kaldı. Keyfini mi? Onun hakkında bu kadar kötü mü düşünüyordu?

Kız bu kadar kırıcı bir konuşmayı düşünmeden Mercer'ın bal rengi gözleri kızın omzundan geriye doğru kaydı. "Leydi Rannoch," dedi bu sefer aşağıya kadar eğilerek. "Sussex'a hoş geldiniz. Bu gecikmeden dolayı özür dilerim."

"Önemli değil," diye mırıldandı Evangeline. Zoe'yi yanına çekti ve sıcak elini üvey kızının

beline doladı. "Neden Nanna ve ben çotukları sizin çimenliklerde oynamaları için götürmüyoruz? Ama ilk olarak size nasıl yardım edelim? Uşaklarım arabayı boşaltmanıza yardım etsin mi?"

"Teşekkürler," dedi Mercer kirli kolunu alnına sürerek. "Buna minnettar olurum."

Ardından Zoe'nin şaşkın bakışları altında çamurlu hendek üzerinden yürüyerek arabanın kapışım açtı. Kasa ve sandıkları kendi başına indirip uşakların ve papazın durduğu yokuşa taşırken Zoe kendi arabasına döndü ve suratını asarak sessizce oturdu.

Araba boşaldıktan sonra uşakların önden çekip iki adamın da arkadan itmesiyle hemen çamurdan çıktı. Tekerlekler çamurlu suyun içinde döndü ve Sam adındaki delikanlı tam o sırada arabasıyla karşı taraftan görüldü. Bir süre sonra iki araba arka arkaya kondu. Zoe sadece Mercer'a değil kendine de sinirliydi.

Bir kez daha, üvey annesi farkında olmadan onu utandırmıştı. Evangeline açık sarı saçları, mavi gözleriyle nazik ve temkinliydi ve herkesin gözünde mükemmel bir kadın imajı çiziyordu. Zoe ise... Zoe muhtemelen Mercer'ın düşündüğü şeydi. Rahatına düşkün bir kadın. Daha iyi bir kadın Mercer'ın küçümsemesini umursamazdı. Daha iyi bir kadın...

Arabadan aşağı indi.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı Valerie yastığından.

Zoe hızla dönerek, "Yardım etmeye," dedi. Zarif kırmızı eldivenlerini çıkararak arabaya doğru attı. "Valerie, tut şunları."

Ardından eteğini kaldırmayı bile düşünmeksizin çakılların üzerinde yürüdü.

"Annem bundan hoşlanmayacak," dedi Valerie, Zoe'nin dantelli eteği çamurların üzerinde sürüklenirken. Ama Zoe arabaya ulaşınca kadar yürüdü. Mercer'ın ve Bay Ware'in bakışlarına aldırmadı -zaten yaptığı hiçbir şey babasının uşaklarını şaşırtmadığı için onlar durumu pek önemsemiyordu- arabanın yukarısında battaniyeleri kaldıran delikanlıya baktı.

"Merhaba," dedi sevimli bir şekilde gülümseyerek. "Sen Sam olmalısın, değil mi?"

"Evet, hanımefendi." Bakışları kızın zarif kırmızı elbisese odaklandı. Perçemini düzeltti.

"Ben Bayan Armstrong." Zoe elini yukarı uzattı. "Haydi, beni yukarı çek, olur mu?"

Şaşkınlık içinde Sam kaba, kirli elini uzattı. Hiç tereddüt etmeyen Zoe kendisine uzatılan eli tuttu ve hafifçe arabanın içine sığdırdı.

"Harika!" dedi Zoe dengesini sağlayarak. Aşağıdaki ikinci uşağa baktı. "Poldroy, git ağır kasalar için yardım et. Sam burada senin işini yapacak. Şu bohçaları da bana uzat."

"Tamam hanımefendi." Poldroy başını salladı ve arabaya geri döndü. Gözleri hâlâ şaşkınlık içinde büyümüş olan Sam emredildiği üzere aşağı atladı.

Mercer görünüşe göre işlerin fazla ileri gittiğine karar vermişti. "Yaralanmadan aşağı in Zoe," diye bağırdı.

"Yaralanmak mı?" Zoe öfkeyle adama baktı. "Bir keresinde çıplak ayakla Elmwood'un ambar çatısında yürüdüğümü hatırla. Bir arabanın arkasında her ne kadar gereksiz elbiseler giymiş olsam da dengemi kurabileceğimi düşünüyorum."

"Aşağı in Zoe," diye dişlerini gıcırdattı Mercer, "yoksa seni Tanrı şahidim olsun ki..."

"Tanrım, Bay Ware!" Zoe gözlerini kocaman açarak araya girdi. "Bu beyefendi, Tanrı'nın adını boş yere ağzına almayı iğrenç bir alışkanlık haline getirmiş. Onun ölümlü ruhu adına korkmaya başladım." Ardından Sam'e baktı. "Sen Mercer'ı dinleme, yine sinirleri tepesinde,"

dedi sevimli bir şekilde. “Şimdi bana birkaç battaniye uzat.”

Sam sözünün dinlenmesi gereken kişinin Zoe olduğuna net bir şekilde karar verdi. Tekrar perçemini düzeltti ve bohçaları kaldırmaya koyuldu.

Battaniyeler kalın yünden yapılmıştı, bir bohçada beşten fazla battaniye yoktu. Bir çeşit bezle sarılmış ve ince kenevir lifleriyle bağlanmışlardı. Zoe her birini arabanın ileriki kısmına taşıyor ve üst üste altışar bohça gelecek şekilde diziyordu. Ardından un, şeker ve çaydan oluşan yiyecek bohçalarına geçildi. Kutuları ve kasaları almak için tekrar tekrar eğilip kalktı. Omuzları ağrımaya başlamıştı ama halinden yine de memnundu.

Bu kadar çok mal ancak Londra'dan geliyor olabilirdi. Çiçek hastalığından kurtulsa da kurtulmasa da herkesin yatakları ve eşyaları hastalığın bulaşmasını önlemek için yakılırdı. Birçok insan, özellikle üst sınıflar aşı oluyordu ama kırsal kesimde salgınlar daha yoğundu. En kötüsü de burada yaşanmış gibiydi. Sussex, ülkenin kuzey kesimlerinden gelenlerin trafiği yüzünden kalabalık bir kıyı bölgesiydi. Mercer'ın en kötüsü için hazırlandığı açıktı. Bu yönüyle onu takdir etmişti.

Ardından Sam son çay bohçasını da verdi. Zoe aşağı atlayıp ona teşekkür etti. Sam ve papaz, topallayan sürücüyü arabaya götürmeye yardıma olurken Poldroy ve birinci uşak kendi arabalarına döndüler. Mercer kimseye tek söz etmeden uzun adımlarla çalılardan oluşan çite doğru yürüyerek yeleğini ve ceketini alıp gözden kayboldu. Uzun bacaklı, eyeri üzerinde, yakışıklı bir atla birlikte geri döndü.

“Baylar, iyi işti!” Evangeline'in ince sesi uzaktan duyuluyordu.

Zoe üvey annesinin beraberindeki ufak kardeşi Angus ile çayırdan döndüğünü gördü. Mercer eyerine atladı ve at endişeyle kendi etrafında dönmeye başladı. Tek elini kaldırarak, “Sizinle evde buluşuruz, Leydi Rannoch,” dedi hendeğin ötesinden. “Yardımanız için teşekkürler.”

Bunun üzerine araba ve atlı yük arabası yola koyuldu. Mercer atma hafifçe vurdu ve büyük yaratık hendeği tek sıçrayışta atlayarak yükseldi, ardından hareket ettikçe etrafa gürültüyle taş ve çamur sıçratarak uzaklaştı.

Duncan yukarı tırmanırken, “İş hızlı bir şekilde halloldu,” dedi Evangeline.

“Zoe yük arabasının üzerine çıktı anne!” dedi Valerie arabadan eğilerek. “Bak, elbisesinin etekleri çamur içinde.”

Evangeline aşağı doğru baktı. “Zoe, tatlım!” dedi azarlayarak. “Ayak bağı olmamışsındır umarım. Adamların çalışması gerekiyordu.”

Zoe kirli eteklerim kaldırıp hafifçe reverans yaptı. “Biliyorum,” dedi sevimlice gülümseyerek. “Ben tembelin tekiyim, öyle değil mi?”

Yedinci Bölüm

ARKADAŞLAR ARASINDA UFAK BİR TARTIŞMA

Leydi Rannoch'un ailesi Lord Mercer'ın yanından ayrıldıktan yaklaşık otuz dakika sonra Aşağı Thorpe'tan geçti. Zoe burnunu cama dayayıp beyaz badanalı, yarı ahşap evleri, cadde boyunca düzenlice dizili dükkânları izledi. Çoğu evde çiçek saksıları vardı ve kapı önleri temizce süpürülmüştü; hoş bir köydü. Ama yeşillikler içindeki köyün insanlardan yoksun olduğunu, bitişikteki yolun kenarında ya da avlularda atların beklemediğini fark etti.

Köyün sonunda Duncan yük arabasını sağa, geniş, iyi bakımlı bir yola döndürdü. Köy gözden kaybolurken Zoe arkasına baktı ve son kulübelerin arkasında bir yerlerden süzülen dumanı fark etti. Muhtemelen birisi çiçek hastalığı yüzünden yatağını ya da kıyafetlerini yakıyordu.

Belki de başka bir şeydi. Muhtemelen sıradan bir şey olmuştu. Yine de pencereden içini saran uğursuz bir dinginlikle uzaklaştı. Bir süre sonra girmiş olduğu ruh halinden Valerie'nin soluk soluğa dönmesiyle çıkıverdi.

"Zoe! Anne! Bakın!"

Zoe pencereye dönüp başını yukarı kaldırdı. Birbirinden yirmi metre uzaklıktaki sütunlarıyla geniş bir kapının altından geçiyorlardı. Yukarılarında sarmaşıklarla kaplı yaldızlı bir kemer vardı. Tam ortada, altın renkli oval bir taşın üzerinde bir aslan duruyordu. Aslanın havaya kaldırdığı pençesinden altın bir zeytin dalı yükseliyordu. Bu Mercer malikânesinin armasıydı. Büyüleyici bir görüntüydü ve bu görüntüyü henüz ayrıldıkları bitkin, çamurlar içinde kalmış adamlarla bağdaştırmak zordu.

"Ben bu kadar devasa bir şey hiç görmemişim!" dedi Valerie onlara bakarak.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Evangeline dergisini bir kenara koyarak. "O zaman evi gördüğünde keyiften çılgın atacaksın."

Valerie koltuğunda öne doğru eğildi. "Çok mu büyük anne? Bir odadan diğerine giderken kaybolur muyum?"

"Hayır, çünkü Bay Stokely veya ben seninle olacağız," dedi annesi sert bir şekilde.

"Çocuk odasından uzaklaşmak yok, Valerie. Beni bu konuda hayal kırıklığına uğratmamamı rica ediyorum."

"Ah, peki." Valerie kocaman mavi gözleri umutla pencereye odaklanmış şekilde arkasına yaslandı.

Londra'nın en iyi evlerine davet edildiği, birçok zarif malikânede bulunduğu için küçük

kardeşinin aksine şıklık ve gösteriş Zoe'yi bu kadar etkilemiyordu. Fakat Greythorpe'un gözünü korkuttuğunu Phaedra'ya çoktan itiraf etmişti. Ne kadar da aptaldı. Bu, olan biten her şeyden sonra sadece bir evdi işte.

Daha bekleyecek zamanı yoktu. Zarif, bakımlı üç kilometrelik yoldan sonra sağa doğru döndüler. Zoe arka planında sadece mavi gökyüzü bulunan tepedeki evi görmek için geyik ve sığırların gezindiği geniş çimenliğe doğru baktı. Evin ötesinde Manş Denizi'nin olduğunu düşündü.

“Bak anne! Bak!” Valerie camdan bir yeri işaret ediyordu. “Çok büyük! Ah Zoe! Evlendiğinde orada mı yaşayacaksın?”

“Hayır, tabii ki,” dedi annesi. “Zoe, Lord Robert ile Londra'da yaşayacak sanırım. Ama burayı sık sık ziyaret edecek.”

Zoe bu kadar emin değildi. Lord Mercer'ın, kardeşine ve onun yeni gelinine davetiye göndereceğinden pek emin değildi. Bugünkü ufak çekişmeler onun hâlâ kendisine kızgın olduğunu kanıtlamıştı derinden gelen, muhtemelen affedilemez bir kızgınlıktı bu. Sanki Robin'i evlilik tuzağına düşürmüş gibi davranmıştı. Zoe daha sonradan anlamıştı. Ya gerçekten de böyle olduğuna inanıyorsa?

Bu tamamen mümkündü. Uzaktaki malikânenin güzelliğine rağmen kız gözlerini sıkıca kapadı. Ah, koltuğunda eriyip yok olmayı ne kadar da çok isterdi.

Ama bunu yapamazdı. Gözlerini açtığı anda eve daha da yaklaşmışlardı, sakinliğini korumaya çalıştı. Asla korkak biri olmamıştı. Şimdi de olamazdı. Özellikle de gençliğinden beri tanıdığı kuzeni karşısında. Ne kadar iri, kibirli ve büyümüş olsa da -yakışıklı olduğunu söylemeye bile gerek yoktu- o sadece Stuart'ta.

Kadife koltuğunda arkasına yaslandı ve camdan dışarı bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Greythorpe kızılımsı kireç taşından yapılmış, üç revağıyla geniş ve zarif bir biçimde yükseliyordu. Aşağıdaki girişler genelde mutfaklara veya çamaşırhaneye açılırdı. Ortadaki büyük revağın iki yanında iki farklı cephe uzanıyordu ve arkada bir çeşit avlu oluşturacak şekilde geriye doğru kıvrılıyordu.

Valerie parmak uçlarıyla cama dokundu. “Anne, revakları Winnie teyzenin evi kadar büyük!” dedi dehşete kapılmış bir sesle.

Evangeline omzunun üzerinden eğildi. “En azından bunlara ne denmesi gerektiğini biliyorsun tatlım,” dedi işaret ederek. “Şimdi söyle bana bu hangi tarz?”

“Hımm, yukarıdaki alınlık nedeniyle Palladio mimarisi Sanırım, değil mi?” dedi Valerie. “Ve nereden geliyor... Neoklasik bir görüntüden geliyor, doğru mu anne?”

“Aynen öyle,” dedi Evangeline. “Görünüyor ki Bay Stokely seni mimarlık derslerine iyi çalıştırmış.”

“Ama Greythorpe'ta kaç tane yatak odası var merak ediyorum.” Valerie'nin dikkati sanatsal detaylara pek odaklanmıyordu anlaşılan. “Yirmiden fazla, sanırım.”

“Otuz iki,” dedi Zoe kuru bir şekilde. “Uşakların odalarını saymazsak. Bir yerde okumuştum.”

Valerie gözlerini daha da açarak döndü.

“Ev, dış tasarımı için İtalya'dan mimar getirten Robin'in büyükbabası tarafından elli yıl önce yaptırıldı,” diyerek devam etti Zoe donuk bir rehber tonuyla. “İç tasarımı Adam kardeşler

tarafından yapıldı. Bunları da öğrenmiş olmalısın sanırım, değil mi? Bay Stokely bu evin tavanlarıyla ya da bu tip şeylerle ilgili homurdanıp durmaya bayılırdı.”

“Hâlâ öyle,” dedi Valerie.

Ama Zoe, kardeşinin dediği diğer şeyleri duyamadı. Suçluların taşındığı bir arabada giyotine giden bir esir gibi hissederek donuklaşmış şekilde yaklaştıkları eve odaklanmıştı. Ev ve kaderi gözünde büyüdükçe büyüyordu ve az sonra arabadan inmiş olacaktı. Taş tırabzanların gerisindeki iki ufak figürü görebiliyordu. Düşünceleri onu fenalaştırmıştı.

Ama Robin Tanrı'ya şükür ki oradaydı.

Aniden fark ettiği şey içini rahatlatmıştı. Robin onu hayal kırıklığına uğratmazdı. Ve onunla, her şeyi göğüsleyebilirdi, Robin'in suratsız, ters kardeşini bile... Hep söylediği gibi Robin onun elinden tutabilir, inanılmaz derecede aptalca ama herkesi anında rahatlatan bir şey söyleyebilirdi.

“Bakın!” diye çığlık attı Valerie. “Arabella bu! Ve Davinia! Ve Turna!”

“Senden daha ufak olsa bile,” diye uyardı Evangeline merdivenleri çıkarken. “Freya'yı unutmamalısın.”

Zoe'nin sessizliği üzerine Evangeline güven dolu bir gülümsemeyle ona doğru döndü. “Neşelen hayatım,” diye fısıldadı Zoe'nin dizine dokunarak. “O kadar korkunç olmayacak. Sana söz veriyorum.”

Arabadan indiklerinde Lord Robert görünürlerde yoktu. Leydi Kildermore ve eşi Bay Amherst kol kola merdivenlerden indiler. Jonet'in arkasında yanından neredeyse asla ayrılmayan uşak Donaldson vardı. Uşağın arkasında bir sürü hizmetçi ve Valerie'ye mükemmel oyun akadaşları olacak, yaşları 9 ila 16 arasında değişen dört Amherst kızı yer alıyordu.

Zoe, Jonet ve kocasına en zarif reveransını yaparak dönüp kızları öptü. Ardından Valerie onlara doğru koştu, Nanna çocukları bırakırken Evangeline sıkışan tekerlekle ilgili kazayı anlattı.

“Evet, Stuart yukarıda giyiniyor,” dedi annesi. “Kaza için sizden özür diliyor.”

“Pekâlâ!” dedi Bay Amherst neşeyle. “Dadımız Bayan Adler çocuk odasında çocuklar için çay hazırladı sanırım. Siz soluklandıktan sonra biz de salona geçeriz, olur mu?”

“Teşekkürler efendim,” dedi Zoe. “Bu çok hoş olur.”

Bunun üzerine Jonet, Evangeline'in koluna girdi ve merdivenlere yöneldiler. “Bütün kızları doğu yakasına yerleştirdim,” diye uyardı onları. “Uygun olur mu ne dersiniz? Yoksa yaramazlığa davetiye mi çıkardık?”

Evangeline kahkaha atarak ev sahibesine ayak uydurdu.

Bay Amherst Zoe'ye kolunu uzattı. “Harlan Stokely'yi de getirdiğinizi umuyorum, Zoe,” dedi sıcak bir şekilde gülümseyerek. “Bana satranç dersi vermesi için onu ikna etmeliyim.”

Zoe kahkaha attı. “Yenmeyi amaçlamıyorsunuz sanırım, değil mi?” dedi neşeli bir tonda şakalaşarak. “Sevgili yaşlı Stokie'nin kötü bir ünü vardır, sizi uyarırım.”

“Gerçekten de hocan beni birçok kez kırbaqlamıştır,” diye onayladı Bay Amherst gülümseyerek. “Ya sen Zoe? Sen belalı bir oyuncusun. Stuart'ın bunu öğrendiğini hatırlıyorum.”

“Evet, on iki yaşma geldiğimde Mercer benimle oynamayı reddetmeye başladı,” dedi Zoe.

Bay Amherst kahkaha attı. “Evet, o zamanlar sana isim takmıştı: Barut Fıçısı!”

“Ah, ne korkunç isim! Robin onu hâlâ kullanıyor.” Zoe gözlerini etrafta dolaştırdı. Ardından

sesini alçaltıp içinde bulunduğu role son verdi. "Robin'in nerede olduğunu sorabilir miyim Bay Amherst?"

Sesi kendi kulaklarına bile dokunaklı derecede hüzünlü geliyordu. Bay Amherst garip bir şekilde yan yan baktı, ardından kızın koluna dokundu. "Korkarım Robin kendim pek iyi hissetmiyor," dedi sonunda. "Akşam yemeğinde bize katılacağına söz verdi."

Akşam yemeği mi? Saatler sonra!

"Ah... peki." Zoe çılgına dönmüş gibi görünmemeye gayret etti. "Umarım ciddi bir şeyi yoktur?"

"Hayır, hayır," dedi Bay Amherst yatıştırıcı tonda. "Ciddi bir şey olmadığını düşünüyorum."

Revağın gölgeli köşelerinden birlikte geçerek eve girdiler. Revak ekileyiciyse, ötesindeki geniş hol hem orantı hem de dekorasyon bakımından saray sayılırdı. Tavan neredeyse dışarıdaki revak kadar yüksekti ve geniş, mermer zemine uyan alçıdan, Korint mimarisiyle yapılmış altın yaldızlı dört kolonla desteklenmişti. Arka avludan vuran güneşle parıldayan tavan, masmavi ve altın yaldız tonlarıyla aşağıya göz kırpyordu. İki tarafında balkonları olan oda iki yana geniş bir şekilde açılarak sona eren geniş, kıvrımlı merdivenleriyle övünüyor gibi görünüyordu.

"Ah, Tanrım!" dedi Zoe sessizce. "Bu..."

"Gösterişli mi?" dedi Jonet odanın içinde gezinerek. "Evet, korkarım Rowland ailesi ihtişama eğilimlidir. Ve zavallı Stuart bununla baş başa kalmış durumda. Bu sütunları kimse yıkmaz ya da tavanı başka renge boyayamaz. Ah, işte Bayan Adler. Genç hanımlar onu takip eder misiniz?"

Henüz bavullar gelmediği için Zoe ve üvey annesi odalarına götürüldü, böylece en azından banyo yapıp yolculuğun kirini üzerlerinden atabileceklerdi.

Zoe'nin yatak odası evin doğu cephesindeydi ve ötedeki meyve bahçesine ve ağaçlık araziye bakıyordu. Çok geniş bir oda değildi ancak duvardaki leylak ve pembe tonlar ve yatak takımları çok hoştu. Hey az mermer şömine ve zarif Fransız mobilyaları gösterişli değil ama şıktı. Bu odada dekoru sadeleştirmek için birileri özellikle uğraşmıştı. Leydi Mercer ismini taşıdığı senelerde Jonet yapmış olmalıydı.

Evet, görünen o ki Robin'in yokluğu hariç, her şey beklediğinden çok daha iyiydi. Pencereden parıldayan güneşe bakmaya giderken onu çaresizce görmek istiyordu. Her nasılsa Robin bu duyguyu düzeletebilirdi. Robin onu anlıyordu ve asla küçük görmezdi. Nedenini bilmiyordu fakat bu hep böyle olmuştu.

Muhtemelen bu Robin'in iyi kalpli olmasından kaynaklanıyordu. Ya da belki Robin'in ailesi için de söylentiler olduğu içindi. Zoe'nin söylemeye asla cesaret etmemesine rağmen bazıları Robin'in müteveffa Lord Mercer'ın oğlu olmayıp Jonet'ın sevgilisi, eski çapkınlardan görünüş ve kişilik olarak Robin'e çok benzeyen Lord Delacourt'un oğlu olduğuna inanıyordu. Delacourt hâlâ yakın aile dostlarıydı ve gariptir ki eşine olduğu kadar Bay Amherst'e de yakındı.

Ama bazen insanlar bağışlayıcı olurlardı ve bu, Zoe için hiç önemli değildi. O Robin'i seviyordu. Her nasılsa bu evliliği yürüteceklerdi. Akşam yemeği üç saat sonra olsa bile Zoe kendini acı içinde ve yalnız hissetti. Evleneceği kişinin ailesiyle pasaklı bir sokak çocuğu görünüşüyle çay içmesine sebep olan, birkaç kilometre gerideki bavullarını da önemsemiyordu.

Zoe yüzünü yıkayıp saçını yeniden topladıktan sonra çamurlu eteklerine bakıp içini çekti. Kendi arabasından inip Mercer'inkine atlayarak bir kez daha aklına eseni yapmıştı. Neyse ki

giyinme odasındaki rafta bir fırça bulmuş ve o sırada bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için gelen Leydi Kildermore'un hizmetçisine bu işi pişmanlık içinde devretmişti. Beraberce işin kaba kısmını kısaca yaptılar ancak eteklerindeki kirleri gizlemesi yine de mümkün olmamıştı.

Sonu yokmuş gibi görünen bir dizi koridor ve merdivenden geçerek iç içe geçmiş misafir odalarından bile daha büyük olan “ufak salon” denilen odaya geldiler. Uzun, yüksek tavanlı oda hepsi de terasa bakan bir düzine balkon kapısından yayılan akşamüzeri güneşiyle ışıldıyordu. Odanın ortasında, şöminenin yanında üvey annesi Jonet ve Bay Amherst oturuyordu.

Sol taraflarında, şömine pervazının yanında dirseğini şömine rafına, botunun topuğunu pirinç şömine siperine dayamış, her bir zerresine kadar zengin, güçlü bir lord olarak görünen Lord Mercer duruyordu. Her zamanki iki İskoç çoban köpeği ayaklarının ucunda yatıyordu. Sevimli mutlu bir halde uzanmıştı.

Yakınındaki Bay Amherst hızla ayağa kalktı. “Ah, Zoe, tatlım,” dedi eliyle koltuğu göstererek. “Siyah Çin çayı mı alırsın? Yoksa yeşil çay mı?”

“Yeşil çay, lütfen,” dedi kız.

Zoe dönüp Mercer'a sert bir reverans yaptı. “Lordum, nasılsınız?”

Şöminenin yanından tüm endamıyla, uzun bacakları üzerinde miskin miskin yürüdü. “Bir saat önce nasılsam öyleyim,” dedi. “Kir ve çamur dışında tabii ki.”

Kız belli belirsiz gülümsedi. “Gerçekten de daha düzelmiş görünüyorsunuz,” diye onayladı. “Diğer yandan, ah... ben de iyiyim. Bavullarımızın yemekten önce gelmesi için dua ediyorum.” Kız, üvey ninesinin yanına oturdu ve başını çevirdi.

Jonet yavaşça çayı koyup Zoe'ye uzattı. “Hâlâ bir şey istemiyor musun Stuart?” Kadın ona inceleyen gözlerle baktı.

“Hayır. Teşekkürler.” Mercer annesine doğru ilerledi ve elini neredeyse korumacı bir havada koltuğunun arkasına koydu. Zoe, ulamın parmaklarının uzun, ince ve tertemiz olduklarını fark etti. ‘.ur, koyu renk saçları düzgün ama hâlâ nemliydi.

“Umarım sizin yolculuğunuz olaysız geçmiştir, Leydi Rannoch,” dedi Mercer. “Yağmur size çok zorluk çıkarmamıştır herhalde.”

“Sana çıkardığı zorluk kadar sorun yaratmadı bize,” dedi kadın, fincanını tabağından kaldırarak. “Son arabamız sadece bir tekerleğini kaybetti. Aslında bavullar her an gelebilir.”

“Evet, dün burada korkunç bir fırtına yaşadık,” dedi Jonet kocamın çayını tazelemek için dönerek. “Charlie ahırın damından birkaç taşın uçtuğunu söylüyor.”

Konuşma aynı tarzda devam etti, hava, fırtınalar ve çamur hakkında amaçsız bir tartışmaydı ama Zoe dikkatini başka tarafa vermişti. Akıllı tekrar Robin'e ve yokluğunun yarattığı hayal kırıklığına gitti. Kız, kendilerini içinde buldukları bu uygunsuz durumu dağıtması için Robin'e ne kadar güvenmiş olduğunu ya da onun sadece burada olması için ne kadar özlem duyduğunu tam anlamıyla anlamış değildi. Burada olup gülmesi ve onu aptal gülümsemesiyle neşelendirmesi... Onun ailesiyle yapayalnızdı, garip bir şekilde kendini uygunsuz ve ortamın dışında hissediyordu.

Ve şimdi Robin hastaydı. Gerçekten de birçok insan hastaydı. Hatta Mercer'a göre kimisi ölüyordu. Zoe sadece Robin ile evleneceği gerçeğini kabullenmeye ve kendini onsuz yaşayamayacağına ikna etmeye çalışıyordu.

Ama Robin aşı olduğu için çiçek hastalığına yakalanmış olamazdı; Yine de bu onun başka bir ciddi sorunu olmadığı anlamına gelmezdi. Belki de daha kötü bir şeydi. Bunu daha çok düşündükçe, daha da paniğe kapıldı. Bu elbette rahatsız edici bir şeydi. Bir elini kalbine götürdü. Fincanı tabağının üzerinde takırdıyordu.

“Robin yağmura yakalanmış mıdır?” dedi bir anda. Gözlerini hızla Joneta çevirdi. “Yani, hastalığı demek istiyorum... Umarım, ateşlenmemiştir. Ya da daha kötü bir şey olmamıştır. Ona baksam iyi olur sanırım.”

Herkes ona anlamlı bir şekilde bakmak için döndü. Evangeline nazikçe öksürdü. “Zoe, hayatım, bu akşamki yemeği konuşuyorduk,” dedi hızla. “Ve senin yukarı çıkman ne yazık ki mümkün...”

“Ama endişelenmekte haklı.” Jonet’in yumuşakça araya girmesi Evangeline’in söyleyeceklerini önlemişti. “Onun nişanlısı. Ama Robin için endişelenme. O gayet iyi.”

“Ama gayet iyi olsaydı burada olurdu,” diye ısrar etti Zoe. “Haksız mıyım?”

O sırada Mercer homurtu ya da gülmeye benzer hafif bir ses çıkardı. Ardından hızla annesinin koltuğundan uzaklaştı ve odadan çıkacak gibi yürümeye başladı. Köpekler onu takip etmek için ayaklandılar. Sehpayı geçerlerken patileri parke zeminde hafifçe fıkırdıyordu. Sevimli, selam verircesine Zoe'nin dizinin dibinde durdu, ardından sahibinin peşinden koştu.

Zoe'nin bakışları bir an onları takip etti, ardından biraz rengi atmış Jonet’in yüzüne doğru döndü.

Bay Amherst sertçe öksürdü. “Zoe, sanırım eşimin anlatmak islediğı şu,” dedi sessizce ve devam etti, “Robin hasta değil ama Rose and Crown'da geçirdiğı uzun geceden sonra biraz sıkıntı yaşıyor, onu adamakıllı azarlarsın ama emin ol ki biz de bunu çoktan yaptık.

“Siz demek istiyorsunuz ki... o sadece...” Zoe'nin korkusu öfkeye dönüşürken doğru kelimeleri bulabilmek adına durakladı.

“Biraz rahatsız, evet,” dedi Robin'in üvey babası. “Emin olabilirsin ki akşam yemeğine kadar kendine gelecektir.”

Zoe fincanını uygunsuz bir takırtıyla tabağına bıraktı. Yüzü ateşten yanıyordu. “Evet, pekâlâ... anladım,” dedi. “Onu akşam yemeğinde görmeyi umuyorum öyleyse.” Birden ayağa kalktı. “Müsaadenizi isteyebilir miyim? Gidip manzaranızın tadını çıkarmak istiyorum.”

“Tabii ki,” dedi Jonet hızla. “Batıdaki terasın sonundan gölümüzün ve yazlık evimizin çatılarını görebilirsin. Çok güzel bir manzaradır.”

Zoe saygıyla eğildi. “Teşekkürler, madam.”

Bunun üzerine dönerek yürümeye başladı. Lord Mercer'in köpekleriyle terasa çoktan çıkmış olduğunu çok geç gördü. Koyu kahve saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Salonda olup bitenleri izlerken kalçasını korkuluğa dayamıştı.

“Ah, iyi işti Zoe,” dedi kız sessizce yanından geçerken. “Bizim çocuk için endişelendiğine neredeyse inandılar.”

Kız ona doğru döndü, gözleri kızgınlıkla açılmıştı. “Endişeleniyorum. Hem sen ne cüretle tersini düşünebilirsin?” Alçak sesi titremeye başlamıştı. “Mercer, senin neyin var böyle? Bu kibirli küçümsemelerin yükünü çekmeyi hak edecek ne yapmış olabilirim?”

“Anlayamadım?”

“Anlamamakta özgürsün,” diye fısıldadı ölçülü bir kızgınlıkla ve devam etti, “ama

söylemeliyim ki tavrın çok bezdirici bir hal aldı. İthamlarına da katlanmayacağım. Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa söyle ve kurtul.”

Adam alaylı bir şekilde geri çekildi, gözleri kocaman açılmıştı. “Kardeşim için endişelenmeye hakkım yok yani, öyle mi?”

“Kardeşin,” diye dişlerini sıktı kız. “Eğer doğru anladıysam, yukarıda fazlaca içtiği biranın kötü etkilerinden dolayı yatıyor. Onun için endişelenseydin sıcak bir çayla yanında olur, içki içmemesi için onunla konuşurdun. Burada beni çileden çıkarmazdın.”

“Affedersin ama sanırım terasa önce ben geldim.” Gözlerinde kötücül bir bakış vardı. “Beni takip ettiğini düşüneceğim neredeyse. Ayrıca tatlım, nişanlının dün gece ölesiye içmesi benim hatam değil.”

Zoe ellerini kalçasına dayayıp ona doğru eğildi. “Neden konu Robin olduğunda her zaman böyle tepeden bakan biri olmak zorundasın ki!” diye çıkıştı kız. “Ya da konu ben olduğumda. Bu hakkı kendinde nereden bulduğunu anlamıyorum. Biz artık yetişkiniz. Sana ihtiyacımız yok Mercer.”

“Hayır, hayır, hiçbir zaman olmadı, öyle değil mi?” diye geri çekildi adam. “Çocukken bile sen ve Robin ayrılmaz ikiliydiniz. Ve biraz fazla sıkı bir beraberlikti.”

“Ah, bana sızlanma,” dedi Zoe alaya bir şekilde kafasını çevirerek. “Oyunlarımızın hiçbirine katılmak istemedin.”

“Senin ve Robin'in keyfini çıkardığı kaygısızca yaşamı tatma lüksüm yoktu Zoe,” dedi sertçe. “Ne kadar istesem bile çocukken bile bu böyleydi.”

“Ah, evet özür dilerim!” dedi Zoe acıyla. “Biz hiç kimseydik, sense büyük Lord Mercer'dın. Unuttum.”

“Lafı ağzıma tıkama, Zoe,” diye dişlerim sıktı adam. “Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Sen de benimki hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” diye karşı çıktı kız. “Robin'inkini de bilmediğini düşünmeye başladım.”

“Eşi olacağını biliyorum,” dedi soğukça. “Ve ikiniz de bundan memnun değilsiniz. Sanırım bu da kaçırmaktan memnun olacağım oyunlarınızdan biri.”

Zoe ona hiçbir söz söylemeden öylece baktı. Sağ avucu onun kibirli suratına vurma isteğiyle kaşınıyordu. Gerçekten de bunu yapmak üzereyken, kendilerine doğru yaklaşan bir kadın ayakkabısına ait topuk sesleri onu durdurdu. *Tak, tak, tak...*

Mercer korkuluğun önündeki sakın duruşuna geri döndü. Zoe öfkesini az da olsa başarıyla saklamaya çalıştı. Araları hep böyle olmuştu; kısa patlamalar, ardından dostane bir ateşkes. Ağızlarını açmadıkları zaman daha iyi anlaşılabildiklerini biliyordu Zoe.

Jonet başını pencereden uzattı. “Stuart, hayatım,” dedi. “Neden Haylaz ve Sevimli'yi alıp yürüyüşe çıkmıyorsun? Tabii Zoe de sana eşlik eder, ne de olsa Robin hâlâ yatıyor.”

“Sanırım Zoe yorgun anne.”

“Hayır, aslında bacaklarımı hareket ettirsem iyi olur,” diye karşı çıktı Zoe. “Eğer Mercer gitmek istemezse, köpekleri yürüyüşe ben çıkarabilirim.”

Mercer korkuluktan uzaklaşarak kavuşturduğu kollarını açtı. “Gidip tepeden aşağı yuvarlanasın diye mi?” diye mırıldandı. “Olmaz! Benim köpeklerimle hiçbir koşulda olmaz.”

“Stuart!” diye azarladı annesi. “Sevimli, Zoe'yi seviyor! Ve sen onu daha fazla

kızdırmayacaksın. Şimdi ikiniz de gidin ve altıda akşam yemeği için giyinmek üzere burada olun.”

Mercer misafir odasının kapısına doğru adım atarken, “Bu akşamüzeri bir araba dolusu battaniye kaldırdığın yetmedi mi? Hâlâ bacaklarını esnetmeye mi çalışıyorsun?” dedi.

“Üstüne atlayıp gözlerini çıkarmadan bu evden *çıkمام* lazım,” diye terslendi Zoe. Sevimli, neşeyle kızın ayaklarının dibinde zıplıyordu.

Adam merdivenleri inerken attığı kahkahayla kızı şaşırtmıştı. “Haydi gel öyleyse,” dedi omzunun üzerinden. “Sanırım bahçıvanların da gülmeye ihtiyaçları var.”

Köpekler için, neden yürüyüşe çıkıldığının ya da efendilerinin nasıl hissettiğinin önemi yoktu. İçlerinde özgürlüğü hissederek Zoe'nin önünde, Mercer'ın etrafında hoplayıp zıplayarak merdivenleri inmeye koyuldular.

Büyük antreye varınca Mercer güneşin aydınlattığı geniş verandaya açılan kapıyı itti. Taş basamaklar, neredeyse Grosvenor Meydanı büyüklüğündeki avluya akan geniş bir şelale gibi döşenmişti. Zoe üst basamakta durarak aşağıdaki manzaraya bakıp nefesini tuttu.

“Çiçek bahçesi!” diye fısıldadı. “Ah... Vay canına, şu çeşme!..”

İki basamak aşağısındaki Mercer dönüp arkasına baktı. “Kraliçe Hazretleri beğendiler mi?” diye sordu suyun çıkarttığı hafif şırıltı arasından.

Zoe sadece baktı. Çiçek bahçesi kusursuz derecede simetrikti, her bir köşesi düzenliydi, her çalı kusursuzca aynı boyda biçilmiş ve görünen o ki bütün yürüyüş yollarına döşeli taşların her biri tam olarak olması gereken yerlere oturtulmuştu. Güllerle bezeli dörtgenin ortasında neredeyse büyük salon kadar olan gri taş bir çeşme yer alıyordu.

Kızın bakışları ona odaklandı. Merdivenleri indi ve bahçenin tam ortasına yöneldi. Çeşmeye yaklaşık üç metre kala fıskiye yüzünden durmak zorunda kaldı. Yüzünü havaya doğru kaldırıp hareketsiz bir şekilde durdu. Kızın çok çok yükseğinde, bir elinde zafer kazanmışçasına kaldırdığı üç dişli mızrak, diğer elinde şaha kalkmış büyük bir atın dizginlerini tutan bir Yunan tanrısı sudan yükseliyordu. Taştan olsa bile atın gözlerinden ürkmüş olduğu anlaşılıyordu. Fıskiyenin lam ortasından şahlanan atının ön ayakları havayı yırtıyordu.

“Bu denizlerin tanrısı Poseidon. Toprak ve bereket tanrıçası Demeter'e boyun eğdiriyor,” diye bağırdı Mercer fışkıran suyun yanından. “Gieythorpe'un denizle buluşan verimli tarım arazilerine yakışacağını düşünmüştü büyükbabam.”

Zoe avludan, çeşmenin ötesini gösteren Mercer'a bakmak için döndü. Birkaç bulutla kaplı mavi gökyüzünden başka bir şey göremedi. “Uçurumun tepesindeyiz!” dedi birden farkına vararak. “Bu akşamüstü gelirken arazinin nasıl olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.”

Mercer kıza girmesi için kolunu uzattı ve onu çeşmenin öteki yanına doğru çekti. “Köyden gelirken bu fark edilmiyor,” dedi çakıllı yollardan birine hızla dönerek. “Ve uçurumun tepesinde değiliz. Ama arazi giderek alçalıyor.”

Çakıllı yol taş bir merdivene vardığında suyun kükremesi de almıştı. Batı cephesine uzanan çimenlikleri görmek için bakışlarını o yöne çevirdi. “Buradan Manş Denizi'ne gidilir mi?” diye sordu. KI imlan taşlı yolda hafif sesler çıkarırken.

“Evet, gidilir.” Alçak çalıları koklayan köpeklerle parmağını koklatmak için döndü. “Ama sağlam ayakkabılar ve sabır gerekir.”

“Ah, gitmek isterim!” dedi Robin'in onu götürmesi için ayılmasının gerekeceğini aklına

yazarak. “Manzara harika olmalı,” diye geçirdi.

Mercer üç basamak yukarı çıktı. “Bu konuda seni uyarırdım,” dedi tutması için elini uzatarak. “Ama deneyimlerimden bildiğim kadarıyla bu seni sadece cesaretlendirmiş olacak.”

Uzatılan elden kaçınan Zoe eteklerini topladı ve adama bakarak ilk basamağa doğru adımını attı. “Teşekkürler, ben hallederim,” dedi ona doğru adımını atarken.

Adlandırılmaz bir ifade adamın yüzünü kapladığı anda Mercer bu ifadeyi hızla gizledi. Ardından elini geri çekip döndü ve ciddi gezintisine devam etti. Uzun çizmeli bacakları kızın daha hızlı adımlar atmasına neden oluyordu. “Söyle bakalım Zoe, Greythorpe’u nasıl buldun?” diye sordu aşırı kibar bir ses tonuyla.

Kız adama hızlı bir bakış attı. “İltifat mı duymak istiyorsun, Mercer?” diye mırıldandı. “Bu sana yakışmaz diye düşünüyorum.”

Adam omuz silkti. “Neden iltifat bekleyecektim?” dedi elini manzaraya doğru tutarak. “Tüm bunlar, ben neredeyse hiç çaba harcamadan elime geçti. Onu hak edecek ya da satın alacak hiçbir şey yapmadım.”

Zoe acı bir şekilde güldü. “Çoğu soylu erkek, damarlarındaki saf kan yüzünden hayattaki her tür hazzı hak ettiğini düşünür ve hiçbir şey kazanmaya çalışmak zorunda kalmazlar.”

“Öyleyse aptallık yapıyorlar demektir,” dedi Mercer yumuşak bir tonda. “Bir erkek saygı kazanmak zorundadır. Sadece kendi aklı veya eliyle başardığı şeylerden gurur duyabilir.”

Zoe ona tekrar yan yan baktı. “Yani sen çocuklarına daha iyi, daha zengin bir itibar bırakmak istiyorsun.”

Adamın dudağının kenarına alaycı bir gülümseme yerleşti. “Ya da belki de seninkilere...”

Kız boğazına kadar dayanan ateşle sarsıldı. “Ben... ben anlamadım.”

Adam kıza bakmak için döndü, parıldayan gözleri güneş ışığında iyice bal rengi olmuştu. “İleride senin büyük oğluna tüm bunların miras kalacağım hiç düşünmedin mi Zoe?” dedi. “Yasa böyle.”

Kız bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ardından tekrar kapattı. “Evet, sanırım öyle,” dedi sonunda. “Ama bu, senin çocuğun olmayacağım farz edersek geçerli.”

“Meşru çocuğum olmadığım...” dedi sessizce.

Kız bakışlarını kaçırды. “Ben... Şey, kusura bakma,” diye tekrar etti. “Ben duydum... senin...”

“Baba olacağımı mı?” dedi ağzını bükerek. “Bu henüz belirsiz.”

Zoe sırtını dikleştirdi. “Anladığım kadarıyla memnun değilsin değil mi? Robin, Vikontes ile tartıştığınızı söyledi.”

Sanki yürüyüşlerini sonlandırmaya karar vermişler gibi Mercer kızı yakındaki banka doğru çekti. Oturduklarında İskoç köpeklerinden ufak olanı Sevimli kırçılı yüzünü Mercer’ın dizine koydu. Şu an öfkesinin büyük kısmı dinmiş olmasına rağmen aralarındaki garip gerginlik devam ediyordu. Ama Zoe’ye göre Mercer hâlâ gergindi.

“Soruna gelince Zoe, ne hissettiğimi bilmiyorum,” diye cevapladı adam. Sakin görünüşünü bankı sıkan sağ elinin beyazlaşan eklemleri yalanlıyordu. “Bunun doğru olduğunu varsayarsak, bu çocuğu istiyor muyum?” diye devam etti. “Evet, her şeyden çok. Çocuğumun içinde yaşamak zorunda kalacağı durumdan mutlu olur muyum? Hayır, bu beni üzüyor. Zaman zaman korkutuyor.”

“Mercer.” Zoe adamın elini tuttu. Sıcak ve güçlüydü ve neredeyse o anda adamın

parmaklarının kendininkilerin arasında gevşediğini hissetti. "Mercer, korkacak bir şey yok. Bunu benden daha iyi kim bilebilir?"

Kötü kötü güldü. "Rannoch, muhtemelen," dedi. "Zoe söyle bana, annenin senden ayrılması için onu nasıl ikna etti?"

Bu sefer yüzünü yana çevirme sırası kızdaydı. "Büyük beceri gerektirdiğim sanmıyorum," dedi Zoe. "Bayan Smith bir keresinde annemin zili çalıp beni babamın kapısına bıraktığını iddia etmişti."

Mercer'ın yüzündeki renk soldu. "Ah," dedi hafifçe. "Sanırım o... o annene para verdi."

Gariptir ki Zoe ellerini Mercer'inkinden çekmek istemiyordu ve o da bunu yapmasını bekliyormuş gibi görünmüyordu. "Bunu daha sonra yaptığını düşünüyorum," diye mırıldandı. "Bir süre sonra, annem verdiği kararı tekrar gözden geçirmiş olmalı."

"Ve seni geri almak mı istedi?"

Zoe başını salladı. "İngiltere'de kimse bir babadan çocuğunu kolay kolay alamaz," dedi. "Ama sonunda babam ona bir maaş bağladı ve o da mutlu bir şekilde İtalya'ya, yoksul bir sanatçıyla yaşamaya gitti. Aslında istediği şey buymuş. Ben değilmişim."

"Ah, çok üzgünüm." Adamın lord tavrı biraz olsun yumuşamıştı. "Hâlâ orada mı yaşıyor?"

"Öldü," dedi Zoe sertçe. "Benim annem Evangeline."

"Ama ona nadiren böyle diyorsun."

Zoe adamın bunu fark etmesine şaşırmıştı. "Evie'nin ona her zaman böyle hitap etmemi söylemesine rağmen pek sık söylemiyorum, evet," diye kabul etti. "Ama o zamanlar kuzeni Freddie, kardeşi Michael ve kuzenleri Gus, Theo ve Nicolette vardı ve hiçbirisi ona anne, demiyorlardı. Ve biz beraber yaşıyorduk. Onların hayatı ters yüz olmuşken benim bir anneye havadan kavuşmuş gibi davranmamın haksızlık olacağım düşündüm."

"Hayatları ters yüz mü?"

Zoe zorlukla görünen çiçek bahçesine doğru baktı. "Chatham'ı terk edip Richmond'a gelerek babam ve benimle yaşamak zorunda kaldılar," dedi. "Bohem hayatlarını bırakıp sosyetenin bir parçası olmak zorunda kaldılar. Michael Lord Trent, Freddie Bayan Rutledge oldu ve hepimiz... aşırı derecede normaliz."

"Aşırı derecede normal mi?" Mercer kızı incelercesine süzdü. "Ve bunu senin için yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, benim yüzümden oldu," diyerek omuz silkti kız. "Hitap nedir ki? Evie bana her zaman annelik yaptı ve önemli olan da bu."

"Ve şimdi herkes büyüdü gitti ve sen küçük kardeşlerinle tek başına kaldın," dedi adam düşünceli düşünceli. "Sanırım bu zor olmalı."

Adam daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiş gibiydi. Ve gerçek şuydu ki Zoe bazı zamanlar kendini korkunç derecede yalnız hissediyordu. Ah, Valerie ve çocukları ne kadar da seviyordu. Ama o birlikte büyüdüğü Frederica ve Michael ile yaşıttı. Her zaman aidiyet duygusuna aç olan Zoe'ye göre babasının evliliğinin bir aile yaratması mucizeydi.

Zoe ufakken Mercer'a duyduğu hayranlığın ve dikkatini çekme ihtiyacının aynı aklıktan kaynaklandığını fark etti. Genç kızların beyaz atlı prens hayali kurdukları gibi bunların hayalini kurmuştu. Ve bu yüzden Robin'e kötü yerlere varan bir bağlılık hissetmişti. Freddie ve Michael kendi hayatlarına devam etmişlerdi ama o edememişti. Bu yolu seçmesi hissettiği yalnızlığı

azaltmıyordu.

Ama Robin'le evlenmek tüm bunları değiştirebilirdi. Phaedra ve Freddie'nin sırlıslıkam âşık oldukları gibi âşık olmak belki de onun kaderinde yoktu. Belki de beyaz atlı prens diye bir şey de yoktu. En azından Robin onu taliplilerinin çoğunun yaptığı gibi küçük görmüyordu.

Sussex'a yapılan bu gezi bu evliliğin kaçınılmaz olduğu konusunda aklım başına getirmişti ve kalbindeki ufak umut ateşi alevlenmişti. Birisi ne zaman çaresiz kalsa çıkış yolu aramaktan başka yapacağı ne kalıyordu ki? Belki de Robin onun kurtuluşu olacaktı. Muhtemelen gözleri parıldayarak, her şeyi yoluna koymak üzere bu akşam yemeğe inecekti.

Ama bu düşünceleri, şu an ne kadar iyi davranırsa davransın Robin'in kibirli ağabeyi ile paylaşamazdı.

“Bay Amherst babandan çok farklı,” dedi kız konuyu incelikle değiştirerek. “Annenin yeniden evlenmesiyle hayatın değişmedi mi?”

Adam bunu düşünüyormuşçasına bir süreliğine sessiz kaldı. “Sadece iyi yönde değişti,” dedi.

“Ama... babanı özlüyordun, değil mi?” dedi Zoe. “Yani, onu az da olsa hatırlıyorum. Çok korkutucuydu. Ve son derece zarifti.”

“Öyle miydi?” dedi Mercer dalgın dalgın. “Sanırım erkekler böyle şeylere dikkat etmiyor.”

“Ve çok da sertti,” diye ekledi Zoe.

“Ah, bu kısmım hatırlıyorum.”

Bu cümlesinde bir gerginlik vardı ve Zoe bunun peşine düşmedi. Mercer'ın çenesi sertçe kasılmıştı ve gözleri başka yerdeydi. Bu kızın çok iyi bildiği bir bakıştı.

Robin ve Mercer'la yaklaşık altı ya da yedi yaşında, babasının evliliğinden önce tanışmıştı. Londra'ya yapılan ilk ziyaretin nedenini hatırlamıyordu; garip ve gergin bir şey olmuştu. Ama çocuklarıyla tanışması için Jonet'ın ısrarıyla davet edildiğini biliyordu. Babası ve Jonet uzaktan akraba olsalar da çok samimi olmadıkları için -babasının kötü bir namı vardı- Bayan Smith'i Zoe'ye eşlik etmesi için yollamıştı.

“Mercer, annen beni neden davet etmişti?” diye sordu kız kaşlarını çatarak. “İlkinde diyorum. Brook Sokağı'na... Biz ufakken...”

Adam ellerini kaldırdı. “Ben... bilemiyorum. Sanırım sen bizim klanın bir parçası olduğun içindi.”

Kız ona bakmak için döndü. “Sanırım,” diye vurguladı. “Bir nedeni vardı, diye düşünüyorum.”

Sevimli, çenesini Zoe'nin dizine koymuştu. Kahverengi gözleri merak içindeydi. Mercer başım eğip köpeğin ipek gibi tüylerini okşamaya başladı. “Annemin ne düşündüğünü anlamak mümkün değildir,” dedi kaçamak bir cümleyle. “Muhtemelen Robin sana daha fazlasını anlatır. Evlilikten sonra.”

“Sanırım annen bana acıyordu.” Zoe içini çekerek arkasına yaslandı. Mercer öfkesini biraz gidermiş gibiydi ve Zoe şimdi onun önceki küçümsemelerinin de yok olmasını istiyordu. Kendini çok yalnız hissediyordu ve tüm o ataerkil kibrine rağmen Mercer bile herkesten daha iyiydi.

Aralarında hüküm süren garip sessizlik sadece kuşların cıvıltısı ve uzaktaki bahçıvanın yürüyüş yollarından dışarıya çıkan taşları düzeltme sesiyle bozuluyordu. O küçük taşları yerine

geri koyarken Haylaz ayaklarının dibinde koşturuyordu. Sonunda Zoe konuşmaya başladı. "Biz seninle kavga etmeye ne zaman başladık, Mercer?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Çocukken hiç etmezdik."

"Etmez miydik?" diye mırıldandı. Yüzünü hafifçe yana çevirmişti.

"Hayır," dedi kız. "Ama sen her zaman vakurdun ve küçük kız kardeşinmişim gibi beni hep azalardın."

Adam yavaşça döndü; yüzü acımasızca sertti, vücudu dikti, koyu renk saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Seni o şekilde düşünmemden bu yana uzun zaman geçti Zoe."

"Geçti mi?" Kız kafası karışık bir halde gözlerini kırıştırdı.

Mercer köpeği ürküterek aniden ayağa kalktı. "Eğer gölü görmek istiyorsan gel, yoksa yemeğe biz olmadan başlayacaklar."

"Bekle Mercer," diye seslendi kız. "Umarım..."

Adam vakur bakışlarını dikkatle kıza çevirdi. "Neyi umuyorsun Zoe?"

Bir an Zoe dudağını ısırды. "Umarım çocuğunu büyütme şansın olur," dedi sonunda. "Eğer istediğin buysa."

"Eğer gerçekten bir çocuk varsa," dedi adam zalim bir edayla. "Evet, o zaman büyütme isterim."

Zoe gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı. "O zaman bir şeyi hatırla lütfen."

"Evet?" Adam gözlerini güneşten dolayı kısmıştı. "Nedir?"

"Benim babamın yaptığı gibi onun gayrimeşru olmasını telafi etmeye çalışma." Adam karşı çıkacakken kız ona doğru eğildi ve iki parmağını adamın dudaklarının üzerine koydu. "Hayır, yapmayacağını iddia etme, Mercer. Böyle yapmak isteyeceksin ve bunu istediğin zaman benim için düşündüklerini hatırla. Ben, her zaman söylediğin gibi şımarık ve sabırsız biri oldum. Hatta biraz da skandallara meyilliydim."

Mercer bir süre kızı izledi, Zoe adamın aklından düşüncelerin aktığını görebiliyordu. Ama sonunda Mercer fikrinden vazgeçmeye ya da kızı aptalca zırvalarla avutmaya çalışmadı. Ve dürüstlüğünden dolayı Zoe ona saygı duydu.

"Pekâlâ," dedi Mercer sonunda. "Tavsiyeni hatırlamaya çalışacağım Zoe."

Ardından tekrar yola çıktı, onunla birlikte köpekler de gitmek için can atıyormuşçasına hemen yanına geldiler. Zoe onlara şevkle bakan Sevimli'yi okşamak için eğildi.

"Haydi!" dedi Zoe, İskoç köpeğinin kulaklarını neşeyle sevip havadaki tansiyonu düşürmek isteyerek. "Tanrım, bu köpek sana fazlasıyla düşkün."

Mercer sessizce gülümsedi. "Seni de seviyor," dedi. "Haylaz, onun yavrularından biri biliyorsun. Herkese tapar. Ama Sevimli ve ben son on iki yılda çok nadir ayrı kaldık."

Köpeğin beyazlaşan burnu bunun kanıtıydı. On iki yaş böyle bir köpek için oldukça fazlaydı. Mercer'ın köpeğe çevirdiği bakışları bu gerçeğin farkında olduğunu söyler gibiydi. Zoe her zaman Mercer'ın köpeklerini insanlardan daha çok seven bir adam olduğunu düşünmüştü. Onu suçlamıyordu.

Zoe'nin adamın elini tutmayı reddettiği yerdeki basamakları beraberce inmeye başladılar. "Ee," dedi Zoe neşeyle bir sonraki bakımlı cümlelere geldiklerinde. "Denize giden kayalıklardan aşağı inebilir miyim?"

Adam hızla adım atarak arkasını döndü. Ellerini arkasında birleştirmişti, geniş omuzları

kızın yüzüne gelen güneşi kapamıştı. “Gidebilirsin,” dedi sonunda. “Ama yanında benim de olmam gerek.”

“Sen mi?” diye tekrarladı Zoe kuşkuyla. “Robin değil mi?”

Yüzünde huzursuz bir ifade bir an için belirdikten sonra kayboldu. Adam tekrar gergin haline geri döndü. “Robin istediğini yapabilir,” dedi sonunda. “Ama senelerdir bu kayalıklardan inmedi, patika tehlikeli. Korkarım başka bir akşamüzeri benimle gitmeye razı olmak zorundasın.”

Zoe içini çekti. “Mercer, Robin ve ben aptal değiliz.”

“Ben de öylesiniz demedim,” diye cevap verdi adam sertçe. “Yine de benimle gideceksin. Ya da hiç gidemezsin.”

Ama Zoe onu zorlukla duyabildi ve bunun nedenini bilmiyordu. Adamın duruşunda bir şey vardı; omuzlarının genişliği ya da kıza bir daha asla uzatmayacakmış gibi tuttuğu kolları... Ve hafifçe gölgelenmiş, son derece güçlü gözükten yüzü...

Ah, asla Robin kadar yakışıklı olmamıştı. Gözleri çok kasvetliydi, çenesi çok sertti. Ama kızın nefesini garip bir şekilde kesen, nabzını hızlandıran bir şey vardı. Gözleriyle ilgiliydi. Katı, sert bakışları yumuşamıştı ve kız bir anda istedi ki...

“Zoe?” dedi Mercer hafifçe.

“Ah... Evet, pardon!” Birden eteklerini kaldırdı ama aceleciliğinden adımını düzgünce atamadı. Ayağıyla iç eteğine bastığı için bir yırtılma sesi eşliğinde öne doğru yalpaladı.

“Zoe!”

Bir elini beline dolayıp diğeriyle dirseğini tutarak kızı rahatça yakaladı Mercer. Adam onu kollarına aldığı sırada hâlâ yalpaladığı için Mercer Zoe'yi sıkıca kendine doğru bastırdı. Vücutları birbirine kenetlenmişti. Adamın kokusu kızı yalayıp geçti; sıcak tütün ve saf, hoş bir erkeksi koku... Basamakta bir süre burun buruna durdular, Zoe'nin elleri adamın göğsündeydi, burnu yeleşinden taştan boyun bağına değiyordu.

Zoe'nin başı döner gibi oldu ama buna deminki olay neden olmamıştı.

Nasıl olduysa dengesini sağladı, yukarı doğru baktı ve kararsızca nefes aldı. Uzun ve tarifi olmayan bir an boyunca, Mercer'ın dolgun, şehvetli dudakları kızın kollarının dibinde tereddütlerle gezindi, göz kapakları ağırlaşmış ve yarı kapalı haldeydi. Karnına sancılar giren Zoe içgüdüsel olarak başını yana eğdi.

Ve hiçbir şey olmadı.

“Zoe?” dedi adam hırıltıyla.

Zoe gözlerini kırptırdı. “E... evet?”

Mercer kollarını çekti ama konuşmaya başladığında sesi kalınlaşmıştı. “Gerçekten iyi misin?”

Kızın kalbi göğsünde hızlı hızlı çarparken içindeki sıcaklık seli dinmeye başladı. “Ah. Evet. Çok iyiyim.” Ellerini adamın göğsünden çekti ve nasıl olduysa aklını topladı. “Bir konuda haklı olabileceğine inanmaya başladım Mercer,” diye ekledi nefes nefese. “Eğer biri bahçede bile güvenle yürüyemiyorsa, kayalıklardan inmeyi aklından geçirmemeli.”

Ama Mercer gülmedi. Onun yerine, kıza sessizce baktı. Ve Zoe aniden bir şeyi, hayatını değiştirebilecek bir şeyi kaçırmış olmanın verdiği hisle sarsıldı. Bir anlığına, tüm isteğinin ulaşılır bir mesafede olduğunu ama onu aptalca kaçırdığını hissetti. Bu, bir zamanlar kahramanı olan adamla şu anda bahçede yaşadığı garip dakikadan daha öte bir şeydi.

Mercer fazlasıyla gerçektir ve fazlasıyla erkeksiydi. Ama kaybetmenin verdiği ağırlı his hâlâ onunlaydı, Zoe ağlamamak için kendini tutuyordu. Kendini tam anlamıyla ufak bir kız çocuğı gibi aptal hissediyordu.

O anda içindeki bir şey parçalanıp yıkıldı. Bu, soğuk gerçeğı sonunda boyun eğen çocukluk hayallerinin sesi olabilirdi. Ve geriye kalan, uğruna savaşılabileceğı tek şey kırık dökük bir arkadaşlıktı.

“Ah, Mercer,” dedi hafifçe. “Neden yaptığım hiçbir şeyi takdir etmiyorsun? Ne zaman beni ufak bir baş belası olarak görmekten vazgeçeceksin?”

Adam gülümseyerek, “Sen ne zaman öyle olmaktan vazgeçersen,” dedi.

“Neden mutlu olmamız için dua etmiyorsun?” diye fısıldadı kız. “Olan oldu, Mercer. Biz memnun olsak da olmasak da...”

Adam bahçenin uzak köşelerine doğru baktı. “Hepimizin mutlu olmasını istiyorum Zoe. Ve buna kardeşim de dâhil.”

Kız elini hafifçe Mercer'ın koluna koydu. Düşüncesinin ne zamandan beri onu bu kadar alakadar ettiğinden emin değildi ama ediyordu işte. “Onu mutlu edemeyeceğimi düşünüyorsun,” dedi. “Ama edeceğim, Mercer. Edeğim. Onu bu işe ben soktum, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ve bu beni kahretse bile onu mutlu edeceğim, duydun mu beni?”

Mercer'ın yüzü duygudan karmakarışık. Gözleri yine yarı kapalı haldeydi ve garip bir şekilde Zoe'nin kalbi hızla atmaya başlamıştı. Mercer'ın dudaklarının kendininkilerin üzerinde olduğu istenmeyen, davetsiz bir görüntü aklında bir anda tekrar canlandı. Mercer'ın onu kendisine doğru çekip dilini ağır ağır ağzının içine sokması... O kızın ilk öpücüğüydü ve şimdi de sanki yıllardır bunun kadar etkili bir şeyler arıyormuş gibi hissediyordu.

Aman Tanrım, neyi vardı böyle?

“Kardeşini mutlu edeceğim, Mercer.” Bu sefer kelimeleri ağzından ürkekçe çıkmıştı. “Yemin ederim.”

“Öyle mi?” Birden Mercer dönerek hızla yürümeye başladı. “Yapacağını umuyorum, Zoe. Hepimizin iyiliğı için.”

Zoe gözlerini kaçırdı. “Biliyor musun,” dedi kız hafifçe. “Tüm bunlardan sonra biraz yorgun hissediyorum.”

Mercer geri geldi. “Yürüyüşümüzü başka bir zamana erteleyelim mi?” dedi neredeyse rahatlamış bir ses tonuyla.

Zoe Mercer'a bakmak için kendini zorladı. “Evet, lütfen,” dedi. “Sanırım yemekten önce biraz dinlenmem gerek.”

Mercer hafifçe başını eğerek, “Nasıl istersen,” dedi. “Seni odana kadar geçireyim mi?”

“Hayır.” Zoe başını sallayarak gitmek üzere arkasını döndü. “Ben giderim, teşekkürler.”

“Yemekte görüşürüz öyleyse.”

Zoe Mercer'ın yürürken çıkardığı çakıl taşlarının sesini duyuyordu. Köpekler için parmaklarını şaklattığını duydu ve köpeklerin yanından hızla geçmelerini izledi. Gözyaşları dökülmek için baskı yapsa da hepsini içine akıttı. Zoe birden Mercer'ın onun hakkında kötü düşünmemesini her şeyden çok istedi.

Aniden dönerek ona baktı. “Mercer?”

Mercer en alt basamakta durup döndü. Koyu renk yün paltosu o döndüğünde inanılmayacak

kadar geniş omuzlarının üzerinde gerildi. “Evet, Zoe?”

“Robin'i bu evliliğe sürüklemek istemedim,” dedi yavaşça. “Lütfen buna inan. Hiçbir zaman benim hakkımda iyi şeyler düşünmedin ama doğru olmayan bir şeyi düşünmene de dayanamam.”

Mercer Zoe'nin ciddiyetini anladı. “Hiçbir zaman onu evliliğe sürüklediğini söylemedim” dedi sonunda, “ikinizin de sık sık yaptığı gibi sadece kendinizi kaptırdınız.”

Kız hafifçe elini kaldırdı. “Buna ne dersen de,” dedi. “Ama ne olursa olsun ben bu evliliği mutlu kılmakta kararlıyım.”

Adamın gözleri soğuk, şiddetli bir yağmur gibiydi. “Pekâlâ,” dedi sessizce. “Başarılar dilerim, hayatım. Ama ne olursa olsun Robin'in bunu yavaş yavaş kabulleneceğini biliyorum.”

Mercer başıyla tekrar selam vererek uzaklaştı, köpekler ayaklarının dibinde sıçramaya devam ediyordu.

Zoe adamın gidişini izledi. O giderken, içini soğuk bir gerçeklik hissi kaplamıştı.

Robin bunu yavaş yavaş kabullenecek.

Evliliğinin geldiği nokta bu muydu? Daha yeminler edilmeden... Robin “yavaş yavaş kabulleniyor”, nişanlısı uzun zaman önceki o ı >pücük hakkında hayaller kuruyor... Mercer söylediklerinin iğneleyici ve zalimce olmasını mı istemişti? Yoksa kızın düşüşünün vereceği acıyı azaltmaya mı çalışıyordu?

Mercer kibirliydi fakat asla kötü niyetli olmamıştı. Belki de kızı uyarıyordu. Kızın büyük korkusunu kelimelere döküyordu. Robin'in Strath Malikânesi'ne geldiği günkü ilgisizliği, evlilik teklifi yaparkenki tuhaf tavırları, geçen hafta mektup bile yazmaması, bugün de yokluğu çok belirgindi. Hepsi bir arada düşünülürse bir anlam kazanıyordu.

Gözlerini sıkıca kapadı. Tüm bunlar çok fazlaydı ve mantıklı düşünememeye başlamıştı. Duyduğu panik hissiyle karnı kasılmaya başladı. Her ne kadar bacakları, ciğerleri ağrıyana ve nefessiz kalana dek koşması için yalvarsa da o dönüp yavaş adımlarla bahçeden uzaklaşmayı başardı. Mercer'a bahçeden şaşkın bir tavşan gibi kaçarak uzaklaşmasını görme zevkini yaşatmayacaktı.

Yine de ne kadar kibirli ve öfkeli olursa olsun Mercer'ın düşmanı olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Adamın gözlerinde acıdan çok üzüntü vardı; dokunuşu nazikti. Fazla nazikti belki de. Hâlâ uzun parmaklarının dokunuşunu belinde, teninde hissedebiliyordu. Hâlâ kollarının gücünü hissedebiliyordu ve o gözleri... Gözlerinde pişmanlık gibi bir ifade dalgalanmıştı. Mercer ona ne zaman dokunsa hep böyle olmuştu. Ve tüm bu huzursuzluğu, gücü, çekincesi... hatta kibri bile artık ilgisini çekmeye başlamıştı.

Nişanlın dün gece ölesiye içti, demişti.

Bu güç değildi. Aman Tanrım, Robin'i görmeye ihtiyacı vardı! Kendisinin, ikisinin iyi geçineceklerine emin olmak adına onu görmeliydi. Eve doğru hızla ilerlerken yaşları zorlukla tutabiliyordu. Geniş adımlarla Zoe verandaya sıçradı, ardından gölgeli büyük salona girdi.

İlk başta salonun boş olduğunu düşündü ama gölgelerin arasından Charlie Donaldson belirdiğinde bu düşüncesi kayboldu. “Bayan Zoe,” dedi baskın İskoç aksanıyla. “İyi günler. Yardımcı olabilir miyim?”

“Bay Donaldson.” Zoe, neden bu uşağın adım söylerken başına bay kelimesini eklediğini bilmiyordu fakat Donaldson'ın durumunda bu her daim uygun bir tabir gibi görünmüştü.

“Hayır, teşekkürler. Yukarı çıkıyordum.”

Adamın bakışları kızın yüzünde gezindikten sonra yumuşadı. “Çok güzel,” dedi sessizce. “Eğer bir şey olursa, sizi sıkın her ne olursa olsun, Donaldson'a söylemeniz yeterli.”

Zoe, yanakları kızarak adama teşekkür etti, ardından yatak odasına gitmek için merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Geniş sahanlıkta dönüp koridora doğru koşar adımlarla ilerledi. Kalın, lüks halının üzerinde hafif ayak sesleri duyuluyordu. Ardından bir sonraki köşede durdu ve etrafına bakındı. Odası... ne taraftaydı?

Bir köşeden daha dönerek kendi odasının kine çok benzeyen bir kapının tokmağını çevirerek kapıyı açmaya çalıştı. Ama kapı kilitliydi ve etrafına bakındığında koridordaki tabloların tümünün farklı olduğunu fark etti. Sıcak gözyaşım tekrar içine akıttı. Hıçkırığımı elinin tersiyle tutmaya çalıştı. Ya Robin onunla gerçekten evlenmek istemiyorsa? Ayrıca neden Mercer koluna dokunduğunda bir sıcaklık hissetmişti? Ve neden bu lanet olası ev bir labirent gibiydi?

En sonunda doğru odayı buldu ve gözyaşları boşalırken içeri giriverdi. Neden ağladığımı bilmeden kendini yatağa attı. Tanrım, o asla sulu göz olmamıştı! Bu kendisi olamazdı.

“Onun eşi olmak üzeresin,” demişti Mercer. “Ve ikiniz de bundan memnun değilsiniz.”

Bunu hatırlayan Zoe yüzünü leylak rengi kadife yastıklardan birine gömerek çocuklar gibi hıçkırmaya başladı. En korkunç şüpheler aklında dolanmaya başlamıştı. Robin onu asla affetmeyecekti. Mercer ondan nefret edecekti. Ve bu nişan, kendisini asla içinden çıkaramayacağı büyük ve sefil bir bataklığa. Neden, Tanrım neden hâlâ burnunda Mercer'ın temiz ve keskin kokusu vardı?

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğu sırada ne zamandır öylece yatıp hıçkıra hıçkıra ağladığını bilemedi. Ama bir anda kapı açıldı ve Zoe'nin valizleriyle makyaj çantasını taşıyan Mercer'ın dört uşağıyla Trudy odaya girdi.

Trudy'nin bakışları endişeyle kıza odaklandı. Zoe kalktı ve hemen pencereye doğru yürüdü. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken uşaklar arkasından geçti. Kapı kapanır kapanmaz Trudy soğuk ve yatıştırıcı bir dokunuşla elini Zoe'nin omzuna koydu. “Hanımefendi? Sorun nedir?”

“Ah, Trudy!” dedi Zoe sesi titreyerek. “Her şey! Ah, sen burada olduğun için o kadar memnunum ki! Buradan ayrılmayı o kadar çok istiyorum ki!”

“Ah, hanımefendi!” Trudy'nin usta elleri kızın zarif kırmızı elbisesinin arkasındaki düğmelere çoktan ulaşmıştı. “Lütfen ağlamayın. Bu o kadar da kötü olamaz.”

“Ama... ama öyle!” dedi kelimeleri her bir hıçkırığın arasında boğulurken. “Mercer çok soğuk! Robin ise benimle evlenmek istemiyor!”

“Ama bunu biliyordunuz, hanımefendi, öyle değil mi?” dedi Trudy düğmeleri yavaşça açarak. “Siz de onunla evlenmek istemiyorsunuz.”

Birden Zoe pencereden döndü. “Ah, Tru!” dedi hafif, fısıldar bir tonda. “En azından istiyormuş gibi davranırsınız, belki böylece her şey yoluna girer diye umuyordum. Ama yoluna girmeyecek, öyle değil mi?”

“Sakin olun,” dedi Trudy Zoe'nin etrafında dolanarak. “Efendinin sıkça dediği gibi, gün doğmadan neler doğar.”

“Gün çoktan doğdu!” dedi Zoe. “Ve ben hâlâ korkunç hissediyorum!”

Trudy, “Benim nazik hanımefendim!” dedi kızın son düğmelerini de açarken. “Erkekler yüzünden ağlamayın! Bu hiç doğru değil.”

Şimdi ihtiyacınız olan tek şey şu kirli paçavralardan çıkıp sıcak bir banyo yapmak. Her şey eskisinden daha güzel olacak.”

“Öyle mi dersin?” Pahalı kırmızı ipek elbise yere indi.

“Gerçekten öyle,” dedi Trudy sertçe. “Siz cesur ve akıllı Bayan Zoe Armstrong'sunuz, eğer Lord Robert sizi istemiyorsa başkası *ister*.”

Mercer yanında Sevimli ile ana binayı ve batı cephesini kesen araba yolu boyunca yürüdü. Göle doğru gittiklerini anlayan Haylaz önden koşup tepeden aşağı inmiş, kıyıda duran ördekleri kovalayarak suya doğru uçmalarına sebep olmuştu.

Ördekler keyifsizce suya doğru uçarken Mercer dalgın dalgın tepeden aşağı yürüyordu. Çimleri biçilmiş, uzun yoldan gitmek yerine uzamış yeşillikler arasından gidiyordu. Uzun yeşillikler çizmelerine çarpıyor, tohumlar havada uçuyordu. Dalgınlıkla saplardan birini alarak dişlerinin arasına soktu. Hıncını çıkarmak için bir şeyler çiğnemesi gerekiyordu.

Zoe Armstrong onu çıldırtıyordu! Son derece edepli davranırsa ya da kusursuz bir nezaket gösterse bile ona kızılıyordu.

Ama bu sefer kendisine de kızılıyordu.

Suyun kenarına gelerek iki tarafı da soğuk esintiye açık yazlık eve girdi. Ön kapı sade döşenmiş oturma odasına, düzenli bir mutfığa ve yemek odasıyla yukarıdaki mobilyasız odalara uzanan bir merdivene açılıyordu. Mercer merdivenin yanından geçip arka taraftan çıktı. Sandalların, Robin'in pahalı, yeni teknesinin ve çürümüş halatların arasından geçerek ötedeki tahta iskeleye yürüdü. Suyu eğilerek dirseklerini korkuluğun sağlam kısımlarına dayayarak gölün ötesindeki karlı tepelere doğru baktı.

Robin'in lanet olası evliliği beklediğinden de rezil bir hal almaya başlamıştı. Robin Crown'dan gündoğumuna doğru sendeleyerek eve gelmişti ve hâlâ yatıyordu. Gece nerede kiminle olduğunu Tanrı bilirdi. Zoe ise evlilik bir kaşık arsenikmiş ve onu sabırla yutmak zorundaymış gibi davranıyordu. Ve kendisi... Lanet olsun! O ortada sıkışıp kalmıştı. Çünkü kendisini ortaya atmıştı. Duygusal olarak ve bir düzine başka ufak sebepten dolayı...

Gerçek şuydu ki Zoe evlenmek istemiyordu... Robin'le bile. Kız bunu geçen yıllarda açıkça ortaya koymuştu. Birçok etkileyici adam ona teklifte bulunmuştu, çoğu da alçak heriflerdi ama sadece reddedilmişlerdi. Eğer hep müsamaha gösterdiği bir talipliye bu şekilde davranırsa, gerçekten reddettiği adamın ne şansı kalırdı ki? Kız huysuzun tekiydi.

Fakat bugün Zoe büyük bir farkındalık sahibi olduğunu ortaya koymuştu. Ve konuşmalarının ortasında Mercer senelerdir ilk defa gerçek anlamda konuştuklarının farkına varmıştı.

Gerçek anlamda hiç konuşmuşlar mıydı? Belki de hayati boyunca kızı uzaktan izlemişti. Kesinlikle böyle hissetmişti.

Zoe sekiz yaşındayken kendisi erkekliğin eşiğinde bir delikanlıydı. Zoe on yedi yaşına geldiğinde kendisi şehirdeki genç bir züppeydi, biraz kendini beğenmişti ve kadınlardan sakınmaya başlamıştı. Özellikle de kendisini garip bir şekilde kızdıran Zoe'den. Sosyetenin Zoe'ye burun kıvrıldığını ve kızın maskaralıklarının da durumunu iyileştirmedeğini fark ettiğinde Zoe on dokuz yaşındaydı ve kendisi ise Zoe'nin bir başka kalp kırmak üzere balo

salonunda yanından neşeyle uzaklaşmadan önce yanağından öpücük aldığı, sert mizaçlı kuzeniydi.

Kalbinin, onların arasına asla girmeyeceğine hızla karar vermişti.

Ama Zoe'ye evlenme teklif etmeyi hiçbir zaman düşünmediğini söylemesi yalan olurdu. Çok önceleri Rannoch'a gidip ailesinin kurbanlık koçu olarak kendisini Zoe için uygun gördüğünü söylemeyi düşünmüştü. Kendi kendisine Zoe'nin ona göz kulak olacak kadar onu iyi tanıyan, hem kalbini hem de dizginleri elinde tutabilecek düzgün bir eşe ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Mercer Markisi'nin eşi olarak onunla kimse alay edemezdi. Bir kalem oynatıp birkaç yemin ettikten sonra Zoe'nin birçok problemini çözebilir ve belki de daha birçoğuna neden olabilirdi. Hem ona sahip olmak istiyor hem de ona âşık olmanın ebedi çaresizliğinden uzak durmak istiyordu. Çünkü o yalnızca faniydi. Ve onu gören diğer bütün fani erkekler gibi onu arzulamıştı, bu her ne kadar utanç verici olursa olsun.

İşte, kendine itiraf ediyordu. Onu delişmen maceraları ve aptalca flörtleriyle kızdırsa bile Zoe için deli oluyordu. Hatta onu bir kez öpmüştü; onu titreyerek Elmwood göletinden çıkarttığı gün. İliklerine kadar ıslak ve onu kaybetme korkusuyla titreyerek Zoe'yi dizine oturtmuş, zevkten öleceğini düşünene dek dilini ağzının derinliklerine sokmuştu. Fakat Zoe sadece on beşindeydi ve o ise ne yaptığını bilecek kadar büyüktü.

Mercer o öpücüğün utancını senelerce taşımıştı. Şimdi bile hâlâ onun hayalini kuruyordu. Onu düşündüğünde, o lanet olasıca dudaklarına her baktığında... Özlemi hiç dinmiyordu. Kendini ve tutkularını Claire gibi kadınlarla harcaması, hatta birkaçına âşık olduğunu düşünmesi bile daha güvenli bir yöntem gibi görünmüştü. Giderek Zoe'nin koruması olmuştu. Onun çobanı. Onun istenmeyen ahlak bekçisi.

Onu uyarmak ya da düpedüz azarlamak için çok kez kenara çekmişti. Çok kez onu kötü durumlardan çekip çıkarmıştı, birkaç gün önce Randall Brent ile yaşadıkları gibi. Bunu o kadar çok yapmıştı ki Zoe içermeye, kendisinden uzak durmaya başlamıştı. Ve kızı uzaktan uzağa izlemesi ona karşı duyduğu kızgınlığı sadece alevlendirmeye sebep olmuştu.

Zoe hiçbir zaman onu tercih etmemişti. Onun çok sert olduğunu düşünüyordu. Fazla ciddi buluyordu. O her zaman danıştığı kaygısız ağabey olmuştu. Baş sıkıştığında... Sonra Mercer elinden geleni en iyi şekilde yapardı. En azından kızı sorunundan kurtaracak kadar.

O gece, kızın parıldayan altın rengi şalıyla, aldatıcı tatlı yüzüne vuran lambanın ışığı altında kendisine nasıl Randall Brent gibi çapkınlardan deneyim edindiğini anlatması hâlâ gözlerinin önündeydi.

Tatlı bir şekilde kulak memelerinde sallanan zümrütleri hâlâ hatırlıyordu. Elbisesinden görünen ufak göğüsleri, emilmek için yalvaran dolgun alt dudağı. Gerçekten de kızda her şey vardı ve adama bunu yapabileceği hissini vermişti. Hatta neredeyse yapıyordu. Kızı neredeyse duvara itip pislik Brent'in açıkça istediği şeyi yapacaktı. Şimdi istediğini almış olmayı diliyordu.

Ama bunu yapsa nasıl birisi olurdu? Kendisini Brent'ten de kötü konuma sokardı.

Tiksintiyle, ağzındaki ot parçasını çıkarıp tahtanın üzerine fırlattı. Kardeşinin eşi olacak kadının hayalini kurmaktan penisi sertleşmişti.

Lanet bir tiksinti hissiyle paltosunu çıkarıp yere fırlattı. Ardından iç çamaşırları hariç her şeyini, ceketini, botlarını çıkardı.

Ama bu pek işe yaramamıştı. Buzlu suya atlayıp karanlık derinliklerine doğru daldığında

Zoe'nin altında titreyen hali hâlâ gözlerinin önündeydi.

Sekizinci Bölüm

LORD ROBERT KÖTÜ DAVRANIYOR

Zoe'nin o akşam indiği yemek babasının sevdiği sözlerden birini hatırlamasına neden oldu. “Ahmaklar yarını düşünür, akıllı adamlar ise günü kullanır.”

Robin ile arasındaki sorunların kendiliğinden düzeleceklerini ummanın hiçbir yararı yoktu. Onu kendisi düzeltmeliydi. Robin'i mutlu kılmalıydı. Kendi ihtiyaçlarının başkaları tarafından karşılanmasına alışık olan Zoe'ye göre bu alışılmadık bir durumdu. Ama kendisini teselli etti, herkes değişebilirdi. Bu yüzden bu gece Robin'in ağabeyini göz ucuyla izlemeyi ve aptalca düşüncelere kapılmayı bırakmalıydı. Bunun yerine flört etmeli, insanları etkilemeli ve bir şekilde Robin'i bu gayrimeşru evlilik konusunda mutlu etmeliydi.

Koluna aldığı en sevdiği altın rengi şalıyla salona tek başına geldi. Robin, Jonet ve onun uşağı ile pencerenin kenarında duruyordu. Robin solgun görünüyordu fakat Robin'in zevkini yansıtan, son derece düzgün dikilmiş fildişi yeleğiyle şaşırtıcı derecede yakışıklı duruyordu.

Kapıda Bay Amherst ile selamlaştıktan sonra Zoe yüzünde gülümsemeyle salonda yürüdü. “Robin!” dedi neşeye adamın parmaklarına dokunarak. “Zavallı çocuk. Nasıl oldun?”

Robin yorgun bir şekilde gülümsedi. “İyiyim, sanırım,” dedi ellerini çekerek. “Sen nasılsın, yaşlı kız? Bu arada çok şık olmuşsun.”

Zoe ülke çapında akşam yemeği için biraz fazla çarpıcı kaçan altın rengi saten elbisesinin önünü düzeltti. Ama onun neşeli cümlelerine rağmen, Robin'in gözleri donuktu ve gözlerinde her zamanki beğeni işaretlerinden eser yoktu.

“Teşekkürler,” dedi Zoe adamınkiyle aynı tonda, sesini alçaltarak. “Robin, seni gördüğüme sevindim. Seni çok özlemiştim.”

“Korkunç bir yolculuktu, değil mi?” diye sordu Robin. “Rannoch'un bir tekerleğini kaybettiğini duydum.”

“Gerçekten de öyle, çamurda,” dedi Zoe.

Robin belli belirsiz gülümseyerek hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çatıp yanından geçen Donaldson'dan iki bardak şarap aldı. “Korkunç bir şey şu çamur,” dedi kadehlerden birini kıza verirken. “Bizim burada hava çok kötüydü.”

“Evet, annen çokça yağmur yağdığını söyledi,” dedi Zoe sabırsızlıkla.

“Evet, ama ne yazık ki buna ihtiyacımız var,” diye cevapladı Robin. “Şehirde yağıyor muydu?”

“Hayır,” dedi Zoe düz bir şekilde. “Biz ayrılana dek yağmadı.”

Robin'in oluklar ve çamurdan bahsettiği konuşma pek ilerlemedi. Ardından akan çatılar ve Zoe'nin dinlemekten hoşlanmadığı bir düzine konu ile devam etti.

Tanrım, tüm gün bunun için mi beklemişti? Çamur ve yağmurla ilgili bir başka sıkıcı muhabbet daha mı? Sanki evli gibiydiler!

Ardından verdiği sözü hatırladı. Robin'i etkilemek istiyordu. Onu mutlu etmek. Ama ne zaman Zoe flört etmek istese, beynini cilveli bir şeyler söylemek için yorsa, ağzından etkileyici hiçbir şey çıkmıyordu. Bu yüzden adama sokulup göğüslerini görebileceği bir manzara yarattı. Ama Robin odadan fırlayıp kaçmak ister gibi huzursuzca vücudunu geri çekiyordu.

Zoe'nin dikkati odada gezinip çalışanlara emir veren Donaldson'a kaydı. Vitoria'da yaralanmış eski bir asker olduğunu Zoe'ye çok uzun zaman önce anlatmıştı. Tam o sırada, Donaldson Jonet'in omzuna hafifçe dokundu, bir işaretle kulağına fısıldadı ve odayı birlikte terk ettiler.

Zoe dikkatini tekrar Robin'in saçmalıklarına çevirdi. Cesaret edebildiği kadar baştan çıkarıcı bir edayla kirpiklerini oynatmaya başladı ve Robin'in onu öpmek için terasa çekmesini, elini tutmasını ya da en azından ona göz kırpmasını beklemeye başladı. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Dahası, özlemle balkon kapışma bakmasına rağmen konuşmasını sürdürdü.

“Ah, bir dönüme on koyun vardı,” dedi Robin. “Dizlerine kadar çamura batmışlardı. Ardından yağmur başladı.”

Zoe parfümünün kokusunu alır diye ona doğru eğilerek gülümsedi ve koluna isteklice dokundu. “Ne kadar büyüleyici!” dedi ve Robin'in gözlerinde bir parıltı görmek için bekledi.

Hiçbir şey.

“Evet, büyüleyici,” diye cevap verdi Robin. “Neden mısır ekmediğini düşünemiyorum ama ben tarımdan ne anlarım zaten. Çamur ve yağmur dışında tabii. Fakat koyunlar için İskoçya uygun bir yer. Barut Fıçısı, senin hiç ilgilenmediğim biliyorum ama ben yeşil ve üzerinde koyunlar olan tepeleri severim.”

Zoe çılgılık atmak istiyordu. Robert Rowland ne havadan sudan muhabbet ederdi ne de süzülen kirpiklere kayıtsız kalırdı. Yatağa atılacak bir kadına karşı böyle davranması mümkün değildi. Adam nefes almak için durduğunda, “Robin, hayatım,” diye mırıldandı. “Neden baş başa dışarı çıkmıyoruz?”

Robin omuzlarını silkti. “Neden olmasın.”

Ama dönüp kolunu uzattığı anda, Lord Mercer akşam yemeği için giydiği kömür rengi pantolonu ve ela gözlerine uyan parıltılı şampanya rengi yeleşikle göz kamaştırarak salona girdi. Eşikte bir an tereddüt etti, bakışları ona uymayan bir yoğunlukla odanın içinde dolaştı.

Bir anda göz göze geldiler ve Zoe donakaldı. Robin, konuşmanın uğultusu, hepsi bir anda yok olup gitti. Mercer da zamanda durmuş gibiydi. Bu gözlerdeki bir şey Zoe'yi ona doğru çekmişti.

Ardından Robin omzuna dokundu ve illüzyon paramparça oldu.

“Haydi, Zoe. Gidelim.”

Zoe Robin'in koluna girdi. “Ah. Evet, tabii ki.”

Mercer bakışlarını kaçırdı, döndü ve kolunda Evangeline ile arkasından gelen Zoe'nin babasına elini uzattı.

Robin giderken ağabeyine son bir bakış attı. "Ölüm bekçisi," diye mırıldandı Zoe'yi neredeyse odadan çekistirerek.

"Ne demek istedin?" diye sordu kız dışarı çıktıklarında.

Robin kendini korkuluğa doğru atarak geri kalan şarabını bitirdi. "Ölüm, evlilik, ne fark eder?" dedi somurtarak. Bardağı uzağa bir yere bıraktı. "Stu, diğerlerinin üzüntüsünden zevk alıyor."

Zoe bir adım geri çekildi. "Üzüntü mü?" diye tekrarladı. "Bizi mi kastediyorsun? Evliliğimizi mi?"

Robin'in düşünceli ifadesi yumuşadı. "Ah, Zoe, öyle değil," dedi. "Stuart'ın sürekli ahlaki üstünlük sağlamaya çalışan tavrından sıkıldım, hepsi bu."

Zoe etrafı sarmaya başlayan alacakaranlıkta ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Bunu biz yaptık Robin," dedi tiz bir sesle. "Ağabeyin hata yapmadı. Ve eğer evliliğimizin bir cenazeye benzediğini düşünüyorsan, lütfen, yalvarırım vazgeç. Sefilce bir evlilikten, böylesi daha iyi..."

"Zoe, sus!" diye araya girdi ellerini yakalayarak. "Bu öyle değil, sen de biliyorsun."

Zoe ona yabancıymış gibi baktı. "Biliyor muyum Robin?" diye fısıldadı. "Endişelenmeye başladım."

Pişman bir ifadeyle Robin onu kendine doğru çekti. "Buraya gel!" dedi. "Üzgünüm. Stu ve ben bu sabah tartıştık, hepsi bu. Tekrar geçmişi deşmesine gerek yoktu."

"Ne için?" diye sordu Zoe.

İsteksizce omuz silkti. "Uzun bir gece geçirdim," dedi. "Ne olmuş yani? Şafak vakti kalkmak için ısrar eden o. Kalkmak için korkunç bir saat."

Zoe ona azarlamasına baktı. "Robin!"

"Biliyorum, biliyorum." Robin içini çekti. "Doktor ya da öyle lanet bir şeyle Fromley'ye gidiyordu. Yine çiçek hastalığı. Ama sana kızgın değilim, Zoe. Stuart'a bile kızgın değilim, yani tam olarak değil."

Zoe içini çekerek döndü ve eli hâlâ ellerindeyken ona doğru yaklaştı. Robin'in ruh halini düşünürse onu mutlu etmenin yolu yoktu. Belki de birini memnun etmek için onları etkilerken yaptıklarından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ya da sadece daha fazla gayret göstermeliydi.

Kız bunu düşünürken, salondaki kalabalığı sessizlik içinde izlediler. Leydi Valerie ve Leydi Arabella bugün dersten muaftı ve papaz Ware ile ailesi de onlara katılmıştı. Biraz sonra herkes terasta dolaşmaya çıktı ve Robin Zoe'yi tanımayan kişilere onu çok hoş, çok da üzgün tanımlamalarla anlatmaya başladı.

Fakat söylediği şeyler, daha önce ima ettiklerini geri alıramazdı. Bu öğleden sonra çiçek bahçesinde hissettiği panik onu tekrar yakalamıştı ve onu bastırarak tüm iradesini yok etmişti.

Kendini gülümsemek için zorlayıp Bay Ware ve yakışıklı iki oğlunun tebriklerini kabul ederek dikkatini yeni gelenlere vermişti. Ardından Arabella'dan biraz daha büyük bir kız olan Bayan Ware, Zoe'ye çekinerek düğün pastası, gelinlik ve çiçekler, yani Zoe'nin henüz düşünmediği şeyler hakkında sorular sormak için yaklaştı. Ama bir şekilde Zoe gülümsemeyi ve henüz plan yapmamış olduğuna dair şakalarla eğleniyormuş gibi göstermeyi başardı.

Yemek için çalan zil Zoe'nin içini rahatlattı. Robin'in kolunda Greythorpe'un şık yemek

odasına girdi. Yan yana oturacaklarını fark ettiği zaman içinin rahatlığı tuhaf bir şekilde sarsıldı. Oturmalarının ardından Zoe, sözü adamın öğleden sonraki aşıkâr yokluğuna getirdiğinde Robin yatakta kalıp ailesini karşılamayı kaçırdığı için pişmanlığını dile getirdi. Fakat Zoe, Robin'in özüünün üstünkörü olduğu hissini içinden atamadı.

Zoe onu dünkü uzun gecesiyle ilgili sıkıştırınca Robin, "Ah, evet körkütük sarhoştum!" dedi gelişigüzel bir şekilde. Ardından tabağını ezilmiş yaban havucu ile doldurmak için konuşmasına ara verdi. "Eve dönüşümü zor hatırlıyorum ama sanırım başarmışım. Charlie beni, kendisinin içeri taşıdığım söylüyor. Sonra hatırladığım şey ağabeyimin yatağımın kenarında durmuş bana fırtına bulutu gibi baktığıydı. Yaban havucu alır mısın?"

Zoe yaban havucunu aldı ve gücenmemeye çalıştı.

Ve böylece Greythrope'ta yaklaşık iki hafta sürecek günler ve akşam yemekleri başladı. Sabahlar okumaya ya da mektup yazmaya ayrılmıştı ve Zoe her gün Phaedra'ya ya da Frederica'ya özenle mektup yazıyordu. Öğleden sonraları pikniğe gidiyor, dolaşıyor ya da çocuklarla oyun oynuyordu. Ve her akşam bölgede yaşayan üst tabakadan insanlar yemeğe davet ediliyor ve böylece komşular Zoe'yle tanışıyor.

Çarşamba günü gelen Ware'lerden sonra, eleştirilerin hedefindeki köy doktoru ve ailesi perşembe günü konuk oldu. Köyün karşısında yaşayan Sör William ve Leydi Shankling oğulları ve komşuları olan bir beyle cumartesi günü geldiler. Adam palavracıydı, Leydi Shankling'se oldukça aptal görünüyordu fakat Zoe senelerce yaşadıkları flörtten sonra eşi olacak adamın kendisine söyleyecek şey bulamamasıyla kıyasladığında onları etkileyici insanlar olarak görmüştü.

Gerçi Robin Zoe'ye ve ailesine karşı dikkatsiz değildi. Kusursuz bir şekilde kibardı, bazen aşırı oluyordu ama o âdeta kendi değildi ve Zoe de bunu fark eden tek kişi değildi. Jonet'in ara sıra yan yan bakışlarını ya da Robin'in tavrını gördüğünde babasının dudaklarındaki gerginliği kaçırmamıştı. Evangeline hiçbir şey söylemiyordu ama Rannoch'un kızgınlığı her geçen gün artıyordu.

Robin bunu isteyerek yapmıyordu sanki. Daha çok içindeki yaşam sevinci gitmiş, yerine çaresizlik bırakmış gibiydi. Ama artık gece eğlenceleri, fısıldanan sırlar, gizli ufak öpücükler, hatta aralarında müstehcen şakalaşmalar bile olmuyordu.

Sanki onunla ya da başkasıyla asla yalnız kalmamak için çabalıyordu. Ve Zoe onu mutlu etmek için uğraşmayı bırakıp tüm misafir erkeklerin içinde her zamanki çapkın sohbetlerine döndüğünde bile bunu fark etmiyordu.

Fakat Lord Mercer fark ediyordu. Ela gözleri donuklaşarak onu otlanın diğer ucundan izliyordu. Ve bazı zamanlar sadece Zoe'nin hatırlayabileceği küstah ifadelerle yanından geçiyordu. Zoe ise sadece başını çeviriyordu. Artık herkesten uzaklaşmak istiyordu ve doğrusu kendinden de pek umudu kalmamıştı.

İlerleyen günlerde Robin gece geç yatıp öğleden önce zar zor kalkmaya başladı. Nazik nişanlıyı oynayarak öğleden sonralarım onlarla geçiriyordu ancak bu hali inandırıcı olmuyordu. Her akşam yemeği takiben porto şarabından kaçınıyor ve hemen salona gidip bayanlarla kahve içiyordu ama daha sonra mümkün olabilecek en kısa zamanda izin isteyip kalkıyordu.

Artık Zoe'ye yabana gibi gelmeye başlamıştı ve Zoe hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; aralarında yeni oluşan bu mesafe mi yoksa onlar bu oyunu oynarken onları düşünen insanların da bunu fark etmelerine rağmen fark etmiyormuş gibi davranmaları mı?

Lord Mercer ise nadiren evde oluyordu. Jonet'in bildirdiğine göre çiçek salgını hâlâ köyden köye yayılıyordu ancak karantinalar ve yakma işlemleri hastalığı büyük ölçüde bastırmıştı. Yine de Greythorpe'taki kiracı çiftçilerden birinin karısı hastalanmış ve düzinelerce insan bu korkulan hastalık yüzünden ölmüştü.

Akşam yemeğinde Mercer da çok mesafeliydi ama bunun daha çok yorgunluktan kaynaklandığını düşündü Zoe. Bir kez Jonet'in ısrarıyla yemekten sonra hep beraber tavla oynamışlardı. Biraz sessiz olmasına rağmen Mercer kibar davranıyordu. Ara sıra söylediği sözlerle rağmen çoğu akşam aralarında bir çeşit ateşkes imzalanmış gibiydi; bu muhtemelen Robin'e karşı hissettikleri ortak sevgiden ileri geliyordu çünkü Mercer annesi gibi her zaman Robin'in üzerine titriyordu.

Bir akşam Robin Sevimli'yi sertçe ittiği için, "Yapma, hayatım," diye azarladı onu Jonet. "Ne oldu sana böyle?"

"Koltuğa çıkmak istiyor," dedi Robin sinirli bir şekilde. "Ve çok büyük."

Mercer göz attığı Tarım Dergisi'nin üzerinden bakarak parmaklarını şaklattı. "Sevimli, gel," dedi sessizce.

Köpek hızla odanın diğer ucuna gidip sahibinin yanındaki kanepeye atladı ve Robin'e küçümseyici bir bakış attı.

"Şehirde geçireceği zamanı köyde harcadığı için Robin sıkkın," dedi Bay Amherst hızla gazetesinin sayfasını çevirirken. "Biraz erken kalkmaya çalış oğlum ve yapacak faydalı bir şeyler bul. Unutma, tembellik adamı uyutur."

"Baba," dedi Robin içini çekerek. "Burada din dersi mi veriliyor?"

"Hâlâ umut varken, çocuğunu eğit," diye alınıldı Bay Amherst ve tekrar gazetesini hıştırdattı. "Ve onun yıkımına neden olma."

Robin kahve fincanını kenara koyup kapıya doğru yöneldi. "Artık gitmem gerek," dedi. Eşiğe geldiğinde dönerek alaya bir şekilde başıyla selamladı. "Herkes iyi geceler. Hepinizin iyi uyunmasını umuyorum."

Zoe iç çekti. Hayatı nişanlı bir kadın olarak böyle sürüp gidiyordu.

Jonet birden dikişini bıraktı. "Yeter artık," dedi. "Robin'in sabah kalkması için bir neden gerek. Zoe, sen deniz kenarına gitmek istemiştin, değil mi? Yarın güzel bir gün olacak, sahil gündeğumundan sonra çok güzel olur. Stuart yolu gösterirsin, olur mu?"

"Denize mi?" Mercer kafasını kucağına koyan Sevimli'yi okşamak için dergisini bir kenara bıraktı. "Yarın mı? Tamam, olur sanırım."

Robin eşiğe dayanarak, "Gündeğumunda mı Stu?" dedi kibirle. "Bu işi memnuniyetle sana bırakabilirim." Ardından dönüp odadan çıktı.

Rahatsızlığım belirten bir sesle Bay Amherst eşine bir bakış atıp gazetesini kenara koydu ve Robin'in peşinden gitmek üzere ayağa kalktı. Sırtı dimdikti ve yüzünde bir askerin ifadesi vardı ki bu bir sorun çıkacağına kesin işaretiydi. Zoe, nişanlısının davranışından ölürü kendini neredeyse mahcup hissetti.

"Pekâlâ, sadece ikiniz gideceksiniz gibi gözüküyor," dedi Jonet kuru bir ifadeyle.

Zoe başını salladı. "Başka zaman, belki," dedi sessizce.

Mercer kanepeden kıza tuhaf bir şekilde yan yan baktı.

İçini çekip, "Burası siz gençler için fazla sessiz," dedi ipi koparmak için duraksayarak. "Belki de uzun bir yolculuğa çıkmalıyız. Sahil boyunca, ne dersiniz?"

"Çok güzel olur." Akşamı zehir olan Zoe kalktı ve gülümsemeye çalıştı. "Ben de Robin gibi kalkmalıyım. Bir kitap bulacağım ve erkenden dinleneceğim."

Üvey babası yatak odasına geldiğinde Robin çoktan uşağı için zili çalmıştı.

"Ben de çıkmak üzereydim, baba," dedi kapı açıldığında. "Sonra konuşsak?"

"Olmaz." Üvey babası kapıyı sıkıca kapadı. "Korkarım ikimizin açık açık konuşması gerek."

Tam o sırada, parmağında Robin'in yeni fırçalanmış paltosunu tutarak uşağı Watts içeri girdi.

"Bizi yalnız bırak," diye tersledi üvey babası. Sesi alışılmadık bir şekilde sertti.

Gözleri büyüyen Watts selam verip odadan çıktı. Robin onun arkasından baktı, çenesi sıkıca kilitlenmişti. Neyin konuşulacağı ve bunu hak ettiğini biliyordu. Ancak bugünlerdeki yaşam mücadelesi "ertelemek, içki içmek ve geçiştirmek"ten ibaretti. Son iki durumu özellikle kendi üzerinde uyguluyordu. Hayatının geldiği noktayı kabullenmediği sürece üstünde düşünmesine de gerek kalmazdı.

Bu yüzden ertelemeye çalışmıştı. "Gerçekten efendim, korkarım bunu yarın konuşmalıyız," dedi kesin bir şekilde paltosunu giyerken. "Millard'a Crown'da kâğıt oynayacağımıza dair söz verdim."

"Evet, dün geceki gibi." Robin'in üvey babası boy aynasının önünde ileri geri yürümeye başladı. "Ve bundan önceki düzinelerce gece gibi. Millard ve kartlarının, değerli eşinin mutluluğundan daha önemli olduğunu düşüneceğim neredeyse."

"Sana yaptığım her kahrolası şeyin hesabını mı vereceğim?" Robin paltosunu yere fırlattı. Sinirleri gerilmeye başlamıştı. "Pekâlâ, canı cehenneme! Tanrım, baba ben yirmi beş yaşındayım!"

"Yani üslubuna dikkat edecek kadar büyüksün," diye tersledi Cole.

"Üslubum mu?" diye çıkıştı Robin. "Üslubum? Efendim bu sorunlarımın arasında en ufağı. Şimdi lütfen izin ver, başka yerden bekliyorlar."

Cole onu kolundan hafifçe yakaladı. "Zoe için iyi bir koca olman bekleniyor. Şimdiye dek hiçbir umut ışığı vermedin, oğlum."

"Tanrım, sonsuza dek Zoe ile evli olacağım!" dedi Robin komodinin üstündeki pirinç şamdanı kaparak. "Kahrolası hayatımın geri kalanı ona yetmiyor mu? Onu mutlu etmez mi?" Şamdan odanın diğer ucuna fırlatılana dek Robin ne yaptığını anlamamıştı. Şamdan şangırtıyla boy aynasına çarparak aynayı kırdı.

Bir süreliğine üvey babası sessizce bekledi. Sadece kırılan aynaya bakarak öylece durdu. "Robin," dedi sessizce. "Böyle devam edemez."

"Güzel, öyleyse yarın kahrolası papazını getir!" Güçlükle bastırılmış duygularla ürperdi. "Bu evlilik saçmalığını halledelim!"

Üvey babası öfkeyle döndü, yüzü öfkeyle doluydu. Ama kelimeleri Robin'in ifadesini gördüğünde kaybolup gitti. İleriye doğru çekingen bir adım attı.

“Hayır!” Robin elini kaldırıp avuçlarını açtı, sesi titriyordu. “Yapma.”

“Ah, Robin,” diye fısıldadı Cole.

Robin ona acı acı baktı. “Onun yıkımına neden olma,” diye tekrar etti gözyaşlarını tutmaya çalışarak. “Sorunlar benim sorunlarım, efendim. Lütfen git ve beni onlarla yalnız bırak. Ne istersen onu yapacağım.”

“Robin.” Üvey babasının sesi yumuşamıştı. “Kimse senin mutsuz olmanı istemez. Özellikle de annen ve ben bunu istemeyiz.”

Robin arkasını dönerek şöminenin yanındaki koltuklardan birine doğru yürüdü. Aşağılanma duygusuyla gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Ayık olmanın korkunç bir yan etkisi, diye düşündü.

“Anlat bana, oğlum.” Babası yanına geldi. “Sorun ne anlat.”

Robin kendini koltuğa atıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Utanmıştı. Çok utanmıştı ve çok sinirliydi. Ama kendisine. Ve herkese. Bunun farkındaydı ama yine de durduracak gücü yoktu.

“Robin.” Üvey babasının sesinde bir acı vardı. “Zoe'yi hiç mi sevmiyorsun?”

“Tabii ki Zoe'yi seviyorum!” Yüzünü buruşturduğunu hissetti ve elleriyle gözlerine dokundu. “Neden herkes sürekli bunu soruyor? Kahrolası sorunun yarısı da bu! Zoe benim için değerli.”

Odayı ağır bir sessizlik kapladı. Sonunda üvey babası tekrar konuştu. “Sanırım Robin, senin çıkış yolu bulmaya çalıştığın sorunun bu evlilik.”

Robin yüzünü kaldırdı. “Çıkış yolu yok!” diye cevap verdi boğulurcasına. “Bunu biliyorum. Onunla evleneceğimi söyledim ve bunu yapacağım.”

“Bunu yapmak ve istemek iki farklı şeydir. Hepimiz, Zoe dâhil, en iyisini istiyoruz.” Üvey babası oturdu, dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi, parmaklarını düşünceli bir şekilde birbirine kenetlemişti. “Robin, başka biri mi var?”

En nihayetinde Robin'in bakışları üvey babasının yüzüne çevrildi. “Biri vardı,” diye fısıldadı. “Sevgilim. Ama onunla ayrıldık.”

“Ah.” Üvey babası irkildi. “Evet, annen bir bayanı elinde tuttuğunu söylemişti.”

“Elimde tutmuyordum,” dedi Robin. “Öyle bir şey değildi.”

“O zaman pek de sevgili sayılmazmışsınız,” dedi üvey babası yavaşça. “Her ne olursa olsun oğlum, sen onu seviyor musun?”

“Evet,” diye haykırdı adam ellerini yumruk yaparak. “Hem de çok. Ama artık benden nefret ediyor. Beni hayatından tamamen çıkardı ama onu suçlayamam, ona tiksindirici şekilde davrandım.”

Üvey babası anlamak istermiş gibi yüzünü inceledi. “Eğer onu sevdiysen Robin neden onu seçmedin? Neden Zoe'yleydin. Bu kadın evli mi? Hayat kadını mı? Nedir?”

Robin zayıf bir halde omuzlarını kaldırdı. “Hiçbiri,” diye fısıldadı. “Ben sadece düzenimi kurmadan önce eğlenecek vaktim var diye düşündüm. Buna müsamaha eder diye düşündüm. Hem pastam dursun hem karnım doysun istedim. Ve...” O an utanarak başını öne eğdi. “İnsanların onun bana yakışmayacağını söyleyeceğini sandım.”

“Ya şimdi?” Babasının söylediği kelimelerin anlamı büyüktü.

Babası gözyaşlarını görmesin diye Robin tekrar yüzünü çevirdi. “Şimdi,” dedi öksürürcesine ve devam etti, “fark ediyorum ki durum tersine döndü. Ben ona yakışmıyorum. Ve çok

utanıyorum. Ona öyle davrandığım için utanıyorum. Zoe'nin hak ettiği kişi olamadığım için utanıyorum. Her şey... her şey berbat oldu. Zoe mahvoldu ve evet, bu benim hatam biliyorum. Aptalca bir flörtleşmenin buralara geleceğini asla hayal etmezdim."

"Ah, oğlum." Üvey babası kalktı ve elini içtenlikle Robin'in omzuna koydu. "Ah, çok üzgünüm. Gerçekten, sevgilini sana geri getirebilsem bile ki bunu yapmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum, durum bu sefer çok ileri gitti."

"Yüce Tanrım, baba!" diye bağırdı Robin. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Robin'in tuhaf bir şekilde minnettar olduğu elini omzundan çekmedi. Onu son söylediğiyle ilgili azarlamadı da. "Zoe iyi bir kız ve babası senin akraban," dedi bunun yerine. "Senin için çok üzgünüm, Robin. Ama şimdi Zoe'yi utandırmamamız gerekiyor."

"Evet, efendim. Elbette." Birden ayağa fırladı. Şömineye gidip derinliklerine bakarak duman gibi kaybolup gitmeyi istedi.

Ama bunu yapamazdı.

Çenesini tekrar sertçe kenetledi ve demesi gereken şeyi söyledi. "Zoe için doğru olan neyse onu yapacağım, efendim," dedi sonunda. "Bir beyefendi olarak sözüme güvenebilirsin. Yine de onu severdin, yani Maria'yı. İnanır mısın, o bir papazın kızı. Ve iyi bir insan. Belki de ona izin verseydim, onun için doğru olanı yapsaydım beni iyi biri yapabilirdi. Böyle bir şey mümkün mü?"

"Sanırım bu, iyi bir evliliğin tam olarak yaptığı şey Robin," dedi üvey babası sessizce. "Bizi daha iyi ve daha güçlü kılar."

Robin bunu dikkate aldı. "İkinizin çok ortak yönü olabilirdi, efendim."

Üvey babasının yumuşak adımlarını duydu. "Sen iyi birisin oğlum," dedi sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde sırtına dokunarak. "Maria ile tanışma şansına sahip olamadığım için üzgünüm."

"Ben de ," dedi Robin sessizce.

Üvey babası son kez ona dokundu. "Pekâlâ, git öyleyse," dedi. "Git. Oynayacağın kart oyunları var. Zoe yatmaya gitti ve sanırım bu konuyu bu gece kapayabiliriz."

Zoe odasında bir süre surat astı. Robin'in kayıtsızlığıyla yaralanmış halde bir pencereden diğerine gidip geldi. Sonra yazı masasına gidip Phaedra'ya başka bir mektup daha yazmaya başladı. Fakat birkaç saat sonra duygularını, tüm bu kafa karışıklığını, bastırılmış öfkesini nasıl ifade edeceğini bilmediğini fark etti. Ayrıca bunlarla hayatının en mutlu zamanlarını yaşayan Phaedra'nın canını sıkması gerek yoktu.

Gerçekten söylenecek ne vardı ki? Ne olacağım hayal etmişti ki? Havai fişekler, gaydalar, ölümsüz aşk için yeminler mi olacaktı?

Hayır. Hayır, bunu umacak kadar aptal olmamıştı. O sadece Trudy'ye söylediği gibi Robin'in mutluymuş gibi davranmasını istemişti. Robin bunu yapmıştı fakat Zoe uzun süredir onu tanıdığı için bunlara kanmıyordu. Daha kötüsü, onu bu işe kendisinin sürüklediğini de biliyordu. Tüm bunları, kendisinin ve Robin'in arı kovanına çomak soktukları konusunda onu birkaç defa uyarmış olan Phaedra'ya nasıl anlatacaktı?

Yine de Phaedra Zoe'nin mutlu olmasını isterdi. Birden gözyaşlarına boğularak yüksek sesle lanet okudu ve kâğıdın üzerine mürekkep damlatarak kalemi fırlattı. Kızgınlıkla mektubu alıp yırttı, ardından yanmayan şöminenin içine attı. Doğrusu kendisinden utanmıştı. Dünya ne kadar acımasız olursa olsun o asla kendine acılamıştı.

Elinden geleni yapıp ertelemeye çalıştığı şeyi artık yapma zamanıydı. Büyümeliydi. Hayatın onun için asla bir peri masalı olmadığını kabul etmeliydi. Gözyaşlarını sildi ve kapıya yöneldi. Dediğim yapmalıydı. Kütüphaneye gidecek ve okuyacak öğretici bir şeyler bulacaktı. *Eyüp Kitabı* muhtemelen. Onun başına gelenlerden ders çıkarabilirdi.

Greythorpe'un kütüphanesi Zoe'nin yatak odasıyla aynı katta bulunan geniş bir odaydı. Geldiklerinin ertesi günü Jonet onları evde gezdirirken burayı görmüştü. Ama bu kütüphane yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi. Sadece raf üstlerine sıralanmış deri kitap sırtlarıyla ya da yeni olduğu için mürekkep kokan kitaplardan oluşan göstermelik bir şey değildi.

Greythorpe'un kütüphanesinde çoğu kitap yıpranmış, hatta sayfalarının uçları aşınmıştı. Tarımdan zoolojiye kadar birçok konuyla ilgili dergiler masalara ve raflara sıralanmıştı. Mobilyalar da yıpranmıştı. Yumuşak deri koltuklar, eski sandalyeler ve pek çok kişinin oturabileceği uzun, kolonlu odanın ortasına konulmuş geniş bir masa.

“İyi akşamlar, hanımefendi.”

Zoe sıçradı. Masasındaki kâğıtlardan güçlükle görünen Harlan Stokely ayağa fırladı.

“Ah, selam Stokie.” Yanından geçerken hafifçe yanağından öptü. “Otur haydi.”

Frederica, Michael ve daha önceden de Evangeline'in özel öğretmeni olan Harlan Stokely'ye derinden bir bağlılık hissediyordu. Babasının evliliğinden sonra Bay Stokely'ye verilmesinden özel bir mutluluk duymamıştı fakat sonraları adam korkunç Bayan Smith'ten daha akıllı olduğunu kanıtlayarak kızı klasik eğitime yöneltmişti.

Bugünlerde Zoe Latince, Fransızca ve orta derecede Yunanca konuştuğunu ve geometride Michael'den bile iyi olduğunu gizleme eğilimindeydi. Böyle hoş bir kızın bu tarz kabiliyetlerinin oldukça değersiz olduğunu hızla öğrenmişti. Ama Zoe Öklid algoritmasının kirpiklerini kırıştırıp hoş görünmekten daha zor olmadığını fark etmişti. Böylece kendini sosyetenin beklediği şekilde göstermiş ve ardından ek olarak bunu birazcık süslemişti.

Stokely bir şey çiziyordu. Zoe adamın kâğıdının köşesine parmağını koyarak, “Tüm bu işler Stokie'yi sıkıcı bir çocuk yapıyor,” diyerek dalga geçti. “Yine ders planları mı?”

“Evet, coğrafya,” dedi tek parmağıyla gözlüğünü iterek. “Leydi Valerie Sussex'a doğru genişleyen Wealden'm topografik özelliklerine duyduğu ilgiyi dile getirdi. Ben de açıklayıcı bazı diyagramlar çiziyorum.”

“Seni rahatsız etmeyeyim.” Işık hızla solduğundan Zoe bir mum yaktı. “Ben yatmadan önce okuyacak bir kitap bulmaya gelmişim.”

Stokely gülümsedi. “Hayal kırıklığı yaşamayacaksın,” dedi kullandığı kitapları düzenli bir şekilde yığmaya başlayarak. “İstedğin kadar bak. Ben Bay Amherst ile satranç oynayacağım.”

Zoe gözlerini raflarda gezdirdi ama dikkati güzel akşam havasına doğru açılan geniş cumbaya odaklandı. Ortaya mavi bir brokar koltuk konulmuştu; yağmurlu bir günde pek davetkâr görünebilirdi. İlerlerken Greythorpe'un zarif avlusuna bakmak için durdu.

Yine de kulağı açık pencerelerde, önce bir kitabı ardından başkasını alıp boş boş bakarak oyalandı. Zoe'nin şu anki ruh haline rağmen, Eyüp'ün çektikleri acımasızca görünüyordu. Pencereden çok uzaklaşmayan Zoe *İncil'e* göz atmaya başladı. Dışarıdan gelen toynak sesleri dikkatini çektiği zaman raftan yıpranmış bir kitabı daha yeni eline almıştı.

Mumunu yukarı kaldırarak pencereden dışarı bakmak için koltuğa doğru yaslandı. Etrafı sarmaya başlayan karanlıkta yalnız bir binici doğu kanadının önünden geçerken eyerine doğru

eğildi ve köye doğru hızla yol aldı.

Manzara alışılmadık olmamasına rağmen Zoe çok üzülmüştü. Büyük gri at rahatlıkla seçiliyordu ve tabii ki binici de. Uzun bir süre binicinin arasında kaybolup gittiği ağaçların tepelerine baktı. Ardından yaşlı öğretmeninin ona baktığını hissetti.

“Stokie,” dedi sessizce bakışları hâlâ avludayken. “Bu saatlerde her gece burada mı olursun?”

“Evet, hanımefendi, genellikle.”

“Lord Robert... O her gece böyle dışarı mı çıkıyor?” diye sordu. “Hızla giderek?”

Bay Stokely'nin sandalyesini geriye ittiğini işitti.

Kitabım göğsüne bastırarak arkasını döndü. Stokely bakışlarını kaçırdı. “Evet, hanımefendi,” dedi sonunda ayakta durarak. “Sararım kart ve zar oynamak için köy tavernasına gidiyor.”

“Ve içmek için,” diye ekledi Zoe.

Hüzünlü bir ifadeyle Zoe'ye baktı Stokely. “Her genç erkek gibi,” dedi kâğıtlarını deri dosyaya koyarak. “Hiçbir şey ifade etmediğine eminim.”

Yani kumarı ve içkiyi benim arkadaşlığıma tercih ediyor, diye düşündü Zoe acı içinde.

Ama bu pek adil değildi. O ve Robin çok yakın dostlardı, yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Ve gerçeği söylemek gerekirse bu arkadaşlığın özlemini çekmiyordu. Sadece her şeyin yoluna girmesini istiyordu. Ya da en azından her şeyin doğru olduğunu hissetmek istiyordu. Önündeki otuz veya kırk yıl için.

Sevgili Tamım. Kelimenin tam anlamıyla bu bir ömür demekti.

Ne yazık ki Harlan Stokely hâlâ ona bakıyordu. Suskunluğu hızla acıma gibi bir duyguya dönüşmüştü. Ve bu kesinlikle dayanılır gibi değildi.

Zoe adama gülümsedi. “Evet, dediğin gibi genç erkekler eğlenmeli,” diye katıldı ona mumunu masaya bırakırken. “Söyle bana Stokie, bunu okudun mu? Sence sever miyim, ne dersin?”

“Bay Defeo!” Stokely konu değiştiği için minnettar bir şekilde kitaba baktı. “Ah, evet, biraz skandallı ama oldukça sevebilirsin Zoe.”

“Skandallı mı?” Gülümsemeye devam ederek kapıya doğru yürüdü. “Stokie, tam da benim tarzım gibi, değil mi?”

Stokely kahkaha attı ve açık pencereye doğru ilerledi. “Oldukça,” diye itiraf etti. “İyi geceler, hanımefendi.”

Ama Zoe onu takip etmedi. Mekanik gülümsemesi yüzünden silindi, etrafına bakındı ardından pencerenin altında duran mavi koltuğu inceledi. Yuvarlak yastığıyla geniş ve oldukça rahat görünüyordu.

Düşüncelerinin gidişatından dehşete kapıldı.

Hayır, onu burada beklemeyecekti!

Aman Tanrım, asıl düşündüğü Robin'in casusluğunu mu yapmaktı? Bir de henüz evlenmemişken? Bu korkunçtu. Hem nereye gittiği ve orada ne kadar kaldığı ne fark ederdi ki? Ama Bay Stokely'den gizlediği hayal kırıklığı, yerine şiddetli bir öfke bırakmıştı. Geriye kalan gerçekse Robin'in onu terk ettiği, hayır, daha da kötüsü, onu ağabeyine bıraktığıydı! Diğer herkes onun nereye gittiğini biliyordu muhtemelen. Mercer da öyle. Hissettiği aşağılanma duygusu canını yakıyordu.

Bir insan nasıl bu kadar aşağılanabilirdi?

Pekâlâ, Robin istediğini yapabilirdi. Zoe hızla pencereye doğru çılgınca yürümeye başladı. Gidip kart oynayabilir ve taverna fahişelerini dizinde hoplatabilirdi. Evlenir evlenmez o kendi yoluna, Zoe de kendi yoluna gidecekti. Kendini intikam duygusuyla tekrar sosyetenin heyecanına atmaya karar verdi.

Evet, şu son beş sene ya da daha fazlasında nasıl flört edip kahkahalar attıysa o hayatına geri dönecekti. Tanrı biliyor elinden gelenin en iyisini yapardı. Robin kimin aşağılanmış olduğunu görecekti!

Çılgınca bir öfkeyle kitabı, mumu titretecek bir hızla boş masaya atıp dışarı çıktı. Kapıya varmasına az kaldığı için mumun söndüğünü fark etmemişti bile. Öfke gözlerini öylesine kör etmişti ki nereye gittiğine ve eşikte ne olduğuna bakmadığından karşısında duvar gibi duran şeye çarptı.

Çok sıcak ve sağlam bir şeydi.

“Mercer!” dedi Zoe boyun bağına doğru.

“Zoe?” Mercer ağır ellerini kızın omzuna koyup onu biraz geri itti. “Zoe, iyi misin?”

“Harikayım,” diye döndü Zoe geri çekilerek. “Ne istiyorsun?”

Mercer bir saniyeliğine durdu. “Buranın benim kütüphanem olduğunu sanıyorum,” dedi kapıyı arkasından kapamak için iterken. Ardından başını yana eğip Zoe'yi inceledi. “Zoe, bu kadar zaman burada yalnız mıydın?”

Tanrım, daha fazla acıma hissi olmasın. Hele ondan...

Zoe omuz silkip odanın ortasına doğru hızla yürüdü. “Kitap arıyordum,” dedi kollarını göğsünde birleştirerek. “Yemekte dediğim gibi, bir şeyler okumak istemişim.”

Kızı dikkatle izledi Mercer. “Gerçekten mi?” diye homurdandı açık pencereye hızla bakış atarak. “Ve bir tane bile almadan gidiyorsun, öyle mi?”

Zoe yandan Mercer'ın sert, yakışıklı profiline baktı ve aklından geçenleri aniden sezinledi. Bu sadece öfkesini artırmıştı. Onunla yüzleşmek için döndü.

“Evet, Mercer, onu giderken gördüm!” diye bağırdı. “Bana o şekilde bakma.”

“O şekilde mi?”

“Acıyarak!” diye bağırdı kız tekrar. “Ne hayal ettiğimi sandın? Robin'nin gecelerini kitap ve ılık sütle geçirdiğini mi?”

Adamın geniş omuzları düştü. “Üzgünüm, Zoe,” dedi. “Robin serserinin teki. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Ama duygularıma dair yanlış düşünceler içindesin.”

“Ah, ben bundan şüpheliyim!” dedi gözyaşlarını tutarak. “Sanırım bir yanın ettiğimi bulmamı görmekten memnun! Senin her zaman beklediğin gibi kötü bir sonla karşılaştım.”

“Zoe, ben asla öyle bir şey demedim.”

“Demene gerek yoktu,” dedi dönerek. Sesi sertti. “Demesen de anlaşılıyordu. Onaylamayan ifadelerinle, sert ses tonunla...”

Kollarını iyice kenetleyerek arkasını döndü. Mercer'la bu şekilde yüzleşecek durumda değildi. Kalp kırıklığı ve yalnızlık tüm bedenini sarmıştı. Bu onu güçsüz kılıyordu. Ve bu durumdan nefret ediyordu!

“Böyle şeyler söyleme.” Zoe'yi şaşırtarak Mercer kızın çenesine dokunarak yüzünü kendininkine doğru çevirmek için zorladı. “Zoe, bana bak,” dedi. “Bana bak. Düşündüklerim

hakkında en ufak bilgin yok, inan bana.”

Zoe şefkate dayanıyordu. “Benim sürekli flört eden birisi olduğumu düşünüyorsun,” diye bağırdı. Ardından sesini alçalttı. “O gece Brent'in eline geçen fırsata değerlendirmesine izin vermeliydin.”

Adamın yüzüne kötü bir duygu yayıldı. “Şimdi de senin şerefini kurtardığım için özür mü dileyeyim? Hem de ne için! Yukarı çıkıp kardeşimin üzerine atlamam için.”

“Eğer böyle bir şey yapmasaydın,” diye fısıldadı, “en azından sadece benim hayatım berbat olacaktı. Brent bana mahkûm olmayı hak ediyordu. Robin hak etmiyor.”

“Robin!” dedi Mercer sert bir sesle. “Her zaman Robin'le ilgili olmak zorunda mı Zoe?”

Zoe Mercer'ın ellerini itip cama doğru yürüdü. “Bunu tartışmak istemiyorum.”

“Bir kere tartışmalıyız en azından,” dedi dişlerini sıkıp ardından giderek.

“Lütfen beni yalnız bırak,” dedi Zoe. “Hayır, bekle. Burası senin kütüphanen. Ben gitmeliyim.”

Zoe dönmeden önce Mercer onu omuzlarından yakaladı. “Ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyor musun Zoe?” dedi. “Tamam. Bence Robin senin üstüne atıldığın adamlardan yalnızca biri çünkü sen daha iyisini hak etmediğini düşünüyorsun.”

“Ne demek istiyorsun Mercer?” diye çıkıştı Zoe. “Lütfen sadede gel.”

“Demek istediğim,” dedi Mercer sesini yükselterek. “Sen burada sıkılıp benimle kavga ederken Robin, Rose and Crown'da eğleniyor.”

“Kavga etmek mi?”

“Evet, neden böyle Zoe?” diye tersledi Mercer. “Neden ben senin düşmanırken o Bay Mükemmel? Tanrı'ya yemin ederim ki seni bazen dişlerin takırdayana dek sarsmak istiyorum!”

Zoe döndü ama geri adım atmadı. “Ve bazen Mercer ben de senin yakışıklı yüzüne tokat atıp kibrini atmak istiyorum!”

“Bana mı?” dedi sertçe. “Nişanlın tavernada çalışan kızların kalçalarına pis pis bakıyor ve sen bana mı tokat atmak istiyorsun?”

“Beni böyle aşağılamana katlanamayacağım.” Zoe'nin kendine acımasından kalan son parçalar da kaybolmuştu. Yerine biriyle kavga etmenin heyecanını bırakmıştı. “Eğer artık misafirin olmamı istemiyorsan bunu açıkça söyle. Memnuniyetle giderim. Sana yemin ederim burada kalmak istemiyorum.”

Birden Mercer Zoe'nin ellerini yakalayıp bileklerini tuttu. “Sus, Zoe. Memnuniyetle karşılanmadığınızı söylemedim ki.”

“Hayır,” dedi Zoe ses tonu yükselerek. “Dedin. Ve bunu sık sık söyledin... Ah, bunu sözlerle demedin tabii ki, bunu yapmayacak kadar zekisin ama beni burada istemiyorsun. Kabul et.”

Mercer sessizce lanet okudu. “Tanrı aşkına,” diye fısıldadı. “Ama sen de hep vahşi ve sinirli bir kısrak gibisin.”

“Ya!” dedi Zoe öfkeyle geri çekilmeye çalışırken. “Şimdi de bir at mı oldum?”

“Seni idare edebilecek bir eşe ihtiyacın olduğunu söylemeye çalışıyordum.” Zoe'nin bileklerini sıkıca tutuyordu. Onları demir kelepçeler gibi sarmıştı. “Ruhuna zarar vermeden seni yönetecek bir adama ihtiyacın var. Robin'in de açık bir şekilde ciddi bir eşe ihtiyacı var. Fakat hayatta her zaman ihtiyacımız olanı alamıyoruz. Bu yüzden en azından sen ve Robin istediğinizi almışsınızdır diye umuyorum. Ama sen almadın, öyle değil mi?”

Bunun üzerine kollarındaki sertlik kayboldu, Zoe bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Söyle bana Zoe,” diye rica etti. “Bana doğruyu söyle.”

Zoe'nin, Mercer'ın delici bakışlarına ya da hafif sakalla örtülü sert, köşeli çenesine bakmaya tahammülü yoktu. İçinde kopup gitmeye başlayan hıçkırığa karşı direndi.

“Öyle mi Zoe?” diye devam etti neredeyse Zoe'ye bakarak. “Gerçekten istediğini alıyor musun? Robin'i istiyor musun?”

“Robin'i seviyorum!” diye bağırdı Zoe. “Gerekeni yapacak kadar seviyorum onu, Mercer.”

“İyi,” dedi Mercer sessizce. Yavaşça bileklerini bıraktı ve geri çekildi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Ama sen benim onunla evlenmemi istemiyorsun, değil mi?” Zoe inanılmaz şekilde titrediği fark etti. “Onun için uygun olmadığımı düşünüyorsun.”

“Onun için uygun *değilsin*,” diye çıktı Mercer. “Ve o da senin için uygun değil. Ama görünüşe göre bu kimseyi pek ilgilendirmiyor.”

“Bu ne cüret?” diye fısıldadı Zoe elini kaldırarak.

Ona vurma niyetinde değildi, en azından bilinçlice. Ama Mercer tam tersini düşünmüş olmalıydı ki sessizce küfrederek Zoe'yi belinden kavrayıp kendine doğru çekti. Bir süre dip dibe, bakışları kilitlenmiş, burun delikleri açılıp kapanarak durdular. Ve ardından Mercer'ın güzel, hırlayan ağzı Zoe'ninkiyle buluştu.

Bir süre Zoe ona karşı koydu ama adamın kolu kızın belini sıkıca tutuyor vücudunu kendine doğru çekiyordu. Mercer'ın dudakları hızla ve sertçe kızınkilere eğildi. Sormadı, sadece aldı, hakkı varmış gibi.

Onu saran vücudunun gücüyle bir duygu seli Zoe'ye doğru akıverdi. Öfke ve şehvet. İçten içe bir özlem. Uzun süre hatırlanacak bir öpüş. Açılmış, istenmeyen bir duygu karnından yola çıkarak yaşayan bir şeymiş gibi damarlarına akmıştı.

Aman Tanrım, bu olamaz, diye düşündü.

Ama oluyordu. Ve kaçınılmazdı. Mercer kızın dudaklarına doğru inledi. Sanki kendine ait bir aklı varmış gibi Zoe'nin vücudu adamınkine doğru yaslandı. Ona doğru yükseldi. Mercer kızın bileklerini bıraktı ama Zoe onun hâlâ esiriydi. Düşünemiyordu. Mercer'ın sıcak, ağır elleri kızı belinden kendine doğru ısrarla bastırıyordu.

“Zoe.”

Kelime Zoe'nin tenine doğru fısıldanmıştı ama aynı zamanda bir emirdi. Dudaklarının kızınkilere sürtünmesi onun hiçbir zaman yaşamadığı kadar şehvetli ve baştan çıkarıcıydı. Diliyle tatlı tatlı dokunmaya başladığında düz saçları ipek bir perde gibi önüne düştü.

Belirsizce, onu durdurması gerektiğini biliyordu Zoe. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. O başkasına aitti ve Mercer tamamen aklını kaybetmişti. Ama kalp atışları kafasının içinde şiddetle atıyordu ve özlem artarak baş döndürücü bir seviyeye ulaşmıştı.

Dili Zoe'nin ağzına kıvrılarak ve güçlü bir şekilde girerken Mercer derinden, vahşice inledi.

Tenine doğru aniden alevlenmiş bir ateş gibiydi bu. Her bir sinir ucu farkındalıkla karıncalanmıştı. Tutku tekrar ve şiddetle artıyordu. Yüce Tanrım, bu önceden hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu, Robin'le yaşadığı şeye benzemiyordu. Bu saf bir erkek şehvetiydi.

Utanmıştı ama onu reddedemiyordu. Kendini Mercer'ın kuvvetine bıraktı. Taleplerine boyun eğdi. Tereddüt ederek dilini adamınkine doladı. Adam onu yakalayıp emdi. Elleri kızın

kalçalarında dolaşıyor, onu kendine doğru çekiyordu. Zoe, adamın sertliğine yaslanarak karşılık verdi.

Mercer onu eritiyordu. Düşünmeden Zoe elini onun beline doğru götürüp ardından ceketinin içine soktu. Odunsu, erkeksi bir parfüm kokusu etrafa yayıldı ve Zoe'yi daha da derine sürükleyen, duygusal bir sıcaklık gibi sarmaladı. Mercer onu ısrarcı ve aç bir şekilde tekrar itti ve bir şey Zoe'nin baldırlarına çarptı. Uzanma koltuğu.

Daha sonra düşündüğünde Zoe Mercer'ın onu nasıl yatırdığını ve üstüne çıktığını anlamadığını fark edecekti. Fakat o anda çok güzel hissediyordu, bir yanı bunu inkâr etmeye cesaret edemiyordu.

Baldırlarını Zoe'ninkilerin arasına sıkıca yerleştirmiş, göğsünü bütünüyle onunkine yaslamış halde uzanmıştı. Ancak bu genç bir adamın baştan çıkartma çabaları gibi değildi. Mercer onu ayartmak için dokunmuyordu. Bu dokunuşlarda kendinden emin bir erkeksilik vardı. Çünkü Zoe onundu. Onu istiyordu. Dudakları ona doğru uzandı. Elini Zoe'nin göğsünde kusursuzca dolaştırırken dili çılgınca hareket ediyordu.

Zoe karşılık vermek için vücudunu ona doğru kaldırdı ve sertliğini tam olarak uyluğunda hissetti. Boğuk bir inlemeyle Mercer elbisenin korsajını tutup sert ve acımasızca çekti. Korseyle birlikte kombinezon da çıkıvermişti. Gecenin serin rüzgârı Zoe'nin göğsünü okşuyordu. Göğüslerinin açıldığını fark etmişti.

“Zoe,” diye fısıldadı dudakları Zoe'nin çenesinde kayarken. “Zoe.”

Aşağılara inerek dudaklarını Zoe'nin boynunda gezdirdi. Tenini hafifçe dişlerinin arasına alıyordu. Dilini köprücük kemiği boyunca ateşten bir ip gibi boynunda dolaştırdı. Dudaklarıyla göğüs uçlarını kavradığında Zoe çığlık atıp vücudunu ona doğru yay gibi gerdi. Başını zevkten savuruyordu. Israra dudaklara ve uzun, zeki parmaklara karşı koymak oldukça güçtü. Mercer'ın bacaklarının arasındaki sertlik çok talepkârdı.

Yüce Tanrım, kendisini uyardıkları adam tam olarak buydu işte! Robin değil. Brent de değil. Bu adam tehlikeliydi. Bunun bütün benliğiyle farkındaydı. Ona sahip olması gerektiğini, bir şekilde onunla olması gerektiğini yoksa özleminden öleceğim biliyordu.

Zoe'yi titreten mükemmel bir duygu seli yaratarak kalçalarını tekrar ona doğru itti. Bir eli boynundaydı, parmakları ensesindeki yumuşak, gür saçlara dokunarak Mercer'ı daha coşkuyula öptü. “Mercer,” diye fısıldadı ağzına doğru. “Lütfen...”

Mercer Zoe'nin ağzını tekrar ele geçirdi. Zoe eteklerindeki serin esintiyi hissetti. Ardından elbisesinin içinden kalçalarının üzerinde, daha da yukarı çıkan ve ona daha da coşkuyula dokunan adamın elinin sıcaklığını hissetti. Mercer'ın dudakları Zoe'ninkileri eziyor, ona sahip oluyor ama yine de Zoe daha fazlasını istiyordu. Zeki parmaklar iç çamaşırının açık kısmını bulduğunda her yanı ürperdi.

Utanması gerekirdi ama bunun yerine ellerinde erimenin özlemini çekiyordu. Sürünerek içine girmenin. Kendisine dokunmasının ve içindeki haykıran yaratığı dışarı çıkarmasının hasretini çekiyordu.

Ve ardından Mercer bunu yaptı. Zoe'yi hafifçe kaldırarak parmağını uyluğundan aşağıya kaydırды. “Ahh,” diye yavaşça haykırdı. Sesi Mercer'ın yanağına boğuk bir halde yayıldı.

Zoe'nin nefesi ufak, hafif soluklar halinde çıkıyordu artık. Kalçaları Mercer'ın ellerine doğru yükseldi. Açlıkla ellerim yavaşça aşağı indirdi ve avuç içleriyle Mercer'ın kalçalarındaki sert

kasları kavrayarak onu kendine doğru çekti.

Tekrar tekrar sertliğini kalçalarında aşağı yukarı sürterken onu okşamaya devam ediyordu. Dudaklarını Zoe'nin göğüslerine götürerek göğüs uçlarına dilinin ucuyla dokundu. Mercer hafif, boğulur gibi bir ses çıkararak Zoe'ye tekrar dokundu, iki parmağıyla ona hafif hafif dokunuyor, okşuyordu. Zoe altında çırpınıyordu. Zoe'nin bacaklarını açmasında ısrarcı olsa da onu kasıklarıyla esir ederek üzerinde doğruldu. Göğüslerini emerken başparmağı okşuyor, diğer parmağı ise derinlere doğru ilerliyordu. Vahşice solumaya başlamıştı.

Zoe tekrar tutku dolu, hafif bir çığlık attı. Mercer nazikçe onu susturdu, Zoe titredikçe daha ritmik bir şekilde okşuyor ve onu sarsıyordu. Loş odada sadece Mercer'ı görebiliyordu. Sadece ona dokunan, nefesini göğsünde hissettiği Mercer vardı. Ağır ve talepkâr vücudu üzerindeydi.

Mercer bir iki defa daha okşadı ve ardından Zoe kendinden geçti. Oda patlayan bir cam gibi parçalara ayrıldı. Zoe kollarında titredi, sarsıldı. Duyduğu zevk ılık bir su gibi çağlayarak akıyordu. Bu karşı konulamayan bir mutluluktur. Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı.

Hâlâ mutluluk seli içinde kendine geldiğinde Mercer'ın başının eğik, alnının hafifçe göğüsleri üzerinde olduğunu gördü. Konuşmasını ya da bir şey yapmasını bekledi. Ama ne? Sevişmekle ilgili bilmesi gerekenden daha fazlasını bilen bir kız olarak Zoe birden kendisini cahil hissetti.

"Mercer?" diye fısıldadı.

Uzun bir süre Mercer'ın kendi göğsüne doğru hızla nefes alıp vermesinden başka hiçbir kıpırtı olmadı. "Söyle bana, Zoe," dedi sonunda onu daha sıkı sararak. "Söyle, Robin sana böyle hissettirebilir mi?"

"Ah, Mercer," diye fısıldadı Zoe. "Ben... bunun artık Robin'le ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Sadece söyle," dedi boğulurcasına. Başını Zoe'ye doğru kaldırdı. Bakışları yumuşamıştı ve hüznüydü. "Hissettirebilir mi?"

"Hayır." Zoe başını salladı. "Bana böyle hissettiren şey..."

Sözleri yakınlarda bir yerde çarpan bir kapının sesiyle kesildi. Tedirginlik tüm vücudunu saran Zoe irkildi.

Bir küfür savuran Mercer Zoe'yi de kendisiyle çekiştirerek doğruldu.

"Mercer?"

"Giyin," dedi boğuk bir sesle dönerek.

Ağır ayak sesleri daha da yakınlaştı. Bir uşak mıydı? Ya da Zoe'nin babası.

Zoe panikleyerek doğruldu. Aceleyle elbisesini giyip eteklerini çekiştirdi. Kan tadını ağzında hissedene kadar dudaklarını ısırды. Ardından adımlar odanın yakınından geçerek koridor boyunca devam etti.

Zoe rahatlayarak çöktü.

Mercer sırtı dönük şekilde koltuğun ucuna oturdu. Geniş omuzları ceketinin altında taş gibi duruyordu. Dirsekleri dizindeydi, kafasını ellerinin arasına aldı.

"Mercer?" Zoe hafifçe koluna dokundu.

Zoe'nin dokunuşuyla bir an titredi. "Zoe, lütfen kendine çekidüzen verip git."

"Mercer, hayır, biz..."

"Lütfen, sadece git," diye çıkıştı. "Odana git. Yatağına. Tanrı aşkına, çık buradan."

Zoe geri çekildi, aklı karışmıştı. "Anlayamadım," dedi bir anda öfkelenerek. "Bu kadar mı yani? Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordun? Benim... bunu hak ettiğimi mi ima ediyordun?"

Mercer aniden ayağa kalktı. Uzun bir süre bir eli belinde diğeri ensesinde durarak karanlık avluya doğru baktı. Zoe onun hâlâ duygu selinde gidip geldiğini hissedebiliyordu.

“Şanslıyız ki Robin eve erken gelip bizi pencereden görmedi,” dedi Mercer sessizce.

Zoe sersemlemişti. Şimdi de Robin'i mi düşünüyordu? Bu yaşananlar ona hiçbir şey ifade etmiyor muydu? Kendisini zevkten çıldırtmıştı. Bunu yapabildiği için mi yapmıştı? Onu cezalandırmak için mi?

Pekâlâ, kendini aşağılamak istiyorsa -müstakbel kocasını da tabii- bunu kesinlikle başarmıştı.

Utanç duygusu içini kaplayarak karnına ağrı girdi. Acı bir hıçkırıkla bir eliyle eteklerini topladı ve odasına doğru koşmaya başladı.

Dokuzuncu Bölüm

LEYDİ KILDERMORE ENTRİKA ÇEVİRMEYE BAŞLIYOR

Bir sabah Mercer'ın annesi, "Ne kadar süredir buradayız hayatım?" diye sordu kahvaltıda. "Kırsalda zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum."

"Çarşamba üç hafta oluyor sanırım."

Uzun bir üç hafta olmuştu. Mercer pencereden döndü. Elinde annesinin zarif kahve fincanını tutuyordu. Oturup kahvaltı etmek istememişti. Aslında birkaç gündür iştahı yoktu.

"Seni şu geçtiğimiz hafta çok az görebildik," dedi Leydi Kildermore dikkatle bir salam dilimi alarak. "Akşam yemeklerinde bile. Gerçekten, gece olana dek görünmüyorsun."

Mercer'ın buna verecek cevabı yoktu. Bunun yerine gözlerini ahırların kenarından görünen mükemmel çiçek bahçesine çevirdi. Bahçenin güzelliği ve simetrisini, Zoe'nin Greythrope'taki ilk gününü anımsamadan takdir etmesine artık imkân kalmamıştı. Öğle vakti orada onu öpmek üzere olduğu an aklından çıkmıyordu. Bu zafiyeti daha da kötü bir hal almıştı. Zorlukla yutkunup kahvesini bıraktı ve kollarını kavuşturdu.

Utanç ve tutkuyla mücadele içinde neredeyse bir hafta geçmişti. Kendi çatısı altında Zoe'ye karşı kendini ne kadar süre tutabilirdi ki zaten? Zoe'nin onun için bir alev gibi olduğunu her zaman biliyordu. Ele geçirilmez, güzel ve asla dokunulmaz. Onu tutuşturan ve küller içinde bırakan. İşte şimdi küle dönmüştü.

"Hayatım?"

Annesinin kahvesini düşünceli düşünceli karıştırmasına bakmak üzere döndü. İçini kasıp kavuran krize rağmen Mercer sesinde duygulanın belli etmemeye çalıştı. "Bu yolculuk için ısrar ettiğinde senin için zaman ayıramayacağımı söylemiştim," dedi. "Akşam yemekleri ve sohbetler için vaktim olmuyor."

"Evet, çok iyi anlıyorum," diye fısıldadı kadın. "Ama bu akşam yemeğe Sör William geliyor ve sonbahar avıyla ilgili konuşmak istiyor. Lütfen burada olmaya çalış."

Bir süreliğine nefesini tuttu. Ama sonsuza dek Zoe'den kaçamazdı. "Pekâlâ," dedi kısaca. "Bu akşam görüşürüz öyleyse."

"Harika," dedi annesi. "Şimdi anlat bakalım, kardeşin nasıl?"

"Her zamanki gibi." Sesi soğukkanlıydı. "Neden sordun?"

Jonet hafif bir tıkırtıyla kaşığı bıraktı. "Bir sebebi yok."

O anda Mercer bunun apaçık bir yalan olduğunu düşündü.

Annesi bir neden olmadan genelde meraklı sorular sormazdı. Bu yaz sabahında, Kontes'in

kahvaltısını yapmaktan hoşlandığı özel odasında Mercer, annesi ve Charles Donaldson yalnızdılar. Mercer'ın üvey babası her sabah olduğu gibi ata binmeye çıkmıştı. Saat henüz yedi bile değildi ve evin geri kalanı daha yeni uyanmaya başlamıştı.

Jonet sosyal bir insandı fakat Mercer bu süre zarfının çocuklarla gizli görüşmeler yapmaya ayrıldığını biliyordu. Bugün bu odaya çağırılma sırası Mercer'daydı. Yaş ve zenginliğin insanı resmi kıyafetler giymekten ve sorguya çekilmekten asla alıkoymayacağını öğrenmişti. Ayrıca annesinin bilmemesi gereken şeyleri öğrenmeye karşı korkunç bir başarısı vardı.

Mercer annesiyle kavga etmezdi, annesi bile onu sıkıştırmaya cesaret edemezdi. Ama adamın kendisinin bile cevaplayamayacağı sorular vardı. Robin umursamasa da Mercer kardeşinin gözlerine bakamıyordu. Zoe ise yolların kesiştiği nadir durumlarda kolayca bakışlarını kaçırıyor ve o odaya girer girmez çıkıp gidiyordu.

Gerçekten de bir haftaya yakın sürede Mercer herkesten başarıyla kaçmıştı. Bu hiç de zor olmamıştı. Çevre köylerdeki sorunlar önemli ölçüde artmıştı ve yakında hasat alınacaktı.

“Buyurun, buyurun, oturun ikiniz de.” Jonet boş sandalyeleri sabırsızlıkla işaret etti.

Ve böylece Kontes, Marki ve uşak oturdular. Garip bir üçlüydü.

Jonet kızarmış ekmeğine bolca tereyağı sürüyordu. Her şeyi yiyebilecek bir yapısı var gibi duruyordu, alta çocuğu da bir kilo bile almadan doğurmuştu sanki.

“Cheraute Vikontesi'nden haber var mı hayatım?” diye masumca sordu bıçağın reçel kâsesine daldırırken. “Herhangi bir şey?”

“Sadece mektuplar,” dedi Mercer. “Her zamanki gibi. Yeterince iyi gözüküyor.”

Jonet, Donaldson'a baktı. “Charlie?” dedi. “Adamın hâlâ onu izliyor mu?”

“Evet, onu nereye gitse izliyor,” dedi alçak sesle. “Bir de arkadaşın Kemble'dan yine bir paket geldi.”

“Ah, Tanrım.” Mercer yavaşça nefes aldı. “Bu sefer neymiş?”

Donaldson adama acıyarak baktı. “Zümrüt ve elmas mücevher takımı,” dedi uşak. “Değersiz bir şey değil.”

“Bu bana ne kadara mal olur acaba?” diye mırıldandı Mercer.

“Bay Kemble ne derse o kadar,” dedi Donaldson. “Burada onun ocağına düştük ve o Londra'da oraya buraya koşturuyor.”

“Teşekkürler, Charlie,” dedi Mercer. “Gerçekten. Ama bir adamın günahlarını ödemesi kötü bir durum.”

Donaldson'ın uzun yüzü kederli görünüyordu. “Bunu bir yatarım olarak düşün delikanlı. Geleceğin için.”

“Özgürlüğün için,” diye düzeltti Mercer'ın annesi. Bıçağı ona doğru tutuyordu. “Kardeşini kötü bir dille azarladığında bunu da düşün, oğlum. Hanginizin daha büyük bir hata ettiğim zaman gösterecek.”

Donaldson neredeyse kahkaha atıyordu fakat bunu öksürüğüyle gizledi.

Siz yarısını bile bilmiyorsanız, diye düşündü Mercer. Ama, “Bilgece fikirleriniz için teşekkürler,” dedi.

“Rica ederiz.” Jonet geri kalan ekmeğini yedikten sonra parmaklarındaki kırıntıları temizledi.

“Charlie, koltuğa bıraktığım eski gazeteyi Stuart'a ver.”

“Gazete mi?” dedi Mercer.

“Evet, dün Calais'den gelen postayla geldi,” diye devam etti kadın. “Ancak okuyabildim. Çalışma odana götür ve on ikinci sayfayı aç. Eğer Fransızca'yı unutmadıysan ilgin çeken bir şey göreceksin.”

Donaldson adama katlanmış gazeteyi uzattı.

“Fransa'dan hangi haber benim ilgimi çeker ki?” diye sordu gazeteye bakarak.

Annesi soğukça gülümsedi. “Korkarım Cheraute Kontu'nun ailesi bir kaza geçirmiş,” dedi. “Amcası ve iki kuzeni. Denizde, Cezayir açıklarında kaybolmuşlar, öldükleri düşünülüyor.”

Mercer ısıklık çalarak elindeki gazeteye baktı. “Aman Tanrım! Yaşlı dük mü?”

“Evet. Böylesi bir trajedi olmasaydı gülerdim. Ama Claire bunun felaket olduğunu düşünmüyordur, ne dersin?”

Mercer annesinin bakışlarını yakalamaya çalıştı. Bunun tam olarak nereye gittiğini biliyordu. “Eğer Kont, kadının benim çocuğumu taşıdığını fark ederse o zaman ne düşündüğü önemli olmaz. O zaman çocuğu reddedip kadını tanımayacaktır”

Annesi narin omzunu fildişi rengi sabahlığının alfandan kaldırdı. “Ya çocuk yoksa?”

Mercer düşünceli bir şekilde derin bir nefes aldı. “Bunu bilmiyorum,” dedi. “Cheraute şu an karısıyla mutlu değil.”

Kontes yine gülümsedi. “Ama senin Claire çok akıllı, sevgili oğlum,” diye mırıldandı. “Sanırım bugün Fromley'ye dönüyorsunuz. Baban da gelecek, değil mi?”

Mercer'ın yüzü düştü. “Evet, papaz ölmüş,” diye mırıldandı gazeteyi kenara bırakarak. “Babam yardımcısını çağırarak ve insanların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışacak.”

“Modern dünyamızda hayal edilebilecek her türlü kolaylık var fakat adam aş olmuyor. Ne düşünmüş olabilir?”

“Artık hiçbir şey düşünmüyor,” dedi Mercer üzülen ve sandalyesini geri itti. “Charlie, Bay Kemble'm paketini kasaya koy, olur mu? Ve anne,” diyerek onu öpmek için eğildi. “Günün harika geçer umarım.”

“Bütün günlerim harika,” dedi kadın sakinçe. “Ama lütfen bekle.”

Donaldson da ayağa kalktı. Jonet ona dönüp, “Charlie,” dedi tatlı bir şekilde. “Bayan Armstrong listemde bir sonraki sırada.”

Korkunç bir hisle Mercer tempolu bir şekilde pencereye doğru yürüdü ve dalgın dalgın dışarıya baktı. Kapı kapandığı sırada, “Gitmem gerek anne,” dedi. “Babam hazırlanmıştır.”

“Saçmalama,” dedi annesi tatlı bir şekilde. “Dışarıdan nal sesleri duyardık. Kulaklarım çok keskindir.”

Mercer dönerek kalçasını pervaza dayadı. “Pekâlâ, öyleyse,” diye mırıldandı. “Charlie'nin önünde bana söyleyemediğin şey nedir?”

Annesinin yüzüne uysal bir ifade yerleşti. “Şey, bir şey yok hayatım,” dedi. “Kıracı çiftçilerin işleri nasıl gidiyor onu merak ettim. Bayan Fitch hâlâ hasta mı?”

“En son konuştuğumuz zamanki kadar hasta,” dedi Mercer. “Dün akşamüstüydü, sanırım.”

“Öyle miydi gerçekten?” Annesi ipek sabahlığını düzeltmeye başladı.

“Anne, kadın yıllardır kötü durumda, biliyorsun,” diye devam etti Mercer. “Korkarım çiçek hastalığını atlatamayacak.”

“Ah o dört çocuk! Onlara ne olacak?”

“Çoktandır gördüğüm diğerleri gibi bir trajedi yaşanacak,” diye sessizce kabul etti Mercer.

“Ama bu eve yakın bir darbe olacak.”

Annesinin Fitch ailesine olan düşkünlüğüne rağmen yine de uzun süredir konuşuyorlardı. Annesi onu oyalıyordu ama bunu nereye kadar yapabilirdi ki? Zaten bildiği şeylerle ilgili sorular soruyordu: hasat planları, çatı tamiratları... sıradan konular. Ardından birden ayağa kalktı.

“Pekâlâ, şimdi gidebilirsin sevgili oğlum,” dedi zili çalmak için elini kaldırırken. “Yapacak işlerin var, biliyorum.”

Mercer başıyla selam verip oradan ayrıldı.

Bay Donaldson geldiğinde Zoe çocuk odasında, dizinde kardeşi Callum'u hoplatıyor ve Valerie, Arabella ve diğer Amherst kızları ile kahvaltı ediyordu.

“Leydi Kildermore'a mı?” diye tekrarladı.

Donaldson eğildi. “Evet, hanımefendi. Kahvaltınız bittiğinde tabii ki.”

“Teşekkürler, bitirdim.” Peçetesini kenara koyup Callum'u dengede tutarak ayağa kalktı. “Ben kendim inerim.”

“Ah, Zoe, olmaz!” dedi Davinia tatlı bir dille. “Val ve benimle beraber köye yürüyeceğini söylemiştin!”

Zoe Callum'u öpüp bakıcısına verdi ve ardından kızların başını okşadı. “Yapacağız zaten, Dav,” diye söz verdi ani tedirginliğini saklayarak. “Ama öğleden sonra, tamam mı? Kimse annene itiraz edemez biliyorsun.”

Davinia dudaklarını büktü ama başka bir şey söylemedi. Hepsi ara sıra Jonet'ın kahvaltı sofrasına çağırılmışlardı. Ama şimdi sıra Zoe'deydi.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Saçını düzelterip üstünde leke olup olmadığına bakmak için hızla odasına koştu. Kahvaltıdan önce Callum'la atıcılık oynamıştı. Tüm bunları oldukça komik bulan Freya Amherst'in dolduruşuna gelen Callum, Zoe'nin sırtına çıkmıştı ve çocuk odasında koşturmuşlardı.

Callum'un mutluluk çılgınları Zoe'yi her zaman neşelendirmişti. Vaktinin büyük kısmını kalbinin biraz da olsa huzur bulduğu tek yer olan çocukların olduğu kanatta geçiriyordu. Çocuklarla beraberken kendisi gibi olabiliyordu... Onlar ona acımıyor ya da ondan kaçınıyorlardı. Onu saf bir şekilde sevmişlerdi, özellikle küçük Callum.

En azından biri yapmıştı bunu. Kız içinde umut besliyor olmasına rağmen Robin öğleden sonralarını köy tavernasında geçirmeye başlamış, eve sadece akşam yemeği için gelir olmuştu. Yokluğunu telafi etmek için ebeveynleri aşın coşkulu davranmaya başlamışlardı.

Kendi ailesi ile daha iyi geçiniyordu. Evie Zoe'yle ilgilenip saçlarını tarıyordu. Evie'nin Zoe on yaşma girdikten sonra yapmadığı şeylerdi. Bu sırada babasının her geçen günle birlikte gözleri daha da sıkkın bakmaya başlıyor, sağ yanağındaki kas Robin'i her görüşünde seğiriyordu. Robin'in dikkat etmesi gereken kötü bir işaretti.

Mercer ise nadiren karşılaştıklarında onu öfkesinden titretiyordu. Hayal kırıklığının verdiği sıkıntıyla Zoe tuvalet masasına doğru eğilip aynadaki yansımasına baktı. Onda, erkeklerin onun kolay elde edilir bir yapıda olduğunu düşündüren ne vardı? Geçmişte çokça flört ettiğini ve biraz da vahşi olduğunu biliyordu. Ama Mercer'la değil. Onu tanıdığı yıllarda Zoe ona göz bile kırpmamıştı. Ona eziyet etmiş miydi? Evet. Onun farkına varmış mıydı? Evet. Mercer gibi bir adam odaya girer girmez oraya hâkim olur ve tüm kadınların ilgisini çekerdi.

Muhtemelen bu yüzden, diye düşündü doğrulurken. Belki de Mercer sadece kardeşini kıskanmıştı? Dalgınlıkla masadaki porselen çanakdan bir çift inci küpe alıp inceledi.

Hayır, bu çok saçma, diye düşündü. Robin'in çekiciliği dışında kıskanabileceği hiçbir şey yoktu. Ama tecrübelerine göre erkekler çekiciliği ya da güzelliği kıskanmıyorlardı. Zenginlik, güç; bunlar için adam bile öldürebilirlerdi fakat Mercer bunların hepsine zaten sahipti. Ve yakışıklıydı da. Robin'in klasik güzelliği gibi olmasa da fazlasıyla yakışıklıydı. Bu gözlerinde görülebilecek sağlam ve neredeyse vahşi bir güzellikti. Bunu vücudunda ve dokunuşundaki güçte de hissetmişti.

Bakışlarını aynaya odaklayamadan çanağın içine baktı. Yanaklarına doğru süzülen sıcaklığı ve rengi hissetti. Gerçek şu ki Mercer'a göz bile kırpmamıştı ama onun hakkında düşünmeyi çok nadir olarak durdurabilmişti. Ve sonra o ufak istisna meydana gelmişti, yıllar yıllar önce...

Elleri hafifçe titreyen Zoe ilk taktığı küpeyi kulağından çıkarıp çanağın içine fırlattı. Ah, hayat neden böylesine karışık olmak zorundaydı? Her şey Londra'da daha basit görünüyordu. Orada iyi ya da kötü tam olarak kim olduğunu ve insanların onun hakkında düşündüklerini biliyordu.

Burada, Gieythorpe'ta artık kendini bile anlayamıyordu. Robin'in nişanlısı olması gerekiyordu. Ama bunun yerine ağabeyi ile birlikte olmuş, kendisine şimdi bile utançtan ve kafa karışıklığından kızarmasına sebep olan şeyler yapması için ona izin vermişti. Bunlar her gece yatağında uyanık ve şehvet içinde yatmasına neden olmuştu. Robin ile asla yapmadığı hatta yaptığım bile düşünmediği şeyler.

Fakat hissettiği suçluluk duygusu her geçen gün onu kahrediyor, yaklaşan evliliği ile ilgili gitgide korku ve endişe duyuyordu. Gitgide evlilikteki yanlışlığı hissediyor, içindeki korku ve endişe ağrıya benzer bir hal alıyordu. Yine de bir çıkış yolu bulamıyordu.

Ve şimdi de Jonet'in odasına davet edilmişti...

Mercer, bir uşak kahvaltı tepsisini almak için içeri girerken dışarı adım attı. Günaydın diyerek başıyla selamladı ve ardından dönüp çalışma odasına doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Annesi ona neredeyse hiçbir şey sormamış olmasına rağmen sorgulamadan kaçırmış gibi hissetti kendini. Konuların kötüye gideceğini tahmin edemezdi.

Kızı gördüğü zaman Jonet'in olduğu kanatla ana binayı birleştiren dar koridorun ilk köşesinden dönüyordu. Zoe, bordo rengi bir sabahlık giyerek doğu yakasındaki merdivenin son köşesinden döndü. Gündelik bir şekilde topladığı koyu renk bukleleri boynuna düşmüş, hafifçe yanaklarına değiyordu.

Sarsılarak durdu. Toy delikanlılar gibi midesi kasılmıştı. Ama Zoe'nin aklı başka bir yerdeydi.

"Zoe," dedi sessizce.

Zoe adamla karşılaşmadan önce başım kaldırdı. "Zoe," dedi tekrar, kelime ağzından kabaca çıkmıştı. "Konuşmamız gerek..."

"Hayır." Sesi kesik kesikti. "Konuşmamalıyız."

Zoe Mercer'ı geçmek için önce sağa sonra sola doğru kaçtı ama Mercer onu omuzlarından sıkıca tutarak yakaladı.

“Yapma!” diye bağırdı Zoe ondan kurtulmak için omuzlarını kaldırarak. “Dokunma bana. Ellerin üzerimdeyken doğru düşünemiyorum, Mercer.”

Ama Mercer onu tutmaya devam etti. “Zoe, bana bak,” dedi.

“Niye?” diye tersledi Zoe.

Niye mi?

Bu çok iyi bir soruydu işte. “Çünkü,” dedi. “Bilmem gerek... İyi olduğunu bilmem gerek.”

“Ne için?” dedi kız acı bir şekilde. “Üzüntüyle perişan olduğumu mu bilmek istiyorsun? Kullanılıp bir köşeye atıldığım için kızgın olduğumu mu? Sanki benim hatamış gibi.”

Mercer başını eğip yavaşça nefes aldı. “Zoe, sen benim kardeşimin nişanlısısın.”

“Bunu unuttuğumu mu sandın?” diye fısıldadı Zoe. “Kendimden utanmadığımı mı düşünüyorsun? Robin canımı ne kadar acıtırsa acıtsın, senin bana yapmana izin verdiğim şeyi hak etmiyor.”

“Senin canımı mı yaktı?” Mercer kafasını kaldırdı. “Zoe bana bak!”

O anda Zoe delici bakışlarını onunkilere çevirdi. “Bana seninmişim gibi emir verip duruyorsun. Bundan son derece sıkıldım.”

“Sen benim değilsin,” dedi Mercer. Sözlerindeki gerçeği hiç bu kadar şiddetli bir şekilde hissetmemiştir.

“Hayır, değilim ve bu ikimize de büyük keyif veriyor sanırım,” diye mırıldandı Zoe. “Ama bazen tüm hayatım boyunca beni kontrol etmeye çalışmışsın gibi hissediyorum.”

İradesine karşın Mercer, kızın omzunu daha da sıkı. “Ve bazen sen de beni oldukça kızdırıyorsun,” diye karşılık verdi adam.

“Bu benim suçum mu?” diye hafifçe bağırdı Zoe. “Ne yaptım ben sana?”

Beni delirttin, demek istedi Mercer.

Ama Zoe'nin gözlerinde ateşler yanıyordu ve birden onu öpmek için özlem duydu. Deli gibi istediği şeyi almak için. Biriktirdiği ve yıllarca kendinden gizlediği şehvetim gidermek istiyordu ve sonuçlarının da cam cehennemeydi...

Zoe'ye sahip olacak gücü vardı. İstediklerini genellikle alan bir erkekti. Ama karşısındaki Zoe'ydi, her zamanki kadar vahşi ve tehlikeli. Ayrıca Mercer'ın bu sefer hiçbir bahanesi de yoktu. Endişesi, kızgınlığı yoktu ve o berbat akşam olduğu gibi bir şişe şarap içmemiştir ve yaptığına bahane olacak bir durumda değildi. Zoe ise her zamanki gibiydi. Ve evet, kendisini delirtmişti. Her zaman yaptığı gibi.

Açlık dolu bakışlarının Zoe'nin üzerinden kayıp gitmesine izin verdi. Çocukken Zoe'nin saçlarının rengi daha açıktı ama şimdi neredeyse siyaha dönmüştü. Ve gözleri... Hiçbir zaman onların ne renk olduklarından emin olamamıştır. Tıpkı kızın ruh hali gibiydiler. Zoe'nin gözleri dünyanın kendisi gibi değişkendi ve bir esintiyle değişebilir gibi duruyordu. Ama o çok güzeldi, acı verecek kadar güzeldi.

“Yemin ediyorum sen bir azapsın,” diye fısıldadı Mercer. “Ve muhtemelen bunun farkında bile değilsin.”

“Ah, saçmalık!” dedi Zoe dirseğini ondan çekerek. “Yolumdan çekil.”

Mercer onu sıkıca tuttu. “Zoe,” dedi boğuk bir sesle. “Akşam yemekte olacağımı sana söylemek istedim.”

Zoe gözlerini açarak durdu. “Yani?” dedi. “Yemeğe gel. Burası senin evin. Tanrı aşkına

Mercer, beni sakın senin muhteşem varlığında bayılacak korkak bir kadın sanma. İkimize de kızgınlığım, evet. Ama sen beni kırmadın. Ezmedin. Günahlarımın sorumluluğunu alıyorum, sana da aynısını yapmam tavsiye ederim. Kırıcı, can yakan sözlerini güzel Vikontes'ine sakla. Onlara ihtiyacın olabilir.”

Claire'i düşünerek gerçeğe döndü Mercer. Zoe'ye ve olası çocuğuna verebileceği zararın kara gölgesi hâlâ üzerinde dolaşıyordu. Gerçekten de Claire'in yalan söylediğini kanıtlayana dek, gerçeği öğrenene dek, Zoe'ye sunacağı hiçbir şey olamazdı.

Ama kimi aldatıyordu ki? Zoe'nin istediği şey kendisinde yoktu. Ayrıca şu an nişanlıydı. O yüzden artık çok geçti.

Mercer ellerini çekerek Zoe'nin gitmesine izin verdi. “Özür dilerim,” dedi sertçe. “Sana verdiğim sıkıntıyı gözümde büyüttüm.”

“Öyle,” dedi Zoe burnunu kaldırarak. “Gerçekten de öyle.”

Ardından omzundan kısa bir bakış atarak eteklerim topladı ve sanki Mercer tam bir pislikmiş gibi etrafından dolandı. Mercer bitkin ve boş hissederken Zoe'nin yüzü kızarmış ve içi öfkeyle doluydu.

Çağırılmasının ardından on dakika geçmeden Zoe Jonet'in odasına öfkeden titreyerek girdi. Kahvaltı servisi uşak tarafından temizlenmişti, şimdi de gümüş tepside kahve servisi yapılıyordu.

Zoe sakin olmaya çalışarak etrafına bakındı. Mercer'ın yeterince iyi bir şekilde üstesinden gelmişti; şimdi sıra annesindeydi. Kontes'in oturma odası mavi arka planda yer alan beyaz süsleri olan geniş bir tavan ve duvarlarında parıldayan buz mavisi ipekler asılı olan geniş bir odaydı. Odada bir oturma grubu, bir çalışma masası ve şu an Kontes'in oturduğu geniş maun bir masa bulunuyordu.

“Zoe, hayatım!” dedi Jonet neşeyle. “Gel otur, çocuğum. Kahve ister misin?”

“Evet, teşekkürler madam,” dedi Zoe reverans yaparken. Jonet uzun süredir hayatındaydı ama buna rağmen kayınvalidesi olacağı için çok dikkatli davranıyordu.

Jonet kızın kahvesini koyarken boğucu havayla ilgili sohbet ettiler. “Hemen konuya gireceğim, hayatım,” dedi Jonet kendi kahvesini de koyduktan sonra. “Oğlum, büyük oğlum birkaç gün önce senin sorular sorduğuna dair beni bilgilendirdi.”

“Sorular mı Madam?”

Jonet fincanım kenara koyup Zoe'nin yüzünü inceledi. “Annene benziyorsun tatlım,” dedi düşünceli bir şekilde. “Her ne kadar damarlarında İskoç kanı olsa da. Sanının gözlerin benziyor. Ve inatçılığın.”

Zoe gözlerini indirerek sıktığı ellerine baktı. “İnatçı olmak istemedim,” dedi.

“Ah, evladım bu bir iltifattı!” dedi Jonet neşeyle. “Hayatta sadece inatçılık insanı ayakta tutar. Ve geçmişte bazen sadece güçlü aileler hayatta kalmışlardır. İşte bu nedenle klanımızı önemsiyoruz Zoe, öyle değil mi? Ve içindeki herkesi...”

“Siz her zaman beni düşündünüz,” dedi Zoe dürüstçe.

“Öyle,” dedi Jonet düşünceli bir şekilde. “Gerçi babam ölene dek bunu pek düşünmemiştim.”

“Bu olayın ardından Kontes Kildermore oldunuz,” dedi Zoe vakur bir sesle. “Ailenin başına geçtiniz.”

Jonet yavaşça başım salladı. “Başka bir sebebi daha vardı,” diye cevap verdi.

Zoe masanın karşısından onu izliyordu. Sanki Jonet bir şey söylemek istiyor ve bunu sadece kelimelerle sınırlandırmak istemiyor gibiydi. “Anladım,” diye mırıldandı. “Ne olduğunu söyleyecek misiniz?”

Jonet düşünceli bir şekilde elindeki fincanın kulpuyla oynuyordu. “Evet, sana anlatmam gerek,” dedi sonunda. “Bir süre sonra benim sadece kuzenim değil, kızım da olacaksın. Babam öldüğünde bana önemli bir şey söyledi; ailemle ilgili ve aileme karşı sorumluluğum konusunda daha geniş düşünmemi sağlayan bir çeşit sırdı bu.”

“Ne çeşit bir sırdı?” diye sordu Zoe Jonet’in gözlerine bakarak.

“Ah, evladım, eğer sana anlatırsam bu artık sır olmaktan çıkacak.”

“Hayır, çıkmayacak,” dedi Zoe.

“Sana anlatırım fakat,” dedi Jonet ve öne doğru eğilerek devam etti, “bana söz vereceksin.”

“Evet, elbette,” dedi Zoe. “Nasıl bir söz vereyim?”

Jonet Zoe'nin elini tutmak için masanın diğer yanından uzandı. “Bana oğlumla evleneceğine dair söz ver,” dedi. “Bana Armstrong kanın üzerine söz ver, Zoe.”

Zoe bir süre gözlerini kırpmadan baktı. Robin ile evlenecek miydi? Kütüphanede yaptıklarından sonra mı? Yüzünü ateş kapladı. Ama gerçek şuydu ki pek seçeneği yoktu.

“Bizim evleneceğimize karar verilmişti zaten, değil mi?” dedi sonunda.

“Öyle mi?” diye sordu Jonet manalı bir şekilde.

“Öyle.” Zoe zorlukla yutkundu. “Ben... söz veriyorum.”

Jonet hafifçe gülümsedi. “İyi öyleyse,” dedi. “Sır babamla, yaşlı çapkın Kont Kildermore ile ilgili. Ve bu, bizim ailemizin dışında konuştuğumuz bir şey de değil. Beni anladın mı?”

“Evet.” Zoe gözlerinin büyüdüğünü hissetti. “Oldukça iyi anladım.”

Jonet sandalyesine iyice yerleşti. “Annem, biliyorsun ki Mr Armstrong'tu,” diye başladı hikâye anlatan bir ses tonuyla. “3. Rannoch Markisi'nin soyundan geliyordu ve senin büyük teyzendi.”

“Evet, babam söylemişti.”

Jonet sevecen bir şekilde gülümsedi. “Geçen yüzyılda Armstrong'lar Cameron'lar ile bir birlik kurmak istediler ve annem Kildermore'un gelini olmak üzere gönderildi. Evlilik tam bir ızdıraptı ve tek çocuk bendim. Tek *meşru* çocuk.”

“Başka çocuklar da mı vardı?” diye sordu Zoe şaşırmadan.

“Bildiğim kadarıyla iki tane daha vardı,” dedi Jonet. “Ben doğmadan önce çamaşırhane hizmetçisi bir erkek doğurdu. Ben ufakken oyun arkadaşımdı ve kulağa garip gelse de birbirbirimize çok yakındık. Hâlâ da öyleyiz, o şimdi benim uşağım.”

Uşağı mı?

“Bay Donaldson mı?” dedi Zoe.

Jonet gülümseyerek, “Evet, Charlie,” dedi. “Kocam Henry öldürüldüğünde Kildermore'dan onu çağırttım. Çünkü korkmuştum. Ve ona tamamen güvenebileceğimi biliyordum. Bazen başka uşaklardan daha büyük bir gücü varmış gibi görünüyorsa işte bu yüzden. Ve bu hiçbir zaman değişmeyecek. Bunu bilmen gerekiyordu çünkü sen de bizim evimizden biri olacaksın.”

Zoe zorlukla yutkundu. "Başka kim biliyor bunu?"

Jonet hafifçe omuz silkti. "Bu pek saklanmamış bir sır," dedi Jonet. "Sanırım uşakların büyük kısmı biliyor çünkü çoğu Charlie'yle beraber Kildermore'dan geldi. Fakat babamın ikinci oğlu... işte bu gerçekten önemli bir sır. Babam korkunç bir şey yaptı ve bunu gizledi, ben de bunu o ölene dek bilmiyordum."

"Pişmanlık duyduğu için itiraf mı etti?" diye fısıldadı Zoe.

Yavaşça başını sallayarak onayladı Jonet. "Pişmanlık nedeniyle, evet," dedi. "Ve muhtemelen beni koruyacağı konusunda Henry'ye artık güvenmiyordu. İlk evliliğimin hiç mutlu bir evlilik olmadığını duymuşsundur. Bir süre boyunca adıma bir skandal yapışıp kalmıştı."

"Hiç duymadım," diye fısıldadı Zoe.

Jonet gülerek, "Öyleyse sağır olmalısın, çocuğum," diye cevap verdi. "Ya da iyi bir yalancısın. Robin'in Henry'nin oğlu olmadığına dair bir sürü dedikodu dolaştığını biliyorum."

Zoe yanaklarının kızardığını hissetti. "Bu beni kesinlikle ilgilendirmez," dedi bakışlarını dizlerine indirerek. "Ne olursa olsun Robin'i seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum, Zoe," dedi Jonet ciddiyetle. "Ve sana bunun için teşekkür ederim. Ama Robin gerçekten de Henry'nin oğlu, Lord Delacourt'un değil. İkinci ihtimal imkânsız çünkü Delacourt da benim kardeşim."

Zoe gözlerinin iyice açıldığını hissetti. Bir kelime dahi edemedi. Zengin, gösterişli Lord Delacourt'u herkes gibi o da tanıyordu. Ve Jonet'ın da dediği gibi çoğu insan onun, Jonet'ın eski sevgilisi olduğuna inanıyordu. Gerçekten de bir önceki Lord Mercer'ın ölümü üzerine korkunç bir skandal ve bazı çirkin dedikodular olmuştu.

"Yani Robin?.." diye mırıldandı kız.

Jonet başını salladı. "Robin onun yeğeni," dedi. "Görüyorsun ya işte bu yüzden birbirlerine bu kadar çok benziyorlar. İkisi de babama benziyor. Hem ten hem de mizaç olarak. Ah, evet çok yakışıklı ve büyüleyiciler. İşte bu yüzden bunun hiçbir zaman ailenin dışında konuşulmaması gerekiyor. Ailene bile söylememelisin hayatım. Delacourt'un müteveffa annesinin ismini kötü etkiler. O tatlı ve iyi bir leydiydi ve babamın ellerinde çok korkunç acılar çekti."

"Yani Delacourt... O..." diyebildi Zoe. "O babasının..."

"Babasının oğlu değil miydi? Teknik olarak değil." Jonet rahatlayarak gülümsedi. "Bir önceki Lord Delacourt bunu biliyordu. Benim babamın çocuğunu taşıyan kadınla evlendi ve böyle yapması için kendi nedenleri vardı. Ama bunun konumuzla alakası yok. Önemli olan bizim kendimizi düşünmemiz Zoe, onların aramıza nasıl katıldıkları önemli değil. Anlıyor musun?"

"Evet." Güçlkle yutkundu. "Bu yüzden bana geldiniz. Ben ufakken."

"Öyleydi," dedi Jonet yumuşak bir şekilde. "Aile her zaman ama her zaman her şeyden önce gelir, Zoe. Eğer bu odada duyduklarından hiçbir şey öğrenmeyeceksen bile bu, aklında kalsın. Ailemizin sana karşı bir görevi vardı. Ve sen yeterince büyüdüğünde, seni elimden geldiği ölçüde korudum."

O anda Zoe başını eğdi ve yine utandığını hissetti. "Korkarım sizin nezaketinize yeterince karşılık veremedim," dedi yere bakarak. "Robin'in bu nişan olayıyla köşeye sıkışmasına neden oldum ve... korkarım o hiç mutlu değil."

Jonet elini salladı, parmağındaki mücevherler sabah güneşinde parlıyordu. "Robin'e çok kafanı yorma," dedi. "Böyle konuların bir şekilde çözüldüğünü öğrendim. Ayrıca Robin hiçbir

şeye uzun süre ciddiyle bakmaz. Fakat Stuart... Ah, o da bambaşka bir konu. Onun içinde de bir gram eğlence yoktur.”

Zoe bu konuyu tartışamazdı. “Hayır, sanırım yok,” diye mırıldandı.

“Ne yazık ki Stuart her şeyi ciddiye alıyor.” Jonet demliğı alarak tekrar kahve koydu. “Görevler ona neredeyse beşiğindeyken yüklendi. Babası öldürölünce Mercer Markisi olduğunda daha dokuz yaşındaydı. Bu yük çok az insanın anlayabileceğı şekilde onu ağırbaşlı yaptı. Ve özellikle gönöl işlerinde onu çok daha dikkatli yaptığını düşünüyorum.”

Sıcaklık Zoe'nin yüzünü yine kapladı. “Cheraute Vikontesi'ne aşık değöl miydi?” diye fısıldadı. “Herkes bunun büyük bir aşk olduğunu söylüyordu.”

Jonet içten bir kahkaha attı. “O bir nevi tutulmaydı belki de” diye kabul etti demliğı tepsiye koyarken. “En az bir ya da iki ay böyleydi. Hepimiz bir şekilde rengimizi belli ederiz, bazen de bu çabucak olur. Oğlum çok tutkulu bir adam ama asla aptal değildir. Tutkunun ne olduğunu çok iyi bilir.”

Jonet'in bu kadar net konuşması biraz şaşırtıcıydı. “Yine de,” diye mırıldandı Zoe, “tartıştıkları için üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” diye sordu Jonet sertçe.

“Şey, evet,” dedi Zoe. “Bana dedi ki... kadın onun çocuğunu taşıdığını iddia ediyormuş.”

“Öyle mi dedi?” Jonet hafifçe kaşım kaldırdı. “Sen ne hissettin bu konuda?”

“Benim ne düşündüğüm pek önemli değöl sanırım.”

“Kırma beni,” dedi Jonet.

Zoe ağzını açtı, ardından kapadı. “Şey, çocuk için üzölldüm,” dedi sonunda. “Bunu kim benden daha iyi bilebilir ki? Lord Mercer bebeğı alıp kendi büyölütmeli. Gerçekten de bunu yapacağım ima ediyor ve inanıyorum ki doğrusunu yapacak.”

Jonet sandalyesine rahatça yaslanıp tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. “Tüm bu olay tam bir saçmalık bence,” dedi elini kaldırarak. “Her şey yakında aydınlanacak.”

Uzun bir süre Zoe kucağına doğru baktı. Parmaklarını birbirine geçirmişti ve neredeyse hiçbirine kan gitmiyordu. “Yani Lord Mercer... onunla gerçekten ayrılmış, öyle mi? Yani tamamen.”

Jonet daha da geniş bir şekilde gülümsedi. “Bunu en iyisi oğluma sormalısın,” dedi. Sandalyesini geri itip ayağı kalktı. Konuşmanın bittiğini ima ediyordu. “Pekâlâ,” dedi neşeyle. “Bu korkunç konu kapandı, şimdi iyi haberleri vereyim.”

“Evet?” dedi Zoe gözlerini kocaman açıp ayağı kalkarken. “Nedir?”

“Bu akşam misafirlerimiz olacak,” dedi Jonet kapıya doğru yürüyerek. “Sör William tekrar akşam yemeğıne geliyor. Ve Ware'ler. Yarın da Robin'i yataktan biraz daha erken çıkarmak için bir plan yapacağız.”

“Ne gibi bir plan olduğunu düşünemiyorum,” dedi Zoe biraz pişmanlıkla.

“Sör William dün tavuklarına dadanan bir tilki yakaladı,” dedi Jonet. “Bir hat çekip köpekleri av sezonuna hazırlamak için dışarı çıkarmaya karar verdi.”

Zoe koku avının bazen yeni bir tilki tazısının koku alma becerisini test etmek için yapıldığını biliyordu. Öölü bir tilki iz bırakmak için kullanılırdı.

“Biraz gezeriz diye düşölündüm, çok fazla çit olmayacak,” diye devam etti Jonet kapıyı açarken. “Senin de herkes gibi atın üzerinde zarifçe oturduğunu biliyorum.”

“Ata binmeyi severim,” diye kabul etti Zoe. Ama o hep erkeklerle gezmek, çitlerin ve kapıların üstünden atlamak istemişti. Ata yan eyerle binerek böyle şeyler yapmak mümkün değildi ve Zoe bu tip sosyal aktivitelerde binici pantolonu giymeye cesaret edemezdi.

Jonet elini ahırlara doğru kaldırdı. “Stuart'ın birkaç iyi avcısı var,” dedi. “Birini seçmende sana yardımcı olmasını söyle.”

Zoe utandığını hissetti. “Teşekkürler,” dedi sessizce. “Ama atlar konusunda herhangi bir tercihim yok.”

Jonet'ın gözlerinde alaya bir ifade belirdi. “Yok mu?” diye mırıldandı. “Pekâlâ öyleyse. Yemekte görüşürüz.”

Yanlarında Bayan Adler'la üç genç kadın gezintiye çıktığında saat iki buçuktu. Zoe yola çıktığında gergindi. Dar fakat şirin bir patika onları ahşap ve uzun bir köprüye götürdü. Davinia'nın dediğine göre bu Aşağı Thorpe'a çıkan bir kestirme yoldu.

Kızlar havadan sudan konulardan bahsediyordu. Zoe yürüyüş hızını yavaşlattı ve etrafına adapte olmaya çalıştı. Patikanın elverdiğince Davinia ile kol kola yürüyüp Bayan Adler'ın göz yumduğu kadar dedikodu yapıp güldüler. Robin'in kız kardeşinin, kendisinden neredeyse on yaş büyük olan papazın büyük oğlu Edward Ware ile ilişki yaşamının hayalini kurduğunu fark etmişti. Ama bu diğer kızların ondan bahsederken kendilerinden geçmesini engellemiyordu.

Yeşillikler içindeki köye yaklaştıklarında, postaneyi ve yanındaki namı hiç de hoş olmayan Rose and Crown'u geçtiler. Zoe arkasına dönüp bu tavernaya bakmaktan kendini alıkoyamadı. Mekân biraz eski görünüyordu ve Robin'in günlerim gecelerine katarak burada kalmayı neden istediğini anlayamıyordu.

Fakat Bayan Adler işlerini yaparken Zoe iki kardeşe iyi bir yol arkadaşı olmuştu, kafasını dağıtıp bunu düşünmemeye çalışıyordu. Çarşıdan ayakkabı bağcığı almaya gittiler fakat Davinia'nın cepleri nane şekerleriyle dolu bir halde geri geldiler. Valerie için yeni bir şapka kurdelesi almak için şapkacıya gittiler ve ardından Bayan Adler'ın Jonet a dantel alması için çarşafçıya uğradılar.

Kısa süre sonra tekrar evin yolunu tuttular ancak Bayan Adler bir mektup atmak üzere postaneye girdi. Rose and Crown'un bahçesinde tanıdık görünen genç bir seyis büyük bir atla duruyordu. Tam o anda kapı açıldı ve tamdik, yapılı bir adam dışarı çıktı. Gri renkli kirli sakalı hemen kendini belli etmişti.

“Sör William!” Davinia beraberindeki Valerie'yle hiç de yakışık almayan bir aceleyle koşturdu.

Başka seçeneği kalmayan Zoe onların peşinden gitti.

Adam çoktan eyerine atlamıştı. “İyi günler Leydi Davinia, Leydi Valerie.” Aşağıya bakan adamın ifadesi biraz sertti. “Ah Bayan Armstrong! Nasılsınız?”

“Gayet iyiyim, efendim,” dedi Zoe. “Umarım Leydi Shankling de...”

“Sör William, bu doğru mu?” diye araya girdi Davinia. “Yarın ava mı çıkıyorsunuz? Ben de izlemek için gelebilir miyim?”

Adam güldü. “Av gibi bir şey olacak şirin kız,” dedi iyimser bir tavırla. “Senin gelmen konusunuyorsa annene sormalısın.”

Davinia'nın yüzü asıldı. Zoe gülümsedi. “Sanının akşam yemeğinde sizi konuk etmenin şerefini duyacağız.”

“Evet,” dedi Sör William kaslı elleriyle atım ana caddeye doğru yürütürken. “Eve gitmek için acele edin. Denizden bu yana yağmur geleceğini hissediyorum.”

Zoe bulutsuz gökyüzüne doğru baktı.

“Bayan Adler'ı beklemek zorundayız,” dedi Davinia.

Adamın köşeli yüzünde garip bir ifade belirdi. “Ah, pekâlâ. O zaman sizlere iyi günler dilerim.” Hemen ardından şapkasına dokundu ve atını sürdü.

Davinia arkasını dönüp tavernanın önündeki bir taşa tekme savurdu. “Annem gitmeme asla izin vermez,” dedi üzgün bir iç çekişle.

“Haydi Dav,” diye fısıldadı Zoe. “Bayan Adler taverna önünde durduğumuz için bize kızabilir.”

Tam o sırada salonun kapısı kadın kahkahaları eşliğinde tekrar açıldı. Zoe gözlerine inanmadı. Kapıdan, yüzünde ancak körkütük sarhoş olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle boyun bağı çözülmüş bir halde Robin çıktı.

“Bu bir ders olsun seni arsız haylaz!” Yuvarlak hatlı, dolgun bir sarışın boynundan tutmuş onu tekrar içeri çekmeye çalışıyordu.

“Ah, Jemmie, aşkım, kalbimi kırıyorsun ama!” diye bağırdı Robin iyi huylu bir tavırla. “Dün gece bu kadar utangaç değildin!”

Bunun üzerine kız tekrar kahkaha atarak adamı boyun bağından kendine doğru çekti ve duyulacak bir şekilde onu dudaklarından öptü.

“Ah, bu Jemima,” dedi Davinia mahcup bir fısıltıyla.

Jemima hâlâ Robin'in kulağına fısıldıyordu. Zoe kollarını kenetlemiş onları izliyordu. Ardından Robin tekrar gülerek arkadaki ahıra gitmek üzere döndü. Tam o sırada genç seyis başka bir at getirdi.

Zoe artık dayanamayarak, “İyi günler,” dedi yüksek sesle. “Seni burada göreceğime hayatta inanmazdım.”

Robin üç kıza da bakarak sendeledi. “Sen misin Barut Fıçısı?” dedi alnını kırıştırarak. Uzun, siyah çizmeleri tozlanmış, paltosu üzerinde yatmış gibi kırışmıştı.

“Selam Robin.” Meydanda cesaretle yürüdü. “Eve gidiyorsun, değil mi?”

Robin gözlerini hızlı bir şekilde kırıştırarak ona baktı. “Evet, akşam yemeğinden önce banyo yapacağım.”

Zoe ona doğru eğilerek kokladı. “Evet, tavsiye ederim,” dedi alçak bir ses tonuyla. “Bana Jemmie taverna parfümü sürmekten hoşlanıyormuş gibi geldi.”

“Selam Robin.” Davinia ona doğru yaklaştı. “Nane şekerim var. İster misin?”

“Nane şekeri mi?” Robin seyisten dizginleri aldı ve gencin avucuna para koydu. “Ah, isterim.”

O sırada arkalarından gelen birinin çakıllardaki ayak sesi duyuldu. “İyi günler Lord Robert,” dedi Bayan Adler sertçe. “Kızlar, lütfen buraya gelin! Burası hanımefendilerin duracağı bir yer değil.”

Zoe arkasını döndü. “Lord Robert onunla gitmemi teklif etti,” dedi. “Araba yolundan döneceğiz. Evde görüşürüz.”

“Evde mi?” dedi Bayan Adler şaşırarak. “Şey, ben emin değilim...”

“Biz nişanlıyız,” dedi Zoe araya girerek. “Bir sorun olmaz.”

Bayan Adler başını eğdi, dudaklarında onaylamayan bir ifade vardı. "Nasıl isterseniz, Bayan Armstrong."

Robin dönüp arkasına temkinli bir bakış attıktan sonra atini binek taşına doğru götürdü. "İç eteğin gözükecek," diye uyardı elini tutmasını önererek.

Zoe zahmetsizce yukarı zıpladı. "Açıksası Robin," dedi kızgın bir şekilde. "Bir taverna kızının uluorta nişanlını öpmesi yüzünden aşağılanacağıma ki bu öpüşmenin içeride olanların yarısı olduğunu tahmin ediyorum, köyden at üstünde cırlıçıplak geçerim daha iyi."

Robin gözlerini kısarak atın sırtına sıçradı. "Aferin Zoe," dedi sessizce. "Kıskanç olduğuna inanacaklar neredeyse."

Sonra atın yanlarına vurarak onu hanın bahçesinden çıkardı. Birkaç dakika içinde Greythorpe'un araba yoluna dönmüş, süslü siyah aslan süslemeli büyük kapıdan geçiyorlardı.

"İndir beni," dedi Zoe yolun başına geldiklerinde.

Robin içini çekip çimenlere doğru seğırtti. Zoe düzgün bir şekilde yere atladı.

"Sana yardım etseydim," diye söylendi Robin ona bakarak. "Zoe, ben zampara değilim."

"Bunu gördük," diye cevap verdi sinirden titreyerek.

Robin gözlerini devirdi. "Yüzleşmemiz için aşağı inmem gerek, değil mi?"

Zoe parmağıyla yeri işaret etti. "Hemen."

Robin çizmeli bacağını diğer tarafa atıp indi ve eyeri bir ağaç dalına bağladı.

"Bu ne cüret!" diye başladı Zoe ona doğru döner dönmez. "Ne cüretle bir fahişeyi herkesin içinde öpersin?"

"Herkes yoktu," diye karşı çıktı Robin.

"Hayır," diye tersledi Zoe çimde yürüyerek. "Hayır, orada senin on dört yaşındaki kız kardeşin vardı!" Kollarım tekrar havaya kaldırdı. "Ve Valerie! Ve Sör William!"

O anda Robin şaşırarak, "O mu söyledi?" dedi.

"Hayır, o denizden bu yana yağmur geleceğini söyledi," diye bağırdı ellerini beline koyarak. "Çünkü benim için üzüldü. Ve sana söylüyorum Robin, buna izin vermeyeceğim. Beni görmezden gelebilirsin, benden uzak durabilirsin ama insanların bana üzülmesine neden olmaya cüret edersen Tanrı'ya yemin ederim ki ileriki günlerde çok pişman olursun."

Robin çenesini kaldırdı. Gözleri öfke doluydu. "Hangisi daha rahatsız edici bilemiyorum, Zoe," dedi. "Herkesten çok senin bir flört yüzünden bana iğneli sözler söylemen mi yoksa benim bir kızla yatmamı gerçekten önemsememen mi?"

Zoe'nin gözleri öfkeyle açıldı. "Özür dilerim, anlamadım?"

"Ah, haydi itiraf et Zoe. Bir düzine kadınla yatmam umurunda bile değil," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Sen sadece insanların ne düşündüğüne bakıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini göremiyor musun Zoe?"

"Bu benim hâlâ gururum olduğu anlamına geliyor!" diye çıkıştı Zoe. "Bu, insanların bana acıyan gözlerle bakmasından sıkıldığım anlamına geliyor!"

"Ah, peki öyleyse, haydi senin Ware'in oğullarıyla flörtlerinden bahsedelim öyleyse!" dedi parmağını Zoe'ye doğru uzatarak. "Jim Shankling'den ve geçen çarşamba günü yemekte senin göğüslerine nasıl baktığından bahsedelim."

"Bu ne cüret!"

"Ah, hayır, dur!" dedi Robin alaya bir şekilde. "Şimdi hatırladım! Senden ve ağabeyimden

bahsedelim haydi!"

O anda Zoe bir adım geri çekildi. Nefesi kesilmişti.

"İstemiyor musun?" dedi Robin sorgulayıcı bir şekilde iki kaşım da kaldırarak. "Dilini mi yuttun, Zoe?"

Fakat Zoe titreyerek durup bakıyordu sadece. Tavernadaki öfkesini unutmuştu. En büyük suçlunun kendisi olduğunu unutmuştu. Robin bir düzine hayat kadınıyla yatsa bile kendi günahlarına eşit bir şey yapmış olamazdı. Robin'i öz ağabeyi ile aldatmıştı.

Ve Robin bunu biliyordu.

"Evet, hanımefendi, şimdi söyleyecek bir şeyiniz kalmadı bakıyorum." Robin gözlerini kısıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Sarhoş olduğumda onun seni nasıl izlediğini görmediğimi mi sanıyorsun? Gözleriyle seni bir odadan diğerine takip ettiğini görmüyor muyum sanki?"

"Ben... bilmiyorum," dedi sonunda kız. "Öyle mi?"

"Her zaman öyleydi." Alaylı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Evet, Zoe, seni arzuladığımı biliyorum ama o kadar inatçı ki bunu kendisi bile kabul edemiyor. Daha kötüsü uğraşması gereken bir de Claire var ve Claire senin adım lekelemeye kalkarsa Stuart'ın ne parası ne de gücü o kaltağı susturmaya yeter."

"Robin," diyebildi Zoe. "Robin, neler söylüyorsun?"

"Diyorum ki çok geç olmamış olsaydı bizim çocuğun aklında seninle evlenmek vardı. Ama buna şimdi cesaret ederse Claire çocuğu Fransa'ya sürükler ve tüm Mayfair'in Mercer'ın kardeşinin artıklarıyla evlendiğini duymasını sağlar."

"Artık mı?" diye haykırdı Zoe. "Seni... seni pislik!"

Zoe'nin içinde bir yerde bir şeyler patlamıştı. Robin'e doğru sıçrayıp göğsüne, omuzlarına yumruklar savurdu. Saçları omuzlarına dökülüp şapkası çimenlere düşene dek Robin'e vurdu. Bir şekilde Robin Zoe'nin yumruğunu yakaladı ve göğsüne bastırdı.

"Hey, dur bakalım Barut Fıçısı!"

"Lanet olsun sana, bana böyle seslenme," diye haykırdı Zoe titreyerek. "Bundan bıkip usandım! Duydun mu beni?" Gözlerinden yaşlar boşandı.

"Zoe, Zoe," diye sakinleştirdi Zoe'yi kendine doğru çekerek. "Tanrım! Dur lütfen!"

Hüzün dolu bir hıçkırıkla Robin'e yaslandı. Gücü tükenip biraz önceki öfkesi kaybolup gidince geriye perişanlık kalmıştı.

Tanrım, kendini bu kadar düşürebilmeyi nasıl başarmıştı? Nişanlısının ağabeyiyle yatmıştı. Şimdi de ona vuruyordu. Ve kalbi o kadar kırık ki yerin dibine girmeyi diliyordu.

Zoe'ye dikkatlice dokunarak onu nazikçe kaldırdı Robin. Yüzü solmuştu. "Tanrı aşkına Zoe, neler oldu böyle?" diye fısıldadı şaşkınlık içinde. "Bu... bu biz değiliz. Birbirimize karşı böyle olamayız."

"Robin, ben... ben..." Zorla nefes aldı ve geri adım attı. "Ben senin artığın değilim."

Robin başını salladı. "Öyle olduğunu söylemedim," dedi. "Ben Claire'in bunu söyleyeceğini, söyledim. İşini bitirdiğinde böyle bilinecek. Stu bunu biliyor. Ben de öyle. Bu yüzden bu şekilde yolumuza devam ediyoruz, hepimiz, nasılsak o şekilde. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin."

"Robin." Zoe bir adım öne gelip ellerini tuttu. "Ah, Robin. Hayatta kalabilecek miyiz?"

Robin bakışlarını kaçırarak ellerini çoktandır dağınık olan saçlarına götürdü. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Hayatta kalmayı nasıl tanımlayabiliriz?"

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Zoe. “Bilmiyorum. Ben... ben hiçbir şey anlamıyorum, seni hiç anlamıyorum.”

Ardından Robin yürümeye başladı ve dizginlerim daldan aldı. “Gitmemiz gerek,” dedi. Sesinde duygudan eser yoktu. “Bizi evden bekliyorlar.”

Zoe geri adım atarak başım salladı. “Hayır, ben... ben yapamam,” dedi. “Şimdi değil. Sen git. Ben yürüyeceğim.”

Robin uzun süre ona baktı. “Zoe, yol üç kilometre.”

“Önemli değil.” Tüm vücudu sallanıyor gibiydi. “Git. Beni yalnız bırak.”

Robin'in yüzünde bir ifade belirdi. Öfke mi? Kırgınlık mı? Ne olduğunu tam bilmiyordu... ve pek de umursamıyordu. O an sadece ondan kaçmak istedi. Her şeyi gören gözlerinden ve anlattığı gerçeklerden.

Son defa baktıktan sonra Robin çizmesiyle üzeniye basıp kendini eyerin üzerine attı ve atın yanlarına dokundu. Zoe o giderken arkasından baktı. Bir sonraki dönemeçten kaybolana dek atın nalları etrafa toprak ve çimen fırlatarak ilerledi. Zoe bitkinlikle ürperdi.

Hayatını ne hale getirmişti böyle? Hayatın Londra'da daha zor olduğuna, Tanrı'nın yarattığı en yaralı ve ezilmiş insanın kendisi olduğuna inanıyordu. O an farkına vardı ki hayatım kadere kızarak ve hiçbir zaman iyi olan şeyleri düşünmeyerek geçirmişti. Gerçekten de Trudy'nin bazen söylediği gibi utanmaz ve şımarık olmuştu.

Ne vardı yani gayrimeşru bir çocuksa? En azından zengin bir adamın çok sevdiği bir çocuktu. Hayatta daha kötü kaderler vardı. Ve Aslında hiçbir yere çıkmayan yolun ortasında Zoe yanıldığını fark etti. Babasını dinlemeliydi ve Sör Edgar Haverfield ile evlenmeliydi. Bir kayınvalidenin onu küçük görmesi neye sebep olmuştu? İyi bir dostluğun bitişine. Sevilen birinin tam anlamıyla mutsuz olmasına. Sövüp saymanın, karşısındakinin oynak biri olduğunu ona kanıtlamak adına onu hissizce öpmenin dışında onu hiç düşünmeyen bir adamın dayanılmaz acısını yaşamaya.

Bir an mutsuzluğa yenilip kendini uzun ve acılı bir serzenişle çimenlere atmayı düşündü. Ama bunu yapmak neye yarardı? Bununla hiçbir yere varılmıyordu. Robin'i Jemmie'yi öperken görmenin verdiği aşağılanma duygusunu hissetmek Greythorpe'a sulu gözler ve yaşlı yanaklarla dönmekten on kat iyiydi.

Böylece Zoe mendilini çıkarıp burnunu sildi ve ardından tokalarını neredeyse vahşice kafasına takıp saçını topladı. Sonra omuzlarını dikleştirip yürümeye koyuldu. Ve yürürken Robin'in iddia ettiği şeyi düşünmemeye çalıştı.

Zaten muhtemelen hiçbir anlamı yoktu. Robin ve ağabeyi arasında kardeş rekabeti her zaman yaşanmıştı. Mercer Robin'in ima ettiği şekilde asla onu arzulamamıştı.

Ama Robin'in abartmadığı konu Cheraute Vikontesi ve onun kinydi. Gerçekten de Zoe'yi bu karmaşanın içine sürükleyen en temel etken bu değil miydi? Phaedra'ya dediği gibi onları gören kişinin Mercer'ın ayrıldığı sevgilisi olması...

“Ah!”

Zoe acı dolu bir feryatla tökezledi. Nasıl başardıysa kendini yere yüzükoyun kapaklanmaktan korumuştı fakat sol ayağını yere bastığında bir gariplik olduğunu hissetti. Eteğini kaldırıp ayağına bakmak için hafifçe arkasını döndü.

Kahretsin. Kırık bir topuk!

Geri dönüp yola baktı ve bir taşın arasına sıkışmış duran siyah deri topuğu gördü. Sessizce küfrederek topallayarak yürüdü ve topuğu kaptı.

Sonraki üç kilometreyi aksayarak yürüdü. Eteğinin sol kısmı yerlere sürünüyordu ve sol bacağı yarım santim kısa görünüyordu. Greythorpe'un kemerli kapıları görünene dek Zoe duyduğu her aşağılık kelimeyi sarf ederek ki bazısının anlamını dahi bilmiyordu, yol boyunca küfürler savurdu.

O yürüdükçe başlığının kurdeleleri sallanıyordu. Uşak geniş kapıyı açarak onu karşıladı. Zoe aksak adımlarla içeri girdi.

“Teşekkürler,” dedi tatlı bir şekilde. “Bay Donaldson'ı nerede bulabileceğimi söyler misin?”

Uşak başıyla selam verdi. “Kahya odasında, hanımefendi,” dedi. “Merdivenlerden aşağı inip sağa dönün.”

Zoe aşağı inerek hizmetçilerin kaldığı bölüme gitti. Geniş ve havadar koridora akşam yemeği için hazırlanan yemeklerin kokuları yayılmıştı. Hizmetçiler beyaz önlükler ya da şık uniformalar içinde oradan oraya gidiyor, tepsiler, sepetler, kar beyazı örtüler taşıyorlardı. Koridorun ilerisindeki Bay Donaldson'm kapısı aralık duruyordu. Zoe kapıyı hafifçe açıp içeri girdi.

Uşak, üzerinde düzgünce dizilmiş mektupların ve bölmelerin yer aldığı uzun, maun rengi bir masanın yanında duruyordu. Kalp şekilli siyah deri bir kutu yeşil kaba kumaşın üzerinde açık bir halde duruyordu. Donaldson arkasını döndüğünde yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Bayan Armstrong!” dedi. “İyi günler. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Zoe hüzünlü bir gülümsemeyle elini havaya kaldırdı. Kirli topuğu çivileri çıkık bir halde avucunun içinde duruyordu.

“Ah!” dedi adam hafifçe.

“Ne olursa olsun size gelebileceğimi söylemişsiniz,” dedi Zoe şakayla. “Rahatsızlık verdiğim için çok üzgünüm ama yanımda başka bir ayakkabı getirmemişim.”

O an koyu renk gözleri parlayan Donaldson gülümsedi. “Bir çekiç alıp geleyim, olur mu?”

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Zoe. “Tamir edebilir misiniz?”

“Evet,” dedi adam. “Birkaç hafta daha götürür sizi,” diyerek ikinci kapıdan geçip kâhyaların bölümünde gözden kayboldu.

Dikkatini dağıtmak için Zoe odada dolaşmaya başladı. Oda lüks bir şekilde dekore edilmişti fakat yine de boştu. Masanın yanından geçerken kalp şeklindeki kutu gözüne takıldı. Zoe bakmak için dönünce nefesini tuttu.

Kutunun altın renkli menteşeleri açıldı. İçindeki beyaz kadifenin üzerinde Zoe'nin nadiren rastladığı elmas ve zümrütten bir mücevher takımı vardı. Başparmağı büyüklüğündeki zümrütler altın işlemelerle çevrilmişti ve yanlarından elmas küpeler sarkıyordu. Gerdanlık en büyüğü bülbül yumurtası kadar olan dizili dokuz adet büyük taştan oluşuyordu. Aynı özenle hazırlanmış bir broş ve iki bilezik bu güzel takımı tamamlıyordu.

Zoe bir solukta nefesini bıraktı. Güzel şeylere olan ilgisi bir başka kusuruydu. Bu set en az yüz yıllık gibi duruyordu ve belli ki birine bir servete mal olmuştu. Küçük beyaz bir etiket kolyeden sarkıyor, üzerindeki ince el yazısı güçlkle okunuyordu.

Zoe hiç düşünmeden etiketi tutup cama doğru çevirdi. Üzerinde tek bir kelime yazılıydı: *Cheraute*.

Etiketi alev almışçasına elinden bırakıverdi.

Yani Mercer ve sevgilisi barışmıştı ya da barışmamış olsalar bile böylesi enfes bir hediye bu işe yarayacaktı. Zoe pencereye doğru yürüdü ve dalgın dalgın dışarı baktı. Ellerinin açıklanamaz bir şekilde titrediğini fark etti.

Yüce Tanrım, bu sadece mücevherdi. O sadece *Mercer'di*.

Kadın memnun olmalıydı. Mercer'ın çok parası vardı ve Claire'i ne kadar mutlu ederse hayat onlar için o kadar kolay olurdu. Ama Donaldson geri geldiğinde Zoe hâlâ pencerenin önünde durmuş tırnağını yiyordu. Bu Phaedra'nın en korkunç alışkanlığıydı ve Zoe onu hep bu yüzden azarlardı.

Kız elini indirip uşağa gülümsemek için arkasını döndü. "Oldu mu?"

"Ah, evet," dedi Donaldson elindeki ince ayakkabı çekicini sallayarak. "Şimdi bu topuğa ne yapabiliriz bakalım."

Zoe'nin de çok iyi bildiği gibi bazen tesadüfler insanı endişelendirebiliyordu. Bir saat sonra yemek için hazırlanırken kapısının sertçe vurulduğunu duydu. Neredeyse o anda aklına Mercer geldi ve kamına utanç dolu bir beklentinin ağrısı saplandı.

"Ben bakarım, hanımefendi." Trudy Zoe'nin saç fırçasını bırakıp kapıya doğru ilerledi. "Ah! İyi akşamlar, Lordum."

Zoe elinde ince, kırmızı bir kutuyla başka bir markinin odasına geldiğini görünce şaşırdı.

"Ah, en sevdiğim elbiseni giymişsin," dedi babası gözlerinde sevecenlikle. "Kırmızı ipek sana yakışıyor, tatlım."

"Baba!" Zoe koşarak ona hızla sarıldı. "Bir şey mi oldu?"

Adam geniş omuzlarını silkti. Çok iri ve kendine güvenen bir adam için tuhaf ve belirsiz bir davranıştı. "Büyük kızım la vakit geçirmem için bir neden mi olması lazım?"

Zoe güldü ve onu yatağın kenarına doğru çekti. "Hayır," dedi hafifçe. "Ama sanırım bir sebebin var."

Adam dört direkli yatakta kızının yanına oturdu. Trudy ses çıkarmadan geri çekildi.

Rannoch içini çekip elinde tuttuğu kutuya baktı. "Üzgünüm, kızım," dedi sessizce. "Bir şeyler berbat oldu, değil mi? Tam ne olduğundan emin değilim gerçi."

"Ne demek istiyorsun baba?"

Yine omuzlarını silkti. "Bu evde huzursuz bir hava var," diye mırıldandı. "Genç Robert'ın davranışları hiç hoş değil. Ama hepimizde hata payı var, değil mi? Ben inatçı olduğumdan hatalıyım, sen ise... benim seni yetiştirme tarzım yüzünden hataya düşüyorsun. Ben sadece istedim ki... Ben işlerin buraya varmasını istemezdim."

Zoe iki elini de babasının koluna koydu. "Baba, işler yolunda gitmese dahi bu kimsenin değil, benim suçum," dedi. "Ve sen beni iyi yetiştirdin. Gerçekten bana her şeyi verdin ve bazen sana sıkıntıdan başka hiçbir şey vermediğimi düşünüyorum."

"Hayır, asla böyle söyleme." Rannoch dönerek Zoe'nin gözlerine neredeyse yalvarırcasına baktı. "Ama her şey düzelecek, değil mi kızım?" diye fısıldadı. "Söyle bana. Seni mutsuz görmeye tahammül edemediğimi bilmelisin."

Zoe geri çekilmek istedi. Sorduğu soru birkaç saat önce Robin'e sorduğu sorunun aynısıydı. Ama Zoe kendini gülümsemek için zorladı. "Her şey düzelecek, baba," dedi içinden buna dair yemin ederek.

Evet, o bir şekilde iyi bir eş olabilirdi. Robin'in ağabeyine dair fanteziler kurmayı kesip onun

kısıık gözlerini ve alaya gülümsemesini her gördüğünde karnına saplanan ağrıyı durdurabilirdi. Tüm irade gücünü kullanarak Mercer'ın dokunuşlarına olan özlemi koparıp atabilirdi.

“Söz veriyorum, baba.” Hafifçe babasının yanağından öptü. Gözlerinden akan yaşları görmesini istemiyordu. “Her şeyi yoluna koyacağım.”

Adamın dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Ah, buna memnun oldum kızım,” dedi. “Ben sandım ki... Yanlış hüküm verdim sanırım. Dinle hayatım, annen ve ben bir şey getirdik. Sende olmasını istediğimiz bir şey. Sana nişanında vermeyi düşünmüştük ama...”

Ama nişanı kutlamalara vesile olacak bir şey değildi.

Babasının bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Ama bu, Aslında bir tür barış işaretiydi. Kırmızı kutuyu Zoe'nin kucağına bıraktı.

Zoe elini kutunun üzerine koydu ve üzerinde babasının elinin sıcaklığını hissetti. Kutuyu ne kadar süre ve ne kadar sıkıca tuttuğunu kimse tahmin edemezdi. Bir anda ağlamak istedi ama nedenim bilmiyordu.

“Nedir bu?” dedi kutuya bakarak.

“Ah, haydi aç kızım,” diye fısıldadı Rannoch.

Kutu ufak altın rengi bir kilitle kapatılmıştı. Zoe başparmağının ucuyla kilidi açıp hafifçe kapağını kaldırdı. İlk anda nefesi kesildi. Gerdanlığın kan kırmızı yakutları göz alıyordu. Her birinin kenarları san altınla işlenmişti ve aynı Vikontes'in gerdanlığı gibiydi. Gerçekten bu gerdanlık ağırlık ve işçilik açısından o gerdanlıkla eş değerdii. Ve muhteşemdi.

“Ah, baba, bu çok güzel,” diye tuttuğu nefesini bıraktı.

“Beğeneceğini biliyordum,” dedi Rannoch. Gerçi ses tonundan emin olamadığı belliydi. “Sen her zaman benim parıltılı şeylere düşkün, kara saçlı küçük kuzgunum oldun. Ve bu özelliğini her zaman sevmişimdir.”

Zoe ağlamak istiyordu ama yaşlarını bastırdı. Böylesi bir şey vermek için bugünü mü seçmişti bu adam! Ama yine de çok güzel bir şeydi. “Ben biraz sığ düşünen biriyim sanırım,” diye itirafta bulundu hafifçe gülerek. “Gerçekten bunu çok sevdim. Baba, değerini bilerek saklayacağım. Bu akşam takmamı ister misin?”

“Sıradan akşam yemekleri için fazla zarif sanırım,” dedi Rannoch. “Ama yine de annen ve ben bunu almanı istedik. Çünkü seni seviyoruz Zoe ve evliliğinde mutlu olmam her şeyden çok istiyoruz.”

“Teşekkürler baba,” dedi Zoe.

“Yeni bir şey değil bu arada,” diye mırıldandı parmağım kırmızı taşlar üzerinde gezdirerek. “Annemindi.”

“Ya!” Zoe taşlara baktı ve ağlamamak için gözlerini kırıştırdı. “Öyleyse bunu Evie almalı.”

“Ah, hayır hayatım,” dedi babası. “O da benim gibi senin almanı istiyor. Kırmızı senin rengin. Onu büyük bir şıklıkla taşıyacaksın.”

Zoe onu hak etmediğim, birçok davranışıyla babasının ve gelecekteki kocasının onurunu kırdığım söylemek istedi. Ama Rannoch Zoe'nin aklım okumuş gibi kutuyu kapadı ve elini kutunun üzerine koydu.

“İşte,” dedi sessizce. “Tamamdır. Şimdi öp beni ve acele et. Konuklarımızı bekletemeyiz.”

Ama Zoe'nin yeni duymaya başladığı alçakgönüllülük hissi uzun sürecek gibi değildi. Büyük salona indiğinde Lord Mercer'ı şöminenin yanında Sör William kadar her santimine kadar

zengin ve genç bir soylu tavrıyla dikilirken gördü, Sör William'ın oğlu ve Ware'ler de yanındaydı. Ufak bir duygusal farkındalık tüm bedenini sardığında Zoe yüzünü çevirdi ama artık çok geçti.

Tanrım, elinden geldiğince sakın olmaya çalışmıştı fakat Mercer sanki elini kalçalarına götürmüş gibi titremişti işte! Biraz önce babasına verdiği sözü düşündü ve karnında yine belirsiz bir ağrı hissetti. Ah kesinlikle bu şeytani adama âşık oluyor olamazdı, değil mi? Kararsız kalbine rağmen Zoe Armstrong tutkularım bundan daha iyi yönetebilirdi, değil mi?

Odanın diğer ucuna bakarak gülümsemeye çalıştı ve şehvetli duygularım söndürebilecek bir konu olan nakışın erdemlerini öven Leydi Shankling'in yanına gitti. Etrafındaki sıkıcı konuşmalara rağmen Zoe odada tuhaf bir ağırlık olduğunu hissediyordu. Gerçekten de tüm duyuları son derece açıktı. Balkon camlarından süzülerek gelen deniz kokusu sıcak tenine değdikçe nemi hissediyordu. Ve tüm çabasına rağmen sürekli şömineye, bir dirseğim şöminenin üzerine koymuş, ince uzun parmaklı elini dikkatle kendisim dinleyenlere doğru sallayan geniş omuzlu adama bakıyordu.

Gizlice omzunun üzerinden bakan Zoe ilk başta Robin'in erkeksiliğin ta kendisi olduğuna inandığını hatırladı. Ama bunun aksine o şimdi sadece akıllı ve yakışıklı görünüyordu. Ağabeyi akıllı değildi. Onun yerine sivriydi; neredeyse buz gibiydi. Yakışıklı da değildi; çarpıcı, doğal, erkeksi bir çekiciliği vardı. Ve şimdi bu hali -kendini tutan bir adamın dışa vurmadığı sert enerjisiyle dolu oluşu- asıl olması gereken erkek formunun vücut bulmuş hali gibi görünüyordu

Bunu Mercer da biliyordu. Ya da biliyormuş gibi davranıyordu.

Zoe bütün konuşmalarının yarınki ava dair olduğunu gözlemledi. En geniş toprakların sahibi olarak Mercer'ın köpekler ve atlar Greythorpe topraklarından geçmeden önce buna izin vermeliydi. Erkeklerin daha sonra kahkahalar atıp birbirlerinin sırtlarına vurmalarını şarap kadehinin kenarından izliyordu Zoe. Bir anlaşmaya varılmış olmalıydı. Robin bile elinde bir kadeh Madeira şarabıyla hangi kapıların kapalı tutulup hangi atların dışarı çıkarılacağına dair yapılan tartışmaya isteksizce katıldı.

“Her halükârda bir ilmek kaçırıyorum sanırım,” diye şikâyet etti Leydi Shankling. “Onu hemen kurtarsam da rezil şey hemen çözülüyor! Tüm çaba boşa gidiyor! Siz hiç denediniz mi Bayan Armstrong?”

Zoe kadına doğru dönerek dinliyormuş gibi davrandı. “Hayır, hayır,” diye mırıldandı. “Hiç denemedim,” diye gerçeği açıkça söyledi çünkü onun dünyasında örgü ve nakış işleri pek bulunmazdı.

Leydi Shankling yaptığı nakış kendisini aşağılamış gibi dudaklarını büktü. “Onu bitirmek için kesin bir karar aldım!” dedi ve devam etti. “Onu çeyizine koymalısın. Lord Robert'ı biliyorsun çok severiz, Jim'e hep iyi davranmıştır.”

Ama Zoe hâlâ nedensiz bir şekilde göz ucuyla Mercer'ı izliyordu. Kum rengi yeleği hariç sıklıkla olduğu gibi yine simsiyah giyinmişti. Bu akşamki kıyafetini cep saati ve sol elinin serçe parmağına taktığı yüzükle renklendirmişti. İçkisini içmek için elini kaldırdığında altın mühür yüzüğü günbatımı gibi parılıyordu.

Ama Zoe Leydi Shankling'in hâlâ bir cevap beklediğini fark etti.

“Madam, gerçekten çok nazıksınız,” dedi. “Onlar yakın mıydı? Bay Shankling ve Robert yani.”

“Ah, evet!” dedi kadın. “Lord Mercer'la da yakındılar tabii.” Ardından Zoe'ye yaklaşp ses tonunu imalı bir şekilde düşürdü. “Yine de Mercer'ı tanımak güçtür. Genç bir adamken bile çok sert ve içine dönüktü ama tabii kimse onu suçlayamaz. Her zaman derim ki böylesi zenginlik kendine yüküdür.”

“Peki onu kibirli bulan var mı hiç?” diye mırıldandı Zoe.

“Mercer'ı mı?” dedi kadın kaşlarını kaldırarak. “Ah, Tanrım, hayır! Kibir zayıfın işidir. Mercer kendinden emindir ama sanırım bunlar farklı şeyler.”

Zoe bir an düşündü. Leydi Shankling boş konuşan bir kadın olmasına rağmen makul ölçüde mantıklı şeyler söylüyordu. O sırada pencerelerden hafif bir gümbürtü sesi duyuldu.

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı Leydi Shankling.

Zoe pencereye döndü. “Sör William'ın bahsettiği fırtına,” diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. “En sonunda geliyor.”

“Kesinlikle öyle,” dedi karısı. “Yemekten sonra oyalanmamamız gerektiğini söylemeliyim ona.”

Leydi dönüp kocasına doğru yürümeye başladığında Zoe Robin'in ayakta dikilip uşaktan bir kadeh daha şarap aldığı gördü. Oturmaya çalışırken hafifçe yana yatarak kadehi beceriksizce yakaladı. Adamın bakışları donuktu, yüzünde garip bir alaycı ifade haricinde hiçbir duyguyu belirtisi yoktu.

Zoe bir an gözlerini kapadı. Ah, Tanrım.

Tekrar açtığında Donaldson'm eşikte durmuş yemeğin hazır olduğunu işaret ettiğini gördü. Belki de Zoe'nin Robin'e yatağına gitmesini söylemesi gerekirdi. Bu gecenin bitmesine çok vakit kalmamıştı ne de olsa.

Ancak Jonet garip bir şekilde Zoe'yi Mercer'ın koluna girmesi için yönlendirdi. Statitlerine göre kendi yerinde Evangeline'in olması gerekirdi. Ancak şimdiye kadar Greythrope'ta yemek yerken pek resmi davranmıyorlardı.

Karnındaki tuhaf, kıpır kıpır hisle Mercer'ı bulmak için döndü. Mercer elinde kadehi, şöminenin üzerine koyduğu dirseğiyle her zamanki pozisyonundan çoktandır Zoe'yi izliyordu. Gözlerini Zo- e'ninkilerden çekmeden kadehim alaycı bir selamlaymayla kaldırıp içkisini içti. Ardından kadehini kenara koydu.

İşi alaya vurmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Zoe gülümseyerek odanın diğer tarafına yürüdü ve Mercer'ın koluna girdi. Fazlasıyla sert ve geniş kol, içinde yarattığı şehvet hissine bakılırsa çıplak da olsa olurdu. Sanki bunu vurgulamak için hafifçe ama kusursuz bir şekilde yıldırımlar eşliğinde başka bir gökgürültüsü duyuldu.

Zoe yüksek sesle nefes aldı ve şu an aklından geçmiş olan günahkâr düşünceyi Tanrı'nın görüp görmediğini merak etti.

Mercer Zoe'ye doğru eğilerek durumu daha da kötüleştirdi. Sıcaklığı ve kokusu bu hafif yaz havasında kızı baştan çıkarıyordu. “Bunu ben istemedim,” diye mırıldandı odaya yürürlerken. “İstersen bir daha tekrarlanmamasını sağlarım.”

Zoe çenesini kaldırıp tekrar Mercer'a baktı. “Ne kadar saçma, Lordum,” dedi kibirle.

Mercer, “Öyle miyim?” diyerek kötü bir bakış attı. “Ne yazık ki haklı olabilirsiniz.”

Bunlar Mercer'ın yemek boyunca Zoe'ye söylediği son sözlerdi. Sadece bir kez kibarca tuzu uzatmasını istemişti. Oysa kız Mercer'ın hemen yanına, hiç değilse nezaketen sıradan bir

konuşma yapabilecekleri bir yere oturmuştu.

Karşılıklı bir anlaşma yapılmış gibi kibarca birbirlerini görmezden geldiler. Masada ise insanlar birbirleriyle konuşuyor, şakalaşıyordu. Sohbet biraz durulduğunda Zoe, Sör William'ın katılmasını istediği yarınki avdan bahsetmeye hevesli genç Francis Ware ile sohbet ederek oyalandı.

“Keşke bana eşlik edebilseydiniz,” dedi yemeğin sonuna doğru. “Leydi Kildermore sizin bu görevi layığıyla yerine getirebileceğinizi söyledi.”

Zoe kızardı. “Sör William'ın köpeklerine bağırıp çağırmamı isteyeceğini pek sanmıyorum.”

“Hayır, sanırım istemez.” Yüzünde belli belirsiz bir üzüntü dolaşan Bay Ware arkasına yaslandı. “Bir Fransızın bayanlar için zıplayan bir eyer icat ettiğini biliyor muydunuz? Bu müthiş olurdu, değil mi?”

Zoe gözlerini kocaman açtı. “Çizme ve binici pantolonuyla gizlice ata binmekten daha iyidir,” diye mırıldandı Bay Ware'i gülümseterek. “Böyle garip bir aleti nereden bulabiliriz?”

“Bilmiyorum,” dedi genç. “Ama sizin için öğrenmek adına her şeyi yaparım.”

Zoe sağında oturan Mercer'ın gözlerini onlara diktiğini hissedebiliyordu fakat ona dönerek bu keyfi yaşatmadı.

“Bayan Armstrong?” dedi Bayan Ware masanın diğer ucundan. “Afedersiniz ama Leydi Rannoch bana Lord Robert ile uzaktan kuzen olduğunuzu söylüyor. Ben fark etmemiştim.”

Zoe neşeyle gülümsedi. “Evet, birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz,” dedi az yiyip inanılmaz derecede fazlaca şarap içen nişanlısına sevgi dolu olduğunu umduğu bir bakış atarken.

“Yani iyi bir arkadaşınız ile evleniyorsunuz,” dedi Bay Ware. “Doğrusu evlilik için daha iyi bir temel olamaz.”

“Ah, Robin Zoe'nin oyun arkadaşıydı,” dedi Jonet. “Ama Stuart onun şövalyesi olarak görev yaptı. Her daim Zoe'yi ve Robin'i başlarını soktukları belalardan çıkarmak için çalıştı.”

Bayan Ware hafifçe güldü. “Bu tam Mercer'ın tarzı,” diye kabul etti. “Bu maceraların neler olduğunu söylemek ister misiniz Lordum?”

Mercer'ın dudakları keyifsizce kıvrıldı. “Aslında istemem. Ama sanırım annem anlatacak.”

Tüm gözler bakışlarında bir sevinç bulunan Jonet a çevrildi. “Şey, hatırladığım ilk örnek,” diye başladı kadın, “Brook Sokağı'ndaydı. Zoe ve Robin çocuk odasındaki dolaba saklanmış, yanlışlıkla da anahtarı dolabın dışında bırakmışlardı.”

“Ah, Tanrım!” diye titredi Leydi Shankling.

“Köpeğimiz Fırlama da hemen anahtarı yutmuş. Stuart, Robin'i dayak yemekten kurtarmak için kilidi benim saç tokalarımın biriyle açmıştı.”

Mercer'ın gözleri büyüdü. “Ah bunu biliyordun demek, öyle mi?”

Annesi bir an duraksadı. “Sevgili oğlum, ben her şeyi biliyorum,” dedi tuhaf, belli belirsiz bir tonda. “Ne de olsa senin annenim ben.”

Bunun üzerine tüm kadınlar kahkahalarla gülmeye başladı ve havadaki tuhaf gerginlik çözüldü. Ya da belki de bunu Zoe hayal etmişti...

“Sonra Zoe ile domuzun hikâyesi var,” dedi Bay Amherst kahkahanın ortasında. “Bu da Elmwood'da geçiyor ve harika bir hikâye!”

“Olamaz!” diye gülerek elleriyle yüzünü kapadı Zoe. “Efendim, gerçekten çok zalimsiniz!”

“Tanrım, domuz hikâyesi olmasın!” diye gözlerini devirdi Evangeline.

Jonet gülmeye başladı. “Hayır, hayır, bu seferki yanda kesilmeyecek kadar güzel!” dedi. “Zoe, oyuncak beşiği için yeni doğmuş bir domuz yavrusu istemiş. Bunun üstüne Robin’le bir yavru almak için ahıra dalmışlar.”

“Yavru bir domuz mu?” diye bağırdı Sör William. “Ah, bunun sonu iyi bitmez!”

“Evet, gözyaşları içinde bitti,” dedi Jonet. “Ve bir sürü de çamaşır.”

Bay Amherst dirseğini masaya yaslayıp öne doğru eğildi. “Stuart, domuz canını yakmadan önce Zoe’yi kurtarmış,” dedi. “Ama hatırladığım kadarıyla cıyaklayan yavru domuzu bırakması için onu zor kullanarak ikna etmesi gerekmişti. Sonra onu zorla dışarı çıkarmıştı.”

“Ah benim sevgili kızım!” diye azaladı Sör William. “İkiniz de ölebilirdiniz!”

Zoe çoktan kızarmıştı. “Çok aptalmışım, değil mi?” diye kabul etti, önce Robin’e ardından yere bakarak. Ama Robin konuşmadan kopuk görünüyor ve hâlâ şarabını içiyordu. Bir anda kadehini uzağa itip öksürdü.

“Şimdi size bir kahramanlık hikâyesi anlatacağım,” diye araya girdi Robin. “Stu bir yılbaşı gecesi Zoe’yi ökseotu altında öptüm diye beni öldürecekti. Herhalde kendini zırhlı şövalye sandı.”

Ortam bir anda gerildi. Mercer’ın çenesi hafifçe seğirdi. “Tanrı aşkına, o sırada Zoe henüz *on dört* yaşındaydı.”

“Ben de on altıydım.” Tembelce omuzlarını kaldırdı. “Bu gerçekten mor bir göze ve kanayan burna değer miydi?”

Bir şekilde Zoe gülmeyi başardı. “En azından benim dürüst bir kadın olmam için seni ikna etmiş,” dedi. “Sanırım ona teşekkür etmeliyim.”

Bunun üzerine masadaki herkes güldü. Suratını asıp Zoe’ye yan yan bakan Robin haricinde herkes.

“Dahası,” dedi Jonet sesini biraz yükselterek. “Bir kere de Elmwood’daki gölde boğulma taklidi yapmıştı Zoe. Stuart bunun üstesinden gelememi bence.”

Bir anda herkes sustu. Tüm gözler kontese çevrildi.

“Kaç yaşındaydın, tatlım?” Jonet Zoe’ye baktı. “On beş mi? On altı mı?”

“Hemen hemen on altı,” diye atıldı Evangeline.

“Sanırım Zoe sandaldan düşerse ve Robin’le Frederica onsuz gezmeye devam ederlerse süper bir şaka olur diye düşünmüşler,” dedi Jonet.

“Anne, lütfen,” dedi Mercer ters ters bakarak. “Sussan daha iyi olur.”

Jonet elini kaldırdı. “Hayır, hayır, dolaylı olarak anlatılsa da bu komik bir hikâye,” dedi. “Görünüşe göre Zoe ikna edici bir şekilde çırpınmış ki Stuart kıyafetlerine ve cebindeki yeni altın saate rağmen suya atlamış. Yirmi birine bastığı haziran ayında ona biz vermiştik o saati. Zoe’yi bu yüzden tam anlamıyla affetmedi sanırım. Gerçekten de o zamandan beri Zoe’ye bir tuhaf davranmıştır.”

“Anne, saçmalama,” dedi Mercer tersleyerek.

Zoe başını eğdi. “Yine de bu numaradan dolayı hâlâ utanç duyuyorum,” dedi sessizce. “Yaptığım kötü bir şeydi.”

Evangeline masaya tatlılıkla baktı. “Cep saati boşuna kaybedilmedi,” diye belirtti. “Sanırım, Zoe de giysilerinin ne kadar su alabileceğini bilmiyordu. Şaka sonradan berbat bir hal aldı. Lord

Mercer suya atladığı için oldukça şanslıyız.”

“Ah, Tanrım!” diyerek elini göğsüne bastırdı Leydi Shankling. “Lord Robert, siz onun arkasından atlamadınız mı?”

Adam kadehini beceriksizce uzağa koydu. “Hayatımda hiç iç etek giymedim,” dedi kayıtsızca. “Ben bunu numaranın bir parçası olarak düşündüm.”

“Robin ve Freddie her şeyden habersiz, diğer uçtaki ufak adacığa gitmişler,” dedi Jonet. “Onu bulduğum zaman Zoe kayıkhanede bir battaniyeye sarılmış, Stuart’ın kucağında titriyordu. Hangisi daha perişan haldeydi bilemedim.”

Tam o sırada daha yakından gelen başka bir gökgürültüsü sesi duyuldu. Leydi Shankling hafifçe çılgılık attı. “Yine oldu!” dedi şapkasındaki tüy sallanırken. “Sör William, karanlık çökmeden eve gitsek iyi olur.”

“Evet, evet sevgilim,” diyerek ayağa kalktı Sör William. “Bayan Armstrong, bu gece sizinle eğlenmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz.”

“Rica ederim.” Zoe çenesini kaldırdı. “Serüvenlerim efsanevidir.”

Sör William kahkaha attı ve ardından ev sahibine selam verdi. “Mercer, izninizi istiyoruz.”

“Elbette.” Mercer elini görkemli bir şekilde uşağa doğru kaldırdı. Altın taşlı yüzüğü mum ışığında parlıyordu. Daha fazla talimata gerek görmeden hizmetçilerden biri Shankling’in arabasını getirmek için koştu. Aşağı yukarı o sıralarda Ware ailesi de ayrılmaya karar verdi.

“Her yer çamur olacak,” dedi Bayan Ware. “Edward da yarın çok erken kalkacak.”

“Evet, bu gece iyice dinlenseniz iyi olur, değil mi Bayan Armstrong?” Francis Ware kıza bakarak gülümsedi.

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Mercer hızla Zoe’ye bakarak. “Çok daha iyi olur gerçekten.”

Beş dakika sonra tüm konuklar ayrılmış ve odaya tuhaf bir gerginlik çökmüştü. Zoe Robin’e bakıp sertçe öksürdü. Fakat Robin ona bakmadı.

“Pekâlâ!” dedi Bay Amherst hafif neşeyle. “Burası uygun. Neden şarapları bir kenara bırakıp kahve içmiyoruz. Konuklarımızın hepsi gitti. Biraz erkenden biz bize kaldık.”

“Tabii ki,” dedi Mercer soğukça. Bu sefer adamın elini kaldırmasına bile gerek olmadığı fark etti Zoe. Sihir yapmış gibi tepsi geldi ve Jonet’ın önüne bırakıldı.

Zoe’nin babası kuzeninin kahve koyuşunu izliyordu. Kadın ona fincanını uzattığında Rannoch bu akşam neredeyse ilk defa konuştu. Bakışları Robin’in üzerindeydi.

“Bana öyle geliyor ki,” dedi sessizce, “birkaç haftadır buradayız. Sanırım evlilik için plan yapma zamanı, değil mi?”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum,” dedi Bay Amherst. “Jonet, tatlım, şekeri uzatır mısın?”

“Evet, elbette.” Şekeri uzatıp Robin’e kahve koymaya koyuldu. “Üvey baban ve ben Zoe’yle senin bir tören düzenlenmesini isteyip istemediğinizi merak ediyorduk. Biliyorsun bir babanın kutlama yapması duyulmadık bir olay değil.”

Omzunu kaldırarak fincanı aldı Robin. “Evet, sanırım.”

Sanki bu bir işaretmiş gibi uşak yarısı dolu şarap kadehini kapmak için atıldı. Robin kadehin gidişini üzüntüyle izledi.

Jonet’ın yüzündeki gülümseme gitmişti. “Zoe, tatlım,” dedi Zoe’ye gülümseyerek. “Tören ister misin? Ya da St. Mary Magdalene’de mi evlenmek istersin? Gelinin isteği önceliklidir.”

Zoe doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Ben sadece Robin’in tercihlerimizden mutluluk

duymasını istiyorum,” dedi sonunda masa örtüsüne bakarak. “Benim eşim olacak. Ona uyarım.”
“Robin?” dedi annesi.

Robin'in yüzü ifadesizdi. “Bir fikrim yok,” dedi kahvesini karıştırarak. “Hangisi olursa olsun, bir şey fark etmez, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Cole biraz hızlı bir şekilde. “Ayrıca düğünü burada, Aşağı Thrope'un huzuru ve sessizliğinde de yapabiliriz diye düşünüyorum. Rowland'lardan biri buradaki kilisede evleneli neredeyse bir asır oldu. Eğer onaylarsanız Ware pazar günü evliliği ilan edebilir.” Adam peçeteyle nazikçe dudaklarına dokundu ve ardından garip bir sessizlik içinde daha anlamlı bir şekilde oğluna baktı. “Robin? Ne diyorsun oğlum?”

“İyi,” dedi Robin şingirtıyla kaşığını kenara koyarak. “Nasıl istersen, baba. Lütfen planlayıp halledin.”

Rannoch'un ifadesi patlayacak bir fırtına gibiydi. Dirseğini masaya koyup tehditkâr bir şekilde eğildi. “Hatırlarsan, kızımınla evlenmeyi sen istedin,” dedi ters bir şekilde. “Bu hususta ısrarcı olmanı beklemek yanlış olmaz diye umuyorum.”

Masaya korkunç bir sessizlik çöktü. Robin birden sandalyesinden fırladı. “Tanrım, onunla evleneceğimi söylemedim mi ben?” Peçetesini boş sandalyeye fırlattı. “Sevinçle dans etmem mi gerek? İzninizle. Dışarı çıkıyorum.”

Zoe bardağını masaya koydu. Onu neredeyse düşürüyordu. “Robin bekle!” diye bağırdı arkasından. “Nereye gidiyorsun?”

Robin arkasına dönmeden, “Crown'a dönüyorum,” diye çıkıştı. “İçeceğim.”

“Daha neler!” diye homurdandı Rannoch sandalyesini geri iterek. “Rowland, seninle uzun uzun konuşmanın zamanı geldi.”

“Elliot, lütfen!” diye bağırdı Evangeline.

Fakat Rannoch Robin'e yetişmeye çalışırken kollarını yukarı sıvıyordu. Zoe ürkekçe elini ağzına götürdü, korkmuştu. Odadan çıktılar ve yürürken ayak sesleri mermer zeminde cınladı. Sesleri çoktan gürültülü bir tartışmaya dönüşmüştü.

Jonet ayağa kalkıp parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Ah, Cole,” dedi sesi titreyerek. “Peşlerinden gitmelisin. Rannoch onu öldürecek gibiydi, haklı olarak.”

Bay Amherst de ayağa kalkmıştı ve hoşnutsuzlukla boş koridora bakıyordu. Evin bir yerlerinde bir kapı sertçe kapandı, ardından biri daha. Birden Bay Amherst tekrar oturdu ve eşine içten bir şekilde gülümsedi. “Hayatım, en iyisi Robin bu çıkmazdan kendisi kurtulsun,” dedi yumuşakça. “Eğer bir aile olacaklarsa, o ve Rannoch kendi huzurlarını nasıl sağlayacaklarını öğrenmeliler.”

“Pekâlâ, tamam,” dedi Jonet titrekçe. “Doğru. Evangeline?”

Evangeline Zoe'ye merhametle bakarken yüzünde acıma ifadesi vardı. “Evet, sanırım Cole haklı, Zoe,” diye mırıldandı. “Robert yorgun sadece. Sanma ki o... o...” Kelimeleri söylemekte zorlandı.

Ama Zoe gözyaşlarının eşiğinde titriyordu. “Ne sanmayayım, Evie?” dedi titrek bir şekilde ayağa kalkarak. “Robin'in benden nefret ettiğini mi? Hayatını mahvettiğini mi? Mahvettim, öyle değil mi?”

Sefil bir durumda. Hepiniz ona kızabilirsiniz ama ben kızamam! Çünkü bu... Hepsi benim hatam!”

Jonet Zoe'nin elini tutmak için uzandı. "Ah, Zoe, sevgili çocuğum..."

"Hayır!" dedi Zoe herkese tek tek bakıp geri çekilirken. "Bana çocuk demeyi bırak! Hepiniz! Bu istediğiniz şeydi. Şimdi de istediğinizi elde edeceksiniz. Ya bana ne olacak? Bu benim en iyi arkadaşıma mal oldu! Hiçbiriniz bunu göremiyor musunuz?"

İçini çekerek dönüp kapıya doğru yürüdü. Evangeline onu omzundan yakaladı. "Zoe!"

"Üzgünüm ama Robin'i bulmak istiyorum," dedi Zoe ismini titrekçe söyleyerek.

"O dışarı çıktı," dedi Evangeline sessizce.

"Öyleyse ben de yürüyeceğim!" Zoe nefes alamıyordu. Duvarlar, endişeli yüzler, beklentiler, hepsi üzerine geliyordu. "Sadece, bizi yalnız bırakın. Hepiniz, lütfen bizi yalnız bırakın."

Zoe en azından bu isteğini elde etmişti. Yemek odasından hızla çıkıp panikle büyük merdivenlerden aşağı indi ve aşağıdaki büyük salonda yalnız kalabildi. Gözyaşları içinde çiçek bahçesine çıktı. Arkasından kapanan kapının sesi boş bir mezarmışçasına evin içinde tekrar yankılandı.

Onuncu Bölüm

LORD MERCERTN KARANLIK VE FIRTINALI GECESİ

Lord Mercer ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamış bir halde çalışma odasının penceresinden bardaktan boşanırcasına yağın yağmura bakıyordu. Damlalar avuç avuç pirinç yere atılıyormuş gibi bir sesle cama vuruyordu. Bu iyi haliydi. Bir saat önce yağmur pirinç değil, çakıl taşı gibi ses çıkarıyordu.

Yumuşak bir yaz yağmuruna dönüşerek sesini azaltmadan da olsa şehre doğru yol almıştı. Ama içerideki fırtına... işte bunun o kadar kolay bir şekilde dinmeyeceğinden korkuyordu. Pencereden bakmaya devam ederek konyak şişesinin tapasını açtı ve dalgın dalgın bir bardak doldurdu. Kızgınlığım ve hayal kırıklığım dindirmeyecek bir bardak konyak. Duyduğu öfke kendine, hayal kırıklığı ise kardeşineydi.

Robin ve Zoe nereye gitmiş olursa olsun en azından ıslanmamış olmalarını diliyordu. Muhtemelen görünmeden tekrar eve girmişlerdi; Robin bu konuda becerikliydi. Belki de barışmışlardı bile. Kucaklaşıyorlardı. Birbirlerine başka ateşli öpücükler veriyorlardı...

Ağzına kan tadı gelene dek yanağının içini ısırıldığını fark etmedi. Tanrım, nasıl bir hayal gücü geliştirmişti böyle! Robin Bayan Wilfred'e âşık olduğunu söylemişti ki bu kadarı açıkça görülüyordu da. Lanet olası aptal yoluna çıkan enfes hazineyi fark etmek yerine hissettiği acının içinde debelenmeyi tercih etmişti.

Bunun üzerine Mercer yüksek sesle homurdandı ve boğazı yavaş yavaş yanarken konyağın yarısını içiverdi.

Ne zaman Zoe ve *hazine* kelimesini aynı anda düşünmeye başlamıştı? *Felaket* diyebilirdi mesela. *Bela*. *Sıkıntı*. *Şirret*. *Alaycı*. Tanrım, liste devam ediyordu. Ama Zoe'nin Robin ile nişanı onu bütünüyle sarmıştı. Ve bu gece kıza büyük bir özlem hissetmişti. Ailesinin şakaları ona karşı hissettikleri sevgiden kaynaklanıyordu ve Zoe en azından dışarıdan neşeli gibi görünüyordu. Fakat Robin'in sözleri bardağı taşıran son damla olmuştu ve aralarından hiçbirisi Zoe'nin içinde bulunduğu durumu anlamamıştı. Ne kadar derin endişeleri olduğunu.

Mercer biliyordu. Bunu Zoe'nin gözlerinde birkaç gün önce görmüştü. Onu teselli edeceği yerde onu baştan çıkarmıştı.

Bu düşüncelerle geri kalan konyağı da içti. O sırada annesi arkasında öksürdü. Kadının siyah, damlacıklı cama vuran görüntüsüne baktı.

Oğlunun masasında oturuyor ve onun kendisine beş dakika önce verdiği mektubu

düşünüyordu. Sevimli ve Haylaz ayaklarının dibinde uyuyordu. Annesi çoktan geceliğini giymiş, Mercer ceketini ve boyun bağı bir kenara atmıştı.

“Yani kadının buraya geleceğine hâlâ inanıyorsun, öyle mi?” diye mırıldandı Jonet kâğıdı ışığa doğru kaldırarak.

“Evet, dönecek,” dedi Mercer. “Gerektiğinde kumar oynarım.”

Annesi iç geçirdi. “Evet, bana da böyle söylemişlerdi,” dedi mektubu bir kenara bırakırken. Parmaklarını sakaklarına götürdü. “Ama bu mektup... Ah hayatım, Claire çok acı çekiyor gibi.”

Mercer hâlâ annesinin camdaki yansımasına bakıyordu. Saçının uzun siyah örgüsü, fildişi rengi sabahlığına tezatlık oluşturarak omzuna düşmüştü. Oldukça genç gösteriyor olsa da, Mercer onun çok kurnaz olduğunu biliyordu. Bu yüzden ona dönüp onunla yüzleşmek istemiyordu.

“Mektup Dük'ün kazası ortaya çıkmadan önce yazılmış,” dedi Mercer uyuşuk bir halde bardağına konyak doldururken. “Kazayı gazetelerde çoktan görmüştür. Ve Cheraute'un rüzgârının nasıl estiğini anlayabilmek için Fransa'daki tanıdıklarına mektup yazmıştır.”

“Ve kimsenin kıyıya çıkmadığından emin olmak için,” diye ekledi acıyla Jonet.

“Evet, bu da var,” dedi Mercer kuru bir şekilde. “Ve ne zaman emin olur, bütün mücevherler gider, tamamen iflas eder, işte o zaman bana gelir. Sadece beklemem gerek.”

Annesi içini çekti. “Kesinlikle haklısın,” diye kabul etti. “Ama bazen soğukkanlılığından korkuyorum, oğlum.”

Annesinin haklı olmasını diliyordu. Soğukkanlılık, geçen birkaç haftada damarlarında akan sıcak kandan daha iyiydi.

“Bu arada son mücevherleri Charlie'nin kasasında gördüm,” diye devam etti annesi. “Bay Kemble'ı çok yoruyorsun. Şimdiye dek Londra'daki her tefeciyle ve kuyumcuyla konuşmuş olmalı.”

“Çoktan konuşmuştu zaten,” dedi Mercer acı bir şekilde.

“Adam senin özgürlüğünü gerçekten çok büyük bir paraya satın alıyor.”

“Bu tam anlamıyla özgürlüğüm olmayabilir,” dedi Mercer. “Eğer hamileyse. Ama sadece yalan söylüyor da olabilir.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diyerek ona baktı annesi.

Bininci kez aynı şeyi düşünüyordu. “Yalan söylüyor,” dedi sonunda. “Tüm kalbimle böyle hissediyorum. Ama oynadığım bu kumar bir çocuk üstüne, kartlarla değil.”

Annesi içini daha derinden çekti. “Bu ne lanet bir düğüm böyle!”

Mercer belli belirsiz gülümsedi. “Babam bunu duysa kızardı.”

Ama annesi düşüncelere dalmıştı. “Sahip olduğu her şeyi kaybettiğinde onu başka bir zengin sevgili bulmaktan ne alıkoyabilir ki? Onun entrikalarını karşılayacak başka insanlar da vardır.”

Mercer acı bir kahkaha attı. “Çocuğu olduğunu söyleyerek bu seçeneği yok etti,” dedi. “Onu şimdilik kimse istemez, salyalarını akıtarak dedikoduları sosyeteye yaymadan önce bunu düşünmemiştin sanırım.”

“Ah.” Annesi dudaklarını büktü. “Kesinlikle çok haklısın.”

“Sen kafam yorma, anne,” dedi Mercer. “Ben hallederim.”

“Her zaman kendinden çok eminsin.”

“Bu konuda başka türlü davranmak mümkün değil,” diye mırıldandı.

“Pekâlâ,” dedi kadın sert bir şekilde. “Bu süreçte umarım gerçekten istediğin şeyi kaybetmezsin.”

Mercer belli belirsiz gülümsedi. “Gerçekten anne,” dedi. “Daha fazla ne isteyebilirim?”

Annesi masadan kalktığında geceliği hışırdaydı. Ardından ipek geceliğin yelegine değdiğini hissetti. Jonet ona arkadan sarılıp yanağına sırtına dayadı. “Sırlarım sakla öyleyse,” diye mırıldandı. “Yatmalıyım. Sen de yat.”

“Uyuyamam,” dedi Mercer. “Güvende olduklarından emin olana kadar beklemeliyim.”

“Robin ve Zoe mi?” dedi kadın. “Hâlâ koruyucu meleği mi oynuyorsun?”

Mercer elindeki konyak bardağını sıkıştırdığını fark etti. “Robin aklını başına toplayamazsa intikam meleğini oynayacağım,” dedi sertçe. “Zoe'nin hak ettiği şey...”

Bir an duraksayıp cümlesini bitirmekte tereddüt etti.

“Zoe onu kayıtsız şartsız sevecek birisini hak ediyor,” diye cümleyi tamamladı annesi.

“Küçük yaramazı sıkıca tutabilecek birisi diyorsun yani,” diye dişlerini sıkı Mercer.

“Onun neşeli ruhunu takdir edecek biri, yıldırarak değil,” diye düzeltti annesi.

“Ne dersen de,” dedi Mercer. “Robin bu işe uygun değil.” Ardından annesine baktı. “Bu arada akşamki olay neydi öyle?”

“Ne?” Kadın kafasını kaldırdı, gözlerini açmıştı.

“Bana masum rolü oynama anne,” dedi Mercer. “Yemekte, Zoe'nin marifetleri konu oldu. Bundan memnun kaldığına emin değilim.”

“Beni affedecektir,” dedi annesi kollarını çekerek. “Fakat Zoe marifetlerinden o kadar da çok utanmıyor bence, hayatım.” Ardından oğlunun yanağına ufak bir öpücük kondurdu. “İyi geceler.”

Bir anlığına annesine kalmasını söylemeyi düşündü. Ya da tavsiyesini almayı geçirdi aklından.

Ama ne için? Zoe ona ait değildi; bunun zaten farkındaydı. Ateşle barut gibiydiler. Tüm yapabileceği Robin'i, Zoe'ye layık bir insan olması için ikna etmektir belki de. Bu onurlu bir düşünceydi ama karnına ağırlar sokuyordu.

Bu akşam hiç yalnız kalmak istemiyor; siyah, karanlık geceye bakarak nerede olduklarını merak ediyordu. Ayrıca seneler önce neleri farklı yapabileceğini düşünüyordu.

Ama o bunun yerine hayatı boyunca düşüncelerini saklayıp hiçbir şey söylememişti. Ne Zoe'ye, ne annesine ne de başka birine tek laf etmişti. Zoe'nin olduğu yerde deliliğin de olduğuna dair kendini uyararak her isteğini zalimce öldürmüştü. Asıl delilik neredeyse kumsala sürüklenirlerken rota değiştirmek olurdu.

Böylece arkasını dönüp annesine sarıldı. “İyi geceler,” diye mırıldandı gitmeden önce onu öperek.

Büyük koridordan geçip yukarı çıkarken Jonet'ın ayak sesleri neredeyse duyulmuyordu. O sırada Mercer ön kapının büyük menteşelerinin gıcırdadığını duydu. Uşak birine telaşlı bir şekilde bir şeyler söylüyordu.

Mercer hızla elini saçına atıp neler olduğuna bakmak için dışarı koştu. Yanında koşan köpeklerin patileri mermer zemini dövüyordu.

Şaşkınlıkla, yemekteki kıyafetleriyle orada öylece duran Robin'e baktı. Uşak, Robin'in sırlıslıkla olmuş paltosunu kaldırıyor.

“Robin?” dedi Mercer hızla büyük koridordan geçerken. “Robin, Zoe nerede?”

Robin ona boş boş baktı. “Yatağındadır, sanırım,” dedi geveleyerek. “Kızla evlenmeden önce nerede diye hesap mı tutmam lazım?”

O sırada annesi yukarıdan seslendi. Mercer korkuluktan sarkan annesini görmek için yukarı baktı, annesinin kalın saç örgüsü omzundan sarkıyordu. “Robin? Sen misin?”

“Evet, anne,” diye homurdandı Robin. “Yatağına dön.”

“Zoe yanında değil mi?” dedi Jonet sertçe.

“Niye olsun ki?” dedi Robin şapkasından sular akarken.

Mercer yanına yaklaşp şapkasını elinden aldı. “Ne yani, onu görmedin mi?” dedi. “Sana bakmak için dışarı çıkmıştı!”

Robin boş boş baktı. Mercer vazgeçip şapkayı uşağına verdi ve merdivenlere yöneldi.

“Bekle Stuart, nereye gidiyorsun?” diye sordu annesi Mercer yanından geçerken.

“Zoe'nin pelerinini alacağım,” diye cevap verdi. “Bu sağanakta sıırıslıklam olup ölmeden önce birinin onu bulması lazım.”

“Yağmur dindi.” Robin'in donuk sesi yankılandı. “Ay çıktı.”

Mercer durup çalışma odasındaki konyak şişesine doğru ilerleyen kardeşine baktı.

“Köpekleri yataklarına götür,” diye annesine seslendi. “Onu bulmaya gidiyorum.”

“Elbette.”

Mercer ilk olarak Zoe'nin odasına gitti. Kızın hizmetçisi ona boş boş bakıp kafasını salladı. Görevlileri kısaca sorguladıktan sonra kimsenin onu evden çıkarken veya eve girerken görmediklerini anladı. Ama o gitmişti. Mercer kapanan bir kapı sesi duymuştu.

Dışarı çıkıp ahıra gitti. Eksik at yoktu. Verandada da kimse yoktu. Evin önüne yürüyerek dışarıdaki at arabalarına baktı. Ay ışığı yolu gölgeler içinde bırakıyordu. Ama iki saat önce her yer simsiyahtı. Kimse, Zoe bile bu yoldan gidecek kadar aptal olamazdı.

Sadece yazlık eve giden evin batı cephesindeki yol ara ara yanan lambalarla geceleri aydınlık olurdu. Mercer düzenli çimenliklerin olduğu çiçek bahçesini uzun adımlarla geçip batı kanadındaki araba yoluna yöneldi. Zoe'nin geldiğı gün yaptığı gibi yokuş aşağı hızla indi. Bu sefer çizmeleri, binici pantolonuyla değil akşam yemeğı kıyafetiyleydi. Hiç umursamadan ıslak otların arasından yürüdüğü için pantolonu dize kadar ıslanmıştı.

İçten içe korkuyor, göğsünde bir gerginlik hissediyordu. Gece ılık, hava nemle boğuktu. Sussex'in kırsal bölgesinin ortasındaydılar. Zoe nereye giderse gitsin güvende olacaktı.

Fakat Zoe'yi hiç böyle bir durumda görmemişti. Gözlerinde kapana kısılmış vahşi bir hayvanın delice bakışı vardı. Robin'i aramaya gitmiş, onu bulamamıştı. Zaten bulsa da Robin hiçbir işine yaramazdı. Peki Zoe şimdi ne düşünüyordu?

Aşağıda uzanan gümüşü yakamozlarıyla suyu görebiliyordu. Tepenin eteklerine yaklaştığında yazlık ev göründü. Birkaç hızlı adımla oraya ulaştı ve kapısını açtı.

“Zoe!” diye bağırdı eşikten atlayarak.

Hızla kulübenin diğer tarafına geçti. Ardından karanlık sandalların ötesinde kızı gördü. Arkası dönük bir şekilde tahta iskelede duruyordu. Mercer'ın seslendiğini duymadı ya da dertlere boğulmuşken onu duyamıyordu bile. İskelenin ucuna çok yakın duruyordu. Ay ışığı altında kollarını bir tanrıça gibi havaya kaldırmıştı; ince beyaz cübbesi esintide dalgalanıyordu.

İç çamaşırları... İç çamaşırlarına kadar soyunmuştu.

Suya giriyordu.

“Zoe!” diye bağırdı Mercer. “Dur!”

Ardından Zoe kedi gibi sıçrayarak neredeyse hiç su sesi çıkarmadan atladı.

“Zoe!” İçinden küfrederek hızla yürüdü Mercer. İskelenin kenarında kayarak durdu ve cam gibi olan suya baktı. Hiçbir şey yoktu. Birkaç kabarcık bile. Ellerini beline koyarak yüzeyi gözleriyle taradı. Karanlıkta pek bir şey görünmüyordu.

Zoe'ye bir şey olmamıştı herhalde. Bu tam bir delilikti. Ama Zoe çok iyi yüzerdi.

Yine de perişan bir haldeydi. Kafasını vurmuş olabilirdi. Binlerce ufak trajedi senaryosu Mercer'ın aklında dönmeye başladı... Kız hâlâ yüzeye çıkmamıştı. Mercer gömleğini ve yeleğini çıkarıp bir kenara attı. Ardından ayakkabılarını çıkarıp suyu bir bıçak gibi kesti.

Doğruca zifiri karanlığın içine daldı. Hiçbir şey yoktu. Sadece büyük bir karanlık. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kollarına, bacaklarına bir şey değer diye panikle yüzdü. Kendine sık sık Zoe'yi yüzerken gördüğünü hatırlattı; nasıl da yorulmadan yüzerdi. Ama bu düşünceler gerçekliğin yarımında anlamsızdı; kız çok uzun zaman önce atlamış ve bir daha yüzeye çıkmamıştı. Nefesini daha fazla tutamayacağını anladığında nefes nefese su yüzüne çıkıp gözlerine yapışan saçlarını uzaklaştırmak için kafasını salladı.

Ardından yine hızla havayı tekmeleyerek nefesi yettiği kadar derine daldı. Umutsuzluğa kapılıyordu. Hiçbir şey yoktu. Su yüzüne çıkıp nefes aldı ve üçüncü kez suya daldı. Tekrar, tekrar daldı... Ta ki oksijen azlığı ve yorgunluk paniği bastırana kadar.

Bu delilikti. Kızın yüzeye çıkması gerekiyordu. Bu sefer ciğerleri patlayacak derecede ağrıyarak suyun yüzüne çıktı ve umutsuzca etrafına bakarak yüzmeye başladı.

Ve ardından onu gördü. Bir ağacın gölgesinde güçlkle ayırt edilen, sadece yüzeyde gezinen bir leke gibiydi. Güçlü, sert kulaçlarla neredeyse kırk metre yüzdü.

Zoe sırtüstü uzanmış, Mercer'ın yarattığı minik dalgalarda kanatlarını açmış bir melek gibi duruyordu. İncecik içliğı vücuduna yapışmıştı.

“Zoe,” dedi Mercer altına doğru kolunu uzatarak. “Tanrım. Korkudan öldürecektin beni.”

Zoe başım hafifçe döndürdü ve ona görmeyen gözlerle baktı. “Burası çok sessiz,” diye fısıldadı titremeye başlayarak. “Ben sadece... sessiz olmak istiyorum.”

“Zoe,” dedi Mercer içini saran dehşetle mücadele ederek. “Su soğuk. İzin ver seni çıkarayım.”

Yüzmeye devam ederek onu da sürüklemeye çalıştı ama Zoe dizlerini kendine çekip kendini gölgelere doğru itti. “Hayır,” dedi çenesine kadar batarak. “Bırak beni. Beni yalnız bırak. Dalgalanmak istiyorum.” Sesinde duygu yoktu. Yenilmiş gibiydi.

“Zoe şoktasın,” dedi Mercer ona doğru süzülerek. “Elini ver bana. Seni çıkarayım. Lütfen, aşkım. Çok soğuk. Donuyorsun.”

Zoe gözlerini kırptırdı; ifadesi neredeyse çocukçaydı. Yüzünün yarışma ay ışığı vuruyordu. “Ben sadece suyu hissetmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Onun beni sarmasını istiyorum. Burası çok sessiz.”

“İskele de çok sessiz, aşkım,” dedi Mercer yatışırıcı bir sesle. “Haydi. Altına kolumu koyayım ve geri dönelim. Battaniyeler var. İskelede.”

Bu sefer ona ulaştığında Zoe ona karşı koymadı ve Mercer'ın elini altına koyup çekmesine izin verdi. Mercer diğer kolunu da sırtına koyarak onu nazikçe iskeleye çıkardı; Zoe'nin her an

tekrar kaçıp karanlık suya kendisini atabileceğim biliyordu. Suyun üstünde hafif ve narin bir şekilde kaydı ama sanki bitmeyen bir yolculukta gibiydi.

Dakikalar sonra onu sudan çıkardığında Zoe şiddetle titriyordu. Onu kulübeye götürüp eski bir denizci sandığının kapağını açıp şöminenin yanına getirdi. İçinde düzinelerce eski battaniye vardı. Mercer en üsttekini alıp Zoe'yi bununla sardı. Ardından onu kucağına aldı.

Zoe Mercer'ın kollarında kontrolünü kaybetmiş bir şekilde titriyordu. Mercer onun hem fiziksel hem de zihinsel olarak şokta olduğunu anladı. Sarsılmayı durduramıyor, içindeki her şey çökerek onu her zerresine kadar sarsıyor gibiydi sanki.

Sonradan hatırlamayacağı kelimeler mırıldanarak onu sanki saatler boyunca sımsıkı tuttu. Kızın çok kırılgan görüldüğünü biliyor ve açıklanamaz derecede korkuyordu. Bu onu kaybetme korkusuydu. Onun canını yakma korkusu.

En sonunda titremesi hafiflemeye başladı. İsteksizce kasanın yanına giderek yere birkaç kuru battaniye serdi. Islak olanı katlamadan kenara attı ve Zoe'yi daha kalın bir battaniyeyle sardı.

“Götürme,” diye fısıldadı Zoe. “Beni geri götürme.”

Mercer gözlerine bakmak isteyerek elini Zoe'nin yanağına koydu. “Gitmek zorunda değilsin,” dedi. “Bir süre burada kalabiliriz.”

Zoe inandığına dair bir ses çıkarıp tekrar ürperdi. Bir süre sonra Mercer onun yanından kalkıp uşakların şöminede bıraktığı dalları yakmaya koyuldu. Kuru dallar hafif bir ısı veriyorlardı. Biraz sonra sarı alevler çatırtılar çıkararak açgözlü bir halde çıraları yalamaya başladı. Adam bir kütüğü ateşe sürdü ve Zoe'yi kucağına çekti.

Parmağıyla kızın nemli buklesini kulağının arkasına attı ve alevlerin ve gölgelerin yüzünde dans edişini izledi. Onu bu gece böyle kollarına almak başka bir evrene ait bir duyguydu sanki. Zoe'nin hayatındaki varlığı bir ateşe benziyordu; bazen arkada yumuşak bir şekilde yanıyor, bazen de azgın bir cehenneme dönüyordu. Ama onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Sanki Zoe'nin içindeki bir şeyler sonunda ağırlığın altında paramparça olmuştu. Attığı kahkahalar ve o pervasız kabuk kalkarak ufak ve yumuşak kalbini bomboş bırakmıştı. Mercer hafifçe mırıldandı ve onu iyice kucakladı. Çünkü başka ne yapacağım bilmiyordu.

Dudaklarını Zoe'nin alnına koyarken onu bu şekilde ilk defa sarmadığını hatırladı. Annesinin bu gece de anlattığı gibi Zoe neredeyse boğulacakken onu kurtarıp bu şekilde kucağına yatırmış, kollarıyla onu sarmış ve başını omzuna dayamıştı. Ama o sırada Zoe hafifçe korkmuştu sadece, bu korku da kısa süre içinde başka bir şey dönüşmüştü.

Ancak sonunda, korkan Mercer'ın kendisi olmuştu. Onu öperken titremesine neden olan, içindeki şiddetli istek kendisini korkutmuştu. Annesi gelmese olacıklardan korkmuştu. Yirmi bir yaşında, önemli deneyimler yaşamış bir adam olarak Zoe gibi onu ateşlendiren bir kadına daha önce hiç dokunmamıştı.

Ancak bu sefer Zoe korkacak kadar bile duygu taşıyormuş gibi durmuyordu. Bu sefer o... Onun nasıl olduğunu bilmiyordu aslında. Mercer'ın göğsü neredeyse acıyarak aniden gerildi, kalp atışları düzensizleşti. Düşünmeden Zoe'nin ismini fısıldayarak dudaklarını ıslak saçlarına bastırarak onu tekrar öptü.

Mercer'ı dehşete düşüren titreme neredeyse kasılmasına neden olan bir şiddetle tekrar başladı. Kendini sakinleştirmek ister gibi Zoe buz gibi elini Mercer'ın omzuna koyup kendini onun yüzüne bakmak için doğrulttu. Nefesi Mercer'ın göğsündeki yumuşak tüyleri ürpertecek

kadar sıcaktı. Ama aşağıya baktığında Zoe'nin artık titremiyor olduğunu fark etti.

O ağlıyordu.

Kasıklarındaki ani gerilim bir anda çözüldü. Şefkatle başım öne eğip kızın şakaklarım öptü. “Zoe, Zoe,” diye durdurmaya çalıştı onu. “Ah, Zoe, ben yanımdayım, aşkım. Her şey yolunda.”

“Hayır,” diye hıçkırdı Zoe kelimeleri Mercer’ın göğsünde boğuklaşırken. “Yolunda değil. Ah, Mercer, bu korkunç ve hiçbir zaman düzelmeyecek!”

Hıçkınları Mercer’ın yüreğini paramparça etmesine rağmen içinde bir rahatlama hissetti. Zoe kendine geliyordu. Ona geri dönüyordu.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı kızın başım omzuna yaslayarak. “Zoe, bir şekilde bunu düzelteceğim. Sana söz veriyorum.”

“Ah, Mercer!” diye hıçkırdı. “Ben... ben onunla evlenemem. Yapamam.”

Bunun üzerine Mercer hiçbir şey söylemedi. Bu evliliğin mantıklı olduğuna insanları inandırmaya çalışma noktasını çoktan geçmişti. Evlilik mantıklı değildi. Şimdi anlıyordu ki bu evlilik kendi dâhil herkesin hayatını düzeltilmeyecek şekilde mahvedebilirdi. Bir şekilde araya girip Rannoch'la konuşacaktı. Bu karmaşaya bir çözüm bulmak için yapacaktı bunu; Claire'i etkisizleştirecek, Robin'i kurtaracak ve evet, Zoe'yi tekrar mutlu kılacaktı.

“Zoe” dedi hızla. “Aşkım, bak bana.”

Zoe başını salladı, nemli bukleleri de göğsünde sallanıyordu. “Herkes hayatımın geri kalanında Robin ile yaşamamı bekliyor,” diye haykırdı. “Ama ben İskoçya'da koyun... koyunlarla yaşamayı tercih ederdim!”

“Koyunlarla mı?” diye tekrarladı Mercer Zoe'nin çenesine dokunarak.

“Ah, çok üzgünüm,” diye fısıldadı Zoe hüznü bakışlarla bakarak. “Ah Mercer, her şey için üzgünüm. Lütfen, lütfen beni azarlama. Biliyorum bunu hak ettim ama lütfen bunu bu gece yapma. Bunu kaldıramam.”

Mercer başını salladı ve gözlerinin ardında sıcak ve zorlayıcı bir şeyler hissetti. Ondan beklediği şey bu muydu? Onu azarlayacağını mı düşünüyordu?

Elbette. Kızın Greythorpe'a geldiği günü hatırladı, ne kadar da soğuk ve küçümseyici bir tavırla yaklaşmıştı ona. İçinde ne kadar da çok çirkin duygu beslemişti böyle. En önemlisi de duyduğu kıskançlıktı.

Kendinden utandı ve ufak bir gözyaşı gözünden süzülünce hızla elinin tersiyle sildi.

Tanrı aşkına, Zoe'nin üzerine öfkesini salarken ne kadar süre onun için yanıp tutuşmuştu? Öz kardeşini ve Zoe'nin flört ettiği diğer tüm erkekleri gizliden gizliye kıskanırken kalbini ortaya koymaya cesaret edemedi ne kadar zaman kaybetmişti? Daha ne kadar ona karşı hissettiği duygu, görev duygusuymuş gibi davranacaktı?

Kızın onu gümüş tepside sunulsa bile almayacağı gerçeği içindeki korkaklığı zerre kadar azaltmamıştı. Bu durumu daha kötü yapmıştı.

Kızın narin, titreyen vücudu kendisinininkine bu kadar yakinken Mercer bir anda kendini küçük ve hatta biraz da zalim hissetti.

Dudaklarını kızın soğuk alnına dayadı. “Ben de üzgünüm, Zoe,” diye mırıldandı göğsü hâlâ ağrırken. “Seni azarlamayacağım. Ben isterdim ki... Ben her şey farklı olsun isterdim. Hepimiz için.”

Zoe ona baktığında zorlukla yutkundu. “Kaşlarını çatıyorsun,” diye fısıldadı tekrar

gözyaşlarına boğulmamak için uğraşırken. “Bana her zaman kaşlarım çatarak baktın. Ama artık bunu önemsemişime emin değilim. Beladan başka bir şey getirmediğimi biliyorum.”

“Zoe, ben asla...” Mercer gözlerini çevirerek başını salladı.

“Ne?” Zoe zayıf bir gülücük gibi bir ses çıkardı. “Bana kızgın değil misin?”

“Hayır,” diye fısıldadı Mercer.

Kendime kızıyorum, diye sessizce ekledi. Seni istediğim için kendime kızıyorum. Gerçeği daha kısa sürede görmediğim için kızıyorum. İşin bu raddeye gelmesine izin verdiğim için kızıyorum.

Hâlâ titreyen Zoe gidecek gibi doğruldu.

“Hayır,” dedi Mercer kollarını sıkarak. “Zoe, ben...”

Zoe'nin gözleri ateşin ışığında büyük ve berraktı. “Ne, Mercer?” diye fısıldadı. “Söyle şunu.”

Söyleyemedi. Kelimeleri bulamadı. Konu Zoe olunca, tüm hayati karışık bir duygu bilmecesi gibi oluyordu. Adı çıkmış kayıtsızlığı onu terk etmiş, sinirli ve biraz da şaşkın halde kalakalmıştı. Zoe'ye karşı hissettiği şey şehvetten de öteydi. Öfkeden de öte. Ve bu aileye karşı duyulan sevgiye hiç benzemiyordu.

Tüm bu seneler boyunca inkâr etmeye çalıştığı gerçek, Zoe'yi kardeşinin kucağında gördüğü o Brook Sokağı'ndaki korkunç gecede yıldırım gibi zihnine düşmüş ve onu hayrete düşürmüştü. Nefesi kesmiş, kendini Robin'i boğazlamak için zor tutmuştu.

Evet, Tanrı yardımcısı olsun ki o Zoe Armstrong'a âşıktı ve kendi zihninin sınırları içinde bile bunu söylemeyi reddetmesi bunu daha az gerçekçi kılmıyordu. O sadece... onu seviyordu. Ve bunun ne zaman, nasıl veya neden olduğunu bilmiyordu fakat olduğuna emindi.

Ama Zoe hâlâ ona bakıyordu. Gözlerinde alevlerin yansıması vardı. Uzun, kadifemsi kirpiklerinin ucunda gözyaşları duruyordu. “Doğruydun, değil mi?” diye fısıldadı. “Annenin bu gece söyledikleri.”

“Ne hakkında Zoe?” diyerek onu iyice kendine çekti Mercer.

“O sendin,” dedi. “Her zaman.”

“Her zaman... ben mi?”

“Beni kendimden kurtaran,” diye fısıldadı Zoe. “Hep oradaydın, sana ihtiyacım olduğunu inkâr edecek kadar inatçı olmama rağmen... Bu gece gibi, sanırım.”

Adam hiçbir şey söylemedi; bunun yerine Zoe'nin ufak, kalp şeklindeki yüzüne ve dolgun elmacık kemiklerine baktı. Sivri çenesi kusursuz görünüyordu, yuvarlak büyük gözleri dünyaya çocuksu bir haylazlıkla bakıyor gibiydi. Ve o boynu, uzun, süt gibi kıvrımları kadınsı bir güzellik ve yumuşaklıkla kıvrılmıştı. Başım eğip dudaklarım ona değdirdiğinde dünyadaki her şey tekrar allak bullak oldu.

“Zoe,” diye mırıldandı Mercer Zoe'nin üzerine iyice eğilerek. “Ah, Zoe. Seni kaybettim sandım.”

Zoe'nin elleri Mercer'ın yanağında gezinirken yüzünü ona doğru çevirdi. “Ben de kaybolmak istediğimi düşündüm,” diye fısıldadı. “Ama belki de... belki de şimdi istemiyorum.”

Kirpikleri ışıpta inanılmaz derecede uzun görünüyordu; yay gibi dudakları hafifçe titriyordu. Dudaklarım Zoe'ninkilere değdirerek hafifçe öptü. Bu yumuşak hareketi teselli ve güveni simgeliyordu.

Zoe gözlerini kapayıp içini çekti ve onu öptü.

Mercer'ın dili kızın dudaklarında hafifçe gezinirken, *burada durabilirim*, dedi Mercer kendi

kendine. Bu sadece teselli öpücüğüydü. Güven öpücüğü. Ama Zoe'nin elleri yüzünde gezinmeye başladığında bunun sadece öyle bir öpücük olmadığını anlamıştı. Başparmakları hafifçe yanaklarında geziniyordu ve sanki Mercer bunu dilemiş gibi kız dudaklarını iyice araladı.

Belki de Zoe yüzlerce erkeği büyüleyerek bu hale sokmuştu ama Mercer artık bunu umursamıyordu. Dilini yavaş hareketlerle Zoe'nin ağzına soktu. Bir başka iç çekişle Zoe de ufak, belirsiz hareketlerle dilini onunkine doladı. Mercer kendine Zoe'nin istediğinin, ihtiyacı olanın bu olduğunu söyleyerek onu daha derinden öptü. Parmaklarını şakaklarındaki saçlara geçirmişti. Onu çok sıkmayarak kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarında, ağzının tatlı baharatımsı tadım alarak defalarca öptü.

Zoe de bir elini Mercer'ın ensesindeki saçlara dolayıp diğer elini yavaş hareketlerle sırtında gezdirerek ona sarıldı. Yavaş yavaş ısınmaya, baş döndürücü yasemin ve turuncgil kokusu ortaya çıkmaya başlamıştı. Mercer bu kokunun her zaman baştan çıkarıcı olduğunu düşünmüştü ama belki de öyle değildi. Belki de o sadece Zoe'ydü.

Ah ne kadar zamandır inkâr etse de bunu istiyordu. Ama bu gece Zoe'nin ona ihtiyacı vardı ve bunu kabul etmişti. Belki de Mercer'ı kontrolden çıkaran şey buydu. Zoe'nin bunu kelimeleriyle, dokunuşlarıyla söylemesi.

Bir şekilde Mercer, Zoe sızlanmasına rağmen kendini yavaşlamaya zorladı. Zoe'nin gözlerinin içinde ağır ağır yükselen tutkuya ve ihtiyaç duygusuna baktı. Yavaşça sırtüstü yatırdı onu. "Zoe," dedi üzerine doğru eğilerek. "Bunu istiyor musun?"

Zoe ona doğru doğrulup gözlerini kapadı. "Buna *ihtiyacım* var," diye fısıldadı. "*Sana* ihtiyacım var."

Saf arzu Mercer'ın her yanını ürpertti. Zoe'nin üzerine doğru çıktı. Pantolonunun nemli kumaşı Zoe'nin içliğini yukarı doğru sıyırdı. Bu sefer onu şehvetle, başını yumuşak battaniyeye doğru bastırarak öptü. Bu sefer oluyordu ve Mercer bunun olmasına izin verecekti.

Şehvet, her bir kalp atışıyla kasıklarında zonkluyordu. Zoe deneyimsiz bir kız değildi, bunu her zaman biliyordu. Ama bu... bu tehlikeliydi. Elini yanağında gezdirerek dudaklarını bunu söylemek, onu uyarmak için araladı.

Ama Zoe gözlerini hafifçe kapayarak yüzünü adamın eline doğru çevirip onu öptü.

"Bu sefer benden uzaklaşma," diye fısıldadı. "Yapma."

Zoe'yi sertçe kendine doğru çekip dili ve vücudunda gezinen eliyle onu istediğini göstererek öptü. Karnına ve beline yapışan ıslak elbisesine rağmen Zoe ateşler içinde yanıyordu şimdi. Islak kumaşın altında göğüs uçları sertleşmişti ve çevresi koyu renkli görünüyordu.

Bu kez iki elini de Zoe'nin yüzüne götürüp parmaklarını nemli saçlarına dolayarak çekti. Ama şu an boğulma tehlikesi yaşayan kendisiydi; bir arzu havuzunda yüzüyor, vücudu sertleştikçe iradesi zayıflıyordu.

Zoe'nin tekrar titremeye başladığını fark etti ama bu seferki arzudandı. "Mercer, ne istediğimi biliyorum," diye fısıldadı. "Lütfen."

İyi bir adam bundan uzaklaşabilir, diye düşündü Mercer belirsiz bir şekilde. Bu çok fazlaydı. Hassasiyetin ve önemsemenin de ötesine geçmişti. Ama o da kızı delice istiyordu ve sonunda onuru küller içinde önüne serildi. Hayatında ilk kez iş Zoe'ye geldiğinde mantıklı düşünmemiş hatta hiç düşünmemişti.

Zoe kendini bırakarak Mercer'ı tekrar öptü; içini çekerken elleri vücudunda dolaşıyordu. Robin'i bu şekilde mi öptü, kardeşinin altında böyle mi hissetti diye merak etti Mercer belli belirsiz. Ama bu düşünce o kadar korkunçtu ki irade gücüyle bunu uzaklaştırdı.

Bunun Robin'le ilgisi yoktu. Bu sefer Zoe onun kollarındaydı. Ve onu delirtecek gibiydi; Mercer'ı okşayan elleri aceleciydi. İnce parmakları ıslak pantolonun altına doğru kayarak belinde hafifçe dolaşarak onu endişeli bir at gibi titretiyordu. Diğer eli sırtından aşağı inerek kalçalarını okşuyor, davetkâr bir şekilde dolaşıyordu.

Evet, Zoe'nin neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve Zoe dudaklarını aralayıp Mercer'ın tadını içtenlikle alırken bunu yalanlamamıştı. Öpücükleri ilk başta hafifti ama sonra adamı delirten, tecrübeli, baştan çıkarıcı bir yalvarışa dönüşmüştü. Dilleri tekrar buluştu ve yükselen sıcaklık bacaklarının arasında birikmeye başladı, penisi Zoe'nin kalçalarında kaya gibi sert bir hal almıştı.

Bir an tekrar düşünmeye çalıştı. Emin olmalıydı. Ama Zoe'nin bedeni onunkine doğru kalkmış, baştan çıkarıcı ve kusursuz bir şekilde duruyordu. Ufak, yumuşak ve tatlı kıvrımları olan vücudu... Mercer'ın duyduğu tereddüdü hissetmişçesine dili kışkırtıcı bir şekilde onunkiyle buluşup sıcak elleri vücudunda gezinerek ona doğru sokuldu.

“Mercer.” İpek gibi dudaklarıyla onu öperken dizini kırarak bir bacağına birbirine kenetleyip adamı kendine çekti. Ve dudaklarını adaminkilerden sadece fısıldamak için çekti.

“Mercer,” diye fısıldadı pantolon düğmesini açarken. “Unutmamı sağla. Sadece bu gece için. Bana unutmamı sağlayacak bir şey ver.”

Mercer cevap vermedi; ne evet diyecek kelimeleri ne de hayır diyecek gücü buluyordu. Bunun yerine, dudaklarını yakalayıp bir eli göğsüne giderek onu tekrar öptü. Ve o anda imkânsızlık mümkünmüş gibi göründü. Sanki Zoe ona dokunmak için yaratılmıştı ve görevleri, sorumlulukları, hatta onuru bile hiçbir şeymiş gibiydi.

Zoe'yi yumuşak battaniyeye tekrar bastırdı ve şöminedeki alevlerin tenini kıpkırmızı boyayarak aydınlatmasına izin verdi. Zoe çok ufak, çok hassastı ve onun her zaman mükemmel olduğunu düşünmüştü.

Ama kendini onun yaranda neredeyse tehlikeli şekilde büyük hissetti. Ona zarar vermemek adına biraz geriye çekilip kuruyan içliğini hafif hafif yukarı kaldırdı.

Zoe aldığı zevkten dolayı hafifçe inledi ve kalçasını kaldırdı. Mercer durmayıp içliği kaldırmaya devam etti ve ardından Zoe'yi kendine çekip elbiseyi hafifçe başından çıkardı. Zoe kollarını kaldırarak ona doladı. Beyaz kumaş Mercer'ın önünde onu çıplak bırakarak havada uçtu. Mercer'ın ateşli hayallerinde bile Zoe bu kadar güzel görünmüyordu.

“Zoe,” diye fısıldamayla başladı. “Ah. Sen... muhteşemsin.”

Zoe gözlerini indirip parmaklarını tekrar adamın beline götürdü.

Mercer onu yavaşça indirip yana döndü, böylece şömine ışığı Zoe'nin vücudunda gezinebilecekti. Göğüsleri dolgun ve yuvarlak, pembemsi kahve uçları tatlı bir şekilde sivrilmişti ve Mercer'ın ağzına alması için yalvarıyorlardı. Kemikleri güzel bir şekilde ince beline ulaşıyor, kalçaları geniş ve beklediğinden daha bereketli görünüyordu.

Zoe, gözleri şömine ışığında kocaman açılmış bir şekilde onu izlerken Mercer elini göğüslerinin arasına koyarak avucunun altındaki kalbinin atışına hissetmek istedi. Gözlerini kapadı ve kendine doğru akan hayatı ve gücü hissetti. Gözlerini açtığında parmağını göğüsle-

rinden, tatlı kıvrımlı belinden aşağı indirip bacaklarının arasındaki dağınık siyah tüylere dokundu. Kız zevkten inleyip daha aceleci bir şekilde Mercer'ın düğmelerine atıldı.

“Nemli,” diye fısıldadı. “Çıkar şunu.”

Mercer teredditle kabul etti. Ayağa kalkıp arkasını döndü ve teker teker düğmelerini açtı. Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp sandalyeye attı.

“Dön bana,” dedi Zoe.

“Zoe, ben...”

“Ben korkmuyorum.” Sesi yumuşak ama kararlıydı. “Seni görmek istiyorum.”

Mercer başını eğip burnunu sıktı. Onu istiyordu ve bununla savaşmaktan usanmıştı.

“Dön bana,” dedi tekrar. “Yanıma uzan Mercer.”

Mercer'ın pes ettiği anı anlamıştı. Mercer başını kaldırdı ve yavaşça şömine ışığına doğru döndü. Kasıklarının biçimli kasları ışıktaki altın gibi parlıyordu. Karşısında tamamen çıplak bir şekilde kaldığında Zoe gözlerinin büyüdüğünü hissetti ama zevkten hafifçe inlemenin haricinde hiç ses çıkarmadı.

Çıplak bir erkeğin neye benzediğini bildiğini düşünmüştü. Geçmiş yıllarda, Robin'e hatta Mercer'a, iç çamaşırlarıyla yüzdüklerinde kaçamak bakışlar atmıştı. Yunan heykellerini, Rönesans tablolarını görmüş hatta müstehcen kitapları karıştırmıştı. Ama hiçbirisi bu adamdan yayılan saf güce hazırlanamamıştı onu.

Elini uzattı. Mercer yanına gelip diz çöktüğünde kasıklarındaki kaslar gerildi. “Zoe, emin misin?”

Bu artık hiçbir cevaba gerek duymayan bir soruydu. “Sen... çok erkeksisin,” diye fısıldadı. “Her zaman yakışıklı olduğuna düşünmüştüm ama...”

Kelimeleri yetersizdi. Zoe gözlerinin onu özümsemesine izin verdi; geniş kaslı göğsüne baktı. ince bel ve inanılmaz derecede düz bir karın. Kolları bir kadını sarmalar hatta gerekirse taşıyabilirdi. Zoe bunu iyi biliyordu. Tüm o gergin teni ve içsel gücüyle tam bir erkek vücuduydu.

Mercer dudaklarını Zoe'ninkilere geçirerek üzerine çıktı. Onu uzun süre öptü. Ardından dudakları yüzüne, boynuna inip teninin üzerinde sıcak nefesiyle birlikte kayarak göğsüne ulaştı. İnleyerek ağızım üzerine kapadı ve onu ağızının sıcaklığıyla emdi. Bu his tarif edilemezdi. O lezzetli, bilindik ateş silsilesi karnından yukarı kıvrılıp tekrar yavaşça aşağıya, onu daha da kıvrandıran merkezine doğru ilerledi.

Dişlerini göğüs uçlarına nazikçe geçirdiğinde Zoe haykırdı. Diğer eli yavaşça Zoe'nin bacak arasına doğru kaydı. Zeki eli, en gizli yerini buldu. Zoe başını yumuşak battaniyeye atıp kalçalarını yukarı kaldırdı. Şu an her gizli özlemi birleşmişti. Bu felaketin eşiği demekti ama Zoe bunun için yanıp tutuşuyordu. Mercer için çıldırıyordu. Onu üzerinde hissetmek, onu içine almak için çıldırıyordu. Bedeli ne olursa olsun bunu ödemeye razıydı.

Mercer kız çıldırana dek göğüs uçlarına dokundu ve onları yalayıp emdi. Onu delirtmişti. Zoe öleceğini düşündüğünde, Mercer durup kaslarla kaplı kollarının üzerinde yükseldi. Başını eğdi. Koyu saçları kurumuştu. Dilini göğüslerinin arasına koyup diliyle ince bir çizgi çekerek karnına doğru indi. Göbeğinin üzerinde durup Zoe ürperene dek daireler çizdi ve ardından aşağı doğru indi.

Mercer ellerini Zoe'nin baldırlarına koyduğunda nefesi kesildi. Parmakları Zoe'nin soluk

cildinde daha koyu görünüyordu. Bacaklarını ayırıp dilini elinin olduğu yere koyunca Zoe haykırdı; ellerini eski battaniyeye geçirip onu tüm gücüyle sıkarken bir an için vücudundan yükselmiş gibi durdu.

Mercer başparmaklarıyla Zoe'nin etini aralayıp dilini iyice içeri soktu. Zoe'nin yüzü alev gibi yanıyordu ama Mercer'ın dokunuşu kızı onun emrine amade etmişti.

Artık onu reddedemeyecek şekilde aciz olan Zoe her bir dil darbesiyle, her bir zerresi gerilip kopana dek kendini kaybederek titremeye başladı. Uzun parmaklı sıcak bir el rahminin üzerine kondu ve ardından Mercer ilk önce bir parmağını sonra ikincisini kızın içine uzattı. Parmakların yavaş yavaş içeri itmeye ve diliyle hafif hafif dokunmaya başladı.

Ah, Zoe istiyordu... istiyordu ve kasıkları ağrıyordu; her an parçalara ayrılacak gibiydi. "Seni istiyorum." Sesi sanki onun sesi değilmiş gibiydi. "Mercer, Tanrı aşkına. İçime girmeni istiyorum."

Mercer son defa kızın merkezine doğru mükemmel bir zamanlamayla dilini değdirdi ve Zoe kör edici bir zevk dalgası içinde titredi. Zevkin dalgaları tüm bedenini sardı ve onu Mercer'ın ellerinde gevşemiş bir halde bıraktı.

Zevk dalgaları dinmeye başlayınca Zoe gözlerini açıp güçlü kollarıyla üzerine eğilen Mercer'a nefes nefese baktı. Anlayamadığı bir dünyada kaybolmuş öldürücü bir yaratık gibi vahşi görünüyordu şöminenin ışığında. Gözleri eritilmiş altın gibi parlıyordu, kalın, sert erkekliği yumuşak, ipeksi etine bastırıyordu.

İçgüdüsel olarak bacağını havaya kaldırıp Mercer'ın ona değdiğini hissetti. Korkutucu büyüklüğünü hissediyordu. Mercer da görünüşe göre ona hak veriyordu. Ufak bir ter damlası boğazından süzülürken Mercer gözlerini kapadı.

"Zoe." Sıkıdığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Zoe, bakire misin?"

Zoe düşünemiyordu. "Ne?"

"Bakire misin?" diye gıcırdattı dişlerini.

Zoe bir an nefes alamadı. Eğer Mercer tereddüt ederse ölebilirdi. "Hayır, durma," dedi boğulurcasına. Elleriyle onun titreyen kollarına sarıldı. "Durma, sadece..."

Mercer tereddüt bile etmedi.

"Aah!" Ses Mercer'ın boğazının derinliklerinden gelmişti.

Zoe bir anda haykırdı; acı ani ve sertti. Mercer'ın ağırlığı içini zorla ve saldırgan bir şekilde doldurmuştu. Kendi nefes alışını duyabiliyordu. Kendi kalp atışını hissedebiliyordu. Acı zonklama halini alana dek kendini tuttu. Sonra acı tamamen geçti.

"Zoe?"

Mercer bu ufak sözcüğü sanki çok derinlerden bir yerden söylemiş gibiydi.

"Evet?"

"Zoe, bakire olmadığımı söylemiştin."

Zoe biraz endişeyle kalçasını kaldırdı ve birbirlerine oldukça iyi uyum sağladıklarını fark etti.

"Zoe!" Yüzü Zoe'ye dönük, bal rengi gözleri alevler saçarak bakıyordu. "Cevap ver."

"Aslında demek istediğim... Hayır, durma," dedi yavaşça. "Öyle dedim çünkü senin ne düşündüğünü biliyordum."

"Ah," dedi yumuşak bir şekilde Mercer. "Peki şimdi ne düşünüyorum?"

Zoe kalçalarını tekrar kaldırdı. Mercer zevkten inledi ve gözlerini kapadı.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Zoe. “Ama artık bakire değilim, bu yüzden artık önemli de değil, değil mi?”

Mercer gözlerini hafifçe açtı. “Zoe, daha nazik olabilirdim.”

Zoe ellerini onun sırtında gezdirip parmaklarını kalçalarındaki gergin kaslara geçirdi. Kalçalarını davetkâr şekilde oynatıyordu. “Azıcık fiziksel acı da neymiş?” diye mırıldandı. “Gel, bitti artık.”

Mercer onu şaşırtarak kendini önce geriye çekip sonra inleyerek içine girdi. Gergin kolları titriyordu.

“Evet,” diye fısıldadı.

Zoe onun oynattığı belindeki düz kasları izleyerek kendini doğrulttu ve zevkin ufak belirtilerini hissetti. Zoe Mercer'ın boyutunun avantajları olduğunu fark etti birden. Adamın vücudu onunkini kaplıyor ve tatlı bir sürtünme yaratarak onu dolduruyordu.

“Ah...” diye tekrar inledi gözlerini kapayarak.

En zarif dansçıların yaptıkları hareketler gibi Zoe'nin içinde bir ritim tutturdu Mercer. Ona nasıl zevk vereceğini biliyor gibiydi. Bir süre sonra acı tamamen kaybolmuş, onun yerine Zoe'yi esir edip eziyet eden, Mercer'ın derine kayan mükemmel hareketleri kalmıştı.

Zoe vücutlarının birleştiği baştan çıkarıcı yere doğru kalçalarını kaldırarak bacağına ona doğru uzatıp yukarı kaldırdı. Vücutları birleşerek kenetlendi. İçgüdüsel olarak Zoe vücuduyla ona doğru yükseldi. Onun erkeksi vücudunu, yüzünün güzel, sert hatlarını izlerken kim olduğunun da farkına varmıştı. Karşısındaki sadece Mercer değil, her zaman yanında, her zaman onun için orada bulunan biriydi. Hatta ona ihtiyacı olduğunu düşünmediği zamanlarda bile.

Fakat şu an ona ihtiyacı vardı. Bu adım zorlukla koyduğu bir ihtiyaçtı. Kendini daha da yukarı kaldıran Zoe vücudunu sertçe adaminkine doğru çekti. İçindeki yoğun duygular yeniden artıyordu. Onu istiyordu, ah, evet onu istiyordu. Onunla öpüşürken ona yalvararak içindekileri anlamsız sözcüklerle ifade etmeye çalıştı.

Mercer açısını kusursuzca kaydırarak onu anlamıştı. Küçük ter damlacıkları çoğalıp boğazından aşağı kaydı. Sert hatlı yüzü yoğunluğun bir maskesi gibiydi. Göğsü nefes aldıkça hızla inip kalkıyordu. Yaşadığı zevk Zoe'yi çıldırtana dek tutkularının sesleri geceyi doldurdu; terden sıırıslam olmuş vücutları birbirleri üzerinde kayıp durdu.

Mercer gözlerini birden açıp Zoe'ninkilere dikti. “Zoe,” dedi nefesinin arasından. “Zoe, sen benimsin.”

Ela gözleri Zoe'ye emrediyor, onu içinde hapsediyor ve kölesi yapıyordu. Mercer aynı cümleyi bir kez daha söyledi. Bir kez daha. Ta ki kızın kalbinden bir parça kopana dek. Ve dünya hayal ettiğinden daha yoğun bir şekilde tekrar paramparça oldu.

Mercer'ın hafifçe haykırdığını duydu; tatmin olan erkeğin haykırışı. İçine dolan tohumların akışını hissetti. Saf, erimiş tutkular Zoe'ye doğru akın akın gelirken Mercer'ın dudaklarından ilahiye benzer kelimeler döküldü. Hızla gelen bu tutku, hayatın mükemmel, Mercer'ın mükemmel olduğu hissini, Zoe'nin sevildiği hissini beraberinde getirmişti.

Uzun bir süre sonra Mercer alnını Zoe'ninkine yasladı; erkeksi kokusu onu sarmalıyor, rahatlatıyordu. “Aman Tanrım.” Sesi huşu içindeydi. “Zoe, iyi misin?”

Zoe gözlerini kapadı. “Ben... harikayım,” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim.”

Bundan sonra zamanın pek anlamı kalmadı. Vücutları iç içeyken, Mercer kızın saçında kalan tokaları alıp yüzünü nemli saçlarına sokup elleriyle okşadı. Zoe'yi öptü; boynunu, burnunu, kulağının arkasındaki sıcak nabız noktasını. Ardından yanaklarını yanaklarına dayayıp yavaşça nefes aldı. Büyük ve heybetli bir adam için bu nadir bulunur ve neredeyse coşkulu bir hareketti.

Zoe derinden içini çekti.

“Canını yaktım mı?” diye fısıldadı kulağına. “Ah, Tanrım, Zoe. Eğer bilseydim...”

“Mercer, ben o kadar da günahkâr değilim,” dedi gülerek. “Nasıl olduğunu biraz biliyorum ama...”

Mercer başını kaldırdı. “Zoe, böyle bir şey ima etmek istemezdim...” diyerek duraksadı birden, yüzü şömine ateşinden ısınıyordu. “Ama sen... ve Robin. Emin olamadım.”

Zoe gözlerini kapayıp başını salladı. “Mahvolmasına izin verme,” diye yalvardı. “Lütfen, bunu istemiyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Mercer yumuşak bir tonda. Hafif sakallı yanaklarını kızın kilere değdirdi. “Ne istiyorsun, aşkım? Söyle bana.”

“Sarıl bana,” diye mırıldandı. “Sadece... sarıl bana Mercer, sadece bir süreliğine hayatım büyük ve korkunç bir karışıklıkta değilmiş gibi davranmama izin ver.”

Böylece Mercer kolunu geriye doğru uzatıp başka bir battaniye alarak üzerlerine örttü. Zoe'yi çekip sırtını göğsüne dayayıp kucağına oturttu.

Mercer'ın sevişmesiyle yorgun düşmüş ve tatmin olan Zoe sakinleşmişti. Bu saf ve mutlak mutluluktan. Mercer ona ihtiyacı olanı vermişti; teselli, coşku ve zevk ve onu hiç ummadığı, hayalini hiç kurmadığı yüksekliklere çıkarmıştı. Kollarında, sıcaklığı ve kokusunda değerli bir varlıkmiş gibi sarmalanmanın en güzel an olduğuna karar verdi.

Fakat Zoe uyurken bile kendini kandırmadı. Önündeki birkaç gün ona yüzleşmesi gereken korkunç olayları ve gerçekleri getirecekti. Yine de o, en azından kendini rahatlatacak bir anıya sahip olmuştu. Mercer'ın güçlü kollarında yattığı bu mükemmel anıya.

Zoe ne kadar uyukladığını bilmiyordu ama uyandığında geceliği ateşin kenarında asılı duruyordu, oda sıcacıktı ve Mercer da dirseklerini dizlerine dayamış halde sandalyede oturuyordu.

Zoe dönerek gerindi. “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı gülümseyerek.

“Uyumamı izliyorum,” dedi Mercer yüzünde hüznle. “Zoe, çok güzelsin. Benim için her zaman güzeldin.”

Zoe kahkaha attı ve kollarını uzattı. “Öyleyse geri gel,” dedi. “Ve benimle yine seviş.”

Mercer başını salladı; gözleri yine ciddileşmişti ama ayağa kalkıp Zoe'nin yanına uzandı. “Bu çok yeni, aşkım.” Dirseğine dayanıp parmağının ucuyla Zoe'nin yüzünün kıvrımlarını okşadı. “Çok narinsin. Sert olabilirim.”

“Nasıl istersen,” dedi Zoe hafifçe.

Ama Mercer onu tekrar öpüp yavaşça geri yatırdı. Ve onunla sevişti; ağzıyla, elleriyle ve Zoe'nin bu kadar büyük ve sert görünen bir adamdan beklemediği inanılmaz bir naziklikle. Göğüslerini emdi, ellerini saçlarına doladı ve göbeğine hafifçe sözcükler mırıldandı. Ardından ağzını en özel yere götürerek Zoe'yi tekrar ışığın içinde dönen bir dünyaya yolladı.

Zoe tekrar tatmin olmuş şekilde uzandığında uykuya daldı. Ama içgüdüsel olarak Mercer'ın uyumadığını biliyordu. O uyumak yerine gözleri dikkatli ve tetikte bir şekilde Zoe'nin

başındaydı; onu tanıdığı yıllar boyunca olduğu gibi.

On Birinci Bölüm

AV PARTİSİ

Mercer zihninin derinliklerinde çalan bir çan sesiyle uyandı. Doğrularak iki elini saçlarına götürüp yavaş yavaş belirginleşen kasvet ve farkındalıkla etrafa bakındı. Yanında uzanan Zoe, sıcak ve şaşırtıcı derecede güven veren varlığıyla yattığı yerde döndü.

Mercer yattığı çoğu kadınla tüm hoş anları tatmıştı fakat hiçbirinde bu güven duygusunu duymamıştı. Çok güven vericiydi, bir o kadar da tuhaf... Zoe uyurken şaşırtıcı derecede ufak ve genç görünüyordu. Sakince nefes alıyordu; yumruk yaptığı eli şimdi bile üzerinde koku ve sıcaklıkları sinmiş battaniyenin kenarını tutuyordu. Elini içeri çekip bir dakikalığına kızı izlemenin zevkini yaşattı kendine. Fakat çan sesi tekrar duyuldu; boğuktu ama gerçektir.

Olanları daha fazla düşünmek için ne zamanı ne de isteği vardı; düzgün hayatı artık sık sık tepetaklak oluyordu. Pratik düşünen bir adamdı. Olan olmuştu. George Kemble'in dediği gibi, *après ça, le déluge**

* (Fr.) Benden sonra tufan, (ç.n.)

O da ipin ucunu bırakacaktı, yağmur sel olup tepelerine inebilirdi. Yaklaşan gündoğumu ve Zoe'nin gitgide karmaşıklaşan hayatını düzene sokmak endişelendiği başlıca hususlardı. Yavaşça Zoe'nin yarımdan ayrılıp sandal odasından geçerek iskeleye gitti. Korktuğu gibi Ay hızla batıyordu ve suyun üzerindeki ışıltı şimdi sadece soluk bir parıltı olmuştu.

Sağ tarafında, tepelerin ötesinden bir çan sesi daha duyuldu. Mercer büyük ve karanlık bir figür gördü ve hemen ardından rahatlayarak içini çekti. Bir inek etrafta dolanıyordu.

Dağınık battaniyelerin arama geri dönüp Zoe uyurken kurumaları için kenara koyduğu iç çamaşırlarını buldu. Ardından Zoe'nin yüzünü daha rahat görebilmek için ateşi alevlendirdi. Yanına uzanıp onu uyandırmak için yavaşça öptü.

Zoe dönüp güneşin altında yatan bir kedi gibi gerindi; yavaşça dudaklarında beliren ve Mercer'ı ona hayran bırakan her zamanki hınzır gülümseme göründü. Bukleleri eski yün battaniyenin üzerine siyah, ipek bir perde gibi serilmişti. Parmağıyla buklelerden birini

kıvırmaktan kendini alamadı Mercer.

“Günaydın Mercer,” diye mırıldandı Zoe. “Fazlasıyla memnun gözüküyorsun.”

Nasıl bu kadar memnun olduğu gerçekten biraz can sıkıcıydı. Kaderine boyun eğmiş ve mutlu hissediyordu. Her zaman kendiyile barışık bir adam olmuştu. Kendinden emin hatta genellikle rahattı. Ama mutlu muydu? Bu duygu daha çok çocukluğa dair bir anı gibi görünüyordu. Ama bunu Zoe'ye anlatmaya çalışmaktansa hafifçe gülümsedi ve onu tekrar yavaş yavaş ve içtenlikle öptü.

Dudaklarını dudaklarından ayırırken, *işte bu mutluluğun özü*, diye düşündü.

Ona sahip olaksa ve bu Zoe'yle olaksa, hayatındaki huzur ve mutluluklardan mahrum kalacağını biliyordu ama bunu kabul ediyordu.

“Giyinsen iyi olur, aşkım,” diye fısıldadı Zoe'nin yanağına. “Beşi geçiyor olmalı.”

“Ah,” dedi Zoe hafifçe kalkarak. “Yokluğumuzun farkına varmışlar mıdır?”

Mercer bunu çoktan düşünmüştü. Sadece Zoe'nin hizmetçisi ve annesi yokluklarının farkında olmalıydı. Annesinin düşüncesini kendine saklayıp bu “tufan” ile baş edeceğine dair kendisine güven duyduğuna inanıyordu.

Zoe Trudy'nin ağzının sıkılığına dair Mercer'a hızla güvence verdi ve ardından dudağını hafifçe büktü. “Şimdi gitsem iyi olacak, değil mi?” dedi üzgün bir sesle. “Gerçek hayatıma ve Robert ile babamla yüzleşmeye.”

Mercer elini Zoe'nin kalbinin üzerine koyup kalp atışını avucunda hissetti. “Zoe,” dedi gözlerini kapayarak. “Ona bugün anlatacaksın. Robin'e yani.”

Zoe'nin ona doğru döndüğünü hissetti. “Ona anlatmak mı?” diye fısıldadı. “Bunu mu?”

“Onunla evlenemeyeceğini,” dedi Mercer parmaklarını Zoe'nin saçına geçirerek. “Artık olmaz, Zoe. Bundan sonra olmaz. Bunu biliyordun ama değil mi?”

Zoe gözlerini kapayıp Mercer'ın parmaklarını hissetmeye çalıştı. Harika, büyülmüş bir gece olmuştu ama şimdi Mercer'ın sesinde onu duraksatan inatçı bir tutum vardı. Aslında şaşırmamalıydı.

“Mercer, Robin'le önceden de evlenemezdim,” dedi. “Şimdi de evlenemem. Ama nedenini buna bağlamayalım.”

“Şimdi önemli olan *bu*.” Mercer'ın elleri Zoe'nin yüzüne doğru kayıp onu sıkıca kavradı. “Zoe, bu önemli.”

Zoe Mercer'ın aklından geçeni sezinledi. “*Bu çok güzel bir şeydi*,” diye fısıldadı. “Seviştik ve sana bunun için teşekkür ederim. Beni sadece sudan değil daha kötüsünden de kurtardın: umutsuzluktan. Ama bunu yalnızca seni istediğim için yaptım.”

“Zoe neler diyorsun?” diye mırıldandı.

Zoe gözlerini onun yüzünde gezdirdi. “Birini kapamadan diğer kapıyı açamam, Mercer,” dedi sessizce. “Ne düşündüğünü biliyorum. Sana yalvarırım bir şey söyleme. Hayatımızı olduğundan daha karmaşık hale sokma.”

“Karmaşık mı? Bunda karmaşık olacak ne var?”

Zoe karışık duygularla bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Mercer, söylediğin şeylerin farkında mısın?” diye azarladı onu. “Kayıtsız, inatçı bir mantığın vardı hani.”

“Ve ben de bunun şimdiye kadar çok işe yaramadığını fark ettim,” dedi Mercer.

Zoe parmak uçlarını adamın yüzünde gezdirip köşeli çenesine dokundu. “Babam ve Robin'le

ilgili yoluna sokmam gereken durumlar var, evet,” diye mırıldandı. “Senin de hayatında Claire var ve bana sakın onunla ilişkinin bittiğini söyleme. Bitmediğini biliyorum.”

Mercer bakışlarını başka yöne çevirdi. “Asla bitmeyebilir,” dedi. “Tamamen değil. Ve sen de diğer insanlar gibi nedenini biliyorsun. Ama senden Robin'e bittiğini söylemeni istiyorum, Zoe. Ona bugün anlatmanı istiyorum.”

“Mercer tüm hayatını bana kızarak geçirdin,” dedi yumuşak bir sesle. “Tutkulu bir geceden sonra her şeyin değişeceğine mi inanayım?”

“Kızgınlık değişti o Zoe,” dedi Mercer sesini yumuşatarak. “Ve evet, her şey değişti ama henüz değişmedi.”

Zoe dirseğine dayanarak onu öptü. “Robin'e anlatacağım ve bunu söyleyerek onu mutlu kılacağım. Ama önce babama anlatmalıyım; bu uzun ve acı verici bir konuşma olacak korkarım.”

“Ama ona neden olduğunu da anlatacaksın, Zoe,” dedi Mercer. “Bu bitmedi. Yoluna koyulması gereken şeyler var, haklısın. Ama biz şimdi birbirimize bağlıyız.”

Zoe yavaşça başını salladı. “Bana bağlı değilsin,” dedi hafifçe. “Bu öyle bir şey değil, Mercer. Ben hâlâ hep olduğum kişiyim. Hâlâ Rannoch'un gayrimeşru çocuğuyum. Ve bu sefer beni bu çılgınlıktan kahramanca hareketlerinle kolayca kurtaramazsın.”

“Çılgınlık mı? Sen dün gecenin çılgınlık olduğunu mu düşünüyorsun?”

Zoe gözlerini kaçırdı. “Çok hoş bir çılgınlık,” dedi. “Ve evet, belki bundan da öte bir şey. Bunu zaman gösterecek, değil mi?”

“Zoe,” dedi Mercer uyancı bir tonda.

İfadesi acımasızdı ve Zoe bunun olacağını bilmesi gerektiğinin farkına vardı; soylu bir fedakârlık ve acımasız bir inatçılık. Ama Zoe bu konuda pes etmeyecekti. Mercer ona şu anda verdiği sözlerden sonra pişman olacak diye korkuyordu. Mercer belki onu asla küçük görmemişti ama Zoe de asla kendini ona yakıştırmamıştı ve belki de tutkunun ateşi söndüğünde Mercer da böyle düşünecekti. Belki de geriye baktığında onu sadece çapkın ve ufak bir çocuk olarak hatırlayacaktı.

“Evet, babama Robin'i reddedeceğimi anlatacağım,” dedi sonunda. “Belki beni dizine yatırıp pataklar, belki de Perthshire'a yollar. Ama bu sefer geri adım atmayacağım. *Buna* gelince... Hayatın bize neler göstereceğine bakacağız.”

Mercer pencereye doğru hızlı bir bakış atarak kaşlarını çatı. “Seninle bunu tartışacak vaktim yok şimdi,” diye mırıldandı. Ardından onu tekrar öpüp ayağa kaldırdı. “Gel bakalım. Haydi, seni giydirip kimse görmeden eve sokalım.”

“Tamam, Lordum ve efendim,” dedi Zoe muzipçe gülümseyerek.

Bir an göz göze geldiler. “Efendin olacağım,” dedi sertçe. “Yıldırıcı bir görev olabilir ama her şekilde olacağım.”

“Gerçekten mi?” diye mırıldandı Zoe. “Seni uğraşırken görmek isterim.”

Ardından hafifçe aşağı bakan Zoe Mercer'a sarılıp kollarını boynuna doladı ve onu içtenlikle öptü. Bir kere başladı mı bırakması zor oluyordu. Şimdi bile, tatmin olmasına ve mantıklı düşünmesine rağmen bu adamın hâlâ bacaklarını titrettiğini fark etti.

Bu sabah Mercer sıcak, uykulu bir adam gibi kokuyordu; dün gece az olan sakalları şimdi köşeli çenesini gölgelendirerek ona olduğundan daha acımasız bir görüntü veriyordu. Korkunç gerçeği fark etti; ona sıırıslıkam âşıktı. Gücüne ve onuruna ve hatta inatçılığına bile âşıktı.

Belki de hep âşıktı ona. Belki de bu yüzden Mercer'ın onu onaylamayan bakışları canını yakmıştı ve bu yüzden onu delirtmekten zevk almıştı. Ama artık ona karşı hissettikleri genç kız sevdası değildi. Bu artık hızla derinleşen, her şeyi içine alan ve göz ardı edilmesi imkânsız olan bir ihtiyaçtı. Ancak en azından Mercer eski tarz şövalyelik hareketlerini bırakana dek ve belirsiz, sorunlarla dolu gelecek aydınlanmadan önce bu sırrı kendine saklamak istiyordu.

Ardından gölün üzerinden çok tiz, keskin bir ses duyuldu. *Yip yip yip*. Zoe eli yüreğinde fırladı ama Mercer hemen onu geri çekti.

“Bir şey yok, aşkım,” dedi sakinleştirici bir tonda. Nefesinin sıcaklığı şakaklarına vuruyordu. “Çiftleşmek için eş arayan bir tilki.”

“Ya,” diye fısıldadı kız Zoe. Ardından daha yüksek sesle, “Ah, olamaz!” dedi.

Mercer biraz geri çekilip ona baktı; sert, koyu kaşları daha da çatılmıştı.

“Sör William'ın tilki avı!” diye fısıldadı Zoe. “Kahretsin! Çabuk olmalıyız!”

Zoe Mercer'ın kuruttuğu, geçen geceki elbisesiyle odasına girdiğinde Trudy hiçbir şey söylemedi.

“Haydi kalk, Tru!” dedi Zoe kendini yatağına atarak. “Haydi bakalım! Beni azarlarken banyo suyum için zili çal lütfen, sıcak olsun.”

“Tanrım,” diye homurdandı Trudy yorgun yorgun zili çalarken. “Azarlayabileceğimden emin değilim, hanımefendi.”

Zoe yatakta öbek öbek bir şeylerin üzerinde yattığını fark etti. Yana yuvarlanıp hafifçe kabarıklığa dokundu. “Örtünün altına yastık doldurmuşsun!” dedi en üsttekini dışarı çekerek.

Trudy yatağın köşesine gelip ellerini kavuşturdu. “Dışarıda olduğunuzu kimse bilmesin istersiniz diye düşündüm, hanımefendi,” dedi sessizce. “Ben yandaki yatakta u... uyudum. Leydi Rannoch geceyarısı o... odaya bakındı. Ardından korkunç bir halde Lord Robert geldi, o... onu da uzaklaştırdım. Ama hep sessiz kaldım, hiç belli etmedim. Doğru mu yapmışım?”

Trudy'nin kekelemeye başlaması kötüye işaret etti. Zoe'nin işleri fazla ileri götürdüğü anlamına geliyordu. Yine. Zoe kalkıp yanağını öptü. “Tanrı seni korusun, Trudy,” dedi elbisesinin düğmelerini çözerken. “Bu kadar günahkâr olduğum için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm.”

Hizmetçi kırgın bir şekilde gülümsedi. “Günahkâr değilsiniz hanımefendi,” dedi. “Sadece biraz şımarıksınız; Tanrı biliyor ki yüreğiniz çok temiz.”

“Şımarık. Hımm...” Bunun günahkârlıktan daha iyi olduğuna karar kıldı. “Neyse, ne denirse densin, başına bela olduğumu biliyorum ama durumumu düzeltmeyi düşünüyorum. Gerçekten. Şimdi çabuk bunu çıkarmama yardım et. Siyah binici kıyafetimi getirir misin?”

İki saat sonra Zoe şahlanan uzun bacaklı bir atın üzerinde Aşağı Thrope'a doğru ilerliyordu. Kahvaltıdan sonra Mercer Zoe'ye avluda kısırlaştırılmış bir at verdi. Dizginleri kızın eline tutuştururken neredeyse uygunsuz bir şekilde ona doğru eğilmişti.

Mercer'ın bir anlığına gözleri parladı ve aralarından sıcak ve aşına bir şey Zoe'nin boğazını yakarak geçti. “Annem büyük, dikbaşı hayvanlara nasıl davranacağını bildiğine dair bana garanti verdi,” diye mırıldandı Mercer imalı bir şekilde bakarak. “Haklı olduğunu düşünmeye başladım. Ama beni buna pişman etme, Zoe. Zephyr ele avuca sığmaz bir attır.”

Zoe sevimlice gülümsemeye çalıştı. “Büyük, kocaman, dikbaşı hayvanların geneli böyle Sanırım,” diye mırıldandı. “*Ele avuca sığmıyorlar* gerçekten.”

Zoe'nin söyledikleri Mercer'ın yanaklarını kızarttı.

Şimdi Zoe babasının yanında daha sabit bir tempoda, Mercer'ın onları yönlendirdiği bir atlı yolunda gidiyordu. Önlerinde ilerleyen Mercer ve annesi, Zoe'ye Mercer'ın geniş sırtını ve omuzlarını izleme fırsatı vermişti. Erkekler av ceketlerini giymişlerdi. Mercer ceketinin altına kahverengi uçlarını dışarıya kıvrıdığı uzun siyah çizmelerini ve güçlü baldırlarını rahatça saran binici pantolonunu giymişti. Ama uzun kırmızı ceketi ne yazık ki eyerini kapatacak kadar uzun olduğundan Zoe adamın zarif kalçalarını göremiyordu.

Dalgın dalgın içini çekip sağ tarafına baktı. Yine Manş Denizi'nin yakınından yüksek, yeşil bir bayırdan gidiyorlardı. Jonet bu yolun av köpeklerinin beklediği Sör William'ın Stony Malikânesi'ne çıkan kestirme olduğunu söylemişti. Kısa bir süre sonra dar yol kayalıkların yanından devam etmeye başladı. Zoe aşağıdaki suya, dalgalı kumsala baktığında başı döndü.

Zoe ve babasına ek olarak Greythrope grubu sadece iyi binicilerden oluşuyordu: Mercer ve annesi; neredeyse tüm hayatım eyer üzerinde geçirmiş, eski süvari subayı Bay Amherst ve ailesinin binicilik aşkı kendisine miras kalan Arabella. Robin, daha önce görmediği bir atın üzerinde gelmişti. Burnundan soluyan siyah aygıra haliyle Lucifer adını takmışlardı.

Zoe normalde, Robin'i bu kadar erken görmeyi zafer olarak adlandırırdı. Ancak hiç uyumamış görünen Robin'i böyle görmek onu korkutmuştu. Bunu ne kadar düşündüyse, durum onu o kadar rahatsız etmeye başladı.

“Ben biraz yavaşlayıp Robin'le gideceğim,” dedi yanındaki babasına.

Babası başıyla onayladı ancak gözlerindeki büyük öfke silinmemişti. Robin'e hâlâ kızgın olduğu ortadaydı; Zoe geçen gece aralarında olan biteni sormaya cesaret edemedi.

Zephyr'i çekip Arabella'yı ve babasını geride bıraktı. Jonet'in yanında, önde ilerleyen Mercer arkasına dönüp Zoe'nin arkasından baktı; gözlerinde rahatsız bir ifade vardı.

Zoe gülümsedi, ardından hafif bir topuk hareketiyle geri dönüp Robin'in yanına vardı. Zoe'nin aü Lucifer'a itiraz eder gibi sıçrayıp yan yan birkaç adım attı ve başını savurarak huzursuzca durdu.

Robin hayvana kötü kötü bakarak homurdandı. “Atın bile benden hoşlanmıyor.”

“Onu boş ver,” dedi neşeyle. “Robin, gece uyudun mu?”

Robin omzunu silkti. “Niye? Fark eder mi?”

Zoe ona kuşkuyla baktı. Nefesini koklasa karşılaşacağı şeyden korkuyordu. Ah, bu gerçekten böyle olmayacaktı! Robin bu şekilde sarhoş, mutsuz ve hatta çaresiz bir şekilde devam edemezdi.

“Ata binebileceğine tam emin değilim, yaşlı oğlan,” diye mırıldandı. “Geri dönüp eve git. Benim için sorun olmaz.”

“Evet, olmayacağını biliyorum,” dedi acı acı.

“Bu da ne demek...” Robin'in bembeyaz yakasının kenarındaki siyah çürüğü görmesiyle cümlesi yarım kaldı. Ağzı açık kalmıştı.

“Ne var?” dedi Robin ona bakarak.

“Bu...” Zoe akıllı karışmış şekilde başını eğdi. “Boynundaki morluk,” diye fısıldadı. “Babam mı... Tanrım, Robin, babam boğazını sıkmaya mı çalıştı?”

Bunun üzerine Robin yüzünü yana çevirdi; yüzü sinirden kızarmıştı. “Hayır, o bir... kazaydı,” dedi. “Boş ver.”

Zoe endişeyle babasının arkasından bakıp sesini alçalttı. “Boş ver mi?” dedi şaşkınlıkla

tekrarlayarak. “Babamın seni öldürmeye çalışmasından endişeleniyorum; sen de umursamamamı mı söylüyorsun?”

Robin'in kaskatı kesildiğini gördü; dizginleri neredeyse gelişigüzel tutuyordu. “Belki de sana dün gece neler olduğunu sormalıyım?” dedi Robin. “Söyle bana Zoe, Stu seni bulabildi mi? Seni yine kurtardı mı?”

Zoe bakışlarını kaçırıldı. “Bu seni ilgilendirmez,” dedi morluğun nasıl olduğunu merak ederek. “Ayrıca konuyu nasıl olur da değiştirirsin?”

“Ah, konu!” diye gözlerini devirdi Robin. “Konu her zaman benim kahraman ağabeyim, Zoe! Yemin ederim herkes hep bunu konuşuyor. Sör Galahad, Zoe'yi Robin'in başına sardığı korkunç belaların birinden kurtarıyor!”

“Robin.” Kızarak atını daha yakına çekti Zoe. Lucifer bunu onaylamadığını gösterir gibi başını salladı. “Kimse seni benim yaptıklarım yüzünden suçlamadı. Durum bunun tam tersiydi.”

“Evet, pekâlâ, sanırım ikimiz de suçluyuz.” Fısıldadığı sözler acı veriyordu. “Anlat bana Zoe, kim Trudy'nin beni eski yastık aldatmacasıyla kandırabileceğini düşünür ki?”

Zoe bir an şaşırdı. Bunu nereden bilebilirdi?

Çünkü Zoe'yi tanıyordu. Her aldatmacayı, her düzenbazlığı biliyordu çünkü birçoğunu ona Robin öğretmişti. Ve yorganın altına konan yastıklar en ufak olanıydı.

Robin'in yüzünü acı kaplamış, gözlerini akıl almaz bir ızdırap sarmıştı. Ve en kötüsü bunun Mercer ile ilgili olmamasıydı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Robin kendini üzüntüyle öldürüyor ve bu keder onu benliğinin yıkımına sürüklüyordu. Bunu Zoe başlatmıştı.

“Robin, beni dinle,” dedi sessizce. “Konuşmamız gerekiyor. Bayan Wilfred'ı biliyorum. Bence onun...”

“Ah, nefesini tüketme,” diye sözünü kesti Robin. “Maria'nın umurunda bile değilim.”

“Ama sanırım sen ona âşıksın,” dedi Zoe.

Robin'in gözlerinde bir an kötü ve umutsuz bir ifade belirdi. “Ne olmuş?” Sesi titriyordu. “Benimle bir daha asla görüşmek istemiyor. Gerçekten benden istediği tek şey bu, o yüzden buna saygı duyacağım. Ayrıca Maria seninle tartışacağım bir mevzu değil, Zoe.”

“Robin konuşacağımız konu sadece Bayan Wilfred'la ilgili değil,” diye fısıldadı. Dizginleri tek eline alıp Robin'e ulaşmaya çalıştı ama o uzaklaştı. “Lütfen Robin. Beni uzaklaştırma. Biz yakın arkadaşız.”

Robin başını sallayıp ağlamak üzere olduğunu belli etmemeye çalışarak yüzünü diğer tarafa çevirdi. “Dinle Zoe,” dedi tekrar arkasını döndüğünde. “Ağabeyimle olup olmaman umurunda değil. Ve bu morluk...” dedi yakasını sertçe aşağı çekerek. “Bunun için Jemima'ya teşekkür edebilirsin. Dün gece biraz kontrolden çıktı da. Hoşuma gittiğini söyleyemem.”

Zoe bu morluğun tutkunun izi olduğunu anladı. “Robin, bu beni ilgilendirmiyor,” diye mırıldandı Jonet'a huzursuzca bakış atarak.

“Öyle mi?” Robin'in gözlerinde acı vardı; yükselen sesi başların onlara doğru dönmesine neden oluyordu. “Ama yine de dinleyebilirsin. Onun becerilerinin boşa gittiğini söylemek son derece yetersiz bir ifade olur. Bu yüzden eve erken geldim. Anlıyorsun ya, eşim olacak kıza bir özür borçlu olduğumu düşündüm.”

“Sesini yükseltme,” dedi Zoe sessizce. “Evet, senin borçlu olduğun gibi ben de sana...”

Fakat artık çok geçti. Jonet atını çevirmiş Robin'e doğru geliyordu.

“İlerle ve Sör William’ın kapısını aç,” dedi gözleri parlarken. “Öfkeni dağıtırsın.”

“Elbette.” Robin acı bir gülümsemeyle şapkasını hafifçe kaldırdı ve Lucifer’ı hızla dürttü. Zephyr tekrar yan yan giderek başım öfkeyle salladı. Tanrı’ya şükür patika sahil yolundan dönüp dik ve ağaçlı bir yola doğru devam ediyordu. Lucifer, Arabella’nın yarandan tehlikeli bir şekilde geçip atını yolun dışına yönlendirerek binicilerin ortasına fırladı.

Jonet’ın gözlerinden ateş çıkıyordu. Atına dokunup Robin’in arkasından ilerledi; kırbacını kullanacakmış gibi sıkıca tutmuştu. Küçük düşürülmüş bir şekilde Zoe atı sakinleştirmek için uğraştı. Kapıya geldiklerinde at düzgün adım atmaya başlamıştı fakat kulakları geride, gözleri huzursuzdu. Robin kapıyı açık tuttu fakat Jonet gözden kaybolmuştu.

Bir süre sonra taş bir ahır ve etrafında deli gibi havlayıp zıplayan av köpeklerinin bulunduğu kulübelerin yanından geçiyorlardı. Zoe ötedeki gürültüyü net bir şekilde duyuyordu; çözülmek için istekle bekleyen köpeklerin şiddetli havlamaları. Çiftliğe giden yol çayırdan düzgün kesilmiş çimenleri ayıran süslü bir çitin etrafında keskin bir şekilde dönüyordu. Zoe ilerideki güzel malikâneyi çevreleyen yemyeşil bahçeyi görebiliyordu.

Çakıllı yolda Sör William ve genellikle kırmızı av ceketi giymiş yaklaşık bir düzine binici atlarıyla ilerliyordu. Ortalarında bir ava ve her tarafı uzun bacaklı, siyah-kahverengi lekeleri güneşte parıldayan genç av köpekleriyle sarılı yardımcılar vardı.

“Günaydın, günaydın!” Sör William kendilerini bekleyenleri selamlamak için ilerleyerek elini kaldırdı. “Genç Edward başlayalı bir saat oldu, o yüzden bu köpeklerin neler yapabildiğini hemen görebiliriz sanırım.”

Jonet attan inmiş, Francis Ware ile köpeklere bakıyordu. Ata binmeye uygun bir şekilde giyinmemiş olan Leydi Shankling çimenliğin yanından geçti. Mercer ilerleyerek Bay Amherst’le birlikte attan inip hizmetçileri kibarca selamladı.

Tam o sırada Robin büyük siyah atıyla çakılları etrafa saçarak ilerleyip sanki onları sinirlendirmek istiyormuş gibi yanlarına geldi. İşe yaradı da. Zephyr sinirli bir şekilde yola doğru ilerledi. Ardından rahatsızlığını vurgulamak ister gibi birkaç adım yaklaşıp başını sallayarak durdu.

Ata yan eyerle binmesine rağmen Zoe atım dizginleyip Robin'e doğru çevirdi fakat Zephyr gittikçe sinirleniyordu. “Sakin ol, sakın ol,” diye mırıldandı onu okşayarak.

Zoe Robin'e baktı ancak o sırada Francis Ware geniş göğüslü bir avcıyla yanlarına geldi. “Gören de atınız yarışa hazırlanıyor sanır,

Bayan Armstrong,” dedi köpeklerin arasından bağırarak. “Muhtemelen Lord Robert’ın siyah canavarı işinizi görür.”

Zoe gülerek, “Ah, Bay Ware, zavallı Robin’i kötü yola sokma isteğimi öğrenmişsiniz,” dedi gerilimi azaltmaya çalışarak. “Ne yazık ki bugün yan eyer kullanıyorum.”

Robin’in yüzünü öfke kapladı. “Kahretsin, yeter artık,” dedi Lucifer’ı döndürerek. “Sanırım gitmem gerek. Git Ware’le flört et ya da yine Stuart’a git.”

Zoe onu takip etmek için döndü. “Robin, sana ne oldu?” dedi sesini alçaltarak. “Ware şaka yapıyor sadece.”

Robin’in dudakları gerildi. “Hayır, geçen akşam yemeğindeki mevzuyu açıyor ve ben de Stuart’ın kahramanlıklarını dinlemekten sıkıldım artık.”

“Kimse kimsenin kahramanlığından bahsetmedi, Robin.”

“Bahsetmeleri gerekmez,” diye dişlerini gıcırdattı. “Eğer seninle evleneceksem, ağabeyim sınırların dışında kalacak, duyuyor musun?” diye fısıldadı. “Ayrıca dün gece onunla olmadığını söyleme. Bunu *biliyorum*. Hissediyorum.”

Zoe titremeye başladı. “Ya onunlaysam? Ya sen yokken o benim yanımda olmuşsa.”

“Öyleyse *onunla* evlen,” diye çıkıştı Robin. “Ah, bekle! Claire'i unuttum! Bunla ilgili harika bir skandal haberi yaymaz mıydı?”

“Robin sen sarhoşsun,” diye fısıldadı Zoe. “Ya sus ya da birlikte eve dönelim.”

“Neden beni yakalamayı denemiyorsun?” Ardından sesini yükseltip kırbacını kaldırdı. “Haydi öyleyse gidelim!”

Robin'in kırbacı şiddetli bir şakırtıyla inip atım çiftlik yolundan aşağı koşturana kadar Zoe olup bitene akıl erdirememişti. Bir anlığına olanları ağzı açık şekilde izledi. Zephyr yine şahlandı. Atı dönemece geldiğinde Robin onu süslü çitten uzaklaştıramadı. Kırbacını tekrar saklatarak üzerinden atladı.

Aman Tanrım, Robin kendini öldürecek!

Zoe kalabalığa bakındı. Francis dışında kimse atının üzerinde değildi ya da olanları izlemiyordu. Düşünmeden Zephyr'in yanlarına hızla dokundu. Büyük at koşmaya başladı. Robin diğer çitten de kolaylıkla atladı. Ancak kapı...

Tanrım. Kapıyı hatırlıyor muydu?

Ya da hatırlamayacak kadar sinirli miydi? Zoe'nin atı hızla ilerledi. İki de karışık duygular içindeydi. Alçak çite yaklaşıyorlardı. Zoe karar vermek zorundaydı. İçgüdüsel olarak kendini eğip büyük atı yerden yükseltti. Tek vücut olarak süzöldüler. Kısa süre sonra ikincisi geldi. Yan eyerde oturduğu için küfrederek sıkıca tutundu. Büyük ihtimalle çiftlik kapışım aşamazdı fakat bunu kimse aşamazdı.

Zoe Zephyr'in göğsüne doğru sert bir darbe indirip yarattığı havaya sıçrattı. Hiçbir faydası yoktu. Robin tepeden aşağı doğru ilerliyordu. Büyük siyah atı son sürat ilerliyordu.

“Robin!” diye bağırdı. “Robin, *kapı!*”

Robin duymadı. Zoe yüreği ağzında onu takip etti. Her kası uyum içinde gerilen at hızla yola devam ediyordu. Dönemece doğru gittiler. Robin şimdi epey uzaktaydı. Uzun, sağlam kapı önündeydi. Robin duraksamadı. “Dur!” diye haykırdı Zoe. “Dur, onu geçemezsin!”

Lucifer aksini düşünüyordu. Robin onu tekrar mahmuzladı, büyük yaratık sıçrayıp havada süzüldü; Robin'in kırmızı ceketinin kuyrukları da havalanmıştı.

Ardından, tam son anda, bir şeyler korkunç şekilde kötü gitti. Kötü bir tökezleme, atın ayağının hafif kırılması... Etrafa tahta parçalan yayan korkunç bir çatırtı duyuldu. Lucifer'ın kalçası büküldü.

Robin kafa üstü düşürerek paldır küldür yere yuvarlandı. Yerde bacak ve toynaklardan oluşan bir karmaşa vardı. At, Robin'i çiftleyerek üzerinden uçtu. Robin'in bacakları birbirine dolandı.

“Robin!”

Zoe dehşet içinde atını hızla sürdükten sonra eyerinden atladı. Lucifer çiftlik yolunun aşağısına doğru başıboş şekilde koşuyordu. Robin ise yerde cansız şekilde yatıyordu. Bir bacağı altına doğru bükülmüştü ve kollarını uzatmıştı. Zoe kanı görebiliyordu. Kırmızı... Her yer

kırmızıya bulanmıştı. Tırnaklarını kapıya geçirerek dizlerinin üzerine çöktü.

Dakikalar sonra etrafını kırmızı ceketliler sarmıştı. Biri hâlâ çığlık atıyordu.

“Bayan Armstrong! Bayan Armstrong!” Eldivenli bir el ağzına dokundu. Çığlık kesildi.

“Kapıyı açmalıyız, çocuğum.” Güçlü, kalın kollar onu tutup kaldırdı. Geri çekip ellerini kapıdan çektiler. Francis Ware mandalı hızla çekti.

Zoe, Sör William’ın gözlerindeki dehşeti gördü. Kapı öten menteşelerin üzerinde açıldı. Yanlarında deli gibi havlayan köpeklerle kırmızı ceketliler ilerliyordu. Her şey bir sisin içinde yaşanıyordu sanki; dizleri tutmuyordu.

“Bir araba getir!”

“Battaniyeler, Jim! Çabuk!”

“Çok kan kaybediyor, efendim. Boyun bağınızı verin.”

Ardından Jonet dizlerinin üstüne çökmüş, siyah eldivenli eli ağzında Robin'e eğilmişti.

Mercer elinde hâlâ kırbacı titrerken Zoe'nin yanına geldi. “Onu çıldırtmak zorundaydın, değil mi?” dedi sertçe.

Zoe kendini savunmak için dudaklarını araladı fakat hiçbir sözcük çıkmadı.

Zaten bunun pek önemi yoktu. Robin yerde can çekişiyordu. Mercer yürüyüp yanından geçti. Kalabalığı itip yavaşça kardeşinin yanına çöktü. Başını eğip parmaklarını gözlerine koydu. Yüzü kederliydi.

Zoe onu izlerken dua etmeye başladı.

On İkinci Bölüm

SESSİZ NÖBET

Jonet Robin'in başucundan başı önde, her bir zerresine dek kedere boğulmuş şekilde ayrıldığında karanlık çökmeye başlamıştı. Erkeklerin ufak okuma odasında bir araya gelmişlerdi; Zoe ve ailesi, Sör William ve Ware ailesi, Donaldson ve Bay Amherst, hepsi de tüm öğleden sonra Robin'in odasına girip çıkmıştı.

Bay Amherst ve Zoe'nin babası Jonet'in yanına gidip düşecekken koluna girdiler.

"Bir değişiklik var mı hayatım?" diye sordu Amherst. "Herhangi bir şey?"

Fakat Jonet sadece başını sallayıp bir sandalyeye çöktü. "Şimdi Stuart yanında," dedi neredeyse duyulamaz bir sesle. "Robin bilinçsiz görünüyor fakat Doktor Bevins tam emin değil. Benimle dışarıda konuşmak istedi."

Tüm öğleden sonra Zoe'nin elini tutmuş olan Evangeline onu rahatlatmak için parmaklarını hafifçe sıktı. Zoe onu iterek ayağa kalktı ve kuzeninin sandalyesine gitti. "Ah, Jonet, üzgünüm," dedi hıçkırarak. "Sadece onu durdurmayı düşündüm. Onu teşvik etmedim. Gerçekten, gerçekten yapmadım."

Jonet Zoe'nin elini tuttu. "Korkunç bir trajediydi, çocuğum," dedi. "Kendini bizden daha fazla suçlama artık. Robin sadece..." O anda başını kocasına çevirip yüzünü buruşturdu. "Ah Tanrım, Cole, o çok dikbaşı!"

O anda dudaklarından acı bir sızlanma çıkınca elini hemen ağzına götürdü. Bay Amherst elini Jonet'in omzuna koyduğunda kadın gözlerinde derin bir üzüntüyle ona baktı.

"Merak etme, Zoe," diye mırıldandı eşine bakarak. "Kimse seni bunun için suçlamıyor."

"Mercer suçluyor." Zoe ayağa kalkıp başım kaldırdı. "Robin'i zorladığımı düşünüyor."

Francis Ware sandalyesinden fırladı. "Bu benim hatam," dedi Jonet'a bakarak. "Leydim, gerçekten, ben sadece şaka yapıyordum. Ama Robin bir anda patladı ve ben... ben donakaldım."

Jonet yaşlı gözlerini ona çevirdi. "Ah, Francis, lütfen yapma..."

Tam o sırada, yatak odasının kapısı tekrar açıldı. Zoe, Robin'in yatağının yanında sert bir tavırla, elleri arkasında, başı önde, tüm öğleden sonra yaptığı gibi öylece bekleyen Mercer'ı görebiliyordu.

Doktor elinde eskimiş kahverengi el çantası, yüzünde keder ve yorgunlukla odadan çıktı.

"Yeni bir haber var mı Bevins?" diye sordu Amherst endişeyle. "Bilincinin yerine geldiğine dair bir işaret var mı?"

Doktor başını salladı. "Hayır, efendim. Belki Tanrı merhamet eder. Lord Mercer kalçadaki

çıkışı yerine oturtmama yardım et. Eğer uyanırsa..."

"Eğer mi?" diye bağırdı Jonet.

Amherst onu yanına çekti.

"Uyanırsa leydim," diye devam etti doktor. "Şiddetli ağrısı olacak. Bir süre yürüyemez. Kolunun da kırıldığını düşünüyorum ama çok kötü değil, Tanrı'ya şükür. Ama yarın morluklar oluşacak... Şey, hazırlıklı olmalısınız, Leydi Kildermore. Lord Robert çok kötü görünecek."

"Ama morluklar..." dedi kadın. "Morluklar iyileşecek, değil mi?"

Doktor yavaşça başım salladı. "Umuyoruz," diye mırıldandı. "Ama samimi olmak gerekirse... tam olarak ne olduğunu bilemeyiz. Organlara zarar gelmiş olabilir, eğer öyleyse... Şey, sabah olmadan bunu anlarız."

"Uyanması ne kadar zaman alır, Bevins?" diye sordu Amherst bağıarak.

Doktorun ifadesinden şüphe içinde olduğu rahatlıkla anlaşıyordu. Başka bir keder dalgası Zoe'yi sardı ve tekrar sandalyesine çöktü. Yine kontrolsüz şekilde titremeye başladı.

"Korkarım bunu bilemeyiz," dedi doktor. "Lord Robert kafasına kötü bir darbe almış, atm toynağı yüzüne gelmiş. Yarası çok derindi. Ama elimden geldiğince iyi dikiş attım ve kanamayı durdurdum."

"Enfeksiyon riski var mı?" diye sordu Amherst. "Ateşlenir mi?"

Zoe ateşin bir askerin en büyük korkusu olduğunu biliyordu. Savaş alanında yaralananlar, yaraları sarılmış olsa bile daha sonra oluşan enfeksiyondan ölmüşlerdi.

Doktorun yüzünden bitkin olduğu anlaşıyordu. "Efendim, enfeksiyon en az endişe duyduğum husus," dedi sonunda. "Yüzdeki yaralanmalar, derin olanlar bile, kılıç yarası ya da kurşun yarası gibi enfeksiyon eğilimli değil."

"Tanrı'ya şükür," dedi Amherst omuzları rahatlıkla gevşeyerek.

"Lord Robert uyanacak gibi olursa diye size afyon tentürü bırakıyorum, Leydi Kildermore," dedi doktor. "Nasıl verilmesi gerektiğini hemşirenize açıkladım."

"O biliyor zaten," dedi Jonet hızla. "Nanna çok beceriklidir."

"Evet." Bevins hafifçe gülümsedi. "Aşağıya, faydalı olacağım düşündüğü yara lapasını hazırlamaya gitti."

"Yaran olur mu?" diye sordu Jonet bir eliyle boğazım tutarak.

"Zaran olmaz," dedi doktor sessizce. "Bu noktada, alabildiğimce yardım alacağım."

Ardından gece bir değişiklik olmadıkça sabah geleceğini söyleyerek gitti. Nazik kelimelerle Sör William ve Ware ailesi de doktor gibi bir bir ayrıldı. Jonet geri kalanlara akşam yemeğine inmeleri için yalvarıp ardından Robin'in başucuna döndü.

Zoe kederli bir halde istemeye istemeye uzaklaştı. Gitmesinin yanlış olduğunu hissediyor, kalıp bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Ama ne? Ve kim için?

Mercer açıkça onu orada istemiyordu. Zoe'yle göz göze geldiğinde verdiği mesaj daha açık olamazdı. Onlar bir aileydi. Ve o bu ailenin bir parçası değildi. Mercer ne ona yaslanmış ne de ondan yardım istemişti. Ve Zoe onu suçlamıyordu. Tüm olanlar kendi hatasıydı. Francis Ware istediğini diyebilirdi ama Zoe gerçeği biliyordu.

Her hareketi ve görünen o ki aldığı her nefes Brook Sokağı'ndaki o berbat geceden beri onları pervasızca bu trajediye sürüklemişti.

Şimdi hepsinin düşündüğü tek şey Robin'di ve o neredeyse ölümle burun burunaydı.

Vücudu da kalbi gibi paramparçaydı. Uyansa bile yaşamak isteyecek miydi? Bunu sağlamak için elinden ne gelirse yapmak zorunda olduğunu anladı, Zoe.

“Bana izin verir misiniz?” dedi annesiyle babasına merdivenlerin başında. “Hiç iştahım yok.”

Evangeline elini kızın omzuna koydu. “Gel hayatım, sadece bize eşlik et.”

Zoe başını salladı. “Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Hayır, yapmam gereken bir şey var. Önemli bir şey.”

Annesiyle babası birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar, ardından Evangeline elini çekti. Babası Zoe'yi hızla ve sıkıca kucakladı. “İyi geceler, kızım,” diye mırıldandı. “Yarının daha iyi bir gün olmasını umut etmeliyiz.”

Zoe gölgelerle kaplı, sessiz yatak odasına geri dönüp yatağına uzandı ve gözyaşları yavaşça akarken karanlığın onu sarmasına izin verdi. Keder seli dinmeye başladığında düşüncelerini topladı ve panik onu sarmadan önce yapması gerekenleri sıralamaya başladı.

Kafasında bazı şeyler oluştuğunda ayağa kalkıp soğuk suyla yüzünü yıkadı ve masasına gidip bir mum yaktı. Çekmeceden bir kâğıt çıkardıktan sonra kalemini mürekkebe batırıp günahlarının cezasını çekmeye başladı.

“Daha kimse kalkmadı, hanımefendi,” dedi Trudy ertesi sabah. “Daha ne sofraya kuruldu ne de perdeler açıldı!”

Trudy yanında yatarken Zoe tüm geceyi top gibi kıvrılıp hıçkırıklarla ağlayarak geçirmişti. Trudy, Zoe'nin en eski ve en sade sabahlığının düğmelerini iliklerken Zoe ayakta durmuş pencereden karanlığın arasından yavaşça beliren ormana bakıyordu.

Şafak sökerken ağlamanın boşuna olduğunu fark etmişti; bu ne Robin'e yardımcı oluyor ne de ailesine destek veriyordu. Yaptıklarım telafi etmiyordu. Mercer'la olan arkadaşlığını düzeltmek için bir adım olmamıştı. Onun yerine ağlaması pek de sevimli bir şekilde ağlamayan Zoe'nin burnunun kızarmasına ve gözlerinin şişmesine sebep olmuştu.

Şimdi ellerini sıkmasına ve midesindeki ağrıya rağmen bir karara varmıştı. “Uyuyamıyorum,” dedi. “Ayrıca bekleyemem. Robin'in odasına gideceğim.”

“Bu pek uygun olmayabilir, hanımefendi,” diye uyardı Trudy son düğmeyi delikten geçirerek. “Anneniz sizi bıraktığım için bana kızabilir.”

Zoe elini Trudy'nin omzuna koydu. “Beni durduramazsın, Trudy,” dedi sessizce. “Ve annem bunu biliyor. Ayrıca itibarım hakkında endişelenmek için çok geç olduğu kanısındayım.”

Trudy buna karşılık vermeyecek kadar zekiye. Bunun yerine bakışlarını yere indirip kenara çekildi.

Zoe mektubunu almak için masasında uzun süre durdu. Ardından mektubu Trudy'nin eline sıkıştırdı. “Bunu benim için postalamanı istiyorum,” dedi bozuk para ararken. “Damgayı babamdan isteme, bu işi kasabada hallet. Bunu benim için yapar mısın Trudy?”

Trudy Zoe'nin bulunduğu yöne doğru baktı. “Ah, hanımefendi,” dedi sessizce. “Siz ne yaptınız Tanrı aşkına?”

“Önemli değil,” dedi Zoe bozuk parayı uzatırken. “Eğer yakalanırsam, hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirsin böylece.”

“Ah, hanımefendi,” dedi Trudy tekrar. “Sanırım bir hata yapıyorsunuz.”

“Hayır, işleri yoluna koyuyorum,” diye mırıldandı Zoe. “Yapabildiğim kadar.”

Bunun üzerine hızla koridora çıkıp başka birinin daha uyanık olup olmadığına bakındı. Annesiyle babasının merdivenin ucunda durup sessizce konuştuklarını görünce şaşırıldı.

Yüreği ağzında, hızla onlara doğru ilerledi. “Baba!” diye fısıldadı. “Evie! Ah, lütfen, sakın bana...”

Babası kızını yanına çekti. “Robert hayatta,” dedi sessizce. “Durumunda değişiklik yok.”

“Ama o yaşıyor.” Zoe zorlukla yutkunup üvey annesine baktı. “Bu da bir şeydir, değil mi? Tanrı'ya şükretmeliyiz.”

Evangeline'in yüzü alışılmadık şekilde gergindi; içtenlikle kıza bakıyordu. “Hayatım, uyumamışsın,” diye mırıldandı Zoe'nin yanağını okşayarak.

Buna verilecek cevap yoktu. “Odama geliyordun,” dedi Zoe. “Ne oldu?”

Annesiyle babası birbirlerine garip bakışlar attılar. Rannoch öksürdü. “Annen ve ben bugün ayrılmaya karar verdik,” dedi. “Burada kalabalık ediyoruz. Trudy'ye eşyalarını toplamasını söyle.”

“Baba, hayır!” diyerek geri çekildi Zoe. “Robin bu kadar hastayken nasıl gitmeyi düşünebiliyorsun?”

“Robin hasta olduğu için gitmeyi düşünüyorum,” dedi nazıkçe. “Jonet’in işi başından aşkın. Her ne kadar bizi düşünse de şu an konuğa ihtiyacı yok.”

Evangeline Zoe'ye yaklaştı. “Zoe, sanırım bu en doğrusu.”

“Hayır, gidemeyiz!” diye bağırdı Zoe. “Robin uyanana kadar olmaz. Ben... ben onunla konuşmalıyım. Tekrar iyi olduğunu görmem lazım.”

“Zoe,” dedi üvey annesi yumuşak bir tonda. “Robin'in uyanmama olasılığı da var.”

“Ben buna inanmıyorum!” diye bağırdı Zoe. “Ve sen... sen de bunu asla düşünmemelisin! Gerçekten Evie, Robin'i iyi tanıdığını sanmıyorum. O güçlüdür. O iyileşecek.”

“Ama iyileşemeyebilir, kızım ve Korkarım dün gece doktorun Jonet'a söylemeye çalıştığı şey buydu,” diye nazıkçe devam etti Rannoch. “Genç Robert kötü yaralandı ve uyansa bile her zaman olduğu adam olamayabilir. Beni anlıyor musun Zoe?”

Zoe kan dolaşımı durmuşçasına üşümeye başlamıştı. Ama şimdi zayıf düşmenin sırası değildi. “Anladım,” diye fısıldadı bir adım geri giderek. “Jonet'a yardım etmeye ve beni korumaya çalıştığınızı anladım, size teşekkür ederim. Ama ben artık çocuk değilim, baba. Ben olgun bir kadıyım. Ve hâlâ Robin'in nişanlısıyım. Eğer Londra'ya geri dönüp onu burada ölüme terk edersem ne derler?”

Tekrar birbirlerine tuhaf bakışlar attılar. “Ayak altındayız Zoe,” diye ısrar etti babası. “Jonet bizi ağırlamak zorunda kalmaya devam edecek.”

“Çok haklısın,” diye mırıldandı Zoe bakışlarını hızla yere indirerek. “Tabii ki haklısın. Gitmelisiniz. Ben kalmalıyım. Trudy de benimle kalır.”

“Ah, Zoe,” dedi üvey annesi. “Sanırım bu...”

“Hayır.” Zoe başını inatçı bir şekilde çevirdi. “Robin uyanıp ayağa kalktıktan sonra benim için bir araba yollarsınız.”

Bunun üzerine Evangeline ve babası birbirlerine durumu değerlendirici bakışlar attı. Rannoch'un yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve ardından omzunu hafifçe kaldırdı. Ve Zoe kazandığını biliyordu; en azından bu ufak zaferi kazanmıştı.

Babası Zoe'nin gür, koyu saçlarına elini götürdü. "Bu Jonet'a bağlı," dedi sessizce. "Senden yardım isteyip istemeyeceği ona kalmış."

Zoe hızla merdivenleri inip Robin'in odasına giden kıvrımlı koridorları geçti. İçi rahatlamıştı. Robin yaşıyordu. Annesiyle babasını merdivenin başında görünce çok korkmuştu ve bir anlık kedere kapılınca suçluluk duygusunu tamamen unutmuştu. Ama Robin yaşıyordu. Kız ne yapmış olursa olsun, en azından Robin hâlâ nefes alıyordu.

Robin'in kapısına geldiğinde hafifçe kapıyı tıklatıp beklemeden içeri girdi. Mercer kollarım sıvamış, dirsekleri dizlerinde öne eğilmiş, ellerini sıkmış şekilde yatağın ucunda oturuyordu. Krem rengi sabahlığıyla Jonet, Robin'in yarana yatmış, ellerini yanağının altına koymuş, oğlunun hırpalanmış yüzüne bakıyordu.

İkisi de kızın girdiğini duyunca döndüler. İçgüdüsel olarak Mercer ayağa kalktı. Bitkin görünüyordu. Lambanın ışığında yüzünde siyah gölgeler vardı; gözleri şiş ve kırmızıydı. Zoe'nin yüzüne kederle baktı. Uzun binici çizmeleri bir köşeye atılmış, kırmızı binici ceketi sandalyenin üzerine fırlatılmıştı. Zoe Robin'in yatağının yanında durduğunda, ellerini önünde birleştirdi. Eğer bir şey söylemez, bu berbat sessizliği uzatırsa, aralarının asla düzelmeyeceğinden korkuyordu.

Ah, o gece yazlık evde başlattıkları her neyse onu kurtarabileceğine dair umudu yoktu. Ama ne kadar Mercer'ın şefkati ve ilgisi... İşte bunlardan kolayca vazgeçemezdi. Onlar olmadan kalbi mutlaka ama mutlaka kırılacaktı.

Bu yüzden yatağın etrafında dolanıp elini Mercer'ın omzuna koydu. "Sen iyi bir ağabeysin," dedi sessizce. "Öylesin. Ve tüm gece dinlenmeden, ağzına bir lokma koymadan burada bekledin. Ama Mercer, kimse, senin gibi birisi bile bu şekilde devam edemez."

Mercer titreyerek içini çekti. "İştahım yok," dedi kesik kesik. "Yanımdan da ayrılmam."

Zoe elini tutmak için uzandı. Mercer ne geri çekildi ne de Zoe'nin korktuğu gibi elini çekti. O yenilmişti. Duygusal olarak tükenmişti.

"Gitmelisin," dedi Zoe. "Dinlenmen gerek. Bunu Robin'in iyiliği için yapman gerek. Önümüzdeki günlerde tüm kuvvetine ihtiyacı olacak. Eğer çökersen ona hiçbir faydan dokunmaz."

Mercer dudaklarını araladı; kafasını sallayıp tekrar kapadı.

"En azından otur," diye yumuşakça directti Zoe.

Mercer Zoe'yi şaşırtarak denileni yaptı.

Jonet başını kaldırdı. "Kız haklı hayatım," dedi sessizce. "Robin bu geceyi atlattı. Diğerini de atlatabilir. Ve diğerini de. Robin'e ihtiyacım olduğu kadar sana da ihtiyacım var."

Mercer hâlâ kırırdamıyordu. Zoe hak ettiği gibi kulağından tutulup kapı dışarı edilmemişti ki bu da onu umutlandırıyordu. Daha da yaklaştı. "Nefes alışması nasıl?" diye fısıldadı. "Düzenli mi?"

Jonet başıyla onayladı; uzun saçları yastığa dökülmüştü. Ardından çok hafifçe elinin tersiyle Robin'in yüzünü okşadı; şakağından çenesine kadar bir yara izi görülüyordu.

"Benim zavallı, güzel oğlum!" diye fısıldadı Jonet. "Bir daha asla güzel olamayacak, değil mi? Sevgilisi Bayan Wilfred bile onu istemez şimdi."

Zoe aniden öfkeyle titrediğini hissetti. "Bayan Wilfred ona yaşattığı üzüntüden dolayı hiçbir şey hak etmiyor," dedi hissettiklerinden dolayı boğuk bir sesle. "Eğer birkaç yara ve morluk

sevgisinden vazgeçiriyorsa, Robin'in bunu şimdi öğrenmesi daha iyi olur. Hiç sevilmemek, birinin bu şekilde vefasızca sevmesinden iyidir sanırım."

Zoe kendi heyecanlı tavrına şaşırmıştı. Mercer'ın gözleri bile şaşkınlıkla açılmıştı. Ama Robin'de sadece birkaç yara yoktu. Yüzü, boğazı, elleri, görünen her yeri morarıyordu. Dahası, Bayan Wilfred muhtemelen vefasızın biriydi; Zoe'nin tanıdığı çoğu erkek gibi Robin de sevgililerini kalbiyle değil gözleriyle seçiyordu.

Jonet yatakta aniden doğruldu; Zoe'nin ne demek istediğini anlıyordu. "Beni bağışla, Zoe," diye mırıldandı titreyen elini alnına koyarak. "Ben... ben düşünemedim."

"Çünkü yorgunsunuz ve ayrıca bir önemi yok," dedi Zoe sessizce. "Gerçekten Jonet. Robin onu seviyor. Duyguları çok belirgin, değil mi? Eğer kadın onu sevmekten vazgeçerse bu üzücü olur ve korkarım dediğinde haklı çıkacaksın. Bunun için üzgünüm. Çok üzgünüm. Ama bilseydim... Köpeğin duası kabul olsa gökten kemik yağardı, öyle değil mi?"

Jonet, Mercer'a baktı ama Mercer hiçbir şey söylemedi.

Ardından kapı tekrar açıldı ve Jonet'ın yaşlı hemşiresi elindeki tepside büyük bir kâse ve bir yığın keten bez taşıyarak içeri girdi.

Saygıdan ötürü Zoe ufak bir reverans yaptı. "Günaydın, Nanna," dedi. "Özel karışımlarından mı getirdin?"

"Evet, Bayan Zoe, bu taze karakafes otu," dedi. "Ve şişkinlik için arnika."

Jonet, hemşireye sevgiyle baktı. "Nanna gecenin büyük kısmım kompres yaparak geçirdi," dedi.

"Ve dualarımla," dedi Nanna.

"Tam da şimdi onlara ihtiyacı var," dedi Mercer elini saçma götürerek. "Bevins dokuzda gelecek. Muhtemelen... muhtemelen bize daha fazla umut verecektir."

"Ah, delikanlı, her zaman umut vardır," diye homurdandı yaşlı kadın gözleri bir anda panldayarak. "Doktormuş! Onlar buraya gelip zavallı canınızı sıkmaktan başka bir şey bilmezler. Zebaniler!"

Sekseninde olmasına rağmen yaşlı kadın yerleştirdiği kâselere sıcak su doldurup asker gibi odada hâkimiyetini kurarak geziniyordu. Gerçekten de Nanna, Zoe onu tanıdığından beri yaşlıydı. Bir zamanlar uzun boylu olduğu kadar şişmandı da... Ancak yaşla birlikte derisi pörsümüş, parmaklarında romatizma başlamıştı.

Yine de Jonet'ın içine bir rahatlık veriyordu. Omuzlarındaki hafif rahatlamayı herkes görebilirdi. Kadın ayağa kalktı; sanki Nanna korkusunu hafifletmişti, soğuk ve gri bir ışıkla yıkanan pencereye gidip gibi bir süre dikkatini dağıtabiliyordu.

"Çocukların uyuyup uyumadıklarını merak ediyorum," diye mırıldandı. "Dün gece perişan oldular."

"Gidip onlara bakayım mı?" diye teklifte bulundu Zoe.

Jonet başım salladı. "Cole onlarla beraber. Yanlarından ayrılmaz."

"Elbette ayrılmaz."

"Biraz daha yağmur yağabilir," diye mırıldandı dalgın dalgın perdeyi açarken. "Ama öğleden sonra yollarda çamur artacaktır."

Zoe daha da yakınlaştı. "Ailem bu sabah ayrılıyor," dedi sessizce.

"Evet, Rannoch dün gece de söyledi." Jonet pencereden yüzünde üzüntülü bir gülümsemeyle

döndü. Solgun ışık yüzünü gölgeler içinde bırakıyordu. “Üzgünüm, çocuğum. Bu kimsenin tahmin edemeyeceği bir trajediydi.”

“Jonet, ben çocuk değilim,” dedi Zoe yumuşak bir sesle. “Eğer olsaydım... Neyse, şu an değilim.”

Jonet hafifçe gülümsedi. “Hayır, değilsin,” diye kabul etti. “Bazen bunu unutuyorum.”

Zoe iyice eğildi ve Jonet’in elini tuttu. “Greythorpe’tan gidiyorlar derken, benim de onlarla gittiğimi kastetmedim. Kalmak ve size yardımcı olmak istiyorum. Gerçekten, bazı insanların düşündüğü gibi işe yaramaz biri değilim.”

Arkasında Mercer’ın sandalyesinin çatırdadığını duydu. Yumuşak ayak seslerinin yaklaştığını işitti. “Zoe, bunu izlemenin sana hiçbir faydası yok,” dedi boğuk ve kesik kesik bir sesle. “Hiçbir faydası yok.”

Arkasını dönüp gözlerine baktı. “Kim için faydası yok?” dedi. “Robin ile oturabilirim, lapa kompresi yapabilirim, Nanna bana gösterir. Ve ben onun nişanlısıyım.” Zoe gözlerini Jonet’a çevirdi. “Robin uyanıp tersini söyleyene dek ben hâlâ onun nişanlısıyım, değil mi? Bu yüzden yardım etmek istiyorum.”

Şaşırtıcı bir şekilde Jonet bakışlarını oğluna çevirdi. Mercer kapıya doğru yürüdü.

“Zoe,” dedi kısık bir sesle. “Seninle dışarıda konuşmak istiyorum.”

Bundan kaçış yoktu. Mercer’ın ona kızmakta hakkı vardı ama Zoe geri adım atmak istemiyordu.

“Tabii ki,” dedi Zoe.

Jonet’a son bir bakış atarak eteklerini toplayıp kapıya yürüdü; Mercer’ı geçip koridora çıktı. Mercer hafif bir gürültüyle kapıyı kapadı. Zoe’nin kolunu tutup onu salona giden koridora doğru sürükledi.

“Zoe, neden bahsediyorsun sen?” diyerek karşısına kule gibi dikildi. Ellerini inatçı bir şekilde dar kalçalarına dayadı. Sıklaşmış kirli sakalı, yanıp sönen gözleri ve dağınık saçlarıyla iyice kötü ve biraz da tehlikeli görünüyordu.

Zoe çenesini kaldırdı ama nazik bir sesle, “Mercer, ben bir beyefendinin sadece koluna takacağı işe yaramaz bir süs değilim,” dedi. “Aptal değilim. Ve hâlâ Robin’in nişanlısıyım. Ve evet, bunun dolaylı olarak benim hatam olduğunu da biliyorum.”

Mercer elini tekrar saçına attı; Zoe onun sürekli böyle yaparak saçında bir yol açacağından endişeleniyordu. “Zoe, sen... sen burada kalamazsın.”

Zoe’nin içindeki mücadele isteği yerini azim ve kararlılığa bırakmıştı. “Burası senin evin Mercer,” dedi sessizce. “Beni kovabilirsin ama beni buradan çıkarmak için eşyalarımınla birlikte beni kapının önüne koyman gerekecek gerçekten.”

Mercer üç adımla aralarındaki mesafeyi kapatıp elini Zoe’nin koluna koydu. “Benim yerime konuşma,” dedi dişlerini sıkarak; kan çanağı gözleri öfkeyle parlıyordu. “Seni kovacağımı asla söylemedim. Asla söylemedim.”

“Öyleyse kalmak istiyorum,” dedi Zoe sakince. “Varlığım sana ya da annene çekilmez bir sıkıntı vermiyorsa, kalmak istiyorum. Ve sen de beni tüm bunlarla ilgili suçlamaya devam edebilirsin, istiyorsan. Artık hiçbir önemi yok.”

Mercer yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti; onu suçluluğun ve korkunun kara deliğine sürükleyen bitkinliği hissetti. *Hiçbir önemi yok muydu?* Peki kendisi bu meselenin

neresinde duruyordu? *Kendisi* önemli miydi? Daha kötüsü, kardeşi ölüm döşeğindeyken böyle bir şey için nasıl endişe edebiliyordu?

Bir günden daha kısa süre önce Mercer'ın hayatı inanılmayacak kadar karmaşıktı ancak umutla doluydu. Zoe'yi burada istemiyordu. Ama gitmesine de dayanamazdı. Onu suçluyor muydu? Yoksa sadece kendini mi suçluyordu? Onu dışarıda bıraktığı kesindi... Bunu belki de kendisini cezalandırmak için yapıyordu. Bu hiç önemli değildi. Zoe'nin mücadele etmek istediği ortadaydı ama ne için mücadele veriyordu? Onun için mi? Yoksa Robin için mi?

Tanrım, şimdi bunları düşünemezdi. Annesinin dediği gibi Robin geceyi atlatmıştı. Diğerini ve diğerini de atlatabilirdi. Bu arada Mercer güçlü olmalı, herkesin bu sorunun üstesinden gelmesini sağlamalıydı. Kendini ya da uzak geleceği değil yalnızca Robin'in yarınını düşünmeliydi.

Ve şimdi de Zoe, bir gün daha yaşaması, hatta yataktan sağlam bir şekilde kalkması bile şans olan bir adamla nişanlı olduğunu iddia ederek kendini ortaya atıyordu. Birkaç saat önce ondan ayrılacağını söylemesine rağmen şimdi nişanlı olduğu gerçeğine sarılmasının sebebi suçluluk duygusu muydu?

Yavaşça elini çekerken bıraktığı kırmızı izlerden dolayı dehşete düştü. "Zoe, üzgünüm," dedi. "Robin seni sevmiyor. O şekilde sevmiyor."

"Mercer, bunu biliyorum," dedi Zoe onun bakışlarını yakalamak istercesine başını eğerek. "Bunu kabul ediyorum. Ama onu şimdi bir kenara atamam, sen de benden böyle bir şey yapmamı istemezsin. Bayan Wilfred için dediğimden ne farkım kalır, değil mi?"

Zoe haklıydı. Elini tekrar saçlarına attı ve salonda dolaşmaya başladı. Güneş iyice tepeye varmıştı ve ev şimdi hizmetli ordusunun tepsileri taşıırken çıkardıkları seslerle hayat buluyordu. Her şey normaldi ama yine de hiçbir şey görüldüğü gibi normal değildi. Kalbi yine kırılıyordu ve o bunun nedenim bilmiyordu.

Zoe onu kolundan yakaladı ve ona bakması için zorladı. "Mercer, dinlenmeye ihtiyacın var," dedi ısrarla. "Odana git, bir şeyler yemeye çalış ve uyu. Beni duydun mu? Doktor geldiğinde seni uyandıracağım. Söz veriyorum."

Mercer yavaşça nefes aldı, belki de verdiği nefesle kederi biraz olsun gitmişti. Açıklanamaz bir şekilde Zoe'ye güveniyordu. "Ve sen... sen de onun yarandan ayrılmayacaksın, öyle mi?"

Zoe başını ciddiyle salladı; bakışları onunkilere kilitlenmişti. "Yanımdan ayrılmayacağım," dedi. "Robin'in bana ihtiyacı olduğu müddetçe yanımdan ayrılmayacağım."

İşte bu, tam da korktuğu şeydi.

On Üçüncü Bölüm

NANNA İDAREYİ ELİNE ALIYOR

Sonraki günlerde iyi niyetle ve vakur bir tavırla gidip gelmesine rağmen Dr. Bevins daha fazla yarar sağlayamadı. Modern tıbbi bilgiye göre Robin ya uyanacak ya uyanmayacaktı. Ya yaşayacak ya ölecekti. Daha fazlası bilinmiyordu ve bu yüzden iyileşme süreci Jonet'ın ısrarlarıyla Nanna'nın yetenekli ellerine bırakılmıştı.

Charlie Donaldson haricinde hiçbir hizmetçi Robin'in odasına alınmıyordu. Jonet kriz konusunda eğitimliydi ve konu çocuklarını korumaya gelince güvensizliğe düşerdi. Bu, içindeki İskoç klanından gelme alışkanlığa ya da eskiden ailesini sarmış olan ihanete bağlanabilirdi. Sebebi her neyse bu, Zoe'nin işine yaramıştı ve ev halkı gergin bir düzene girmişti. Mercer ve annesi geceyi Robin'in başucunda geçirirken Zoe ve Nanna da gün içinde adamın yanında kalıyorlardı. Bay Amherst hâlâ etrafı kasıp kavuran çiçek hastalığıyla ilgili Doktor Bevins ile çalışıyor ve geri kalan zamanını karısı ve kızlarını teselli ederek geçiriyordu.

Zoe ertesi gün dışında geleceği düşünmeyip elinden geldiğince işlerle ilgilenerken kendini tüm düşüncelere kapamıştı. Bu zor olmamıştı. Rutin bakımın yanı sıra toplanacak sayısız karakafes, kesilecek keten bez, demlenecek söğüt kabuğu, değiştirilecek bandaj vardı; o da hepsini yapıyordu.

Eğer bekâr bir bayanın hasta bakmasını yanlış olarak yorumlayan kimse olduysa da kimse bundan bahsetmedi. Özellikle de Nanna; sınıf, cinsiyet ve terbiyenin incelikleri yaşlı kadının algısını aşıyordu. Pratik bir kadın olduğu için elinin altında kim varsa onun kendisine hizmet etmesini beklerdi.

Nanna günde iki kez bütün karışımları toplayıp demlemek için aşağıdaki erzak odasına giderdi. Donaldson müsait olduğu zamanlarda Zoe de Nanna'yla birlikte gitmeye başladı. Nanna'nın yönetimi altında Zoe arpa suyu kaynatmayı, et suyunu nasıl düzgünce süzeceğini öğrendi. Ayrıca Robin'i boğmadan onu nasıl içireceğini, altına yastıklar koyacağını ve sabırlı olmayı öğrendi.

Robin'in kazasından sonraki dördüncü akşam Lord Mercer odaya her zamankinden iki saat erken geldiğinde Zoe Robin'in yanağına tavuk suyu damlatıyordu. Mercer yatağın diğer kenarındaki pencere kenarında durdu.

“Değişiklik var mı?” diye sordu boğuk bir sesle.

Zoe kafasını salladı. “Ama rahat bir şekilde dinleniyor.”

Bugünlerde her konuşmaya bu şekilde başlıyorlardı. Zoe onun nasıl böyle kırgın, bilinçsiz ve

konusmaya isteksiz olarak devam edebildiğini merak ediyordu. Bunun üzerine uzunca düşünecek yüreği yoktu. Bunun yerine suya kaşığı daldırırken Mercer'ın kararan pencereden bakışını izledi. Gözleri yorgun, geniş omuzları çöküktü. Greythrope'taki haftalar boyunca üzerine gelen tüm zorlukların ortasında hafifçe yakasına değen, kahverengi gür saçlarını kesmeyi ihmal etmişti.

Son iki akşamdır yaptığı gibi Mercer ceketini ve hatta yeleğini bir sandalyeye fırlatıp kollarını neredeyse dalgın bir halde sıvadı.

Erkekler bunu kendi odalarında yaparlardı. Mercer ise sanki Zoe ve ikisi yakınlarmış gibi bunları burada yapmayı tercih etmişti.

Öyleydiler de. Birlikte olmalarından daha özel ne olabilirdi? O gün olanlar, bu korkunç zamanlarda bile hep aklında, aklının en özel yerine sıkışmış durumdaydı. Şimdi bile yanına gidip ona sarılmak ve her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu. Zoe gözlerini başka tarafa çevirmeye çalıştı, utanmıştı. Robin bir nevi onun yüzünden ölüm döşeğinde yatıyor, o ise ağabeyini teselli etmeyi düşünüyordu.

Ama bir yarısı da Robin'e sadece üzülmeyle kalmıyor ona kızıyordu. Öyle ya da böyle Zoe onu tekrar iyileştirecekti; buna söz vermişti. Birinden biri inatçılığından vazgeçene dek kaslarına masaj yapacak, tavuk suyunu boğazından aşağı akıtacaktı. Ve iyileşmesinin hemen ardından ona iyi bir ders vermek için yaralanmamış yanağına bir tokat atacaktı. Bayan Wilfred'ını kaybettiği için onun adına üzülüyordu fakat kimse umudunu yitirmemeliydi. Robin bundan daha iyi bir adamdı.

Mercer Zoe'nin gerilimini sezmişçesine pencereden dönüp boyun bağı gevşetmeye başladı. "Neden gitmiyorsun?" diye mırıldandı. "Akşam ben kalacağım. Akşam yemeğini tepsi üstünden yiyeceğine düzgün bir şekilde ye."

Zoe Mercer'ın gözlerinde minnete benzer bir şeyler gördü. Bu durumla uğraşmaması gerektiğini iddia etmediği için minnettardı. Bunları yapması gerekiyordu ve Robin için herkes kadar derinden üzüntü duyuyordu.

Ama Mercer hâlâ ona bakıyor ve bir başka zeytin dalı uzatıyordu. "Teşekkürler," dedi yavaşça gözlerini indirerek. "Tavuk suyunu bitirmeme ve Nanna'nın başka bir isteği olup olmadığını öğrenmeme izin ver."

Mercer hafifçe yatağa doğru eğildi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Zoe kısa bir bakış attıktan sonra, "Örtüyü toplayıp bacaklarını biraz oynatabilirsin," diye teklifte bulundu.

Mercer Zoe'ye tuhaf bir şekilde bakarak denileni yaptı. Robin'in bacakları geceliğinin altında uzun ve düzgün duruyordu.

"Yukarı kaldır sadece," diye talimat verdi Zoe. "Dizini bük ve bileklerini esnet. Nanna bunun sertleşmeyi önlediğini söylüyor, yalnız sağ kalçasına dikkat et."

Mercer sol bacağı temkinli bir şekilde kaldırdı. "Sen bunu yapıyor musun?" diye sordu bileği döndürürken.

Zoe omuz silkti. "Nanna'nın gücü yok," dedi. "Ama kimsenin bilmesini istemiyor. Donaldson yardım ediyor."

"Ama Charlie... O bir erkek."

Zoe şakırtıyla kaşığı kâseye bıraktı. "Neden bahsediyorsun?" dedi Mercer'a sertçe bakarak.

“Münasip olup olmadığından mı bahsediyorsun? Hassasiyetlerim mi söz konusu olan? Seni temin ederim Mercer, ikincisi bende zerre kadar yok, ilkinde de hiç önemsemiyorum.”

Mercer Robin'in bacağına indirdi. “Bunu biliyorum, Zoe,” dedi yumuşak bir tonda. “Sadece bacakları çok ağır. Sen yeterince güçlü görünmüyorsun.”

“Ah, ben yeterince güçlüyüm,” dedi Zoe kısıp sesle. “Bazen benim ne kadar güçlü olduğumu anlayamadığını düşünüyorum, Mercer.”

Mercer cevap vermedi. Yanına gelerek Robin'in sağ bacağına daha dikkatli bir şekilde kaldırdı. “İyi olan kolunu da kaldırayım mı?” diye sordu dikkatle işine bakarken.

“Kırık olmayan her şeyi oynat,” dedi Zoe. “Ardından morarmamış olan kasları ov. Kan akışını devam ettirmek için her şeyi yapmalıyız.”

Mercer, kardeşinin üzerine eğilmiş, ona kusursuz bir incelikte dokunan Zoe'yi izleyerek bir süre işine devam etti. Kilerde çalışmaktan hafifçe nasır tutmuş ufak, narin ellerini izleyerek onu gerçekten tanıyıp tanımadığını merak etti.

Zoe, Robin için ne hissediyordu? Bağlılık hissediyor olmalıydı. Bunu her geçen gün kanıtlamıştı. Peki hiç romantik bir aşk beslemiş miydi? Yoksa Robin'in iddia ettiğinden fazlası gerçekten yok muydu? Sadece kontrolden çıkan uzun süreli bir arkadaşlık mıydı bu?

Ama Mercer bunu soramazdı. Şimdi olmazdı.

Yıllar geçtikçe Mercer Zoe'nin şımarık ve biraz da kibirli olduğuna inanır hale gelmişti. Erkeklerle flört ediyordu, fazla güzeldi, ağırbaşlı değil enerjikti. Ama şu an bunların hiçbirinden eser yoktu. Belki hiçbir zaman böyle olmamıştı, belki huzurunu kaçırma tehlikesi olduğunu hissettiği için Zoe'nin hatalarını olduğundan daha büyük görmüştü.

Şimdi de huzuru yoktu. Ve Zoe'yi sevdiği sürece olmayacaktı. Bunu kabul etmişti. Ama Zoe sözüne sadıkta ve her an Robin'in başında beklemişti. Yine de Mercer odaya girdiğinde Zoe'nin ihtiyatlı davrandığını hissedebiliyordu.

Zoe, Mercer'ın onun gücünün farkında olmadığını iddia etmişti ve muhtemelen de haklıydı. Belki de dikbaşlılık olarak gördüğü şeyler sadece kararlılıkta ya da Mercer ona dikkat etmediği sırada Zoe büyümüşü. Ve eğer Mercer onun gücünü bilmiyorsa, Zoe de onun zayıflığını kesinlikle bilmiyordu. Bunu kimse bilmiyordu.

Bütün ailesinin dünyası kendinin ve üvey babasının omuzlarındaydı. Annesi uyuyup tüm ev halkı sessizliğe bürünmeden önce bir damla gözyaşına bile izin vermemişti Mercer. Ancak bundan sonra neredeyse felç edici bir kaybetme duygusu tüm benliğini sarıyordu. Kardeşi, bir zamanlar güçlü ve mutlu olmuş olan genç adam için ağlıyordu. Ve muhtemelen neredeyse sahip olduğu, şimdi ise kaybından korktuğu, asla istemediğine yemin etmiş olduğu şey için de ağlıyordu.

Zoe'nin kendisine korkusuzca baktığını hissedene dek öylece durduğunu fark etmemişti.

“Neler hissettiğini bilemediğimi düşünme, Mercer.” Küçük kaşığı havada, kâseyi tekrar avucuna aldı. “Sen neredeyse çevrendeki herkese, her şeye emir veren bir adamsın ama şu an en yakınındaki dayanılmaz acıyı kontrol edemiyorsun.”

Bir an Zoe'nin sözlerinin içini bir bıçak gibi kestiğini hissetti. O kadar doğrudu ki inkâr etmemek için kendisini zor tuttu. Bunun yerine Robin'in vücuduna baktı. “Benim hissettiğim acı, kardeşiminkinin yanında nedir ki?” dedi sonunda. “Söylesene, Zoe. Ben yaşıyorum ve o... o belki asla yapamayacakken ben iki bacağımın üzerinde yürüyorum.”

Zoe kâseyi bir kenara bırakıp ellerini önlüğüne sildi. “Kendini suçlama,” dedi. “Robin’i bu berbat duruma soktuğum için üzgünüm Mercer, ne kadar üzgünüm bilemezsin. Ama ne sen ne de ben onun o atla gitmesine sebep olduk. Sarhoştı, ata binemeyecek kadar sarhoştı ve görünen o ki bunu fark eden tek kişi de bendim.”

Mercer karyolanın ayakucundaki tahtayı sıkıca kavradı. “Zoe, sus.”

Ama Zoe ayağa kalkıp yanına geldi. “Sana başka ne için üzülmediğimi de söyleyeyim,” dedi alçak ve titrek bir sesle. “Kendimi sana verdiğim için üzgün değilim.”

“Zoe, lütfen...”

Mercer gözlerini kapayıp kızın ona dokunmaması için dua etti. Günde defalarca buraya gelip kırıklarla dolu vücuduyla kardeşinin gözleri önünde solup gitmesini izlerken, yanında şefkatini arzuladığı kadını görmek kahredici bir şeydi.

Zoe’nin sesi dokunuşu kadar nazikti. “Sen pişman olabilirsin ve eğer öyleyse bunun bedelini ödemeyi kabul ediyorum,” diye devam etti soğuk, ufak elini Mercer’ın yanağına koyarak. “Ama ben pişman değilim. Asla da olmayacağım. Biz Robin’in yaralanmasına neden olmadık.”

“Zoe, bilmiyorum.” Mercer Zoe’nin dokunuşuna karşı kendini hazırladı, sesi kendine bile yabana ve boğuk geliyordu. “Bize ne oldu bilmiyorum. Sadece kardeşimin burada yarı ölü vaziyette yattığım biliyorum ve ben onu kaybetme düşüncesine tahammül edemiyorum.”

“Bu senin hatan değil,” dedi Zoe tekrar. “Bu benim hatam; o başkasını severken benimle nişanlanmasına neden oldum.”

Mercer kalkarak uzaklaştı. “Tanrım Zoe, nasıl her şeyi berbat ettik?” dedi samimi ve halsiz bir şekilde elini kaldırarak. “Eğer Robin Maria’yı bu kadar çok sevdiyse, niye seninle sevişti?”

“Çünkü o genç,” dedi Zoe. “Çünkü o genç ve diğer birçok genç ve yakışıklı adam gibi oldukça çabuk karar veriyor ve onu teşvik ettim. Ama kalbinin başkasında olduğunu bilseydim bunu asla yapmazdım.”

“Böyle şeyleri nasıl bilebiliriz ki?” dedi Mercer boğuk bir sesle. “Eğer o kendini bile her şey çok geç olana dek tanımadıysa, biz onun kalbindekini nasıl tahmin edebildik?”

Ardından aynı şeyin kendisi için de söylenebileceği düşüncesi aklına geldi. Zoe’yi kardeşinin kucağında gördüğü zaman hissettiği kör edici öfkeyi hatırladı. Ardından baskın bir acı gelmişti... Bu, derin ve can yakıcı ızdırap gerçeği çok geç keşfetmenin verdiği acıydı.

Bir yarısı her zaman Zoe’yi sevmiştı. Bunu artık kabul ediyordu. Ancak bunu kendine itiraf edemeyecek kadar gururlu, belki de korkaktı. Bu Robin’inkinden daha kötü bir günah mıydı?

“Zoe, seni suçlamıyorum,” dedi adam sonunda. Bu konuda kendi günahı Robin’inkinden büyük müydü?

“Zoe seni suçlamıyorum,” demeyi başardı. “Kederimden ve suçluluk duygusundan ötürü öyle konuştum.”

“Teşekkürler,” dedi Zoe sessizce.

O sırada Nanna elinde havluya sarılmış, buharı tüten başka bir kâseyle kapıyı araladı. Zoe sandalyesine geri döndü.

“İyi günler, delikanlı.” Nanna yanından geçerken Mercer’a başıyla selam verdi. “Genç Robert’in morlukları sararmaya başladı, fark ettin mi?”

“Bu iyi bir şey, değil mi Nanna?” Mercer yatağın kenarına gidip işine kaldığı yerden devam etti.

“Ah, evet.” Yaşlı hemşire kâsesini komodinin üzerine koyup etrafındaki sargıyı açmaya başladı.

“Nanna, bana ihtiyacın var mı?” Zoe eğilip Robin'in dudaklarına nemli bir mendille dokundu.

“Hayır, yeni çay yaptım,” dedi yaşlı kadın. “Seninle işim bitti, kızım.”

“Teşekkürler, o zaman izinle...” Zoe'nin cümlesi yarım kaldı; gözleri Robin'in yüzüne odaklanmıştı.

“Ne?” dedi Mercer, Robin'in bacağına indirerek.

Zoe yatağa doğru eğildi. “Bak,” diye fısıldadı. “Gözleri.”

“Ne olmuş onlara?” Mercer ellerini sandalyenin sırtına dayayıp öne doğru eğildi.

“Kıpırdıyorlar,” diye fısıldadı Zoe. “Rüya görüyor sanki.”

“Harika!” Yaşlı hemşire yatağın diğer tarafına geçmişti. “Bu iyiye işaret!”

“Bak!” diye bağırdı Zoe. “İşte... Gördün mü? Bir anlığına oldu.”

“Ben bir şey görmedim,” diye fısıldadı Mercer.

Zoe kâseyi aniden bırakıp hızla doğruldu; başı neredeyse Mercer'ın çenesine çarpıyordu. “Ah, çok üzgünüm!” dedi Zoe yanından geçerken. “Haydi, otur da yakından bak.”

Ama Mercer çoktan Zoe'nin sandalyesine oturup öne eğilmiş, bekliyordu.

“Ah, bir müddet sonra uyanacak; şu anda yaralı, hasta ve yaşlı bir ayı gibi ama iyileşiyor,” dedi yaşlı kadın Mercer'ın omzuna dokunarak. “Canını sıkma sen.”

Mercer gözlerini Robin'den ayırmadan ayağa kalkıp kadının elini tuttu. “Haklı çıkman için dua ediyorum Nanna,” diye mırıldandı elini sıkarak.

Zoe çoktan kapıya gitmişti. “Mercer,” dedi kapı topuzunu tutarak.

“Evet?” dedi Mercer. Zoe neredeyse ağlayacaktı.

“Eğer uyanırsa,” dedi titreyen, endişeli bir sesle. “Beni uyandır. Ne zaman olursa olsun. Anladın mı?”

“Pekâlâ,” diyerek ciddiyetle başını salladı. “Anladım.”

Zoe kapıyı kapayıp nefesini titreyerek bıraktı. Bir an avuçlarını yumuşak, soğuk ahşaba dayayarak kapıya yaslandı.

Tanrım, bu mümkün müydü?

Kendine ve başkalarına cesaret veren sözlerine rağmen Zoe Robin'in uyanacağından pek emin değildi. Aynı anda mutlu, bitkin ve yıpranmış hissedince dinlenmesinin mümkün olmadığını fark etti. İhtiyacı olan düşünmek için zamandı. İhtiyacı olan uzun bir yürüyüştü.

Bunu düşünerek şalım almak için hızla koridordan geçti. Odasına geldiğinde Trudy elinde bir yiğın temiz çamaşırla onu takip etti.

“Hava kararmadan kayalıklara doğru yürüyüşe çıkacağım,” dedi Zoe Robin'in gözleriyle ilgili olan durumu anlattıktan sonra. “Ne kadar süre yürürüm bilmiyorum. Lütfen akşam yemeğini ye Trudy, sonra dilediğini yapabilirsin.”

“Tamam ama dikkat edin, hanımefendi.” Trudy gülümseyerek kıyafetleri kaldırmaya başladı.

“Kayalıkların orada pek dolaşmamalısınız.”

“Hayır, o kadar aptal değilim, Tru. Teşekkürler.” Zoe şalım omzuna atıp salona gitmek için koridora çıktı. Merdivenlerin başında sert bir esintinin onu yalayıp geçtiğini hissetti.

Korkuluğun üzerinden baktığında geniş iki kapının da açık olduğunu gördü. Uşaklar dışarı sepet ve paketler taşıyor, onları hafif bir gezinti arabasına yüklüyorlardı.

Aşağıda Bay Amherst büyük kemerli girişte durmuş, Bay Ware ve Doktor Bevins ile konuşuyordu. Zoe, yüzlerinin kederli olduğunu görebiliyordu. Hızla merdivenlerden inip kapıya vardı. Aşağıda, Doktor Bevins'in iki tekerlekli faytonu loşlaşmış akşamüzeri ışığında bekliyordu.

Zoe elleri geniş, meşe kapının üzerindeyken tereddüt etti. "Özür dilerim," dedi öne doğru eğilerek. "Bir şey mi oldu?"

Bay Amherst bir rüyadan uyanmışçasına, "Ah, Zoe, hayatım!" dedi. "Evet, korkarım Bay Fitch'in karısını kaybettik."

Zoe yüreğinde bir an acı hissetti. "Ah, olamaz! Evin batısındaki kulübedeki mi?" diye mırıldandı. "Arabella bana göstermişti."

Bay Amherst üzgün bir şekilde gülümsedi. "Evet, trajedi etrafımızda dolaşıyor," diye mırıldandı. "Fitch'in dört çocuğu var ve hepsi de on dört yaşından ufak. Stuart'ın yerine gidip aileyi göreceğim. Muhtemelen yardım etmek için yapacağımız bir şeyler vardır."

Zoe bir an tereddüt etti, sonra dışarı çıktı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Ben... benim yapacak işim yok."

Bay Amherst irkildi. "Bu zor bir iş Zoe," dedi. "Aile oldukça sarsılmış halde."

Kollarını göğsünde birleştirerek başını bekleyen faytona doğru eğdi Zoe. "Paketlerin içinde yemek var mı?" diye sordu. "En azından siz Bay Fitch ile konuşurken ben de çocukların yemek yemesini sağlarım, olur mu?"

Bay Amherst gülümseyip kızı kolunu uzattı. "Eşlik etmenden memnuniyet duyarım."

Bir süre sonra Zoe'ye hoş bir şekilde tanıdık gelmeye başlayan patikalar ve köy yollarından geçerek yola koyuldular.

"Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Zoe birkaç kilometre sonra. "Bugünlerde kendimi sürekli boşlukta hissediyorum." Ardından Nanna'nın Robin'in gözleri için söylediklerini anlattı.

"Tanrı'ya şükür," dedi Amherst. "Belki de zaman içinde bu işten de bir hayır doğar."

Zoe gülümsemeye çalıştı. "Nasıl olacağını tahmin edemiyorum," dedi Zoe dürüst bir şekilde. "Robin'in yaraları kapanmayacak ve eminim çok acı çekecek."

Amherst geniş iki omzunu da kaldırdı. "Bazen Tanrı bizim gücümüzü sınar, Zoe," dedi sessizce. "Bizim için anlaması ne kadar zor olursa olsun, bizi bazen çelik gibi sıkıntının ocağında yakmayı gerekli görür. Ve bu şekilde biz de üpkı çelik gibi daha iyi bir şekil alırız. Yaralarımız şekil bozukluğu değil, dünyevi zaferin bir rozeti haline gelir."

Zoe ortasında büyüyen otlar olan yola bakıp Bay Amherst'in felsefesini düşündü. Çocukken bile, onun hem dini hem de dünyevi inançlarının huzur dolu kesinliğinde ferahladığını hatırlıyordu. Görünen o ki bu hediye en büyük oğluna da vermişti. Gerçekten de birçok bakımdan Mercer annesinden çok üvey babası gibiydi. Cole Amherst, Jonet'in ateşi için temiz, serin bir esintiydi. Belki de bu yüzden bu kadar mutlu görünüyorlardı.

"Haklı olduğunuza eminim, efendim," dedi sonunda. "Her zaman haklısınız. Sizin inancınızın bende olmasını dilerdim."

"Ah, bu sende var," dedi Bay Amherst yumuşak bir sesle. "Onu yavaş yavaş bulduğunu"

düşünüyorum. Belki de Robin'in kazası da senin inancındır.”

Zoe ağlamak üzereydi. “Ah, lütfen böyle söylemeyin Bay Amherst,” diye mırıldandı gözlerini çalılıklara doğru çevirerek. “Beni zavallı Bay Fitch'in yanına sulu göz olarak götürmeyin.”

“Hayır, hayır, bunu yapmam çocuğum,” diye mırıldandı adam. Hızla dizginleri bir eline alıp düzenledi ve kolunu Zoe'nin omzuna atarak onu kendine doğru çekti. “Üzgünüm. Tüm bunlar senin için çok zor oldu.”

Evet ve ben bunu olduğundan daha zor hale getirdim, diye düşündü Zoe. Kendini bir süre adamın omuzlarına bıraktı. Ama cevap vermedi. Biraz sonra başım kaldırdı ve Bay Amherst ona sevgi dolu bir bakış attıktan sonra gitmesine izin verdi.

“Sen değiştin, Zoe,” dedi. “İçindeki canlılık yerli yerinde duruyor ama bir şey... üzerine parmak basamadığım bir şey var.”

Zoe uzaklardaki bir noktaya baktı. “Büyüdüm,” dedi boğuk bir sesle.

“Ah, umarım bu doğru değildir.” Bay Amherst kahkaha attı. “Hiçbir şey bu kadar korkunç olamaz. Ama ayakların yere daha sağlam basıyor. Hayattan ne istediğini öğrenmiş olduğuna inanıyorum.”

Evet, ne istediğini öğrenmişti; sahip olamayacağı bir şeyi istemişti ve bu bilgi diğer tüm trajedileri olduğundan daha solukmuş gibi gösteriyordu. “Ona karşı koymak yerine hayatı olduğu gibi kabul etmeyi öğrendim Bay Amherst ama öğrenmem sevgili Robin'e mal oldu,” dedi sessizce.

“Bu doğru değil hayatım,” dedi adam. “Doğru değil.”

Ama bunu tartışacak vakitleri yoktu. Fitch ailesinin kulübesi uzaktan görünmeye başlamıştı. Bir süre sonra baş edilmesi gereken çok üzücü bir trajedi onları bekliyor olabilirdi; zavallı küçük zengin kızın kendisi için üzülmekten daha kötü bir trajedi.

Zoe elini gözünün kenarına bastırıp ilk bohçayı almak için arkasını döndü.

Greythrope'ta akşam olmaya başlarken Mercer kardeşinin yatağına dimdik oturdu. Normalde bu günün en sevdiği saatiydi. Günün işlerini bitirdiği, evine çabalarından dolayı hafif yorgun ama her şey düzenli olduğu için kendinden emin bir şekilde döndüğü ve rahatça dinlendiği bir saatti.

Dışarıdan bakıldığında kimse fark etmeyecek ols.a bile hayatında bir düzen yoktu. Açık pencereden bir kumrunun sesini duyabiliyordu... Uzaktaki bir ineğin sesi kulaklarına çalınıyordu. Güneş, kırmızı bir zafer parıltısıyla yavaşça ağaçların ardında batıyordu; Charlie perdeleri kapamak için geldiğinde son ışıktan Robin'in penceresine vuruyordu.

“İyi misin delikanlı?” diye sordu Charlie geçerken.

Mercer başını evet dercesine salladı. Başka ne söylenirdi ki? Gerçek mi?

Charlie önceden getirdiği el sürülmemiş yemeğe bir göz attı. “Viski getireyim mi?”

Mercer başını iki yana salladı.

“Pekâlâ öyleyse. Fikrim değiştirirsen zili çal.” Charlie tepsiyi alıp evin boşluğunda yankılanacak bir sesle kapıyı ardından kapadı. Ardından akşam görevlerini bitiren hizmetçilerin ayak sesleri de kesildikten sonra, kumru yerini ormanın derinliklerinde öten bir baykuşa

bırakmıştı. Ay neredeyse dolunay halinde gökyüzünde yerini almıştı.

Mercer sıkıntıyla sandalyesinde kıpırdandı. Botlarını çıkarıp köşeye attı. Bunun pek yararı olmamıştı. Sadece Robin'i ve Zoe'yi, bu akşamüzeri onları nasıl izlediğini düşünebiliyordu. Kızın nazikliği.

Neredeyse acımasız kararlılığı. Ve şimdi, Charlie'nin dediğine göre üvey babasıyla beraber Fitch'lere gitmişti.

Evet, muhtemelen kızın gücünü tam anlamıyla bilmiyordu.

Bugüne dek, o gece yaşadıkları, gelecek ya da karşılanmamış beklentilerle ilgili hiç konuşmamışlardı. Robin'in geleceği olmadan onlar nasıl bunu konuşabilirlerdi ki? Robin iyileşse bile asla eskisi gibi olamayacaktı. Muhteşem yakışıklılığı kaybolmuş olacaktı. Eğer yaşarsa en azından bir süre boyunca aksayarak yürüyecekti. Tabii eğer yürüyebilirse. Annesinin dediği gibi Maria Wilfred Robin'e ikinci defa bakmayacaktı.

Ve Zoe'nin niyeti neydi? Eğer Robin yaşarsa pişmanlık hissettiği için bu hatalı evliliği kabul mu edecekti? Nasıl kabul etmeyebilirdi ki? Robin buna nasıl dayanacaktı peki? Zoe Robin'e gerçeği söyleyecek miydi?

Tanrım, Mercer kardeşinin nişanlısıyla yatmıştı.

Robin onu asla affetmezdi; affetmemeliydi de. Ama yine de Mercer yaptığından pişman değildi. Bunun son derece rahatsız edici bir şey olduğunu fark ederek başını ellerinin arasına gömdü. Eğer kendisine seçim hakkı tanınsa, kardeşinin katıksız bağlılığına karşı birkaç saatliğine Zoe'nin kollarında olma hakkı tanınsa, bencilce davranıp Zoe'yi seçerdi. Kendisine yakışmayacak bir davranıştı bu.

Mercer kederle dolarak ayağa kalktı ve yatağın diğer tarafına gitti. Bacaklarını uzatıp Robin'in soğuk avucunu kendi avucu içine alarak yanına uzandı. Ardından süslü tavana bakarak etrafın kararmasına ve anılarla dolmasına izin verdi. Fısıldanan sırların ve kâbusların anıları bu açık ve soğuk gecede yıldızlar gibi ona parıldamak için belirmişlerdi. Gözü kara, dikkatsiz maceralar ve paylaşılmış cezalar da oradaydı. Asla gerçek anlamda kavga etmemişlerdi ya da şu an ona böyle görünüyordu. Asla sırt sırta durmakta başarısız olmamışlardı.

Robin'in elini tekrar sıktı. Daha ufakken, babalarını kaybettikten sonraki o korkunç aylarda bazen böyle uyumuşlardı. Büyüseler bile oldukça yalan ama bir o kadar da uzak olmuşlardı. Mercer, Robin'in görünüşüne, cazibesine ya da geniş arkadaş çevresine imrendiğini hiç hatırlamıyordu. Ve bildiği kadarıyla Robin de Mercer'ın zenginliğini ya da unvanım ya da yalnızlığından memnun oluşunu kıskanmamıştı. Onlar elmanın iki yansıydılar.

Mercer bu şekilde ne kadar uyuduğunu ya da tam olarak uyuyup uyumadığını bilmiyordu. Ama mutlu çocukluk anıları yavaşça kararmaya, bir pusla kaplanmaya başlamıştı. Elmwood'un, yeni kesilmiş çimenlerin, yanında Robin'le yalınayak ciğerleri ağrıyana dek koşmanın hayalini kurdu.

Bir süre sonra hâlâ Robin'in elini tuttuğunu fark etti. Ama aşağı baktığında Robin'i kara bir delikten yukarı doğru çektiğini gördü. Ardından bu boşluk kayarak başka bir şeye dönüştü. Samanlıktaki çatı kapısı.

Kardeşinin ufak, terli elini tutuyor, onu parçalanan basamağı geçmesi için yukarı doğru çekiyordu. Robin'in sarkan ayaklarının altındaki toprak zemin akşamüzeri ışığını hapseden açık

kahverengi samanlardan bir şelaleye dönüşmüştü. Robin'in elini giderek bıraktığını hissettiği anda göğsüne yayılan korkuyla kasıldı.

Mercer bağırarak, Robin'e dayanması için yalvarmak üzere ağzını açtı. Ama bağırıyordu. Aniden dehşet içinde uyandı; kardeşi elini sıkıca tutuyordu.

"Eğer..." dedi zayıf bir ses ve devam etti; "Eğer... yatağımdaysan, sarışın ve dolgun olman iyi olurdu..."

Mercer dimdik doğruldu. "Robin?"

Kardeşi acıdan homurdandı; Mercer'ın elini tutmaya devam ediyordu. "Tanrım, kıllı bir bileğin var!"

"Robin?" Mercer ellerini yavaşça kardeşinin iyi olan koluna koydu. "Uyandın mı?"

"Uyandım mı?" diye hırıldadı kardeşi. "Ah, Tanrım... başım... acıyor..."

Mercer yataktan fırladı. Elleri titreyerek ceketini buldu ve el yordamıyla kibritlerine bakındı. Bir şekilde lambayı yaktı ve kardeşinin ışıktan dolayı kısık gözlerle kendine bakan şişmiş yüzüne doğru döndü.

"Stu?" diye mırıldandı Robin zar zor. "Neler... oldu?"

"Lucifer'dan kötü şekilde düştün." Mercer yatağın köşesine oturup elini omzuna koyarak kardeşine doğru eğildi. "Hatırlıyor musun? Av günü."

Robin acıya direnerek başını sallamaya çalıştı. "Aman Tanrım," dedi yeniden. "Canım yanıyor, Stu. Her yerim... ağrıyor. Biz... neredeyiz?"

"Greythrope'ta," dedi Mercer. "Greythorpe'taki odanda. Birkaç hafta önce gelmiştik. Hatırlıyor musun?"

Kardeşinin yüzünde bir anda ağlamaklı ve solgun bir ifade belirip yok oldu. "Tanrım," diye haykırdı. "Ya Zoe?"

Mercer kendini biraz geri çekti. "Evet, Zoe," diye mırıldandı.

Robin kurumuş dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardı. "Kahretsin," dedi. "Nerede o? Gitti mi?"

"Sanırım yatağında uyuyordur," dedi Mercer. "Bak Robin, şimdi bunu konuşmayalım. Sana biraz su getireyim. Yaralandın ihtiyar, hem de çok fena."

"Lanet olsun." Robin ağzının kenarını kaldırarak gülümsemeye çalıştı ama bu canını yakmıştı. Titreyerek elini kaldırıp parmaklarıyla hafifçe yüzüne dokundu. "Ah, Tanrım, yüzüm mü yaralandı? Sakat mı kaldım?"

"Muhtemelen ikincisi olmadı." Mercer yalan söylemeye gerek görmemişti. "Ama yaralar iyileştikten sonra daha tehlikeli ve havalı görüneceksin."

Robin homurdandı. "Yaşayacağım, değil mi?"

Mercer başıyla onayladı. "Yaşayacaksın," dedi. "Yaşamayı sağlayacağım," diye fısıldadı.

Robin huzursuzca kıpırdandı. "Hep sadist bir pisliktin," diye fısıldadı. "Tanrım, başım ağrıyor. Ne oldu böyle?"

"Lucifer'ı Sör William'ın çit kapısına doğru götürdün," dedi Mercer tekrar. "Zoe... O senin arkandaydı. Seni durdurmaya çalıştı sanırım. Ama ben... ben yarıştığınızı düşündüm. Yanılmışım."

Robin'in gözlerindeki belirsizlik ifadesi hafifçe kayboldu. "Evet, o... o bağırıyordu," diye mırıldandı kendi kendine. "Değil mi?"

"Bak, sadece uzan," dedi Mercer. "Ben Charlie'ye annemi çağırması için sesleneyim. Kadın

günlerdir endişeden hasta oldu.”

“Günlerdir mi?” Robin kaşlarını çattı, ardından aniden şaşkırtıcı derecede güçlü bir şekilde Mercer’ın bileğini kavradı. “Bekle, Stu. Zoe nasıl? O iyi mi?”

Mercer kardeşinin elini tekrar yatağa bıraktı. “Gayet iyi, evet.”

“Dinle, Stu.” Robin’in gözleri hâlâ puslu bir şekilde kendisine bakıyordu. “Eğer... eğer nalları dikersem, Zoe’ye de ki...”

Mercer elini kardeşinin elinin üzerine koydu. “Sen ölmüyorsun, ihtiyar,” dedi. “Bunu düşünmeyi bırak.”

“Bu olabilir gibi hissediyorum,” diye hırıldadı Robin. “Eğer... eğer olursa, Zoe’ye söylemen gerek...”

Mercer yumuşadı. “Zoe’ye ne söyleyeyim?”

“Onu sevdiğimi.” Robin yutkunmak için duraksadı; gözleri acıdan küçülmüştü. “Seviyorum. Ona çok düşkünüm. Sen... sen bunu biliyorsun, değil mi? Ve onu suçlama.” Gözleri kapandı. “Onu suçlamayacağına söz ver.”

“Suçlamam,” dedi Mercer. “Ama bu budalalık. Annemi çağırmama izin ver.”

Ama Robin onu sıkıca tuttu. “Bekle Stu...”

“Evet?”

“Stu, eğer yaşarsam... Tanrım Stu. Ben onunla nasıl evlenirim? Ben, ben Zoe için iyi değilim. Ölseydim daha mı iyi olurdu acaba?”

“Tanrım, hayır, bu olmayacak.” Mercer elini Robin’in koluna koydu. “Bir daha ölmekten bahsetme, ihtiyar. Yoksa ayağa kalkar kalmaz benim yüzümden ölmek istersin, duyuyor musun?”

Robin yorgun bir şekilde gözlerini devirdi. “Evet, duyuyorum. Üzgünüm. Ama sen de görüyorsun, değil mi? Onun için iyi değilim.”

Mercer gözlerini çevirip kardeşinin yüzüne bakmamaya çalıştı. “Bu ikinizin arasında,” dedi. “Bir beyefendi sözünden vazgeçmese daha iyi olur. Ve o... o da sözünden caymayacaktır. Suçluluk duygusu ve seni burada böyle görmesi onun için korkunçtu. Bunu anlayamıyor musun?”

Robin ürkekçe nefes aldı ve cevap vermedi.

“Ondan ayrılmak istediğini söyleyebilirsin, Rob,” diye devam etti Mercer. “Belki de ona nasıl hissettiğini anlatabilirsin. Ama Zoe’yi artık anlayabildiğimden emin değilim. Gerçekten de hiç anlayabildim mi bilemiyorum. Yine de ben... ben denemen gerektiğine inanıyorum.”

Ama bunu der demez Mercer Robin’e doğru tavsiyeyi mi verdiğini yoksa sadece kendi çıkarları doğrultusunda hareket mi ettiğini düşünmeye başladı. Ve Zoe Robin’in ona ihtiyacı olduğunu, hatta daha kötüsü, Mercer’ın ona ihtiyacı olmadığını düşünerek kararından caymayabilirdi.

“Ben... yapamam,” diye homurdandı Robin bakışlarını duvara çevirerek. “Claire. Claire’i unutuyorsun.”

“Ben Claire’le baş edebilirim,” dedi Mercer gerçeği söylediğini umarak. “Bazı adımlar attım.” Ardından kardeşinin elini tekrar sıktı. “Ama bunu şimdi konuşmayacağız, Rob. Annemi çağırtacağım, tamam mı?”

Ama kardeşinin donuk bakışları hâlâ duvardaydı. O çok tanıdık umutsuzluk ifadesi yüzüne

yine yayılmıştı ve eli tekrar kenara düşüverdi.

On Dördüncü Bölüm

ZOE BİR MACERA YAŞIYOR

Zoe gece yansından hemen önce uyandı; daha doğrusu pek uyuyamadığı için öfkeyle yatak örtüsünü fırlattı. Fitch ailesinin kulübesinden eve karanlıkta döndükten sonra pek yararı olmasa da akşam yemeği yerine sıcak bir banyo yapmayı tercih etmişti. Ama buna rağmen hâlâ uyuyamıyordu. Sadece Robin'in uyanıp uyanmadığını ve Bay Fitch'in, annelerinin yasını tutan çocuklarını düşünüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse bir de özlemini duyduğu Mercer'ı düşünüyordu. Kendini başkalarına adamaya çalışsa da görünen o ki bencil ihtiyaçları durmak bilmiyordu.

Öfkeyle yataktan kalkıp ağır kadife perdesini açmak için pencereye yürüdü. Dalgalı camdan çimenlere, ağaçların üzerinden süzülerek pencereye vuran beyaz ışık huzmesine baktı. Yaz esintisi saçlarını havalandırıp onları omuzlarına döküyordu. Ay bulutsuz gökyüzünde görünerek kızı kendine hayran bırakmıştı.

Neden biraz delilik yapmıyordu ki? Mehtapta bir yürüyüş Zoe'nin standartlarınca oldukça eğlenceli gibi görünüyordu. Ayrıca hayat çok kısaydı; zavallı Bay Fitch'in kaybı bunun apaçık bir göstergesiydi.

Hızla geceliğini çıkarıp üzerine bir pamuklu elbise geçiriverdi. Çorap giymeyip ayaklarına yumuşak deri terlikler geçirdi ve omzuna ince bir şal attı.

Aşağıda, büyük salon sessizlik içindeydi ancak arka kapılar kolaylıkla açıldı. Veranda boyunca sıralanmış lambalar hâlâ yanıyordu. Büyük çeşmenin etrafından dolanıp çiçek bahçesini geçti, ardından evin arkasındaki vahşi alana açılan en uzak terasa tırmandı. Burada bir çit Greythrope'un biçimli, büyük çimenliklerini çayırlardan ve uzaktaki kıyı şeridinden ayırıyordu.

Zoe eteklerini yukarı toplayıp hafifçe yukarı adım attı ve diğer taraftaki çimenliğe doğru atladı. Evin koruyucu duvarlarından uzakta, yaz gecesinin sesleri etrafını sarıyordu. Ağustos böceklerinin şarkıları, rüzgârın uğultusu ve daha aşağıdan gelen dalgalı denizin sesi duyuluyordu.

Eteklerine dikkat etmeden ay ışığında rahatlıkla seçilen patıkaya doğru hızlandı. Bir süre sonra kayalıklara ulaştı. Burası Mercer'ın onsuz gitmesini istemediği yerdi ve adımını attığı an nedenini anlamıştı. Dünya baş döndürücü şekilde dönüyor, uçurumdan yuvarlanıyor, deniz ters yüz oluyor gibiydi.

Zoe tehlikeden ve Mercer'ın acımasızlığından korkarak en yukarıdaki taşa oturup bacaklarını aşağı sarkıttı. Ay'ın suyun üzerindeki parıltısıyla manzara nefes kesiciydi. Gelgit aşağıda uzun, kıvrımlı bir kıyı şeridi yaratarak yükseliyordu. Ötesinde parıltılı, hareketli bir deniz göz aldığınca uzanıyordu.

Zoe manzaranın güzelliğinden büyülenmiş ve tüm dertlerinden uzaklaşmış bir halde ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Arkasındaki ağır ayak seslerini ve çimenlerin deri ayakkabının altında çıkardığı hışırtıyı duyarak irkildi. Her duyusu keskinleşti; o kadar emindi ki arkasında duran bu güçlü varlığın kim olduğunu görmek için arkasını bile dönmedi.

Elini kaldırıp, "Aşağıya gitmedim," dedi. "Beni gördüğünden bir adım bile ileri gitmedim."

Mercer cevap vermedi. Zoe'nin yanına oturup uzun, çizmeli bacaklarını sarkıttı. Üzerinde evi aceleyle terk etmiş gibi sadece kolları sıvalı gömleği vardı. "Zoe," dedi heyecanlı bir sesle. "Zoe, Robin uyandı."

Zoe gözlerini açarak ona döndü. "Robin mi?" Kendini neredeyse her ikisini de devirecek bir şekilde Mercer'ın kollarına attı. "Ah, lütfen Mercer onun iyi olduğunu söyle!" diye bağırdı kelimeleri Mercer'ın geniş göğsünde boğuklaşırken.

"Sanırım iyi durumda." Kolları güven ve güçle onu sardığı sırada giderek rahatladığını hissedebiliyordu. Sıcak kolonya ve tütün kokusu kızı sarmalamıştı. Mercer'ın yanağını omzuna yaslaması onu şaşırtmıştı. "Ağrısı var," diye fısıldadı Mercer. "Hâlâ biraz dalgın. Ruhsal olarak da... O yaşıyor Zoe. Şimdilik tek istediğim bu."

"Ah, Tanrı'ya şükür!" diye mırıldandı Zoe. "Yanına gitmeliyim. Ama ya annen?"

Mercer kafasını kaldırıp yorgun bir şekilde gülümsedi. "Evet, şimdi annesinin kollarında ve sanırım bu gece yanından ayrılmaz."

"Ben... Öyleyse onun keyfini bozmayayım," dedi Zoe kollarını çekerek. "Onu yarın görürüm."

Mercer Zoe'nin çekildiğini hissedip elini tuttu. Hep böyle mi olacak, diye düşündü. Hayatının geri kalanını ona az da olsa dokunabilmenin umuduyla mı geçirecekti?

Öyle olmayacağı umuyordu. Öyle olmamalıydı. Zoe'nin küçük bir parçası, kalbinde açtığı boşluğu doldurmaya asla yeterli olmazdı. Böylece umuda sarıldığı gibi Zoe'nin ellerine sarıldı. "Seni uyandıracağıma söz vermiştim," dedi parmaklarını kızınkilere geçirerek. "Ama odan boştu."

Dağınık yatağa fırlatılmış gecelikten ya da onu alıp yüzünü gömerek koklamaya karşı verdiği savaştan bahsetmedi. Bu savaşı kaybetmişti.

"Beni nasıl buldun?" diye fısıldadı Zoe.

"Koridordan geçiyordum ve birinin tepedeki çite tırmandığını gördüm."

"Ve beni azarlama fırsatını kaçırmak istemedin," dedi gülerek. "Ah, ama önce bana onun nasıl olduğunu anlat! Nerede olduğunu biliyor mu? Acısı dayanılmaz derecede mi? Olanları hatırlıyor mu?"

Mercer Manş Denizi'ne doğru baktı. "Evet, hayır, biraz," diye cevap verdi. "Ve buraya seni

azarlamaya gelmedim, Zoe."

"Bir şey söyledi mi?" Zoe eve gitme hevesini bastırmaya çalışıyordu. "Mercer, hiç... hiç benden bahsetti mi?"

Mercer kendi zayıflığına küfrederek duraksadı. Elbette ki kendisi gibi o da Robin ile ilgileniyordu. Kendisinden daha iyi bir adamın kıskançlık krizine kapılacağına Zoe'yi Robin'in yanına göndereceğinden emindi.

"Ne dememi bekliyorsun Zoe?" diye fısıldadı. "Ne umuyorsun?"

Tekrar yan yana oturdular. Zoe'nin şalının koluna sürtündüğünü hissetti. "Bilmiyorum," diye itiraf etti Zoe. "Robin'in bana kızgın olmasını istemiyorum ya da beni suçlamasını."

"Suçlamıyor," dedi Mercer.

Zoe elini çekip dizlerini göğsüne çekti ve kollarım dizlerine doladı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Berrak, beyaz ay ışığında kayanın üzerine tüneyen Zoe çok ufak, hafif ve ince görünüyordu. Neredeyse çocuk gibiydi.

Ama Zoe'nin çoğu yıldır ona çocuk olarak görünmediğini fark etti Mercer. Onun yüreği, ruhu olmuştu. Bu bilgiyi nasıl bu kadar derinlere kapattığını görmek onu korkutuyordu. Böylesine sert ve aksi biri olmuş ve hayatı nasıl yakalayacağını unutmuş muydu? Ya da bunu yapmayı biliyor muydu? Belki de Robin'den öğrenebileceği şeyler vardı.

"Öyleyse," dedi Zoe sessizce. "Bundan sonra ne olacak merak ediyorum."

Mercer Zoe'ye bakıp gülümsedi. Elini kaldırıp denizi işaret etti. "Bundan sonra," dedi sessizce, "oraya gideceğiz."

Zoe'nin yay gibi kaşları havaya kalktı. "Denize mi?" dedi sertçe. "Bu gece mi?"

Mercer omuz silkti. "Uyuyamıyorum," dedi. "Görünen o ki sen de uyuyamıyorsun. Seni götüreceğime söz vermiştim. Belki de bu gece hayatı kutlayıp çok fazla düşünmememiz gereken bir gecedir."

Zoe'nin gözleri büyüyüp dudaklarına hınzır bir gülümseme yayıldı. "Ne kadar güzel geliyor kulağa. Yolu bulabilecek misin?"

"Zifiri karanlıkta bile bulurum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ama yine de Ay tepede. Evet, seni götürebilirim eğer arkamdan gelir ve dediklerimi yaparsan. Bu sefer sana güveneceğim."

Zoe ayağa kalktı; gözleri ay ışığında parıldıyordu.

Mercer onun elini tutup onu kayalıklardaki derin uçurumun kenarından götürdü. "İşte burası," dedi. Ardından gömleğini dışarı çıkardı. "Şimdi bana tutun, arkadan gömleğimi tut; eğer kayarsan panik yapma, sadece bana tutun. Seni yakalarım."

Zoe uçurumun tepesinden bakıyordu.

"Ben düşmeyeceğim, Zoe," dedi çenesini hafifçe okşayarak. "Seni de bırakmayacağım."

Zoe ona bakıp, "Evet," dedi duraksamadan. "Evet, beni bırakmayacağından eminim. Sen ve babam her zaman beni güvende tutmaya çalıştınız. Bunu şimdi anlayabiliyorum."

Mercer onu uzun bir süre ay ışığının altında izledi. Burada, uçurumun tepesinde, uzun, asi bukleleri esintide kabarak yumuşak, koyu renk bir bulutu andırıyordu. "Saçların açıkken çok güzel," diye mırıldandı. "Saçım uzun süreden beri böyle görmemişim. O günden beri..."

Yazlık evde seviştikleri o özel geceden beri. O gece Mercer'ın hayatını amansız bir şekilde değiştirmiş ve tam bir kargaşa içine sürüklemişti.

Zoe güldü. "Senin saçların da çok uzamış," dedi. "Vahşi birine benzemeye başladın."

Mercer da kendini biraz vahşileşmiş hissediyordu. Gülümsemeye çalışarak, "Öyleyse," dedi inmek için dönerek. "Gidiyoruz."

Bu Mercer'ın karanlıkta aşağıya ilk gidişi değildi; Greythrope'un tepelerini avucunun içi gibi iyi bilirdi. Bu özel iniş, böğürtlen çalılarının ve çıkıntıların arasından en iyi patikanın yerini bulmakla alakalıydı. Burası Dover veya Beachy Head'in çarpıcı uçurumlarına benzemiyor olabilirdi ama kişi hangi kayanın sağlam, hangisinin oynak olduğunu bilmiyorsa oldukça tehlikeli hale bürünüyor.

Uсталıkla çıkıntıların ve çalılarının arasından geçti Mercer. Zoe gömleğine o kadar sıkı yapışmıştı ki Mercer'ın sıcaklığını hissedebiliyordu. Özellikle tehlikeli bir noktada geriye bakmak için döndüğünde denizden gelen esinti saçlarını yüzüne yapıştırmıştı. Ama Zoe korkuyor gibi görünmüyordu. Korkmanın yerine elleri keten gömleğe tutunmuş, yüzünde akıllı bir kedi yavrusu ifadesi, gülümseyerek ve dikkatli adımlarla ilerliyordu. Ürkek bir kadın değildi. Zoe'nin her zaman eğlenceye vakti vardı ve Mercer da buna artık boyun eğmeliydi.

Robin'in uyanmasıyla yaşadığı mutlulukla şu an hissettiklerinin bir ilgisi olup olmadığını düşündü. Ama kalbinde hissettiği mutlulukla kardeşinin ilgisi yoktu. Mutluydu çünkü onu Zoe mutlu kılmıştı.

Rüzgâr aniden uçurumun karşısından esti. Mercer Zoe'nin özünü, saçlarından ve teninden yükselen baştan çıkancı yasemin kokusunu alabilmek için başını çevirdi. İstemeyerek önüne döndü ve yürümeye devam etti fakat koku aklından çıkmıyordu.

Yolun üçte ikisini kat ettikten sonra Mercer onu bir kaya çıkıntısına, tutunacak bir dalın bile olmadığı bir yere doğru götürdü. İçgüdüsel olarak emin olmak için arkasına baktı ve Zoe'nin bir tanrıça gibi yüzünü ay ışığına çevirdiğini gördü.

"Mercer, burası çok güzel!" diye fısıldadı Zoe bir koluyla etrafı göstererek. "Çok doğal, çok yabani."

Yabani. Bu uygun bir betimlemeydi. Mercer Zoe'yi büyük bir zevkle seyretti; asi, siyah saçları rüzgârda savruluyor, ince muslin elbisesi ince bedenini sarıyordu. Yüzünde sevinç vardı ve bu ifade Mercer'ın uçurumdan düşüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu taştan ya da topraktan değil umutlardan ve isteklerden oluşmuş bir uçurumdur. Ve o anda farkına vardı.

Zoe onundu.

Her zaman onundu ve Mercer onu alacaktı. Ve bu süreçte nasıl, niçin ya da kimin zarar göreceği neredeyse önemli değildi. Zoe onundu ve bu her zaman böyle olmalıydı. Eğer o kendini Robin'e doğru atmakta ısrar ederse onu durduracaktı. Eğer dedikodu ya da kınamalarla karşılaşarlarsa da önemi yoktu. Ağzını kapamak için Claire'i boğması bile gerekse... Aslında bunu yapamazdı. Çocuğunun annesine bunu yapamazdı. Ama artık kendini oldukça bencil hissetmeye başlamıştı.

Aniden kayalığın en tepesinde durduğunu fark etti. İçgüdüsel olarak arkasını dönüp Zoe'yi kendine doğru çekti. Zoe'nin gözleri şaşkınlıkla parıltıyordu. Gömleğini tutmayı bıraktı ve ona doğru yaklaştı. Mercer dudaklarını onunkilere doğru eğip hiç tereddüt etmeden öptü. Dudaklarını onun tatlı, yumuşacık dudaklarına değdirerek itiraz hakkı taramadan içtenlikle öptü.

Zaten Zoe itiraz etmiyordu. Onu tutkuyla öpüyor, elleri dalgalanan gömleğinin altında,

çıplak sırtında dolaşıyordu. Mercer dilini Zoe'nin ağzına soktuğunda kız göğüslerini adamın göğsüne bastırdı; tırnaklarını bir anda omuzlarına geçirdi. Mercer etrafında esen rüzgârı, ötede kıyıya vuran dalgaları ve içinde yükselen vahşi duyguyu hissediyordu. Zoe'yi öpmeye devam ettikçe onunla birlikte garip bir şekilde canlandığını hissediyordu. Tanıdığı adama hiç benzemiyordu ama belki de artık böyle bir insan olabilirdi.

Birbirlerine tutunarak, nefes nefese ayrıldılar. Zoe'nin gözleri büyümüş, dudakları ıslak ve öpüşmeden dolayı şişti. Ardından Mercer çok garip ve tehlikeli bir şey yaptı. Aşağıda deniz dalgalanırken uçurumun tam kıyısında Zoe'yi havaya kaldırıp kollarını ona doladı.

“Ah!” diye bağırды Zoe tekrar yere bastığında. “Ah, Mercer aklını mı kaçırdın sen?”

Ama gözleri neşeyle parıldıyor, Mercer'a sarılırken kahkahalar atıyordu. Evet, aklını kaybetmişti. Ama artık hiçbir şeyi umursamıyordu. “Haydi,” dedi elini tutarak. “Haydi, yüzelim.”

Mercer onu uçurumun kıyısından çekerken, “Yüzelim mi?” diye haykırdı Zoe.

Patikanın geri kalanı daha açıktı; kıyıya doğru çalılık ve böğürtlen dalları azalıyordu, kayadan çok kum vardı. En sonunda, Mercer Zoe'yi neredeyse sürükleyerek kahkahalarla yolun geri kalanını tamamladı.

“Neredeyse sarhoş olduk,” dedi Zoe ellerini beline koymak için eğilirken. “Bu rahatlama duygusu olmalı.”

“Ya da ay ışığı,” dedi Mercer sırtarak. Ardından gömleğini çıkardı. “Haydi. Su bizi canlandıracak.”

“Su soğuktur, seni ahmak,” dedi Zoe. Ama sırtını dikleştirip düğmelerini açmaya koyuldu.

Mercer gülmeyi kesmişti. “Dur,” dedi boğuk bir sesle. “Bana bırak.”

Birkaç düğmeyi açtı ve ardından Zoe elbisesini dar omuzlarından çıkarıp kalçalarından aşağı bırakırken onu izledi. Kumaş düzgün bir şekilde aşağı kayarak kumda pembe bir su birikintisi gibi durdu. Üzerinde içliğinden başka bir şey yoktu. Yerdeki elbiseden dışarı adım atıp arkasını döndü.

Mercer Zoe'nin yerdeki elbisesini alıp üzerindeki kumları silkelerken Zoe ayakkabılarını çıkarıp içliğini kaldırmadan iç çamaşırını zekice çıkardı.

“Gören de bunu önceden yaptın zanneder,” diye mırıldandı Mercer. “Çorapların nerede ayrıca?”

“Bu tepeden, ıslak iç çamaşırlarıyla dönmeyeceğim,” dedi arkasını dönerken. “Ve evet, bunu yüzlerce kez yaptım, en azından bir düzinesini seninleyken yapmışım. Ayrıca çoraplarım yok çünkü geceyarısı firarım sırasında başkalarıyla karşılaşmak istemedim.”

“Aradığın şey bu muydu Zoe?” diye mırıldandı Mercer gözlerini ona dikerek. “Geceyarısı firan mı?”

Zoe cevap vermedi ama Mercer kıyafetlerini bir kayanın üzerine taşıırken gözleri hâlâ parıldıyordu. Doğal yollarla oluşan kaya denize doğru uzanıyor ardından bir virgül gibi dönüp tepenin altında bir kuytu oluştuyordu. Mercer oraya hep *Robin'in kalesi* derdi. Çocukken burada hayalî Fransız işgalcilerle savaşırlardı ama kayalar en fazla bir iki metre yükseklikteydi.

Ama bunun artık Robin ile alakası yoktu. Bunun yakalamaya çalıştığı anla ilgisi vardı. Bir kasırgaya benzeyen Zoe'yi nasıl kucaklayacağını, onun yarattığı duygusal fırtınaları nasıl atlatacağını öğrenmeye çalışıyordu. Zoe'nin eşyalarını dikkatle en yukarıdaki kayaya yerleştirip

kendi kıyafetlerini de en üste koydu. Ardından oturup botlarını ve diğer eşyalarını çıkardı. Üzerinde sadece iç çamaşırları kalmıştı. Sonra, içgüdüsel olarak Zoe'yi kollarına aldı ve kız debelenirken onu dalgalara doğru çekti.

İlk dalga geldiğinde, "Ah!" diye bağırdı Zoe ellerini yüzüne götürerek.

Mercer titreyerek su göğsüne gelene dek ilerledi, Zoe yüzmeye başlamıştı. Kahkaha atarak derinlere doğru gitti. Hevesli bir şekilde dönerek dalgaların içine güçlü, kararlı kulaçlarla giriverdi. Mercer gülerek peşinden gitti. Bir süre sonra daha derinlerdeki sakin sularda dinlendiler.

"Su çekiliyor," dedi Mercer suda yüzmeye ara verdiklerinde. "Ama böyle kalmaz."

Zoe kıkırdarak parıldayan suyun altına indi. Bir anlık panikle Mercer suya daldı, onu bulup tekrar yüzeye çıkardı. Zoe su fışkırtarak çıktı ve gülerek boynuna sarıldı.

"Seni ödleğ tavuk," dedi. "Haydi gel, kan dolaşımımız artsın."

Kasıklarındaki gerginliğe bakılırsa Mercer'ın kanı çoktan hareket halindeydi. Zoe kollarını çekip uzaklaşınca o da peşinden gitti. Serin, berrak suda kıyıya paralel bir şekilde bir süre daha yan yana yüzdüler. Ay ışığında, sahil kasvetli bir şekilde gölgeleniyordu.

Yorulunca Mercer Zoe'yi kollarından tutarak kendine doğru çekti. Zoe kıyıya doğru geri geri yanaşırken, saçları suda geziniyordu. Mercer'ın bacaklarında tatlı bir uyuşukluk vardı; Zoe'yi sarmalamak ve vücudunun sıcaklığıyla ısıtmak istiyordu. Zevkten bağırana dek onunla sevişmek. Güneş doğana dek kollarında uyumak...

Bu gerçekleşmeyecek gibiydi.

"Mercer," dedi Zoe sessizce. "Burada ne yapıyoruz gerçekten?"

Yukarıda, kayalıklarda yanına oturduğu andan beri görmezden geldiği bir soruydu. "Yaşıyoruz," dedi kısaca. "Anı yaşıyoruz... Şu anı, Zoe. Bu yeterli."

Zoe yanına geri gelip kollarını boynuna doladı. "Öyle mi?" diye mırıldandı gözlerini hafifçe kapayarak. "Sadece bu gece... Bu senin için yeterli mi?" Ardından bacağına birini Mercer'ın beline atıp dudaklarını iyice aralayarak ateşli bir şekilde öptü.

Mercer da öpücüğe karşılık vermişti. Bir eli Zoe'nin kalçasını hafifçe tutuyor diğer eli de onu sarmalayarak dengede tutuyordu. Zoe âdeta kucağında süzülüyor, Mercer'ın başını döndürene ve soğuk su penisini caydırmayacak hale gelene dek onu öpüyordu. Penisi suyun içinden kalkmış çamaşırını geriyor ve hafifçe Zoe'nin kalçasına sürünüyordu.

O anda Zoe'nin gözleri ay ışığında kocaman açıldı ve ardından adamın çenesine öpücükler kondurdu. "Yükseliyor," diye fısıldadı kulağına.

"Hımm," diye mırıldandı Mercer. "Fark ettin, değil mi?"

Zoe engelleyemediği sırtışıyla geri çekildi. "Gelgit diyorum, seni zampara," dedi. "Gelgit yükseliyor. Dalga az sonra bizi içine alacak."

"Ah." Mercer onu isteksizce bırakarak biraz daha kıyıya doğru ilerledi.

Zoe Mercer'ın vücudu boyunca aşağı kaydı; gözleri okşanan bir kedi gibi kapanmıştı. Birbirlerinden ayrıldıklarında hafifçe titredi. Mercer elini tutup onu sudan çıkardı. Kumsala doğru birkaç metre yürüdüler. "Haydi," diye bağırdı. "Haydi, geri gidelim!"

Zoe, kalın taneli kumla kaplı sahilde hızla yürürken eteklerini yukarı kaldırıyor, ince bacakları meydana çıkıyordu. Mercer kafasını sallayarak bir süre kızı izledi. Ardından peşine takıldı.

Zoe'nin şansı yoktu. Mercer neredeyse yarım metre daha uzundu. Zoe kayalıklara ulaşmadan rahatlıkla ona yetişip onu kavrardı. Çocuklar gibi kahkahalar atarak kumlara yuvarlandılar.

Ardından gülmeleri kesildi; göz göze öylece kaldılar. Zoe'nin arkası Ay'a dönük, yüzü karanlıkta olsa bile Mercer kendisine yoğun ve sabit bir şekilde baktığını hissedebiliyordu. Onu öpmemek için direndi ve elini kalbine koydu.

“Üşüdün mü?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Zoe.

Mercer ayağa kalkıp elini uzattı. “Gel, ateş yakacağım.”

Zoe'yi sahilin öte yanındaki çocukluğunun kalesinin içine koydu. Ateş için çalı çırpı toplayıp bir aşağı bir yukarı gidip gelmesi birkaç dakika almıştı. Ardından kumda sığ bir çukur açtı; pantolonunun ceplerini karıştırdı. Kibritlerini cebinde bıraktığı için şükretti.

Birkaç dakika sonra ateş yanmıştı bile. Zoe oturup sanki kocaman yastıklar seriliymiş gibi en büyük kayanın üzerine uzandı. Mercer da ona katılıp kayadan hâlâ gelen sıcaklığı hissetti.

“Sanki zaman uygunsuzmuş gibi geliyor,” diye mırıldandı Zoe ateşi izlerken. “Sanki gerçekten olmuyormuş gibi.”

“Nasıl yani?”

“Sanki yarın bugünü hiç hatırlamayacakmışız gibi,” dedi hüznü bir sesle. “Ya da hatırlasak da rüya gibi hatırlanacak sanki.”

“Bu benim için bir rüya değil,” dedi Mercer dirseğine dayanıp ona doğru dönerek.

Yüzünü ateşte görebiliyordu şimdi. Kalp şeklindeki yüzünün etrafındaki yumuşak bukleler kurumaya başlamışta, zarif burnu yüzünde kusursuz duruyordu. Dudakları dolgun ve haylaz, çenesi kendi gibi sivriydi. Koyu gözlü bir güzellikti onun Zoe'si... Aslında tam anlamıyla onun sayılmazdı. Bir erkek gerçekten ona sahip olabilir mi diye merak etti.

Bu delilik olsa da bunu kesinlikle denemek istiyordu.

Mercer ona yaklaşıp dudaklarını şakaklarına dokundurdu. “Zoe, seninle sevişmek istiyorum.”

Zoe ona baktı. “Seni istiyorum,” dedi dürüstçe. “Düşünüyorum da... belki de hep seni istiyordum. Seni hep sevdim.”

“Her zaman beni,” diye mırıldandı Mercer dudaklarını yanaklarına kaydırarak. “Robin'i değil, öyle mi?”

Zoe hafif bir kahkaha attı. “Asla Robin olmadı,” dedi. “Robin benim arkadaşım. Sen her zaman... fazla mükemmeldin. Benim gibi biri için fazla ulaşılmaz.”

“Güven bana,” dedi Mercer dudaklarını boynuna kaydırırken. “Asla mükemmel olmadım. Ve şu an fazlasıyla ulaşılabilirim. Özellikle de senin için.”

“Hiç engel olmadan mı?” diye fısıldadı Zoe. “Sadece bu gece... Sonra gerçek hayatımıza geri mi döneceğiz?”

O anda Mercer onu sıcak kumlara yatırıp içine girmek için ruhunu şeytana satabilirdi. Böylece ateşli ve aç dudaklarıyla onu öptü. “Belki de bu gerçek hayattır,” diye mırıldandı dudaklarını çekerek. “Belki de her şey bundan ibarettir Zoe, ne dersin?”

“Keşke,” dedi. Ardından o da Mercer'ı öptü.

Mercer öpüşürken ellerinin onu sarmasına, içtenlikle ona dokunmasına, vücudunda

dolaşmasına izin verdi. Kızın göğüsleri ince, ıslak kumaşın altından bir erkeğin avucunu doldurup fantezilerini ateşleyecek kadar ufak ve kusursuz görünüyordu. Boynu, ah Tanrım, o uzun ve beyaz boynunu hep sevmişti. Ve o ince ama güçlü kolları. Bir şekilde Zoe'nin ıslak elbisesini, ardından kendi iç çamaşırını çıkardı.

Geri çekilip kuma dizlerini koydu ve Zoe'ye baktı. Zoe hâlâ kayanın üzerinde yatıyordu. Alev âdeta üzerine akıyor, çıplak, kusursuz tenini ısıtıyordu, kolunu başının arkasına atmıştı. Neredeyse kurumuş dağınık bukleleri kayanın üzerine saçılmış, vücudu ise sıcak ve davetkâr bir şekilde duruyordu.

“Ne oldu?” dedi gülerek.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Mercer. “Harikasin.”

“Benden bir şey istediğin için, Mercer.” Yüzünde o bilmiş, haylaz gülümseme belirdi. “Beni önceden kusursuza yakın biri olarak bile düşünmedin.”

“Hayır, sen kusursuz değilsin,” dedi Mercer. “Öyle değil. Sen şımarık, pervasız, kibirlisin, aynı zamanda kibar, iyi kalpli ve hayat dolusun. Ve beni çıldırttın. Sen istediğim şeysin, Zoe. Bununla mücadele etmekten vazgeçtim artık. Ve seni bir nebze olsun değiştirmek istemiyorum.”

Mercer söylediği gerçeklere kendi bile şaşırılmıştı. Zoe'nin gözleri şaşkınlıkla açılmışken eğildi ve dizlerinden birini öptü ve bacaklarının arasına yerleşti. “Erkeklerin genellikle kadınlara almak istedikleri şey için yalan söylediklerini düşünüyordum,” dedi Zoe kıkırdayarak.

Mercer başını sallayıp elini tatlı bir şekilde Zoe'nin karnına, tam en özel yerinin üzerine, aklından geçen hayallerin verdiği baş dönmesiyle koydu. Hayallerinde Zoe'nin yanında uyanıyordu; kendi çocuklarıyla. “Sana asla yalan söylemeyeceğim,” dedi ona bakarak. “Ayrıca sana istediğini vereceğim.”

Kendini aşağı kaydırıp dudaklarını elinin olduğu yere koydu. “Senin tadına bakmam lazım,” dedi boğuk bir sesle. “Bana izin ver, Zoe.”

“Ta... tamam,” dedi Zoe tereddüt ederek.

Mercer kalın kumlara bakmadan bacaklarının arasına indi. Elleri Zoe'nin göğüslerinde, dudaklarını belinden aşağıya ona taparcasına kaydırды. Her dokunuşunda teninin ürperdiğini hissedebiliyordu.

“Sadece uzan,” diye emretti. “Gözlerini kapat.”

Mercer karnını öperken, “Hımm,” diye mırıldandı Zoe. Mercer bunun onun için hâlâ yeni olduğunu bilerek, yavaşça aşağıya kaydı. Bu sefer onu zirveye yavaş, arzuların mükemmel döngüsü içinde ulaştıracağına söz verdi. Zoe'nin bacaklarını biraz daha ayırarak ona hafifçe diliyle dokundu.

“Hımm,” dedi tekrar titreyerek.

Mercer daha derine inerek okşadı. Parmağım hafifçe kıvrımlara dokundurdu. Zoe çoktan ıslanmış ve ısınmıştı. Yavaşça, daha da yavaş bir şekilde tırnaklarını Mercer'ın sırtındaki kaslara geçirip arzularını ateşledi. Parmağının ucunu ipeksi etine hafifçe soktuğunda etin gergin ve istekli olduğunu, onu daha da derine çağırıldığını hissetti. Bir süre sonra Zoe'nin titremesi iliklerine yayılan bir ürpertiye dönüşmüş, kalçaları adamın dudaklarına doğru kalkmış, kelimeleri gecenin içinde yumuşak, tatlı haykırıslara dönüşmüştü.

Dalgalar çarparken Zoe Mercer'ın altında parçalara ayrıldı. Mercer'ın vücudu Zoe'nin şehvetli çığlıklarıyla iyice tahrik olmuştu. Zoe tekrar durulduğunda bacaklarının iç kısımlarını

öpüp doğruldu. Zoe'nin gevşemiş, doymuş bedeninin kayanın üzerinde yatışını izlemek için dizlerinin üzerinde öylece ona baktı. Hızla kayanın üzerindeki gömleğini alıp kuma fırlattı.

“Yere yat,” diye emretti.

Zoe gözlerini yavaşça açtı; aralarında yükselen sertliği görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Hayır,” dedi hafifçe. “Benimle yer değiş.”

“Zoe,” dedi Mercer uyarırcasına.

Zoe dizlerinin üzerinde doğruldu, Mercer'ın omuzlarını tutup onu öptü. “Mercer,” dedi ısrarla. “Kendimden geçip sana ne kadar iyi olduğunu söylemeyeceğim çünkü eminim sen bunu binlerce kez duymuşsundur. Ama dizlerimin bağını çözdüğün için kölen olacağımı düşünüyorsan, yatağa atacak yanlış kızı seçtin.”

“Kahretsin Zoe, bu öyle bir şey değil,” diye çıkışta Mercer. “Sana ihtiyacım var. Sana çok fena ihtiyacım...”

“Öyleyse benimle yer değiş,” dedi tekrar geri çekilerek.

Yerdeki gömleğe bir kez daha bakarak Zoe'nin dediğini yaptı. Zoe Mercer'ın kolunun altına kıvrılıp bacağına üzerine attı. Küçük, sıcak ellerini göğsüne koydu. “Nanna her zaman ne der biliyor musun?” diye mırıldandı Mercer'ın karnındaki yumuşak tüyleri okşayarak. Ardından elini daha aşağıya kaydırды. “Sen yapabiliyorsan ben de yaparım.”

“Zoe, sanmıyorum...”

Mercer'ın nefesi Zoe'nin dokunuşuyla kesildi.

“Zoe, ben...”

Ufak, zeki elleri onu kavrayıp sıcak tenini penisinin başı neredeyse şişene dek okşadı. Eliyle yukarı aşağı okşayarak aynı şeyi yapmaya devam etti. Parmaklarını sıkıca kapamıştı.

“Hımm!” Mercer'ın ağzından çıkan ses homurtuyu andırıyordu. “Zoe, sanırım...”

Zoe'nin dudakları düşüncelerini dağıtarak karnına dokundu.

“Sanırım,” diye mırıldadı Zoe Mercer'ın tenine doğru. “Sanmayı bırakmalısın.”

Kendini Mercer'ın sol bacağı üzerine doğru kaldırıp dizleri arasında doğruldu. Israrla iki eli de onun üzerindeydi şimdi. Kalçalarının o güzel kıvrımları ateşte koyu fildişi rengindeydi. Daha yakına eğildiğinde, nemli kıvrıcık saçları Mercer'ın kasıklarına onu ürperterek döküldü. Sanki Mercer'ın teninin her bir santimi hızla hayat doluyor, olacakları tahmin ediyor gibiydi.

Ve Zoe'yi durdurmayacaktı. Bunu yapabileceğinden de emin değildi. Zoe bir doğal afetti ve hareketleri tamamen deneysel olsa bile ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Kolunu Mercer'ı sabit tutmaya çalışır gibi sağ kalçasına koydu. Ardından diliyle penisinin hassas ucuna dokundu. Mercer sarsılıp nefesini tuttu ama kız çoktan onu ağzına almış ağzının sıcaklığıyla okşuyordu.

Ah, bunu yüzlerce kez yapan kadınlarla olmuştu ama Zoe'nin küçük, tecrübesiz ellerinde yaşanan bu deneyim hiçbirine benzemiyordu. Birkaç dokunuş sonra durdu. Denizin esintisi Mercer'ın sıcak, yanan etini serinletiyordu.

“Doğru yapıyor muyum?” diye mırıldandı Zoe.

Doğru yapıyor muydu?

İngilizceye hiç benzemeyen bir ses çıkardı. Tanrı'ya şükür ki Zoe bunu evet olarak algıladı ve baştan çıkarıcı hareketlerine tekrar başladı. Onu emip yalayarak ağzının derinliklerine götürdü. Ufak, haylaz dilini ileri geri oynatıyordu. Mercer'ın başı geriye gitti; gözleri duygusal bir

gerilmeyle sıkıca kapanmıştı, testisleri önemli ölçüde büyürken kasıkları tutkuyla kasılmıştı.

Kadınca sezgisiyle Zoe durumu hissetti. Bir eliyle testislerine dokundu. "Çok yaklaştın," diye mırıldadı Mercer'dan uzaklaşarak. Haklıydı. Mercer gözlerini açmaya cesaret edemiyor, Zoe'nin hınzır gülümsemesi onu mahveder diye korkuyordu.

Zoe dilini aşağılara doğru götürdü. Ardından yukarı doğru çıkararak yumuşak tüylerine dokundu.

"Zoe!" diye bağırdı Mercer.

"Yapmayayım mı?" diye fısıldadı. "Bu iyi mi?"

"Evet," demeyi başarmıştı.

Zoe bir eliyle penisini tutarak diğer eliyle testislerini okşuyor, dili ihtiyatla yalamaya devam ediyordu. "Tanrım, Mercer," diye mırıldandı. "İlginç yerlerinde kumlar var."

"Gerçekten mi?" dedi Mercer, hafifçe güldü. Zoe daha da içten bir şekilde yalamaya devam ediyordu. *Ah, sen... çok ama çok zekisin...*

Ve tehlikeli. Hep korktuğu gibi tehlikeli ve harikulade...

"Hoşuna gitti mi?" Zoe'nin sesi kendinden memnun gibiydi; aynı hareketleri tekrarlıyordu.

Eli bir aşağı bir yukarı kayıyor, dili baştan çıkana şekilde hareket ediyordu. Penisi artık nabız gibi atmaya başlamıştı. Mercer bunu kasıklarında ve beyninin içinde hissediyordu. Etrafın bulanıklaşmaya, zaman ve mekândan kopmaya başladığını hissetmişti.

Elleri aşağı inip Zoe'nin bileğini kavradı. "Dur!" diye bağırdı diğer eliyle dağınık buklelerini tutarak. "Yukarı gel, haydi."

Zoe sesindeki aciliyeti duymuş olmalıydı. Yavaşça elini çekti. Mercer onu tekrar yukarı sürükleyerek kendine doğru çekti. Zoe yasemin kokulu bir bulutla üstüne çıktı; bu yasemin kokusu onun özüydü, parfümü değil. Sıcak, zeki ellerini göğsüne dayadı.

Mercer gözlerini açıp ona baktı. Zoe'nin gözleri şehvetle parıltıyordu.

"Bacaklarını aç," diye emretti. "Tanrı aşkına, *hemen.*"

Bukleleri Mercer'ın başına sürtünürken denileni yaptı. Mercer onun şehvetli, kaygan etine giden yolda kendisine elleriyle yardım edip kendini içeri doğru itti. "Ah, Tanrım!" dedi boğulurcasına. "Ah, *Tanrım, Zoe.*"

Zoe içgüdüsel olarak ellerini Mercer'ın omzuna dayadı ve onu içine almak için kendini aşağıya bıraktı.

"*Ahh,*" diye içini çekti Mercer tamamen içine girdiğinde.

Titreyerek derin bir nefes alıp kuvvetli olması için dua etti. Ellerini Zoe'nin kalçalarına koyup onu biraz yukarı kaldırdı. Zoe yükselirken dilini şuh, pembemsi göğüs ucuna götürdü. Kız nefis görünüyordu. Mükemmeldi. Ve Mercer onda kaybolmuştu. "Zoe, biz, biz..."

Teslim olmuştu, tutarlı düşünemiyordu. Onu hiçbir kadın bu kadar etkilememişti ve Zoe de bunu biliyordu. Zoe içini çekti ve onu iyice içine alarak tekrar aşağı doğru bıraktı kendini. Mercer elini aşağı götürüp Zoe'nin kalçalarını okşadı. Zoe haykırana dek göğsünü emdi, ardından zonklayan noktasını bulup hafifçe dokundu.

Zoe inleyerek Mercer'ın üzerinde hızla ve istekli bir şekilde tekrar yükseldi. Ritmi mükemmeldi; her bir içgüdüsel tutumu kusursuzdu. Sanki Tanrı'nın onu zevk için yarattığını biliyormuş gibi Zoe onunla nasıl sevişeceğini biliyordu. Aç bir şekilde tekrar hareket etti. Mercer onunla buluşmak için kalçalarını yukarı kaldırmaya başladı. Zoe yukarı doğru kalktıkça onu

okşuyor, göğüs uçlarını ağzına alıyordu. Kendine onun içine boşalmaması, bu riski onun narin omuzlarına yüklememesi gerektiğini hatırlattı bu defa ama bu söz yakıcı sıcaklığın arasında unutulup gitti.

Tatlı, kör edici bir tutku içinde beraberce geldiler. Kabaran bir ihtiyaç ve aşk onları kontrolden çıkarmıştı. Zoe adamın ismini defalarca mırıldanarak haykırdı. Mercer gerçek dünyaya, gelgitin dalgalarına, kumsal ve kayalara geri döndüğünde, Zoe'nin kolları boynundaydı. Yüzünü onun boynuna gömüp zevkten ağlamamaya çalıştı.

Fark etti ki bu uzun süredir korktuğu şeydi. Onda tamamen kaybolmak. En ufak bir şekilde kendini kontrol edememek veya Zoe'yi inkâr edememek. O huysuz bir kadındı. Baştan çıkarlaydı. Bunu biliyordu. Ama şimdi hiçbir şey umurunda değildi.

Uzun dakikalar sonra, ateşin önüne uzandılar. Sonunda Mercer'ın gömleğinin üzerine uzandı Zoe. Mercer onu tekrar uzun uzun, yavaşça öptü, ardından yanına uzandı.

“Zoe, çok güzelsin,” diye mırıldandı parmağını göğsünün ortasında kaydırarak. “Her zaman senin güzel olduğunu düşünmüşümdür.”

“Ve biraz tehlikeli,” dedi Zoe gülümseyerek. “Kabul et, Mercer. Hep benden saklandın.”

Mercer yüzünü yana çevirdi. “Belki de içten içe tehlikeli olduğunu bilmemendendir,” diye mırıldandı.

Zoe elini kaldırdı. “Ah, saçmalama!” dedi gülerek. “Sen her zaman kontrolcüydün, kendini ve etrafındaki herkesi kontrol edersin.”

“Seni kontrol edemiyorum.” Mercer elini kendi saçma attı. “Seninleyken kendimi bile kontrol edemiyorum. Kanıma delilik yayılıyor sanki. Ama Zoe, konuşmamız lazım. Bununla, her şeyle ilgili konuşmalıyız.”

Zoe kasıldı. “Şimdi değil,” diye yumuşak bir sesle yalvardı. “Ah, Mercer, ben şu an çok hassasım. Bana dokunduğunda düzgün düşünemiyorum. Bırak da bu gecenin tadını çıkaralım. Bırak da hayatı, Robin'in hayatını, kendi hayatımızı kutlayalım. Birbirimize sahip olduğumuz için şükrederim.”

“Lanet olsun Zoe, ben seni istiyorum,” dedi Mercer biraz sert bir tonda. “Seni kendim için istiyorum, bunu göremiyor musun? Kardeşimi seviyorum ama sana karşı hissettiklerim aynısı değil.”

Zoe'nin bakışları yumuşadı. “Benim de sana karşı hissettiklerim... oldukça delice,” diye fısıldadı. “Ah, Mercer. İlla söyletmek mi istiyorsun?”

“Zoe, seni seviyorum.” Ellerini Zoe'nin yanağına koydu. “Beni seviyor musun?”

Zoe uzağa bakıp yutkundu, boğazı dalgalandı.

“Zoe,” dedi tekrar. “Beni seviyor musun?”

“Elbette,” diye fısıldadı Zoe. “Her zaman sevdim.”

“Öyle değil,” diye çıkıştı Mercer. “Beni bir kadının bir adamı sevdiği gibi seviyor musun? Beni sevmeden bu şekilde sevişebilir misin? Çünkü bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Ateşin ışığında Zoe'nin gözlerinden akan yaşları görüp kendine küfretti. “Seni o şekilde sevmem mümkün değil,” diye fısıldadı Zoe. “Seçme şansım yok. Asla yapmadım. Özellikle de şimdi, hayat bu kadar kargaşa içindeyken yapamam. Ve ben senin değilim, Mercer. Bunu hep biliyordun, çünkü...”

“Zoe, sus,” dedi Mercer yumuşak bir tonda.

“Çünkü senin olsaydım, bu kadar uzun süre benden uzak durmazdın değil mi? Bu bittiği zaman, Robin iyileşip ben buradan gittiğimde, sen bu zamanları tıpkı daha önce de dediğim gibi uygunsuz olarak göreceksin. Gerçek olmayan bir şey olduğunu düşüneceksin. Ve benden kurtulduğun için rahatlayacaksın.”

Mercer parmaklarını Zoe'nin saçına sokup yüzünü kendine çevirdi. “Bu çok, çok gerçek, Zoe.” Ses tonu alçaktı. “Sana karşı hissettiğim şey gerçek ve güçlü. Ve seni paylaşmayacağım. Hiç kimseyle, hiçbir şekilde. Ve şimdi yapılacak doğru şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, Zoe. Ama tek görebildiğim kendini başka bir adama doğru attığın... ki o adam...”

“O adam, ne?”

“O adam seni sevmiyor,” dedi Mercer sessizce. “Ve sen de onu sevmiyorsun. O şekilde değil, Zoe.”

“Robin'i tüm kalbimle seviyorum,” dedi Zoe hararetle. “Ama haklısın, Mercer. Onu o şekilde sevmediğimi biliyorsun. Yine de onu ölümün eşiğindeyken utandıramam.”

“Zoe, senden böyle bir şey istemem zaten.”

“Öyleyse ne istiyorsun?” Bakışlarında hafif bir suçlama vardı. “Eşin olmamı mı istiyorsun? Çünkü bunu söylemen gerekecek. Daha da düşerek babamı rezil edemem. Ve sana uygun bir eş değilim.”

“Elbette bana uygun bir eşsin,” dedi Mercer. “Elbette istediğim şey bu. Ulu Tanrım, başka türlü süneni nasıl düşünürsün?”

Zoe utanmış gibi görünüyordu. “Sosyetedeki yerimi zor yoldan öğrendim, Mercer,” dedi. “Ve evet, Robin'in beni istemediğini biliyorum. Haklısın. Hiç istemedi. Benimle evlenmeyecek ve ben de onun sözünü tutmasını istemeyeceğim. Bunu seninle birlikte olduktan sonra yapmayacağım.”

“Peki, ne yapacaksın?”

“O iyileştiği zaman olabildiğince medeni bir şekilde ondan ayrılmalıyım. Eğer fedakârlık yapmaya çalışır ya da ısrar ederse gerçeği söyleyeceğim. Tabii o zaman sen de benden daha fazla nefret edeceksin.”

“Öyleyse ona ben anlatacağım,” dedi Mercer. “Seni istiyorum, Zoe. Ne yapmam gerekirse yapacağım.”

“Senin meşgul olman gereken başka konular da var,” dedi Zoe. “Benim... benim zaten itibarım zedelendi. Belki de...”

“Belki de ne?”

Zoe ona bakmadı. “Daha da kötü olabilir.”

“Kötü mü?” dedi Mercer. “Ne demek istiyorsun? Zoe, bana söylemediğin şey ne?”

Bir süre dudağını ısırdı. “Hiçbir şey,” dedi sonunda. “Söylemek istediğim bir şey yok. Önemli değil. Ayrıca benimle evlenirsen, alay konusu olacağın gerçeğine fayda sağlamaz.”

“Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil,” dedi Mercer sertçe.

Ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yalan söylediğini biliyordu. Zoe'yi umursuyordu; onun mutluluğunu, itibarını önemsiyordu. O bunu pek umursamıyordu ama Zoe'nin utanç duyduğunu görmek istemezdi.

Brook Sokağı'ndaki o korkunç gecede Zoe'nin tüm yaptığının duyduğu acı yüzünden Robin'e dört elle sarılmak olduğuna artık inanıyordu. Ona yeterince iyi olmadığını defalarca söyleyen,

bunu nazik yollarla anlatan sosyetenin hor görmeleriyle o kadar yıpranmıştı ki artık kendini daha iyisine layık görmemeye başlamıştı. Robin'i evlenmekten vazgeçirmek sosyetenin en fazla bir hafta boyunca dedikodu yapmasına neden olabilirdi. Bu kolayca atlatabilirdi. Peki başka bir mesele var mıydı?

Bilmiyordu.

“Claire ile baş edebilirim, eğer seni endişelendiren tek şey buysa,” dedi tekrar yumuşak bir tonda. “Zoe, sana söz veriyorum.”

“Nasıl?” dedi Zoe meydan okuyarak. “Parayla mı? Muhtemelen. Ama bu şantaj gibi bir şey, senin yapmak istemeyeceğin bir şey, özellikle de senin çocuğunu taşıyorsa.”

“Taşımıyor,” dedi Mercer kararlı bir tonda.

“Bunu bilemezsin. Henüz erken.”

“Onun her adımını biliyorum,” dedi Mercer. “Her zaman gittiği yoldan gitmeye devam ediyor. O ne hasta, ne zayıf, ne de kilo aldı. Gece gündüz kumar oynuyor ve neredeyse iflas edecek. Çocuğu olan hiçbir kadın bu şekilde davranmaz.”

“Hâlâ barışmak istiyor mu?” diye sordu Zoe. “Hâlâ ona bakıyor musun?”

Mercer uzun süre tereddüt etti. “Ona bakıyorum, evet.”

“Ve o çok ama çok güzel. Seni nasıl baştan çıkarabileceğini herkes görebilir.” Birden ellerini Mercer'ın yanağına götürdü. “Ah, Mercer, lütfen bu konuyu kapatalım! Kendimi huysuz hissetmeye başlayacağım.”

“Ve biraz da kıskanç, sanırım, değil mi?”

Zoe ateşin ışığında gözlerim devirdi. “Tanrım, çok küstahsın,” dedi. “Ayrıca, başımızdaki tek bela sadece Claire olmayacaktır. Seninle şimdilik daha ileri gidemeyiz. Hayatım karmaşa içinde, seninki de öyle. Her şeyin düzene girdiğini görmem için zamana ihtiyacım var.”

Mercer Zoe'ye baktı, kalbi birdenbire arzuyla ve ona karşı hissettiklerini Zoe'nin hissetmeyeceğini düşünerek korkuyla doldu. Zoe'nin tereddüdünden nefret ediyor, bunu anlayamıyordu. Ama Zoe çok inatçıydı. Ve Mercer da bencillik yapıyordu.

“Peki şu an ne istiyorsun?” diye sordu Mercer. “Seni mutlu edecek şey ne, Zoe? Sadece bu gece. Sadece şu an için. Madem hayatlarımızı böyle yaşamak zorundayız.”

Kollarını Mercer'ın boynuna dolayıp vücudunu kendine doğru çekti. “Benimle tekrar seviş,” diye yalvardı yumuşak, parıldayan bakışlarla. “Seviş benimle, nefesimi kes Mercer, bunu sadece sen yapabilirsin. Sadece bu gece için, sadece bu anlık.”

Ve böylece Mercer denileni yaptı. Her zaman korktuğu gibi, çoktan Zoe'nin bağımlısı olmuştu. Zoe'nin az da olsa tadına bakmak, hiç olmamasından iyiydi.

On Beşinci Bölüm

SEVİMLİ KARŞI ÇIKIYOR

“Sana söyledim anne, istemiyorum!” Lord Robert gümüş sofrta takımını iterek kızarmış ekmeğini tabağa geri fırlattı. Uşaklardan biri korkuyla sıçradı.

Zoe ufak kahvaltı masasından başını kaldırıp Jonet’a anlayışla baktı. “Ekmek bu hayatım,” dedi annesi. “Yemen lazım.”

“Kendi başıma gayet iyi yiyebilirim.” Robin’in sesinde az da olsa hem fiziksel hem de duygusal acı vardı. “Bir erkek ekmeğine annesinin yağ sürmesini istemez.”

Cole Amherst kullanmaktan korkuyormuşçasına elindeki bıçağı sertçe masaya koydu. “Robert, kolunun ve bacağının sana acı verdiğini biliyorum ama annene karşı terbiyeli olmalısın.”

Robin başını eğdi. “Haklısınız, efendim. Beni bağışlayın.”

Robin içten konuşmuştu. Gerçekten de, son zamanlarda kendinden ve anlık çıkışlarından korkunç derecede rahatsız olduğunu belli ediyordu. Bu şekilde neredeyse bir hafta geçmişti. Robin’in vücudu iyileşirken, duyguları gitgide daha çok açığa çıkıyordu; Dr. Bevins sarsıntının etkileri olduğunu söylemişti. Robin her geçen gün daha güçlü görünüyordu ve üç gündür akşam yemeklerine gelmeye başlamıştı. Fakat hiç mutlu değildi.

Zoe de öyle. En azından Robin’in yüzündeki yara iyileşiyordu. Ama kızın kalbindeki yara iyileşmiyordu. Robin için endişelenirken bile kahvaltıda Mercer’ın yanına oturarak, onun dokunuşunun özlemini duyarak kalbinin kırıldığını hissedebiliyordu. Robin için endişelenmekten yorulmuştu ama onu bu noktaya bir şekilde kendisinin getirdiği düşüncesinden de kaçamıyordu.

Mercer ise öğle ve akşam yemeklerine katılmamaya devam ediyordu. Çiçek hastalığı salgını azalmıştı fakat topraklarındaki sorunlar onu yoruyordu. Hemen öfkeleniyordu. Zoe’ye yönelttiği imalı bakışlarında hâlâ ateş ve başka bir şey daha vardı. Bakışlarında engellenen bir tutkunun izleri var, diye düşündü Zoe ve Mercer uzun süre engellenmeye tahammül etmeyecek bir erkekti.

Fakat bu sabah kahvaltıya gelmemişti ve odada garip bir tedirginlik vardı; Robin’e dair endişenin ötesinde Jonet ve kocası huzursuzca bakışıyordu. Ne gariptir ki Mercer’ın yokluğu hakkında yorum da yapmamışlardı.

Muhtemelen gece gelen konuklarla ilgili bir şeydi. Geceyarısı uyuyamadığı sırada Zoe

kütüphaneye gitmişti. Avluda arabacılar ve uşaklarla çevrili, arkasında yüklü bir furgonla pahalı bir at arabasının durduğunu görmüştü. Fakat bu sabah hiçbir şey konuşulmamıştı. Gelenler her kimse, görünen o ki akrabalar değil, Mercer ile iş yapanlardı.

Birden Bay Amherst kaşını eşine doğru kaldırarak ayağa kalktı. "Hayatım, seninle akşam yemeğinde görüşürüz," dedi. "Yazmam gereken mektuplar var, ardından yeni papaz için yapılan hazırlıklara bakmak için Fromley'ye gideceğim."

"Efendim," dedi Zoe. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Ah, yardım her zaman gereklidir," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Özellikle ofisin iyice toplanması lazım. Papaz kitap raflarını ve kâğıtlarını karmakarışık bırakmış ama bu tozlu bir iş, hayatım."

"Kitapları ve kâğıttan herkes gibi ben de ayırabilirim, değil mi?" dedi Zoe. "Ardından beni belki de Fitch'lere yakın bir yerde bırakırsınız. Çocuklara bir kitap götüreceğim."

Bay Amherst kocaman, odayı aydınlatan gülümsemesiyle gülümsedi. "Hiçbir şey beni daha çok memnun edemez, hayatım. Aşağıda saat on birde buluşalım mı?"

Aniden Robin sandalyesini geriye itti. "Seninle geleyim, baba," dedi. "Hanımlar, izninizle. Pek iştahım yok sanırım." Robin ayağa kalkarken uşaklardan biri hızla bastonunu getirdi. "Teşekkürler," dedi Robin kol askısını sıkıca göğsüne bastırarak. Ardından ağırlığının çoğunu bastonuna vererek kapıya doğru sallanarak yürüdü.

Ama kapının kolunu tutup çevirirken yüzü soldu, yüzündeki yara bu yüzden daha net görünüyordu. "Üzgünüm," dedi. "Her şey için. Hiçbirinize uygun bir şekilde eşlik edemiyorum artık. Bu yüzden düşünüyordum ve karar verdim ki bir süreliğine gitmem en iyisi olacak."

"Gitmek mi?" diye tekrarladı annesi.

"Birkaç haftalığına yazlık eve yerleşmekten bahsediyorum," diye devam etti. "Benim sadece... sadece biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacım var. Biraz daha iyi olduğumda, tekrar ata binebildiğimde, bir süreliğine Kildermore'a gitmek isterim."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Jonet. "Kararını vermiş gibi görünüyorsun."

Robin Zoe'ye baktı. "Sanırım ben gitmeden önce evlenmemiz gerek," dedi sessizce. "Iskoçya'ya gitmene gerek yok, yaşlı kız. Oradan hoşlanmadığını biliyorum."

Odaya tekrar sessizlik çöktü. Robin başka laf etmedi ve üvey babası da onunla dışarı çıktı; yüzünde hayal kırıklığı vardı. Ama kapı arkalarından kapandığında, Jonet uşaklara işaret etti. "Bizi yalnız bırakın lütfen."

Duvar kaplamasında neredeyse hiç belli olmayan bir servis kapısından uzaklaştılar. Jonet ellerini kucağına koydu. "Ah, o kadar mutsuz ki! Zoe, hayatım, çok üzgünüm."

Zoe omuzlarını dikleştirdi. "Gerçekten de seninle bu konuyu konuşmak istemiştım" dedi sessizce. "Robin'e vazgeçtiğimi söylemeyi düşünüyorum." Başını öne eğip elleriyle mendilini sıktı. "Çok üzgünüm, Jonet. Sana onunla evleneceğim için söz verdiğimi biliyorum."

"Hayır," dedi Jonet. "Verdiğin söz tam anlamıyla bu değildi."

"Ve insanlar benim zalim olduğumu söyleyecek, biliyorum," diye devam etti Zoe Jonet'ın ima ettiği şeyi fark etmeyerek. "Robin... O mükemmel değil diye onu bir kenara attığımı söyleyecekler. Ama o benim için aynı kişi. O Robin ve ben ona tapıyorum. Ama şu açık ki ikimiz de birbirimizi o şekilde sevmiyoruz."

"Ah, Zoe," diye mırıldandı Jonet. "Emin misin?"

“Evet, oldukça eminim.” Zoe boğazının kuruduğunu hissetti. “Gerçekten de hakkımda yapılacak dedikoduları önemseyeceğimi düşünmüyorum. Ben sadece Robin'in hayatının tekrar düzgün gitmesini istiyorum. Ayrıca, hepimizin mutlu olmasını istiyorum! Ve bir daha mutlu olamayacağımızdan korkuyorum.”

Jonet uzanıp Zoe'nin elini tutarak onu şaşırttı. “Ah, hayatım, bu umduğumdan da zor bir hal aldı,” dedi. “Robin'e istediğim söylemeye hakkın var. Hatta ona yapmasını söylersen seninle yarın bile evlenir.”

“Evleneceğini biliyorum,” dedi Zoe tiz bir sesle. “Gerçekten de istediğim her şeyi yapar. Bizi bu korkunç karmaşaya sokan da bu oldu. Fakat arkadaşımın mahvolmasını izliyorum ve buna dayanamıyorum.”

Jonet Zoe'nin elini sıkıp onun güzel, kusursuz yüzüne sevecenlikle baktı. “Hayatım, onu mahveden kişi kendisi,” dedi. “Korkarım, Robin genç delikanlıların asla yapmaması gereken bir hata yaptı; sevgilisine âşık oldu.”

“Ve bu konuda ben hiçbir şey yapamam,” diye fısıldadı Zoe.

Jonet sandalyesine yaslandı. “Belki de bunu yapmakta özgür olduğunda, ona dönüp durumunu açıklar,” dedi Jonet birden uzaklara bakarak. “Ama daha önce de dediğim gibi, o kadın artık Robin'e bakmayacaktır. Yüzündeki bu yara ve büyük olasılıkla bu topallık sonsuza dek kalacak.”

“Robin onun yanına gitmeyecek,” diye fısıldadı Zoe. “Yanına gitmeyeceğine dair söz vermiş. Ve Robin'i tanıyorum, gitmez. Belki de bu yüzden İskoçya'ya gidiyor. Böylece aklı karışmayacak. Ve Bayan Wilfred, o da Robin'e dönmeyecek. Onu reddederken bunu açıkça belirtmiş.”

“Bundan oldukça emin görünüyorsun, hayatım,” diye mırıldandı kadın.

Zoe bakışları kaçırıldı. “Evet, oldukça eminim,” diye fısıldadı. “Neden, diye sorma.”

“Tanrım, çocuğum, sen ne yaptın?” dedi Jonet Zoe'nin yüzünü inceleyerek.

Anlatılmayacak kadar aptalca bir şey, diye düşündü Zoe. Robin'le yarı çıplak yakalanmak yetmezmiş gibi bir de kendi mezarını kazmıştı ve eğer Mercer duyarsa...

“Robert'i reddettiğin için baban çok kızacak,” diye devam etti Jonet. “Umarım düşünmeden daha da büyük bir şey yapmamışsındır.”

Zoe ona bakmadı. “Herkes için en iyi olan şeyi yaptım,” dedi. “Yalvarırım daha fazla soru sorma. Araba yollaması için dün babama yazdım, en kısa sürede Londra'ya döneceğim.”

Jonet mutsuz görünüyordu. “Babana anlattığında sana ne diyecek?”

“Beni Perfhshire'daki eve sokmayacak,” dedi Zoe hızla. “Hayatta daha kötü kaderler yaşayanlar olduğuna karar verdim.”

“Ya oğlum? Ona ne olacak?”

Zoe ona boş boş baktı. “Robin'in benimle evlenmesi onun daha fazla mutsuz olmasına yol açacaktır.”

Jonet'in dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. “Aslında diğer oğlumu kastetmiştim.”

Zoe yüzünün kızardığını hissetti. Robin'in hep dediği gibi kadın her şeyi görüyordu. “Korkarım Mercer bana karşı abartılı bir sorumluluk duygusu hissediyor,” diye mırıldandı sandalyesinde kıpırdanarak. “Benim burada olmam, Robin ile ilgili sıkıntıma tanıklık etmesi,

içindeki o doğal şövalyelik duygusunu uyandırdı. Eğer başka türlüünü dediyse... Şey, aklı karışıktır."

Jonet hafifçe güldü. "Ah, Stuart kafası nadir karışan erkeklerdendir hayatım," dedi. "Ve hayır, bana hiçbir şey söylemedi. Ama sanırım bunu ikinize bırakmam gerek."

"Bana karşı her zaman nazik oldun, Jonet," dedi Zoe. "Hak ettiğimden fazla nazik davrandın. Bu yüzden ailenizde başka bir skandal yaratacak bir şey yapmayacağıma emin olabilirsiniz. Umarım birbirimizi anlıyoruzdur."

Bunun üzerine Jonet kahkaha attı. "Ah, çocuğum, bu aile daha önce de skandalların üstesinden geldi," dedi. "Unutuyorsun ki sosyetenin yarısı bir zamanlar kocamı öldürdüğüme inanıyordu."

"Ama en azından bu uygun bir evlilikti," dedi Zoe başım öne eğerek. "Ve siz suçsuzdunuz. Ailenizi utandırmamıştınız."

"Gerçekten de uygun bir evlilikti," dedi Jonet. "Ve kusursuz bir sefaletti. İkincisi ise aşk evliliği idi! Kötü kalpli Markiz yakışıklı bir kaptanla evleniyor. Bunun hakkında insanlar ne demiştir sence?"

Zoe gülümsemeye çalıştı. "Neyse, benim yüzümden daha fazla boş dedikodu duymamalısın."

"Teşekkürler, Zoe." Gözleri neşeyle parıldadı. "Sanırım kalbin doğru yerde."

Zoe hemen kapıya gitti ama eli kapı kolundayken duraksadı. "Jonet," dedi dönerek ve devam etti. "Gece gelen kimin arabasıydı sorabilir miyim?"

Jonet zaman kazanırmışçasına peçetesiyle ağzını sildi. "Seyahat arabasını diyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. "Stuart'ın arabalarından biri. Londra'dan geldi."

Bir anlığına Zoe bağlantı kuramadı. "Onu tanıyamadım," dedi. "Üzerinde arma yoktu."

Jonet peçeteyi katlayıp ayağa kalktı. "Sanırım Fitzrovia'daki evinde bulundurduğu araba."

Gerçek aniden ortaya çıkmıştı. "Cheraute Vikontesi mi?" diye fısıldadı Zoe. "O... o kadını mı bekliyordu?"

Jonet kapıya doğru yürüdü. "Korkarım bunu ona kendin sormalısın," dedi sessizce. "Ama burada uzun süre kalacağından şüpheliyim."

Zoe kızardığını hissetti. "Bunun beni ilgilendirmediğinden eminim," dedi. "Dediğim gibi bir süre sonra gideceğim."

Jonet ona iyice yaklaştı. "Zoe, evimiz her zaman evin olacak," dedi omzuna elini koyarak. "Ne yapman gerekirse onu yap. Ama Claire olsun ya da olmasın babanla yüzleşmek için hazır hissetmedikçe Greythorpe'tan gitmek zorunda değilsin."

Sonunda Zoe kadına baktı. "Teşekkürler," dedi. "Ama bana güven, babamla yüzleşmek için oldukça hazırım. Sonunda buna ve hayatın getireceklerine hazır hissediyorum."

"Lordum?"

Mercer Markisi geniş, maun masasının üzerine yığılı hesap defterleri ve yazışmalardan zorlukla kafasını kaldırdı. "Ne oldu, Page?" diye sordu bir sonraki evrakı imzalayarak.

Bekleyen uşak bir adım daha attı. "Bay Donaldson kahvaltınızı buraya isteyip istemediğinizi öğrenmemi söyledi."

Mercer adamın bir tepsi taşıdığını fark etti. "Ah, teşekkürler, olur," diyerek mürekkebinin bir kenara bırakıp tepsinin masanın ucuna konmasını işaret etti. "Donaldson ne göndermiş?"

“Hep yediklerinizden, efendim.” Uşak kapağı açtı. “Sade kahve. Üç yumurta, az pişmiş biftek ve domates. Ah, bir de çiroz. İstedığınız başka bir şey var mı efendim?”

Bir sonraki mektuptan başını kaldıran Mercer uşağa gitmesini işaret etti. “Hayır, bunlar mükemmel, Page. Teşekkürler,” diyerek çirozları Sevimli'nin burnunun dibine koydu.

Köpek uyanıp ayağa fırladı, burnunu tabağa sokup çirozları hızla mideye indirdi. O yerken Mercer da ipeksi, siyah başını okşuyordu. Haylaz daha genç ve daha dinçken dışarı çıkmak isterken Sevimli güneşte veya ateşin yanında tembel tembel yatmayı tercih ederdi; günün bu saatlerinde Mercer ve Sevimli beraber vakit geçirirlerdi.

“Lordum.” Uşak huzursuzca eğildi.

Mercer başını kaldırdı. “Evet, Page.”

“Dün gece gelen hanımefendi uyandı efendim ve biraz sinirli bir şekilde verandada dolaşmaya başladı. Sizi en kısa sürede görmek istiyormuş.”

“Öyle mi?” diye homurdandı Mercer. Defterini bir kenara itip yerine kahvaltı tabağını koydu. “Bırakalım biraz beklesin. Sabırlı olmak erdemdir.”

“Elbette efendim.” Uşak kapıyı kapattı.

Mercer yazılara hızlıca göz gezdirerek keyifle kahvaltısını yaptı. Claire'in er ya da geç çıkıp geleceğini biliyordu. Onunla ilgili tahminleri birlikte geçirdikleri uzun, unutulmaz bir yıl boyunca hiç şaşmamıştı. Hâlâ onda ne bulduğunu merak ediyordu. Çok güzeldi evet, ama bir buz fırtınası da güzeldi... bir o kadar da hain.

Sevimli yemeğini bitirip ağzını yaladı ve odanın diğer tarafındaki güneş ışığına doğru koşup kendini memnun bir homurtuyla yere attı.

“Peki, sen ne dersin kızım?” diye sordu Mercer ona bakarak. “Bırakayım da verandada bir ileri bir geri yürüyerek yol mu açsa? Yoksa onu açması durumundan kurtarsam mı?”

Ama Sevimli böyle olaylara karışmamayı tercih ediyordu. Claire'den hiçbir zaman tam olarak hoşlanmamıştı. Mercer için kadının güzelliğinin yüzeysel olduğuna dair bir ipucu olmalıydı bu. İçini çektikten sonra kahvaltısını hızla bitirip defterlerini aldığı notları bitirdi. Saat on biri vurmadan önce Page'i çağırıp Claire'i getirmesini söyledi. Mercer kadın da saygılı olduğu sürece, en azından ondan öğrenmesi gerekeni öğrenene dek saygılı olacağına dair kendine söz verdi. Ondan sonrası Claire'e kalmıştı.

Kadın çalışma odasına girdi. Sarı saçları tepeden toplanmıştı, üzerinde uçuk san ipek fırfırlı, bembeyaz kurdeleli bir sabahlık vardı.

Eğer beklemek sabrım zorladıysa Claire bunu belli etmiyordu. Yüzüne sabitlenmiş bir gülümseme, gözlerinde sahte bir parlılık vardı. Bu iyi bildiği bir ifadeydi.

“Mercer, *mon tresor!*” diye bağırdı ona doğru süzülerek. “Ne kadar yakışıklı görünüyorsun!”

Mercer kalkıp masasının etrafında dolandı. “Günaydın, Claire,” dedi. Fransızların yaptığı gibi öpmesi için yanağını uzattı. “İyi uyudun sanırım.”

“Ah, *oui!*” Bir eli hâlâ Mercer'ın yüzündeyken diğerini hafifçe göğsüne koyup eğildi. “Bu ülkenin temiz havası Mercer, *c'est tres magnifique!*”

Mercer dudaklarını Kadının kulağına dayadı. “Sen ne kadar küçük, tatlı bir yalancısın böyle hayatım,” diye mırıldandı. “Sen bu ülkeden nefret edersin.”

Sanki Mercer bu dünyadaki en zeki insanmış gibi Claire o hafif, çınlayan kahkahasını attı.

Yeterince sahtelikten sonra Mercer geri adım atıp Page'e kapıyı kapamasını işaret etti. Çok

geçti. Salonun ortasında koluna geçirdiği hasır sepetle duran ufak silüeti son anda gördü. Kapı kapanırken içinden küfretti. *Tam da ihtiyacım olan şey.*

Ama Claire odanın içinde dolanıyordu. Sevimli'nin gözleri kadının üzerindeydi. "Demek burası büyük Lord Mercer'ın evrenine hükmettiği yer!" Dönüp dudağı bükte. "İnanamıyorum *mon cceur*, yaşadığımız onca şeye rağmen beni buraya hiç davet etmedin!"

Mercer masasına dayanıp iki kolundan destek aldı. "Konumuza gelelim, Claire," dedi. "Seni Greythorpe'a ne getirdi? Ve tüm eşyaların neden burada?"

Kadın yere bakıp dudağı bükte. "Ama o korkunç adam bana, yardıma ihtiyacım olursa senin yanına gelebileceğimi söyledi."

"Hangi korkunç adam?" diye sordu Mercer.

"Senin eve yolladığın adam!" diye bağırdı Claire çenesini kaldırarak. "Kötü bakışlı ince adam, bana safir broşumu getiren. Bana onun senin hediyen olduğunu söyledi."

"Ah, o adam," dedi Mercer kuru bir şekilde. "O broşu Crockford'larda kaybettin, öyle değil mi?"

"*Oui*," dedi kadın yumuşak bir tonda. "Ama onu senin nasıl aldığını anlamadım."

"Aslında tüm mücevherlerini kaybettin," diye ekledi Mercer rahat bir şekilde masasına yaslanmaya devam ederek. "Yoksa Chéraute'un mücevherlerini mi demeliydin?"

"Broş benimdi!" Claire'in yüzüne yayılan kırgın ifade hemen yok oldu. "Tüm safirler benim, *mon chéri*. Gerdanlık, bilezik ve yüzükler. Onlar asla Chéraute'un olmadı." Nefes almak için durdu. "Ve onları fena halde özledim. Mercer, bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin!"

"Ama onların hepsini sattın," dedi Mercer kesin bir şekilde. "Ya da kumarda harcadın."

"*Oui*, çok kötü yaptım." Tekrar yere baktı. Yüzünde çocuksu bir pişmanlık ifadesi vardı.

"Şimdi onlar olmadan eve dönemezsin, değil mi?" Mercer kollarını göğsünde birleştirdi. "Düklük, kocanın yeni şatosu, zenginliği, üzüm bağları, İspanya'nın açıklarında bulunan ufak, huzur dolu ada seni bekliyor; alacağın yeni unvanı ve saraydaki yerini de unutmayalım. Eve gidip kocandan af dilemedikçe bunların hiçbirinden faydalanamazsın."

Claire başını daha da öne eğdi. "O adam, buz gözlü olan, bana senin yardım edebileceğini söyledi, hatta mücevherlerimin de sende olabileceğinden bahsetti." Kadın ellerini dua eder gibi birleştirdi.

"Senin zavallı, zavallı Claire'ini asla geri çevirmeyeceğini biliyorum, Mercer!"

Mercer kollarını indirdi. "Bir şeyi unuttun, hayatım," dedi soğukça. "Beni gerçekten ilgilendiren tek şeyi unuttun."

"*Oui*?" Kadın gözlerini masum bir ifadeyle kırıştırdı. "Ve bu neymiş?.."

Mercer ona doğru ilerleyip elini karnına koydu. "İşte bu, Claire," diye fısıldadı. "Çocuğum."

"Ah, *mon Dieu*!" diye haykırdı Claire geri çekilerek. "Ah Mercer! Talihsizlik işte! Çocuk kayboldu."

"Kayıp mı oldu?" Mercer korkutucu bir şekilde peşinden gitti. "Kayboldu da ne demek? Claire, bir toka kaybolabilir. Çocuk değil."

"Kayboldu!" diye bağırdı gözleri korkuyla açılarak. "Bu tip şeyler olabilir!"

"Yalan söylüyorsun, Claire," diye homurdandı Mercer.

"*Non, non!*" Claire başını delicesine salladı.

Mercer onu duvarın kenarında kısırdı. “Şimdi beni iyi dinle, hayatım,” dedi kasvetli bir tonla. “O kötü bakışlı, buz gözlü adamı Kensington'dan Stepney'ye kadar tüm kürtaj yapanlara yollarım ve şayet aralarından biri sadece saçının rengini olsa bile bir şeyler hatırladığı takdirde beni gördüğün güne pişman ederim seni.”

“Zaten pişmanım!” diye haykırdı Claire.

“Ben de öyle,” diye kükredi Mercer Claire'in üzerine eğilerek. “Söyle bakalım Claire, çocuğu düşürdün mü? Yoksa ondan kurtuldun mu? Yoksa çocuk hiç olmamış mıydı? Ve cevap vermeden önce dikkatle düşün, şatoyu ve adayı ve o güzel Fransız sarayını dikkatle düşün, çünkü seni mahvedecek güce sahibim.”

Claire hızla yukarı baktı. “Hiç olmadı,” diye fısıldadı. “Kalbim kırılmıştı Mercer. Ama aybaşım gecikmişti. Bu tip şeyler olur, *oui*?”

Mercer arkasını dönüp yürüdü; kendisine rahatlamış olması gerektiğini söyleyip duruyordu. Sona ermişti. Ama o korkunç gerçekten kaçamıyordu. Halihazırda karmaşık olan hayatını iyice karmaşıklatacağını ve hiç sevmediği ve asla güvenmeyeceği bu kadına kendisini bağlayacağını bilmesine rağmen bu çocuğu *istemişti*. Fakat *hayalindeki* çocuk koyu renk, dağınık saçlı, sivri çeneli ve güzel renkli gözleri olan bir çocuktu. Evet, sabırlı olmak bir erdemdi.

Kendini topladı ve döndü. “Bunu ne kadar süredir bildiğini sormayacağım, Claire,” dedi ellerim arkasına atıp. “Düpedüz yalancı olmadığını umut ediyorum. Ayrıca hayatıma devam edeceğim ve seni de içinde istemiyorum. Beni tebrik et hayatım. Evleniyorum.”

Claire tokat yemişçesine geri çekildi. “Evleniyor musun?” dedi. “Kiminle? *Mon Dieu*, haftalardır burada inekler ve domuzlarla berabersin! Kiminle evleneceksin ki?”

“Kardeşimin nişanlısıyla ki kardeşim bile bunu henüz bilmiyor,” dedi Mercer soğukça. “Nişanlısı da bilmiyor. Ama güven bana, Claire. Bu olacak.”

Claire gözlerinden fışkıran neşeyi bastıramadı. “Ah, *mon chéri*, yeşil, sarı jartiyerli kızla evleneceğini mi söylüyorsun?” diye bağırdı. “Öz kardeşinin gelinini mi çalacaksın? Mercer, senin soğuk olduğunu her zaman söylemiştim. Hiçbir şey yolunda duramaz, değil mi?”

“Sen kesinlikle duramazsın,” dedi Mercer sertçe.

“Bana sadece mücevherlerimi ver,” diye çıkıştı Claire. “Tabii onlar gerçekten sendeyse.”

“Ah, bendeler, hayatım,” dedi Mercer. “Öyle ya da böyle seni borçtan kurtarmada kendimi oldukça geliştirdim.” Bunun üzerine masasına gidip Charlie'nin birkaç saat önce kilitlediği çekmeceyi açtı. Kalp şeklindeki kutuyu çıkarıp açtı ve Claire'e gösterdi.

“Ah, *mon Dieu*, gerdanlığım!” Büyük zümrütlere bakarken gözleri kocaman açıldı. “Ah, lütfen, lütfen Mercer!” diyerek mücevherlere uzandı. “Onu bana geri vermelisin!”

Mercer kutuyu kapadı. “Zamanı gelince,” dedi. “Muhtemelen.”

“Ama Mercer, ben... ben onsuz Châraute'a dönemem!” diye bağırdı elini hüznünlü bir şekilde uzatarak. “Ayrıca sen... sen beni istemiyorsun! Bana yardım edeceğini düşünmüştüm! Bunu senin kötü ruhlu adamın söyledi. Yalan mı söyledi bana?”

“Bay Kemble mı?” diye mırıldandı Mercer. “İşine gelirse yalan söyleyebilir, evet. Ve bu konuda çok iyidir, sence de öyle değil mi Claire? Sonuçta kendinden biliyor olmalısın.”

“*Mon Dieu*, bu doğru!” Kelimeler ağzından çıkarken ağlıyordu. “'Merhametsiz Mercer!' Demek arkandan bu yüzden böyle diyorlarmış, *mon cheri*! Yemin ederim, bu *köpeği* benden çok sevmişsindir!” Parmağını suçlayan bir şekilde Sevimli'ye uzattı.

Fakat Mercer kutuyu tekrar açtı ve paha biçilmez olduğu söylenen zümrütleri incelemeye başladı. "Gerdanlık üzerine kumar oynadığında ne kadar çaresiz olduğunu anlamıştım, Claire," dedi. "Bunlar Châraute Vikontesi'nin saray mücevherleri, değil mi?"

"Oui," diye tısladı Claire. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bu son iki haftada oradan oraya koşturup saçlarını yolarken kendini soktuğun bu iğrenç küçük tuzaktan nasıl çıkacağım düşündüğünü görmeyi çok isterdim," diye mırıldandı. "Ancak kocanın seni geri almaya ikna olması karşılığında zenginliğin ve onurun seni beklediğini biliyordun. Fransa'ya onun mücevherleri olmadan dönemezsin, hayatım, özellikle de *bu* olmadan."

"Non." Claire'in sesi yenilmiş gibi çıkıyor, ince omuzları iki yanına düşüyordu. "Nem, onlarsız gitmeye cesaret edemem. Çok zalimsin."

Mercer kutuyu kapatıp masasının üzerine atıp yürüdü. Claire sızlanır gibi hafif bir ses çıkardıktan sonra Mercer sanki merhamet etmişçesine dönüp kutuyu aldı ve kadına doğru attı. "Hemen sevinme, tatlım," diye mırıldandı masasına dönerken.

Claire kutuyu göğsüne bastırarak bir sandalyeye çöktü.

Mercer oturup parmaklarını birbirine dayadı ve masasından Claire'e baktı. "Gerçek gerdanlığın bir kopyasını yaptırttım," dedi sessizce. "Cheraute'un diğer mücevherleri yatak odana döndüğünde tuvalet masanın üzerinde olacak; bunu sana olan eski saygımın bir göstergesi olarak düşünebilirsin. Ama *senin* gerdanlığın benim kasamda. Onu tutuyorum, o benim güvencem."

Claire dehşet dolu gözlerle ona baktı. "Güvence mi?" diye tekrarladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Mercer ellerini masaya dayayıp öne doğru iyice uzandı. "Bana çocuğum hakkında yalan söylemediğine dair beni güvence altına alıyor, hayatım," dedi. "Ve bundan sonra -bir iki yıl boyunca diyebiliriz- iyi davranmaya devam edeceğini de garantiliyor."

"Ben, ben ne demek istediğini anlamıyorum!" diye öfkeleni Claire.

"Demek istediğim her gününü, her dakikanı izliyor olacağım, Claire," dedi Mercer. "Cheraute'un çatısının altına bir casus koyacağım. Yapmam gerekirse onun lanet olası uşağına rüşvet vereceğim."

Claire yumruklarını sıktı. "Ah, bu tiksindirici!"

"Ve eğer önümüzdeki haftalarda karnın çocuk sebebiyle büyümeye başlarsa," diye devam etti Mercer masanın etrafından dolanarak, "ya da eşim olacak insan hakkında o aşağılık dedikodularından birini çıkarırsan Chéraute'un, düşesinin bir kutu taklit mücevherle onu kandırmaya çalıştığının öğrenmesini sağlarım. Açıkça anlatabildim mi?"

"*Nique ta mere!*" diye homurdandı Claire güzel dudaklarını çirkin bir şekilde bükerek.

O anda Sevimli güneş ışığında yattığı yerden doğruldu ve hırlamaya başladı.

"Yapma, Claire!" Mercer onun çenesini tuttu. "Sanırım Sevimli Fransızca biliyor. Şimdi o küfürbaz ağzını boş verelim de anlaşır anlaşmadığımızı konuşalım."

Bir süreliğine Claire öfkeyle sarsıldı. "Ne seçeneğim var?" dedi sonunda.

"Mükemmel." Mercer çenesini bıraktı. "Birkaç yıl içinde yaş ve evlilik beni olgunlaştırıp sen de kendini iyi, küçük bir düşes olarak kanıtladığında, sana orijinal mücevherleri göndereceğim. Bu arada, sana Chéraute'u şüphelendirmemeni öneririm. Özellikle de kumar oynamayı

bırakmanı öneriyorum.”

Claire tereddütle dudaklarını yaladı. “Ya safirlerim, *mon chéri*?” diye sordu. “Onları geri alacak mıyım?”

“Hayır.” Mercer tekrar masasına dayandı. “Kemble taşlara değerinin iki katını verecek zengin bir Amerikalı buldu, adamın akıldan çok parası var. Ve bu da geçen haftalarda arkam temizlemek için harcadığımın sadece ufak bir miktarım karşılar, Claire.”

“Ama, ama... Chéraute'a ne diyeceğim!” diye patladı Claire.

“Taşları yaşamım idame ettirebilmek için sattığını söyleyeceksin, tatlım,” dedi Mercer sessizce. “Ne de olsa kiraladığın bir evin ve ödeme yaptığın hizmetçilerin vardı.”

Claire solgun kaşlarını çatı. “Ama ben senin evinde kalıyordum!” dedi. “Ve ödeme yapacağım kimse...”

Derken yavaş yavaş durumu anlamaya başladı. Mercer gülümsedi. “Güven bana Claire, elden düşme bir sevgili yerine, pişman olmuş eş rolünü oynaman senin için çok daha iyi olur.”

Claire'in gözleri öfkeyle parladı. “Elden düşme mi?” diye bağırdı öne doğru atılarak. “Elden düşme, öyle mi? Bu ne cüret!” Ve ardından Mercer'a tokat attı. Yine.

Mercer kıpırdamadı, Claire'in yanakları kızarıırken o hâlâ masasına dayanmış vaziyette duruyordu.

“Pekâlâ,” dedi Mercer sessizce. “Bu can sıkıcı olmaya başladı, sevgilim. Eğer yarın şafak vakti yola çıkarsan, akşamüzeri Calais'ye varmış olursun sanırım.”

Fitch'lerin evinden dönerken tuhaf, melankolik bir ruh hali içinde olan Zoe, ormanın içindeki kestirme yola doğru döndü. İçini, gününü kilisenin kutsal eşyalarının saklandığı dolabı temizleyip toplayarak geçirmenin verdiği memnunluk ve çocuklara kitap okumanın verdiği mutluluk duygusu kaplamıştı. Ama her an Mercer ve Vikontes'in kucaklaşmalarının görüntüsü ona eziyet etmeye devam etmişti.

Ölü yaprakların üzerinde ilerlerken kendine bunun elbette bir şey ifade etmediğini söyledi. Mercer o kadını sevmiyordu, Zoe bundan emindi. Ama...

Ama kadın Greythorpe'a gelmişti. Mercer'ı geri istiyordu ve bu gerçeği sır gibi sakladığı söylenemezdi. Birkaç ay içinde Mercer'a bir çocuk bile doğurabilirdi. Zoe düşünmeksizin elini karnına götürdü. Bunun umudun hatta bazen kederin bir göstergesi olduğunu biliyordu; bunu iki yıl boyunca gebe kalmak için uğraşan Phaedra'da sık sık görmüştü. Zoe şu ana kadar böyle bir arzu duymamasına rağmen, bunun ne anlama geldiğini anlayabilecek kadar kadındı.

Aniden durdu ve elini hızla çekti. Tanrım, aptalın teki gibi davranıyordu. Yukarılarda yaz meltemi ışığı ve gölgeleri onun geleceği gibi değişken ve belirsiz bir şekilde yolun ötesine sürükleyerek dalların arasından esiyordu.

Sahilde Mercer'ın kollarında olduğu o gece şimdi ona gerçekmiş gibi gelmiyordu. Mercer'ın ona âşık olduğunu söylediği anın neredeyse bir hayal gibi bir anda rüzgârla uçup gidebileceğini hissetti. Şimdi farkına varıyordu ki hayatını Mercer'a uzaktan hayran olmak ve bazen de dikkatini kısa bir süreliğine bile olsa çekebilmek için uğraşarak geçirmişti. Mercer onun için her zaman güçlü, sert ve güven verici biri olmuştu. Ama kendini, en azından Zoe'ye ulaşılabilir hissettirmemişti.

Ama burada, Londra'dan çok uzakta, ona karşı duyduğu arzular ve Robin için endişeleri arasında Zoe gerçekliği keskin kavrayışının kaybolmasına izin vermişti. Nasıl olduysa Cheraute Vikontesi'ni unutulmuş kıskançlıklar çöplüğüne göndermeyi de başarmıştı. Ama bu muhtemelen en akılsız davranışı olmuştu. Vikontes tıpkı bir buzdan kraliçe ya da masal perisi gibi uzun boylu, sarışın ve şaşırtıcı bir güzellikteydi.

Belki de Mercer Londra'ya geri döndüğünde -buzdan kraliçesinin karnı iyice büyüdüğünde ve annelik duygusu kalbini yumuşattığında- aşk olmasa da ona karşı derin bir bağlılık duyacaktı. Bu mümkün müydü? Zoe Vikontes'in dudaklarının Mercer'ın yanağına nasıl dokunduğunu ve onun pervasız gülüşünü hatırlamış ve uzun seneler sonra ilk defa kendini dünya karşısında tecrübesiz hissetmişti.

Bu onun hoşuna giden bir duygu değildi. Zoe kalbine ve onu böylesine zayıf karakterli ve savunmasız bıraktığı için Mercer'a güvenmiş ti.

Hızlı adımlarla eve yöneldi ve içindeki korkunç çaresizlik duygusunu uzaklaştırmaya çalıştı. Savunmasız olmadığını biliyordu. Kendi çıkarlarını gözetmeyi uzun zaman önce öğrendiği için çaresiz de değildi. En sonunda karışık boş yatağının yanındaki sandalyesinden kalkıp tarlaya dönen zavallı Bay Fitch'i düşünmeye karar verdi. Onun dünyasında hasat ne hayatı ne ölümü bekliyordu ve ürünü toplaması için son bir kesim gerekliydi.

Sonra iki kızdan büyüğünü, evi derleyip toplayan Mary'yi ve şimdi yeni sorumluluklar alan ufakları düşündü. Onlar hayatın zorlu derslerini görüyorlardı ve Zoe onlara kıyasla kendine pek de sorunu olmadığını hatırlattı.

En küçüklerini kasabadan satın aldığı resimli bir kitaba bakarken bırakmış ve ona Bay Amherst ile birlikte geri geleceğine dair söz vermişti. Şimdi aklında Greythorpe'tan ayrılmadan önce Trudy'yi de yanına alıp mutfağı iyice temizlemek vardı. Temizlikten anlamazdı ama bugünün ardından içinde fiziksel ve zorlu bir şeyler yapma isteği belirmişti. Ne kadar tuhaflaşmıştı böyle. Belki de Londra'ya dönme vakti gelmişti.

Ormanın içinden geçen patikadan çıkıp Greythorpe'un biçimli bahçesine giren Zoe evin köşesini döndü ve evin önünde bir arabaya eşya yüklendiğini gördü. Jonet kemerli kapının başında durmuş, ellerini kenetlemişti. Şapkasının bağını çözen Zoe, uşakların yarımından hızla ilerledi.

“Yukarıda hiç eşya kalmamış,” dedi Jonet boğuk bir sesle. Zoe'ye değil eşyaların en tepesine konan yatağa bakıyordu. “Yani yaz evinde. Zoe, Robin ne düşünüyor olabilir?”

Kaçmak istediğini düşünüyordu, diye aklından geçirdi Zoe. Jonet'ın koluna dokundu. “Biliyor musun, sanırım anlıyorum,” diye mırıldandı. “Gitti mi?”

Jonet dudaklarını birbirine bastırıp Robin sanki beş yüz metre uzaklıktaki kulübeye değil de Batı Hint Adaları'na taşınmış gibi başını salladı. “Gel, içeri girmeliyiz,” dedi Zoe Jonet'ı kapıya doğru çekerek.

“Evet, tabii,” dedi Jonet biraz üzüntüyle. “Bayan Adler beni çocuk odasına bekliyor.”

“Bak, oraya gidip ihtiyacı olan her şeyi alıp almadığına bakacağım,” diye kadım teselli etti Zoe. “Ve ona söylemem gereken bir şey var.”

Jonet başını sallayıp Zoe'nin elini sıktı. Ama eşikte ceketini geriye itip ellerini beline dayamış, büyük salonun gölgelerinden onlara doğru bakan Mercer'la karşılaştılar. Annesine endişeli bir bakış attı ama bakışlarının ateşi Zoe'de sabitlendi.

Bunu Jonet da fark etmişti. “İyi günler, canım,” diye mırıldandı merdivenlere doğru ilerleyerek. “Çocukların yanına gitmem gerek, bana ihtiyaçları var.”

Ama Mercer hâlâ Zoe'ye bakıyordu. “Oraya mı gideceksin?” dedi. “Neden?”

Zoe kendinden emin bir şekilde duruyordu. “Çünkü annene gideceğimi söyledim,” diye cevap verdi ve devam etti. “Ayrıca Robin'le yarım kalan bir işim var.”

Zoe gitmek için adım attığında Mercer gidip gelen uşaklara aldırış etmeden neredeyse sert bir şekilde onu kolundan yakaladı. “Zoe, seninle konuşmam gerek. Yalnız.”

“Ama bir konuşun var, öyle değil mi?” Zoe açıklanamaz şekilde öfkelenmişti. “İşine dönmeni öneririm Mercer, ben de kendi işime bakayım.”

Fakat Mercer onun kolunu bırakmadı. İnâtçı duruşuyla, her zaman yaptığı gibi Zoe'nin tepesine dikildi ama bu sefer gergin ve tuhaf bir şekilde tahmin edilemez bir haldeydi. O kadar yalan duruyorlardı ki Zoe onun vücudundan yayılan sıcaklığı ve traş sabununun temiz kokusunu duyuyordu. “Ne yapacaksın?” diye sordu Mercer.

Hükmedici gözleri sonunda galip gelmişti. “Ne yapmam gerekiyorsa,” dedi Zoe bakışlarını kaçırarak. “Ne yapacağıma söz verdiğem onu. Sözümü tutarım, Mercer. Her şeyin ötesinde, sözümü tutarım.”

“Ben de tutarım.” Sesi alçak ama kendinden emindi.

Eli hâlâ Zoe'nin kolundaydı. Zoe tekrar ona baktı. Mercer'ın gözlerinde ayıplama ya da küçümseme değil, onu şaşırtan bir hassasiyet vardı. “Biliyorum Mercer,” dedi sonunda. “Kimse şerefinden şüphe etmiyor. Özellikle de ben.”

Bir süre aralarında elektrikle yüklü bir hava oluştu. Ardından Mercer Zoe'nin kolunu bıraktı. “Git öyleyse,” dedi sessizce. “Ama Zoe Robin'le yarım kalan bir işiniz olduğunu düşünüyorsan...”

Beklenmedik bir şekilde cümlesini yanda bıraktı Mercer.

Zoe kalbi sıkışarak arkasını döndü, yatağın ayak kısmını arabaya yükleyen uşakların yanından zar zor geçerek merdivenlerden aşağı indi. Elinde o ilerledikçe sallanan kurdeleli şapkasını tutarak evin batı cephesine doğru yürüyüp tepeden indi. Ördekler kuytulardan çıkmış, suyun yüzünde süzülüyorlardı. Ufak olanlar şimdi annelerinin yansı kadar olmuşlardı. Çok güzel bir manzara oluşturmuşlardı. Zoe buna ve önündeki zorlu göreve odaklandı.

Yazlık evin dar eşiğinde durup kapıya vurdu. Hiçbir cevap gelmeyince mandalı kaldırıp dikkatle içeri girdi. Mercer'la birlikte geçirdiği o önemli gecenin ardından buraya gelmeye çekinmişti. Belki de olanların, kendisi hakkında öğrenebileceklerinin ve adama duyduğu ihtiyacın derinliğini ve yoğunluğunu hatırlamaktan çekinmişti.

Karanlık sessizliğin içinde yavaşça dolaştı, boş odada yankılanan ayak seslerini duyuyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibi binlerce anıyla boğuşmaya başlamıştı. Teni sanki aniden hissettikleriyle diken diken olmuştu. Bu hissetmekten öte, daha derinlerde olan bir şeydi. Daha ilkeldi. Gözleri Mercer'ın onu ıslak ve titrerken, çaresizlik içindeyken ve kalbi derinden kırılmışken yatırıp yün battaniyeye sardığı şömineye takıldı.

Hâlâ soğuk kurum ve mum ağacı kokusu duyuluyordu. Hatta arkasından gelen çıplak tenin sıcak, hafif miskli kokusu bile duyuluyordu. Bir anlığına ahşap sandalyede oturmuş, dirsekleri dizlerinde, kendisi sevişmeden dolayı uyuşuk bir halde uyanırken ona vakur gözlerle bakan Mercer'ı gördü.

O zamanlarda bile Zoe, Mercer'ın kendini ne gibi bir işe bulaştırdığını düşündüğünün farkındaydı. Ah, Mercer onu istemişti. Belki de her zaman istemişti. Ama onu istemek istememişti. Zoe tüm farklılığı bunun yarattığını düşünüyordu. Mercer onu ne kadar arzularsa arzulasın, Zoe kendisinin kaprisli olduğu kadar kontrollü ve disiplinli olan bir adam için her zaman sıkıntı yaratacaktı.

Gözlerini şömineden ayırmaya çalışarak kendine bunun Robin ile alakalı olduğunu hatırlattı. Zaten hissettikleri acı ve şaşkınlıkla yeterince zarar vermişlerdi. Ailelerine, birbirlerine... Zoe daha fazlasına neden olmayacaktı. Arkasını dönüp derli toplu bir mutfak ve yemek odasına açılan sağındaki kapıya yöneldi, fakat içeride kimse yoktu.

Tekrar arka kapıya gidip kapıyı açtı ve gölgeli kayıkhaneye baktı. Gölgelelerin arasından iskelenin ilerisinde duran Robin'i gördü. Korkuluklara total bacağına dinlendirmek istercesine eğilmişti. Maun rengi saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu, yüzünü tepelere doğru çevirmişti. Yüzü hastalıktan dolayı zayıflamış, yüzündeki yara izi yaşadığı trajedinin göstergesi olsa bile Robin hâlâ çarpıcı derecede yakışıklı duruyordu.

Kalkık duran bir sandalın üzerine şapkasını alıp ilerledi. "Selam," diye mırıldandı yanına yaklaşırken. "Görüşmemiz mümkün mü? Fazla kalmayacağım."

Robin kahkahayla homurdanıp başım eğdi. "Sizden kaçmanın yolu yok, değil mi?"

"Alçak herif!" dedi Zoe dirseğiyle hafifçe ona dokunur gibi yaparak.

"Ah, Zoe! Ben yaralı bir adamım."

"Evet, öylesin, değil mi?" diye mırıldandı Zoe. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten."

Ardından ikisi de sustu, karşısındaki suya bakıyorlardı. "Burası çok dinlendirici," diye mırıldandı Zoe. "Bir bakıma seni kısıtlanıyorum."

"Hava tepenin üstünde sıcak oluyor, değil mi?" diye sordu kederli bir şekilde. "Dışarı çıkmam lazımdı, yaşlı kız. Üzgünüm."

Zoe omuz silkti. "Ailen bana karşı nazik davranıyor," dedi dalgın dalgın. "Gölün suyu nereden geliyor?"

Robin sağlam kolunu kaldırarak kuzeyi işaret etti. "Orada demir tuzlu bir memba var, ayrıca tüm su kalkerli taşların arasından çıkıyor."

"Bay Stokely demir tuzunu bize kimya dersinde öğretmişti," dedi Zoe buklesinden birini parmağına dolayarak. "Demir, manganez, kalsiyum ve magnezyumdan oluşuyor."

"Hepsinden, öyle mi?"

Zoe buklesini hızla geri attı. "Sadece gereksiz bilgilerle doluyum, değil mi?"

O sırada ağustos güneşinin karşısında gözlerini kısarak etrafına bakındı Robin. "Zekisin, Zoe," dedi. "Öyle değilmiş gibi davransan da öylesin. Çoğu erkeğin övünemediği iyi bir eğitimin var."

Zoe omzunu tekrar kaldırdı. "Bana ne yararı oldu, merak ediyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Her neyse, demir tuzlu suyu eskiden delilik tedavisinde kullandıklarını biliyor muydun? Stokie söyledi."

Bu sefer Robin güldü. "Tedavi olmamız mı gerekiyor sence?"

Zoe ona dönüp gülümsedi. "Büyük ihtimalle," dedi. Ardından elini Robin'in koluna koydu. "Gel, en azından ayaklarımızı suya sokalım. Eğilebilir misin?"

"Evet, bu direğe yaslanırsam olur."

Robin bastonunu eline alarak sandalların bağlandığı açıklığa doğru topallayıp omzunu tahtaya dayadı. "Bacağı çok mu acıyor?" diye sordu Zoe izlerken.

Robin eğilirken güldü. "Şey yataktan çıktığımda durumumu düşünmek istemiyorum," dedi. "Ama evet, acıyor. Bevins yine de hareket etmemi yoksa çürüyeceğini, donacağını ya da aynı derecede korkunç bir şey olacağını söylüyor. Kolum daha iyi olduğu için yüzmeye başlayabileceğimi düşündüm. Bacağın üstüne binen ağırlığı alıp kasları çalıştırırım."

Zoe ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp bacaklarını suya bırakarak ona eşlik etti. Robin daha yavaştı ama bir süre sonra pantolonunun paçalarını dizine kadar sıvamıştı. Zoe onun gelecek hakkında konuştuğunu duymaktan memnundu; tekrar iyileşmek istediğini duymak içini rahatlatmıştı. Bir süreliğine iyileşemeyeceğinden korkmuştu.

Robin ceketinin cebine doğru uzandı. "Puro?" diye sordu.

Zoe başını salladı. "Hayır," dedi suratını asarak. "Onlardan tiksinemeye başladım."

Robin elini indirerek güldü. Serin su Zoe'nin yorgun ayaklarını dinlendirerek bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. Robin uyusuk bir şekilde sağlam olan bacağıyla daireler çiziyordu, gözleri suyun derinlerinde bir yere odaklanmıştı. Zoe, Elmwood'daki değirmen havuzunda böyle oturarak mutlak sessizlik içinde kimbilir kaç kez huzur bulduklarını düşünüyordu. Onun için bu inanılmaz derecede acı verici ve büyüleyici güzellikteki yaz mevsiminin ötesinde geleceğin kendisine ne getireceğini bilmiyordu. Ancak Mercer'la ilgili hayalleri asla gerçek olmasa ya da Robin onu kalbinde tam olarak affetmese de Zoe en azından arkadaşlıklarının düzelmesi için dua ediyordu.

Kesik kesik, derin bir nefes çekti. "Robin," dedi sonunda. "Seninle evlenmeyeceğim."

Robin Zoe'ye uzun uzun baktı. "Seni suçladığımı söyleyemem, yaşlı kız," dedi. "Ama Rannoch'un bakış açısı farklı olacaktır sanırım. En iyisi yapalım da bitsin Zoe. Her şey düzelecek."

Zoe dilini şaklattı. "Ne dediğinin farkında mısın?" dedi. "Yapalım bitsin mi? Robin, ikimiz de daha iyisini hak ediyoruz."

Robin gözlerini kısıp tekrar güneşe baktı. "Evet, şey, ben daha iyisini hak etmiyorum," dedi sessizce. "İstediğim şeye asla sahip olamayacağım. O yüzden seninle evleneceğim Zoe, eğer istersen. Ya da suçlamaları kaldırabilirsen evlenmem."

"Hayır, kararımı verdim." Ardından Robin'in yıpranmış zemine koyduğu elinin üzerine kendininkini koydu. "Ama seni seviyorum, Robin," diye devam etti. "Sen benim ilk ve en gerçek arkadaşımsın. Dostluğunun kıymetini her zaman bileceğim. Ama seninle evlenmeyeceğim. Bu arada bunun yaralanmanla bir ilgisi de yok."

"Ah, Zoe, bunu biliyorum!" dedi Robin. "Neyle ilgisi var biliyor musun? Bunun benimle yani aşağılık bir herif, eşek ve kadın düşkünü bir..."

"Yeter!" Zoe eliyle Robin'in ağzını kapadı. "Günahların için af dilemeye başlarsan tüm gece burada kalırız."

Robin parmaklarının altından eski Robin gibi gülümsedi.

Zoe elini çekti ve bir süre aralarında sadece suyun kenarındaki ağaçlardan yükselen kuş vızıltılarıyla kesilen samimi bir sessizlik oldu. Zoe omzunun Robin'inkine değdiğini hissetti ve onu öptüğü birçok anı, ne kadar zevk aldığını düşündü. Ama bu zevk onu öptüğü için değil, günahkârlıktan, herkesin umduğu gibi haylaz olmanın verdiği keyiften geliyordu.

Ama kendisi gerçek öpücüğü biliyordu; iki tutkulu yetişkinin, tüm engelleri açarak pşmesinin ne olduğunu. Artık en hafif dokunuşla karnında oluşan, rahminden göğsüne varan tutuşmuş bir alev gibi yayılmaya hazır, ardı arkası kesilmeyen, arzu dolu ağrının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sevdiğ kişinin ufak bir bakışıyla kalbinin nasıl hızla arptığın biliyordu. Vücudunun onunkiyle buluşmasıyla duyduğ hazzı biliyordu.

Belki de bu duygulan bilmeseydi, Robin'le evlenebilir ve mutlu olabilirdi. Belki de Mercer'a karşı ufak yaşta duyduğ hayranlık yerini yavaşça ailevi bir sevgiye bırakabilirdi. Tanrı bilir bu, şu anda hissettiklerinden daha kolay olurdu. Ama şu an Robin için olduğ gibi kendisi için de çok geçti. Başka insanlara kalpten bağlıydılar.

“zgnm,” dedi Zoe yine. “Robin, neden olduğum şey için çok zgnm.”

“Zoe, aptal olma,” dedi Robin hasta bacağın gösterir gibi kaldırarak. “Buna sen sebep olmadın.”

“Buna değil.” Zoe gözlerini kapatıp başım salladı. “Bayan Wilfred. Ben olmasaydım onu asla kaybetmeyebilirdin, Robin.”

“Ve benim için ne ifade ettiğini de asla anlamayabilirdim,” diye fısıldadı. “Belki de bunu sen bana verdin, Zoe. Belki de bu öğrenmem gereken bir şeydi.”

“Her şeye rağmen, şöyle bir bakıp düşündüğünde, benim en eski ve değerli arkadaşımın en sevdiğ şeyi kaybetmesine neden olduğum daima hatırlayacağım. Sanırım buraya bunları söylemek için geldim.”

Robin yüzünü yana çevirip yutkundu. “Onu kaybettim, öyle değil mi?” diye fısıldadı.

Zoe gözlerini ayaklarına doğru çevirip altındaki soluk, yeşilimsi kahverengi parıldayan suya baktı. “Korkarım yle, Robin,” dedi sonunda. “Onu geri getirebilsem getirirdim ancak ben...”

“Sen mi? Sen nasıl geri getirebilirsin ki?” diyerek başını salladı. “Onu uzaklaştıran bendim.”

“Kendine çok ykleniyorsun,” diye mırıldandı Zoe. “Ama o hayatına öyle veya böyle devam etmiştir, Robin.”

Robin'in gözyaşlarını tuttuğunu hissetti. “Tanrım, Zoe, keşke anlayabilseydin!” dedi boğuk bir sesle. “O kadın beni hayatından çıkarıp attı ama bunu hak ettim. Ona ne yaptıysam, bunu hak ettim.”

Zoe onun elini sıktı. “Robin, olanları bana anlatabilirsin.”

“Hayır!” dedi Robin sert bir şekilde. Ardından sesini yumuşattı. “Hayır, Zoe. Teşekkürler. Ama ağabeyimin sessiz metanetine daha da hayran olmaya başladım.”

“Eğer fikrini değiştirirsen, ben senin hâlâ arkadaşımın,” diye fısıldadı Zoe. “şey, beni suladığın bazı şeylerin tamamen asılsız olmadığını söylemem gerek. Korkarım hiçbirimiz doğru davranmadık. Sebep sadece sen değildin. Tamamıyla değildin. Bunu bu şekilde düşünmeye devam etmene izin vermem haksızlık olur.”

Robin aniden dönüp ona baktı; gözlerinde sert, net ve Zoe'nin gayet iyi anladığı acı dolu bir ifade vardı. “Zoe, bilmek istemiyorum,” dedi bıkkın bir halde. “Burada olup biten her şeye rağmen o kaltak Claire'i neden davet ettiğiniyse aklım almıyor.”

“Belki de o davet etmemiştir.”

Robin başını salladı. “Davet etmiş olmalı,” diye mırıldandı. “O Mercer'ın evine davetsiz gelmeye cesaret edemez. Belki de Stu aklın kaybetmiştir. Neyse, evlenme teklifim hâlâ geçerli, Zoe. Ne olur ne olmaz diye. Ama bana detayları anlatma, olur mu?”

Şimdi yüzünü çevirme sırası Zoe'deydi. "Pekâlâ," dedi. "Ama ne olursa olsun seninle evlenmeyeceğim, Robin."

Robin omuzlarını silktilti ve bir şey söylemedi.

Bir süre sonra, "Kimse misafirleri onu rahatsız ederken suskun kalamaz ve kendini yeterince cezalandıramaz," diyerek ayaklarını sudan çekti ve tahtanın üzerine koydu. "Geri dönsem iyi olacak. Londra'ya, babama araba yollaması için haber gönderdim. Hafta sonuna kadar gitmiş olmayı umuyorum."

Robin hüznünlü bir ifadeyle yüzüne baktı. "Pekâlâ, yaşlı kız," dedi. "Tüm bu olanlar için üzgünüm."

"Ben de, Robin." Uzanıp Robin'in elini yakaladı.

Robin gülümsemeye çalıştı. "Öyleyse gel de zavallı küçük sevgiline son bir öpücük ver," dedi. "Eski güzel günlerimiz için, olur mu?"

"Eski güzel günlerimiz için öyleyse," diye fısıldadı Zoe. Ardından ellerini Robin'in omuzlarına koydu ve dudaklarını ufacık bir an için dudaklarına dokundurdu. Fakat geri çekildiğinde Robin bir eli hâlâ Zoe'nin yanağındayken onu kavradı.

"Robin, ne oldu?"

Robin bir an için Zoe'nin gözlerine baktı. "Git, Zoe," dedi sonunda; Zoe onu daha önce hiç bu kadar dürüst bir ifade içinde görmemişti. "Stuart'ı istiyorsan ona git. O Fransız pençelerini yine ona geçirdiyse tekmelerle ve çığlıklarla kavga et. Paramı sana koyuyorum, yaşlı kız. Git ve mutlu ol."

Git ve mutlu ol mu?

Bu sabah gördüklerini düşünürse, bu neredeyse imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Ayrıca Robin'in kaderini zerre kadar değiştirmemiş olmasına rağmen Zoe'ninkini mühürlemiş olan o düşüncesizce yazılmış, berbat mektup vardı. Tüm bunlar göz önüne alınırsa Robin'in yakarışı artık neredeyse gülünç görünüyordu. Ama Zoe gülecek durumda değildi.

Hızla Robin'i tekrar öptü, ardından gitmek üzere ayakkabılarını ve çorabını alarak ayağa fırladı. Gölge, aralarla dolu kulübeye yeniden daldı. Ardından gözyaşlarını tutarak, yalınayak ikinci güneşine doğru hızla fırladı.

On Altıncı Bölüm

HER ŞEY ORTAYA ÇIKIYOR

Ertesi gün Zoe, Bay Amherst ve Trudy'yle beraber yola çıktı. Morali oldukça bozuktu. Yanlarına Fitch'ler için geyik budu ve bir miktar yaban havucuyla birlikte iki kalıp güçlü çamaşır sodası, bir kova malzeme, temiz kum ve bir testi Cook'un en iyi sirkesini aldılar. Zavallı Bayan Fitch'in sağlığı aylardır belki de yıllardır zayıf düştüğünden, bu malzemelerin Fitch'lerin doğru dürüst temizlenmemiş mutfağı için feci şekilde gerekli olacağı aşikârdı.

Üstü açık iki tekerli, tek atlı araba çiftlik yolu boyunca uzanan tekerlek izli patikaya sallana sallana girdi. Zoe başının üzerindeki yeşil ağaçları zorlukla görerek koltuğuna tutundu. Ağaçları izlemek yerine Mercer'ı ve onun evdeki belirgin yokluğunu düşündü.

Kahvaltıda ve öğle yemeğinde olduğu gibi, ne o ne de Vikontes geçen akşam yemeğe inmişti. Zoe çiftin yemeklerim özel olarak yediklerini düşündükçe yüreğine kıskançlık saplanıyordu.

Sonra Jonet, Bayan Ware ile kızının bir haftalığına Londra'ya gitmesinden bahsetmişti ki Zoe bunu biraz kasıtlı olarak yaptığını düşünüyordu. Yani Mercer Ware erkekleriyle biftek, brendi ve oyun kartlarıyla geçecek bir bekârlar gecesinin tadını çıkarmak için davet edilmişti. Cheraute Vikontesi ise görünüşe göre saatlerce kasabada kalıp dokuzdan önce yemek yemeyeceğini söylemişti. Bu sebeple misafir odasında kalan Vikontes'e geç bir saatte yemeği götürülmüştü. Trudy, kadının odasının Lord Mercer'ınkine çok yakın bir mesafede olduğunu söylemişti.

Zoe tüm bunlar karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Doğrusu, bu olanlar onu hiç ilgilendirmezdi. Tüm insanlar gibi Zoe de Mercer'ın en azından bir süre bu kadınla iyi bir ilişki sürdürmesi gerektiğini biliyordu.

“Ne düşünüyorsun, hayatım?”

Zoe başını kaldırdı. Bay Amherst kahverengi gözlerinin kenarları kırışarak ona gülümsüyordu. Bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Dürüst olmam gerekirse, Cheraute Vikontesi'nin ne zaman gideceğini merak ediyorum,” diye itiraf etti. “Korkunç derecede bencilim, değil mi?”

Bay Amherst güldü ve atları sert bir viraj için yönlendirdi. “Şey, ben emin bir yerden Leydi'nin gittiği haberini aldım,” dedi. “Görünüşe göre Dover'a gitmek üzere sabah olmadan ayrılmış; şansı yaver giderse bir araba dolusu eşyasıyla bir süre sonra Fransa'ya gidecek gemilerden birine binmiş olacak.”

Zoe şaşkınlık içinde baktı. “Fransa'ya geri mi dönüyor?”

“Eşime göre hiç vakit harcamamış,” dedi Bay Amherst.

“Tanrım,” dedi Zoe. “Onun Fransa'da kalmasını umut etsem günah işlemiş olur muyum?”

Bay Amherst tekrar güldü. “Ben de aynı şeyi umuyorum,” dedi. “Şuraya bak. Bizi karşılamaya gelen genç Andrew Fitch değil mi o?”

Zoe Trudy'yle hızlı bir şekilde bakiştı. Bugün başka dedikodu yapamayacaklardı. Bay Amherst arabayı yavaşlattı; Trudy Andrew'u yukarı çekmek üzere elini aşağı uzattı.

“Hangi ceket efendim?” Lord Mercer'ın uşağı Harding biri siyah diğeri koyu gri olan iki ceketini gösterdi.

“Siyah tabii ki,” diye çıkıştı Mercer boyun bağının en önemli son düğümünü atmak için çenesini yukarı kaldırarak. Uşak biraz kırgın bir şekilde uzaklaştı.

Hava açarak güzelleşmişti, Mercer da sonunda Claire'den kurtulmuş olmasına rağmen ruh hali anlayamadığı bir sebeple düzelmemişti. Ayrıca sadece bencil bir adam sinirim bir uşaktan, hem de çok iyi bir uşaktan çıkarabilirdi.

“Özür dilerim, Harding,” dedi uzlaşmacı bir şekilde. “Siyah güzel duracaktır. Teşekkür ederim.”

Claire'in ziyareti ağzının tadını kaçırmış olsa da sorunun o olmadığını fark etti. Sorun Zoe ve içine girdikleri bu tuhaf, can sıkıcı durumdu. Sahilde yaşadıkları o geceden beri Zoe kendini geri çekmişti. Ve dün sabah, Claire'in kendisini öptüğü zaman yüzündeki ifade hiç iyiye işaret değildi.

Annesinin söylediğine göre Zoe Robin'le barışmıştı. Nişanı atmış ve babasına araba göndermesi için haber yollamıştı. İlk haberi duyduğunda rahatlamış, ikinci haber de içine tuhaf bir şekilde dert olmuştu. Mercer'ın onu kendi arabalarından biriyle evine göndermekten memnun olacağını bilmesi gerekirken Zoe neden böyle bir şey yapma gereğini duymuştu?

Aslında sebebim biliyordu. Harding ceketini uzatırken Mercer bunun farkına varmıştı. Bunu bir tartışma çıkmasını diye yapmıştı.

Onun kalmasını istememesi için. Ve belki de babasının kapısına nişanlısının değil de başka bir adamın arabası içinde gitmemek için.

Belli belirsiz bir sıkıntıyla Mercer kollarını ceketinin içine uzattı. Ardından kendine boy aynasında bakmak için döndü ve asla kardeşi gibi olmadığını kendisine tekrar hatırlattı. Bu düşünce onu yeni keşfedilen bir önemle aniden vurmuştu.

Evet, çarpıcı bir adamdı; hatta pek çok insan onun değerli bir adam olduğunu söyleyebilirdi. Şık kıyafetleri içinde Mercer bile zengin, güçlü, genç bir aristokrat gibi görüldüğünü kabul edebilirdi. Fakat kardeşinin ne güzelliğine ne de fiziksel zarafetine sahipti.

Mercer her zamanki soğuk bakışlarıyla aynadaki endamına baktı. Vücudu müteveffa babasıninkiyile neredeyse aynıydı, daha doğrusu ona hep böyle söylenmişti. Robin'den de uzun ve koyu tenliydi. Karakteristik bir burna sahipti. Sert bir çenesi vardı; günde iki kez tıraş etse de koyu sakalları çenesini gölgelerdi. Robin'in gözleri gülümsüyordu, Mercer'ınkiler ise ufak ve donuktu. İçinde hiç eğlenceli, güldüren bir çapkın yoktu ama artık Robin'de de kalmamıştı.

Mercer biraz üzgün bir ifadeyle aynadan uzaklaştı.

“Donaldson'a iki saat Lord Early ve sulh hâkimi ile görüşeceğimi söyle,” dedi sürücü eldivenlerini giyerken. “Çiftçilerden biri hapse atılmış, sınırla ilgili bir anlaşmazlık olmuş sanırım. Sonbahar gelmeden bunu halletmeyi umuyorum.”

“Çok iyi, efendim.” Harding zarif siyah şapkasını uzattı.

Mercer onu alıp koltuğunun altına attı ve dışarı çıkarak direğin altında emrettiği gibi kendisini bekleyen iki atlı faytonunu bulmak üzere merdivenlerden indi. Atlar en sevdikleriydi; aksi ruh haline gayet iyi uyan, alevden hızlı iki siyah atının güçlü uyumu.

Pek akıllıca olmayan bir hızla Aşağı Thorpe'a doğru aceleyle yola çıktı. Atları daha hızlı olmaya zorladığında bile Zoe'yi, onunla nasıl yalnız kalabileceği bir an ayarlayabileceğini düşünüyordu. Claire hakkında konuşmak, kadının çocukla ilgili neler anlattığını Zoe'ye açıklamak istiyordu. Aralarında zaten oldukça karışıklık olmuştu. Özellikle kendisi çok fazla şey varsaymış ve yanlış anlamıştı. Belki de Zoe'yi ancak gerçek anlamda anlamaya başlamıştı. Kesinlikle kendini anlamaya başlamıştı ve kaçınılmaz olanı inkâr etmeyi bırakmıştı. Ona umutsuzca âşıktı ve bu hep böyle olagelmışti. Ya Zoe'yle beraber olacak ya da bu uğurda ölecekti ve bununla beraber her ne kadar delilik ve kargaşa gelirse gelsin umurunda olmayacaktı.

Karara varmış bir şekilde Greythorpe'un gösterişli siyah ve altın rengi büyük kapılarını görerek atları ufak tepeden aşağı, son dönemece doğru yöneltti. Onu düşüncelerinden sıyrın ise elinde neredeyse kendisi kadar büyük bir bavulla Greythorpe'a güçlkle yürüyen narin, neredeyse iki büklüm bir kadın olmuştu.

Basit bir şekilde giyinmiş gibi gözükse de hizmetçi olmadığını gösteren bir zarafet içindeydi. Ayrıca görgülü bir kadındı. Ama arabası, hatta atı bile yoktu.

Mercer merakla, dizginleri çekerek durdu. Atlar siyah başlarını savuruyor, rahatsızlık içinde homurdanıyorlardı. Buna rağmen atlan tuttu ve kadının kendine doğru yaklaşmasını sessizce izledi. Şüphesiz kadın da onu görmüştü. Fakat Mercer'ın yanına gelene dek başını kaldırmadı. Ta ki Mercer onu buna zorlayana dek.

“İyi günler,” dedi en otoriter sesiyle. “Kayıp mı oldunuz?”

Kadın çenesini kaldırdı. Oldukça ince gibi gözükken yüzü ve ilk bakışta çok tamdık gelen büyüleyici gözleri onu şaşkına çevirdi. Kadın ağır bavulunu yere bıraktı ve herhangi bir kontesin yapabileceği resmiyette reverans yaptı.

“Lordum,” dedi sessizce. “Beni hatırlamadınız.”

Mercer yukarıdan dikkatlice baktı, kırbacını düzgünce koltuğunun altına almıştı. “Aman Tanrım!” dedi sonunda. “Bayan Wilfred'siniz, değil mi?”

“Evet.” Kadın bakışlarını tekrar adama çevirdi.

Mercer aceleyle aşağı atladı. Kalbi göğsünde tuhaf bir şekilde çarpıyor, beyni duruma bir açıklama getirmek için boğuşuyordu. Kadının burada olmasının tek bir nedeni var gibi görünüyordu.

“Sevgili bayan,” dedi şapkasını çıkararak. “Arabanız nerede? Buraya nasıl gelebildiniz?”

Yüzü donuktu ve yorgundu. “Benim... benim bir arabam yok,” diye fısıldadı. “Posta arabasıyla geldim.”

“Posta arabası mı?” dedi Mercer kadının elini tutarak. “Tanrım ve hâlâ tek parçasınız.”

Fakat kadın gülmedi, aksine Mercer'ın parmaklarını sıkarak diğer elini onun bileğine götürdü. “Ah, Lordum, lütfen!” diye fısıldadı. “Lütfen bana geç kalmadığımı söyleyin.”

“Çok geç mi?” Mercer şaşkınlık içinde kadına baktı. “Ne için çok geç?”

“Lord Robert,” dedi titrek bir sesle. “O yaşıyor mu?”

Mercer'ın aklının karışıklığı biraz dağılmıştı. “Ah, evet, evet, içiniz rahat olsun, Madam,”

dedi hızla. Elini nazıkçe kadının elinden çekti. "Kardeşim kötü bir şekilde yaralandı ve bir süre onun hayatından gerçekten endişe ettik. Ancak tamamen iyileşmese de tekrar ayağa kalktı."

Kadının yüzündeki azıcık renk de soldu. "Ah!" diye bağırdı, elini huzursuzca ağzına kapayarak. "Tanrı'ya şükürler olsun!"

Kadının gözlerinden yaşlar boşandı. Mercer, kadının yere yığılacağı sırada akıllıca davranarak kadını kolundan yakaladı. "Sevgili Bayan Wilfred," dedi. "Kendinizi iyi hissetmiyor olmalısınız."

Mercer'ın koluna ağırlığını vermesine rağmen, "Hayır, hayır," diye karşı çıktı. "Pek uyuyamadım, hepsi bu. Korkarım bu birkaç günlük yolculuk beni oldukça yordu."

"Ama posta arabasıyla Londra'dan buraya gelmek bir günü geçmez," dedi Mercer. "Gelin, arabaya binin. Sizi eve götüreyim."

"Teşekkürler, ancak ben Londra'dan gelmedim," dedi Mercer arabaya binmesine yardım ederken. "Anlayacağınız üzere mektup geldiğinde ben Yorkshire'da babamın yanıdaydım."

"Mektup mu?" Mercer kadının bavulunu kaldırıp faytona koydu. "Özür dilerim. Kardeşimle ayrıldığınızı düşünmüştüm."

"Biz gerçekten de ayrıldık." Üzüntüsü artmıştı. "Fakat mektup, nişanlısı Bayan Armstrong'tandı. Geldiğinde evde değildim." Son sözleri gözyaşları içinde, ufak hıçkırıklarla söylenmişti.

Mercer atları çevirip tepeye doğru yöneltti. "Lütfen anlamama yardım edin," dedi. "*Bayan Armstrong* size mektup mu yazdı?"

Ancak Bayan Wilfred'in yüzü kızardı. "Evet, söylememem mi gerekiyordu?" diye fısıldadı. "Gerçekten de oldukça cesur bir şey yapmış. Bana Robert'm geçirdiği kazadan bahsetti ve onu görmeye bir an önce gelmem gerektiğini yazdı, hatta mektubu okuduğumda Robin *ölmüş bile olabilirdi!*" Cebinden çıkardığı dantelli mendilini buruşturarak ellerini sıktı. "Birisi akıl edip de Yorkshire'a, bana yollayana dek mektup misafir odamda açılmamış halde duruyordu. Ah, Tanrım gelebildiğim kadar hızlı geldim! Tüm yol boyunca düşündüm. Robert'ın çoktan..."

"Öldüğünü mü?" diye devam etti Lord Mercer. "İçiniz rahat olsun Madam, tehlike geçti. Ancak mektup sizde mi?"

Bayan Wilfred'in parmakları el çantasını karıştırdı. "Evet, öyle. Üç gün önce, bana ulaştığından beri bir an olsun yanımdan ayırmadım. Ama lütfen, Lordum, Robert'm nasıl olduğunu söyleyin."

Birkaç dakika boyunca Mercer kazanın kötü detaylarını gizleyip Zoe'nin ne yaptığını ve neden yaptığını merak ederek Robin'in başından geçenleri anlattı. Zoe, Bayan Wilfred'ın reddettiği adamı görmek için delirmiş bir halde Yorkshire'dan buraya uçarcasına getirmek için ne söylemiş olabilirdi?

Oldukça kısa zamanda eve geldiler, uşaklar onları karşılamak üzere dönemeçli merdivenden iniyordu. "Bir konuğumuz var, Page," dedi Mercer. "Bayan Wilfred. Bavulu arabada. Lütfen bize çay getir, demli çay, çalışma odama. Donaldson'a bayan için evin batı cephesinde bir oda hazırlat. Atları hazır bırak lütfen."

Birlikte merdivenlerden yukarı çıktılar. Bayan Wilfred Mercer'ın koluna biraz halsiz bir şekilde girmişti. Merdivenin her kavisinde yüksek kolonlu, büyük mermer salona ve Mercer'ın çalışma odasının altın kaplı ferahlığına sessiz bir huşu içinde bakıyordu. Mercer tüm hayatı

boyunca orada yaşamış olsa da bunların hiç farkına varmamıştı ancak Bayan Wilfred için tüm bu zenginlik biraz fazlaydı.

Leydi'nin burada hoş karşılanıp karşılanmayacağından tam emin olmadığını fark etti Mercer onu incelerken. Gerçekten de yorgun olması bir yana, biraz da yıpranmış görünüyordu. Açıkçası Robin kadının kıyafetleri için çok az para harcamıştı. Ardından Mercer bir anda kadının sunulan her tekliften kaçındığını hatırladı. kadın üstüne ne giyerse giysin bu kocası ya da babası tarafından alınmıştı ki Mercer bu açıdan kadını takdir etti.

Çalışma masasına geldiklerinde Mercer, Bayan Wilfred'a oturmasını teklif etti, kadının sade muslin elbisesine, hafifçe yıpranmış, dayanıklı kahverengi botlarına baktı. Şalı olabildiğince sıradan, şapkası Mercer'ın hizmetçilerinin taktığından biraz daha iyiydi. Ancak bunların hiçbir, hatta açıkça belli olan kaybettiği kiloları, saf güzelliğini tamamen gölgeleyebilmişti.

Mercer kadının karşısına oturmak yerine sandalyesini onun yanına çekip elini tuttu. "Bayan Wilfred, tekrar sormam gerek, siz hasta mısınız?"

Kadın bakışlarını kaçırıp yüzünü yana çevirdi, alt dudağı hafifçe titriyordu. "Bir anlamda, belki," dedi sessizce. "Bu yüzden ailemin yanına, Yorkshire'a gittim. Londra'dan uzak kalırsam, kendimi eskisi gibi hissederim diye umuyordum."

Ama gerçekler yüzünden açıkça okunuyordu. Robin gibi o da zaman içinde mahvolmuştu. Mercer sadece kendisinin ve Zoe'nin bir sonraki kader kurbanları olmaktan kaçabilmeleri için dua ediyordu.

"Lordum?" dedi kadın titrek bir sesle. "Lord Robert nerede? Onu görebilir miyim?"

"Evet, elbette, ama burada değil," dedi Mercer o ana dönerek. "O da pek kendinde değildi."

"Bayan Armstrong da öyle dedi," diye fısıldadı Bayan Wilfred.

"Öyle mi söyledi?" diye mırıldandı Mercer. "İtiraf etmeliyim ki bende oldukça merak uyandırıyorsunuz, Madam. Bu arada kardeşim yazlık eve taşındı. Sizi oraya götüreceğim fakat önce sizi biraz neşelendirmek için bir fincan çay içelim. Ama önce eğer izin verirseniz mektubu görmek istiyorum."

Eli etkileyici bir şekilde tekrar el çantasına uzandı. "Ah, bilmiyorum," dedi tereddütle. "Bayan Armstrong ister miydi..."

Mercer kadının ellerini tuttu. Onun yorgunluğundan yararlanmaktan hoşlanmıyordu ama Zoe'ye karşı duyduğu merakın da önüne geçememişti. "Mektup, Bayan Wilfred," dedi sert fakat nazik bir şekilde. "Korkarım ısrarcı olmak zorundayım. Bayan Armstrong'un önemsemeyeceğine oldukça eminim. Aslında, mektuba bakmadan da onun neler yazdığını size tam olarak söyleyebilirim sanırım. Bayan Armstrong'u oldukça iyi tanıdığımı düşünmeye başladım."

Bayan Wilfred'ın yüzü biraz solmuştu. "Öyle mi?"

Mercer başıyla onayladı. "Sanırım size Robin'in sevdiği kişinin kendisi değil siz olduğunuzu söyledi, öyle değil mi?" dedi sessizce. "Ve kaza öncesi, kardeşimin sizi kaybettiğinden dolayı keder içinde olduğunu ve sizi üzdüğü için sonsuz bir pişmanlık duyduğunu yazmış, değil mi?"

Kadın başıyla yavaşça onayladı.

"Ben de öyle düşündüm." Mercer kadının ellerini bıraktı. "Ve sanırım size, Robin'in kendisine evlenme teklif ederek bir beyefendi gibi davrandığını söyledi. Onu babasının gazabından kurtaracaktı, değil mi?"

“Evet!” Bayan Wilfred üzüntüden çökmüş görünüyordu. “Evet, bunları yazmış!”

Mercer bir anlığına kadını dikkatle izledi. Mektupla ilgili içinde derin, rahatsızlık veren bir his büyüyordu. “Bayan Armstrong'umuz çok açık sözlüdür,” diye mırıldandı. “Evet, başka? Başka bir itirafta bulundu mu?”

Kadın bakışlarını başka yöne çevirdi. “Skandal yaratacak bir davranışta bulunduğunu itiraf etti,” diye fısıldadı Bayan Wilfred. “Ve nişanlanmalarına neden olan her şeyin Robert'in değil kendi suçu olduğunu. Kendini Robert'in kucağına attığını söyledi. Aslında Robin'i o ayartmış.”

O anda Mercer dişlerinin arasından sessizce tısladı. “Bayan Wilfred,” dedi. “O mektuba bakmam gerek.”

“Tamam.” Kadın gözlerini açtı. “Peki, tamam.”

Kadın yavaşça mektubu çıkarıp açtı, ardından sanki kendisinin en değerli varlığıymışçasına -ki muhtemelen de öyleydi- Mercer'ın ellerine bıraktı.

Mercer Zoe'nin kargacık burgacık el yazısıyla karaladığı her kelimeyi dikkatle okudu. Mektubun Robin ölüm döşeğindeyken hararetle bir duygu patlamasıyla, sade ve samimi bir dille yazıldığı açıktı. Ancak son iki paragraf Mercer'ın nefesini kesmişti.

O yüzden evet, iradesine karşın Robin'i ayarttım ve yakalandığımızda ağlayıp ona benimle evlenmesi için yalvardım. Şimdi görüyorum ki bu yaptığım, yani bir beyefendiyi kalbi başkasındayken evlilik tuzağına düşürmek, son derece sefilce bir şey.

Ve şimdi sana her şeyi kendi ellerimle itiraf ediyorum, Maria. Eğer kindarsan bununla beni mahvedebilirsin. Eğer seni memnun edecekse, hak ettiğim buysa, bu mektubu Times'a da gönderebilirsin. Ya da Robin yaşıyorsa, onun bir daha eskisi gibi olmayacağını bilerek, onun yanına koşarsın. Yaralı olacak, sakat olacak ve bana hâlâ güzel görünecek. Şimdi sana da hâlâ güzel görünüp görünmediğini görmeliyiz.

Tanrım. Mercer elinin hafifçe titrediğini fark ederek elini dizinin üzerine koydu.

İşte buydu. Zoe'nin sahildeki o gece ima ettiği şey buydu. Kendisine olan tereddüdünün nedeni veya nedenin bir parçası buydu. Küçük ahmak, Robin'i günahlarından kurtarmak için kendini çarmıha germişti. Ve bunu, Bayan Wilfred'ı ya da onun bu lanet olası mektupla neler yapabileceğini bilmeksizin haftalar öncesinde yapmıştı. Kendisine gelince Mercer da gelecek tehlikeyi hiç bilmeden Claire'i susturma niyetindeydi.

Mektubu katladı ve duygularını bastırarak konuşmaya başladı. “Bayan Armstrong kendini tamamen sizin ellerinize bırakmış, Bayan Wilfred,” dedi sessizce. “Onu bununla mahvetme gücüne sahipsiniz.”

Ama Bayan Wilfred çoktan başını sallamaya başlamıştı. “İntikam almanın bana bir yararı olmaz,” dedi. “Ama lütfen Lord Mercer, söyleyin, bu gerçek değil mi?”

Mercer irkildi. “Gerçek mi?” dedi etkileyici bir şekilde. “Gerçeği ayırt etmek zor, Madam. Yazdığı şeyler gerçeğin büyük bir kısmını barındırıyor, diyelim.”

“Ama konuları abartıyor, değil mi?” Bayan Wilfred elindeki mendili bir kez daha büktü ancak sesi sakindi. “Robert dediği kadar masum değil, değil mi? Ama bu hiç önemli değil... Tek önemli olan Robert'ın hayatta oluşu.”

“O yaşıyor,” dedi Mercer. “Ve Bayan Armstrong'un abartmadığı şey, kardeşimin size bağlılığı ya da size sefil bir şekilde davrandığından dolayı duyduğu pişmanlıktır. Robin'in

tarafından konuşuyorum ki kendine ne olduğunu düşünmeksizin o size sırılsıklam âşık oldu.”

“Öyle mi?” diye sordu kadın.

“Konu aşka geldiğinde durumun genellikle böyle olduğunu fark ettim,” dedi Mercer pişmanlıkla. “Kimse iş isten geçmeden emin olamıyor. Ancak Bayan Armstrong'un abartmadığı bir diğer şey ise, kardeşimin yaralarının boyutu. Korkarım o bayağı kötü bir şekilde yaralandı.” Kadına bakmak için durdu. “O fiziksel ve manevi olarak yaralı. Beni anlıyor musunuz Bayan Wilfred?”

Kadın Mercer aptalmışçasına baktı. “Evet, ama bu beni ne ilgilendirir?” diye bağırdı. “Önemli olan Robert'ın yaşıyor olması. Bir erkeğin nasıl görüldüğünü kim umursar ki?”

“Onu henüz görmediniz,” diye kadını uyardı Mercer.

“Onu görmeme gerek yok,” dedi kadın, sesi alçak ve netti. “Onu seviyorum. Her zaman sevdim. Sevmediğimi söylediğim gün yalan söyledim.”

Lord Mercer dizinin üzerindeki elini kaldırdı. “Bayan Wilfred,” diye itiraz etti. “Size hiçbir şey için acele etmemeniz için yalvarıyorum. Kendi iyiliğiniz için.”

Bunun üzerine kadının güzel yüzünde neşeye yakın bir ifade belirdi. “Ah, Lord Mercer, lütfen beni aptal sanmayın,” diye fısıldadı. “Kendimi kardeşinizin kollarına bırakacağımı, ona sonsuz bağlılığımı ilan edeceğimi ve Bayan Armstrong'un her saçmalığına inanacağımı bir an bile düşünmeyin.”

Mercer arkasına yaslanıp mektubu düşünceli bir şekilde sandalyesinin koluna koydu. “Öyle değil mi?”

Kadın hafifçe başını salladı. “Hayır, çünkü kardeşinizin kim olduğunu biliyorum,” diye cevap verdi. “Kibirli, zengin ve dilediği her şeyi almaya alışık. Herhangi bir yaralanmanın bunu değiştireceğinden şüpheliyim. Ve yine de onu ne kadar çok sevdiğimi kabul etmekten mahcup değilim. Onun için ne kadar da endişelendim. Sanırım bu sizi şaşırttı, değil mi?”

“Gerçekten de şaşırttı,” diye itiraf etti Mercer kadını inceleyerek.

Kadın belli belirsiz bir şekilde gülümsedi, onu ancak Rembrandt'ın kendisi resmedebilirdi. “Lord Mercer, eğer âşık olursanız, sevdiğiniz kadının mükemmel olması için ısrara olmamanız için dua edeceğim,” dedi sessizce. “Yoksa bu sizin için büyük hayal kırıklığı olacaktır. Gerçekten de benim gibi siz de insanın seveceği kişiyi veya doğasını seçemediğini anlayabilirsiniz.”

Bunun üzerine Mercer sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

Ancak Bayan Wilfred konuşmaya devam ediyordu. “Gerçekten, Lord Mercer, kardeşiniz yüzünden haftalarca çok acı çektim,” dedi.

“Yine de beni yanlış anlamayın. Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Lord Robert bana kötü davrandı ve evet, bunu yapmasına izin verdim. Ama artık bunun sonu geldi.”

“Ve yine de buraya geldiniz,” dedi Mercer. “Anlamıyorum.”

“Buraya onun iyi olduğunu görerek kendimi rahatlatmaya geldim,” dedi kadın sessizce. “Çünkü onu hayattan daha çok seviyorum. Yine de gelecekte bizi neyin beklediğini bilemem. Ama neyin beklemediğini biliyorum. Lord Robert'ın paspası ya da sevgilisi olmaktan usandım. O tekrar iyi olduğunda, onun için üzülmeyi bıraktığımızda, Robert benim için ne hissettiğine karar vermeli. Belki benimle flörtleşmeyi tercih eder... hak ettiğim gibi düzgün bir şekilde ve herkesin gözü önünde. Belki de fedakâr arkadaşlar olarak kalırız. Belki de ona uygun olmaktan çok uzak olduğuma karar verir ve etrafında ona haklı olduğunu söyleyecek birçok insan

olacaktır.”

“Hayır, Madam,” dedi Mercer. “Öyle söyleyecek insanlar olduğuna emin değilim.”

Kadın sonunda yürekten bir kahkaha attı. “Ah, Lord Mercer, bu kadar naif olamazsınız!” Sessizlik içinde geçen uzun bir sürenin ardından kraliçe edasıyla ayağa kalktı. “Çay istemiyorum. Beni şimdi kardeşinize götürebilir misiniz, lütfen? Korkarım onun birçok hatasını anlatmam uzun sürdü.”

Mercer da ayağa kalktı. “Emin olun, Madam,” dedi kolunu uzatarak, “sizi götürmek benim için bir onurdur. Ama korkarım mektubunuz bende kalmalı. En iyisi Bayan Armstrong'a geri verilmeli.”

Kadın Mercer'ın elindeki mektuba baktı. “Evet, elbette,” dedi sonunda. “Beni Robert'a götürün sadece. Artık mektuba ihtiyacım yok.”

Ancak Mercer kapıyı açmak için çektiği an Bayan Wilfred döndü ve ona baktı. “Buraya gelişime kızmadığınızı ve beni kardeşinize layık olmaya uzak görmediğinizi düşünebilir miyim?” diye sordu alçak bir sesle.

Mercer bir anlığına kadını dikkatle süzdü. “Elbette,” dedi sonunda. “Aslında kardeşimin iyileşmesi için ilaç gibi geleceğinize eminim.”

Mercer önce Bayan Wilfred'ı yazlık eve bırakıp oradan Fitch'lere gideceği sıralarda akşam oluyordu. Uzakta durup Robin'in kapıyı açmasını ve bastonunu yere atıp yüzünü kadının boynuna gömerek ona sarılmasını izledi. Zavallı adam ağlıyor gibi gözüküyordu.

Mercer aceleyle uzaklaştı. Robin'in aksak bacağından daha çabuk düzeleceklerine emindi. Ama kardeşi için seviniyordu. Gerçekten seviniyordu. İlk izlenimlerinin aksine, Bayan Wilfred eğer gerekirse Robin'i sırtlayacak kadar sağlam bir kadın gibi duruyordu.

Fakat kadının lanet mektubu hâlâ Mercer'ın cebinde, bir düzine cevapsız soru ise aklındaydı. Atlan hızla sürüyordu. Zoe nasıl böylesi bir mektup gönderecek kadar pervasız bir ahmak olabilmisti?

Ama yine de Mercer bunun için ona hayran oldu. Eğer Zoe ile geçen bu haftalar ona bir şey öğrettiyse o da Zoe'nin hatalarının bazen onun en güçlü yanları olduğuydu. Bu pervasızlık cesareti betimleyen başka bir kelime olabilirdi. Onun çapkınlığının bir tür canlılık, yaşamının zengin, bulaşıcı sevgisinin bir parçası olması gibi. Ve tümü ona neden âşık olduğunun bir parçasıydı. Bunu şimdi kabul ediyordu.

Zoe ile evlenerek hayal kırıklığı ve karmaşayla dolu bir hayatı olacağına inanıyordu, gerçi onu sevmek bunların hepsine değerdi. Ama şimdi Zoe'nin yalnız ve bazen de acımasız olan varlığına ışık getirebileceğini ve atılganlığı ve yaşama sevincine hayatında ihtiyaç duyduğunu fark etmişti.

Belki de zıt kutupların birbirini çekmesinin bir nedeni vardı. Belki de iki farklı insan olan annesi ve üvey babası gibi birlikte yaşayarak bir bütün olup daha zengin ve dolu bir hayat oluşturabilirlerdi.

Yine de bu mektup Zoe'nin sonu olabilirdi. Mercer onun mektubu aldığını bilmesini istedi. Onun güvende olduğunu. Ve sonrasında kendisi için bazı sorulara bir daha sorulmamak üzere cevap almak isteyecekti. İçindeki aciliyet duygusu onu tetikliyor, siyah atlar araba yolunu dövüyordu. Karnına yine o tuhaf his yerleşmişti; sanki karnı kasılıyor gibiydi.

Arabayı yavaşlatıp Fitch'lerin çiftlik yoluna doğru döndü. Son dönemeci görene dek

ilerlemeye devam etti. Küçük kulübede kapılar ve pencereler büyükmüş gibi duruyor, yandaki bahçede, düzenli bir çalılığın ötesinde yeri eşeleyen tavukları ve biri gözü bağlı bir şekilde tökezlerken etrafında neşeyle bağırıp çağıran üç çocuğu görebiliyordu.

Mercer siyah faytonunu, şimdi arkasında boş bir sepet ve kova olan babasının alçak arabasının yanına çekti. Fitch ailesinin en büyük oğlu kapıyı itip perçemini çekiştirirken Mercer arabasından aşağı atladı.

“Lordum,” dedi delikanlı gözlerini hüzünlü bir şekilde yere indirerek. “İyi akşamlar, efendim.”

“Ah, sen genç Andrew olmalısın,” diyerek gülümsedi Mercer. “Bu geçen aylarda ne kadar da uzamışsın. Anneni duyduğumda çok üzüldüm, delikanlı.”

Genç adam saygılı bir mesafede durmaya devam etti ancak gözlerini Mercer'a çevirdi. “Teşekkürler, Lordum.”

“Babama bakmıştım,” dedi Mercer gelişigüzel. “O burada mı?”

Andrew Fitch toprağı gagalayan tavuklarla kaplı bir patikayı işaret etti. “Babamla kilise mezarlığına doğru yürüdüler, efendim.”

Ah, Bayan Fitch'in mezarına gitmişlerdi. Üvey babası bu gibi konularda çok düşünceliydi. Bu düşünce Mercer'ın zorlukla yutkunup gözlerini kışmasına neden olmuştu.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Ya Bayan Armstrong? O da Bay Amherst ile geldi, değil mi?”

Delikanlı başıyla ufak kulübenin açık kapısını gösterdi. “Bayan Trudy'yle hâlâ mutfaktalar, efendim,” dedi saygıyla. “Onu sizin için çağırayım mı?”

Mercer açık kapıya baktı. “Teşekkürler, Andrew, sen atlarımı bağla,” dedi delikanlının eline bir şilin bırakarak. “Hanımefendiyi ben çağırırım.”

Andrew görevinin başına geçerken, Mercer akşamüzerinin gölgeleriyle kaplanmış yolda ilerledi. Açık kapıya geldiğinde asma kaplı eşiğin altından geçerken şapkasını kolunun altına aldı. Taş kulübenin serin, gölgeli derinliklerinde, evin arkalarından gelen kadın sohbetini dinlerken gözleri ışığa yöneldi.

Mercer bir süre dar, beyaz badanalı salonda oyalandı. Ev temiz fakat sade döşenmişti, şöminesi senelerin getirdiğı bir siyahlıktaydı. Birisi kabaca yapılmış şöminenin üzerine bir çömlek içine, şaşırtıcı derecede sık duran kır çiçekleri koymuştu; hepsi geniş, san bir kurdeleyle bağlanmış papatyalar ve uzun, sivri, sapsan yoğurt otu çiçekleri.

İçgüdüsel olarak bunun Zoe'nin işi olduğunu biliyordu, şömineye ilerleyerek kurdeleye dokundu. Zoe'nin ince, narin teni gibi saf bir ipekti. Böylesi mütevazı bir yere, yıkıcı bir kayba uğramış kişilere yardım etmesinin ne anlama geldiğini merak etti. Belki de bu, onun da annesini genç yaşta kaybetmesinden kaynaklanıyordu. Ya da belki de Greythrope'ta bulamadığı bir parça huzuru burada bulmuştu.

Derken, kadınların sohbetinin arasında sert bir çatırtı duyuldu. Ses tahtayla yine tahta bir şeye vurulmuş gibi çıkmıştı. Kadınlar Zoe'nin süpürge kullanmadaki beceriksizliğine benzer bir konu hakkında koyu bir tartışmaya girerken Mercer salonda dolaştı. Zoe'nin süpürge kullanma düşüncesi onu güldürmüştü, fakat mutfığa açılan ve ardına güneş ışığı vuran kapıya geldiğinde Zoe'nin gerçekten hareketli bir şekilde etrafı süpürdüğünü gördü.

“Şimdi, şu köşeyi iyice temizle, dikkat et!” Zoe'nin hizmetçisi Trudy masayı ıslak bir bez parçasıyla ovalarken ileri doğru eğilmişti. “Evet, onu böyle bastır, yuvarlayarak düzgünce

fırçala sonra da tekrar süpür.”

Zoe bir köşeye eğilmiş, koyu renk dağınık saçlarını kafasına eğri oturttuğu beyaz bir başlığın içine sokmuştu. “Kim kumun bu kadar işe yarayacağını bilirdi ki!” diye şikâyet etti süpürgenin kıllarını yere sürterek. “Yemin ederim Tru, hayatım boyunca umarım bir zerresini bile bir daha görmem. Bu iğrenç.”

“Evet, ama kirleri sökecek,” dedi Trudy Zoe duvardaki bir dolabın altına eğilirken. “Hanımefendi! Başınıza dikkat edin!”

Çok geçti.

“Ah! Kahretsın!” Zoe başının üstünü eliyle ovarak geri sıçradı, çarptığı köşeye öfkeyle bakıyordu. “Trudy!”

“Hiç *Trudy*, deme,” dedi hizmetçi hızla. “Hatırlarsan bu senin kaçık fikrindi.”

“Kesinlikle,” dedi Zoe başını ovarken irkilerek.

“Ah, evet, Tanrı aşkına, gerçekten!” diye homurdandı Trudy fırçalamaya devam ederek. “Birden tüm işiniz bu oluverdi, bugünden önce, lazımlığını bu kadar temizlemezdin.”

Bunun üzerine Mercer büyük bir kahkaha attı. İki kadın korkudan sıçradı ve Zoe'nin beyaz başlığı tek gözünün üzerine düştü.

“Mercer!” Zoe'nin ses tonu azarlayıcıydı, yanakları pembeleşmişti. “Çalışan masum insanların arasına böyle süzülerek girmek zorunda mısın?”

Mercer bu lafın üzerine tekrar güldü ve şapkasını sandalyeye fırlattı. “Ah, Zoe, Trudy bile senin masum olmadığını biliyor, ayrıca onun yüzündeki ifadeye bakılırsa çalıştığın da doğru değil.”

Trudy elindeki bez parçasını suyla dolu kovanın içine attı. “Efendim, adil olmak gerekirse, elinin yatkın olduğunu kanıtladı,” dedi bezi tekrar alıp sıkarak. “Deneyimi olmasa bile cesareti var.”

“Bu doğru,” dedi Zoe burnunun üzerine dökülen saçına üfleyerek. “Ayrıca oldukça fena küfredebiliyorum. Mercer, hiç ahşap bir zemini fırçaladın mı? Kumun nasıl tuhaf yerlere girdiğini hayal bile edemezsin.”

“Ah, kumun tuhaf yerlere girmesiyle ilgili ufak bir deneyimim oldu,” dedi hızla. “Muhtemelen sen de hatırlarsın.”

“Ne...” derken gözleri kocaman oldu.

Mercer hafifçe gülümsedi. “Haydi Zoe, süpürgeni bırak,” dedi. “Benimle Greythrope'a dönmeni istiyorum.”

“Ne? Şimdi mi?”

Trudy Zoe'ye garip bir bakış attı. “Siz gidin, hanımefendi,” dedi. “İşimiz neredeyse bitti. Son kovaları da alıp Bay Amherst ile bir saat içinde döneceğim.”

Fakat Zoe Mercer'ı dikkatle izliyor, gözlerinden şüphe okunuyordu. “Bunu ben başlattım,” dedi. “Bitirmem lazım.”

“Bitirdik zaten,” diye karşı çıktı Trudy tekrar mutfak masasını fırçalamaya koyularak. “Neredeyse bitti.”

Mercer ellerini eski ahşap sandalyenin arkasına koyarak ileri doğru eğildi. “Sana sabah ilginç bir mektup aldığımı söylemeye geldim.”

“Gerçekten mi?” Zoe süpürgeyi yere bıraktı. “Kimden?”

Mercer omzunu kaldırdı. "Haydi, arabaya," dedi hızla. "Ardından sana anlatacağım, güven bana, bu görmek isteyeceğin bir mektup. Gerçekten şok edici."

"Pekâlâ, sen kazandın," diye homurdandı Zoe. Başlığını çoktan cebine atmıştı bile. "Tru, sirke, sabun ve bir tane kova bırak. Evde görüşürüz."

Mercer şapkasını alıp Zoe'ye kolunu uzattı. Arkasını dönerken Trudy'nin ona göz kırptığına neredeyse... neredeyse emindi.

Mercer, Zoe'yi elinden tutarak arabaya bindirip kafasındaki şişliği incelemesi için kendisine izin vermesi için onu ikna etti. Derisi tahriş olmamıştı ve şişliği de azdı. Mercer içi rahatlamış bir şekilde arabanın etrafından dolaşıp tekrar yola koyuldu.

Zoe'nin artan gerilimine rağmen, rotayı araba yoluna çevirene dek havayla alakalı söylediği birkaç cümleden başka bir şey demedi.

"Affedersin," dedi Zoe sonunda. "Sussex'ın çamuru ve yağmuru hakkında sıkıcı şeyler duymak istesem, akşamüstünü kardeşinle geçirirdim."

Mercer ona yan yan baktı. "Bu kötü olurdu, değil mi?"

Zoe cevap vermedi ancak gözlerini devirip kollarını göğsünde birleştirdi. Koyu renk bukleleri dalgalandı. Mercer omzunu silkerek yoluna bir kilometre daha devam etti. Ardından atları ana yoldan çekip onları Greythrope'un yüksek tepesine doğru çıkaran ufak, ağaçlık yola sürdü.

Zoe artık sabırsızlıktan titriyordu. "Mercer, Tanrı aşkına nereye gidiyoruz?" diye şikâyet etti. "Burada hiç yol yok. Tekerleği bir yere sıkıştırıcaksın."

"Yolu biliyorum," dedi Mercer sakın bir şekilde. "Eğer nereye bakacağını bilersen eski bir yol olduğunu da görürsün."

"Pekâlâ, öyleyse. Bana şu 'şok edici' mektubu anlatmayı düşünüyor musun?" dedi Zoe öfkeyle. "Yoksa hepsi bir aldatmaca mı? Beni Sussex'ın kuytularına götürüp açlık içinde bırakacağına inanmaya başladım. En azından seni bir daha asla kızdıramam."

Bunun üzerine Mercer arkasına dönüp tekrar güldü. "Ah, bunun için çok zekisin, hayatım," dedi. "Saçlarında dallar ve yapraklarla evin yolunu bulana dek, sincapların postunu çıkarmayı ve birkaç kuru dalla ateş yakmayı öğrenmiş olursun. Sonra da muhtemelen ördüğün sarmaşıklarla ya da benzer öldürücü şeylerle beni boğazlamak istersin."

Zoe burnunu çekti. "Ne kadar saçma!"

"Ah, senin yeteneğini asla hafife alman," dedi Mercer hızla. "Ne de olsa bugün süpürgeyi ustalıklı kullanmayı ve lazımlık yıkamayı öğrendin."

"Ah, Tanrı aşkına!" diye homurdandı Zoe. "Sadece bu yüzden Tru'yu dövebilirim! Ve biz yalnızca mutfakı temizledik. Bu tam olarak Newton fiziği sayılmaz." Koltuğunda birden hafifçe döndü. "İlerideki bir açıklık mı?" diyerek geniş güneş ışığının ağaçlarla kesiştiği yeri işaret etti.

"Öyle gerçekten." Mercer atları bir anda durdurdu.

"Neredeyiz?" diye sordu Zoe. "Neden buraya geldik? Mercer! Arabayı bu ağaçların arasından nasıl geri döndüreceksin?"

Mercer cevap vermedi ama arkasına dönüp onu kendine doğru çekti. Zoe bir süre kıpırdandı, ardından yüksek sesle iç çekerek karşı koymayı bıraktı.

"Zoe," diye mırıldandı Mercer yanağına doğru. "Hiç susmaz mısın?"

"Susmam," dedi Zoe. "İstedığimi elde edince."

“Hımm,” dedi Mercer. Ardından bir kolu Zoe'nin belinde, diğeri başının arkasında, parmakları saçının arasında dolaşırken onu derinden, arzuyla öptü. Zoe'nin elleri Mercer'ın boynundayken, tekrar içini çekti. Mercer dilini onun kine değdirerek öpüşmeye devam etti, ardından dilini yavaşça ağzının derinliklerine uzattı.

Ayrıldıklarında Zoe'nin gözleri kocaman açılmıştı.

“Şimdi de,” dedi Mercer sessizce, “ben istediğimi elde ettim.”

“Tanrım, Mercer,” dedi Zoe nefesi kesilmiş halde. Dudakları öpüşmeden dolayı hâlâ ıslaktı. “Beni buraya bunun için mi getirdin?”

“Bir bakıma.” Gözleri yan kapalı, başka bir şey yapamayacak gibi zevkten başı dönmüş bir şekilde Zoe'yi tekrar öptü. Bu sefer ellerini vücudunda dolaştırmıştı. Bir süre, kendini onda kaybetti ve sadece sahildeki ateşin ışığında çıplakken nasıl görüldüğünü düşündü. O gece onsuz yaşayamayacağını fark etmişti.

Belki de ona bunu söylemenin zamanı gelmişti.

“Zoe,” dedi dudaklarını biraz geriye çekerek. “Zoe, sensiz yaşayamam... ve yaşamayacağım da. Anlıyor musun?”

Zoe gözlerini Mercer'ın kılınere dikerek, elini onun sert sakallarıyla kaplı yanağına koydu. “Ah, Mercer!” dedi hafifçe. “Ne oldu? Anlat bana.”

“Her şey oldu.” Zoe'nin narin omuzlarını kavradı. “Zoe, Claire'den sonsuza kadar kurtuldum. Sana söz veriyorum seninle bir daha uğraşmayacak.”

Zoe şaşkın bir şekilde gülümsedi. “Tanrım, onu uçuruma mı ittin?”

“Hayır, daha iyisi,” dedi Mercer. “Onu bu sabah Dover'a yolladım.”

“Bunu duydum,” diye kabul etti Zoe. “Ama diğeri... Emin misin? Ne de olsa hamile değil mi?”

Mercer başını salladı. “Sanırım bu başından beri bir yalanmış,” diye cevap verdi. “Bunu pek kabul etmese de... Yine de, Fransa'ya döndü. Kocasına.”

“Kocasına mı? Adam onu isteyecek mi?”

Mercer haince gülümsedi. “Ah, Claire'in bazı yetenekleri var,” diye mırıldandı. “Onu ikna edecektir... Bunun için ona her türlü desteği verdim.”

“Uçuruma itmedin yani, sadece sıradan bir şantaj yaptın, öyle mi?” diye sırtı Zoe. “Tanrım, Mercer. Söyledikleri kadar taş kalplisin gerçekten.”

“Zoe, bu zavallı kadın senin sonun olacaktı,” dedi hafifçe. “Ve ben onun hak etmediği hiçbir şey yapmadım.”

Bunun üzerine Zoe'nin gülümsemesi birden kayboldu. “Muhtemelen,” diye mırıldandı. “Ama korkarım Claire'in yardımı olmadan ben de kendimi mahvedebilirim. Gerçekten, ben... Korkarım ben bunu çoktan yaptım.”

Mercer dudaklarına hafifçe dokunarak Zoe'yi tekrar öptü. Geri çekildiğinde gözlerinin yaşlarla buğulandığını gördü. “Zoe!” dedi usulca çıkışarak. “Mahvolmaktan konuşmayı bırakalım. İşte, al oku.”

Zoe yavaşça mektubu aldı. Karalanmış adresi gördüğünde, “Ah!” diye bağırdı.

“Zoe,” dedi Mercer tekrar nazik bir tonda. “Ah, sevgilim. Ne yaptığını sanıyordun?”

Zoe katlanmış kâğıda baktı, gözlerine inanamıyordu. Ama yanlış görüyor olamazdı. Bu nasıl Mercer'ın eline geçmişti? Bunun tek bir şekilde olacağını anladı. Elleri titremeye başladı.

“Ah, Mercer!” Gözlerinde yalvaran bakışlarla hızla ona döndü. “Bu mümkün mü? Yoksa sonunda geldi mi?”

“Geldi,” dedi Mercer sessizce.

Zoe aniden koltuğunda döndü. Mercer dudaklarından öptüğünden beri düşünceler ve duygulardan oluşan pek çok şey kafasında dönüyordu. Ve bu... Tanrım bu... bu bir mucize olmalıydı.

“Ah, lütfen,” diye yalvardı Zoe hızla göz kırıştırarak. “Lütfen, bana Robin'i affettiğini söyle! Onu hâlâ sevdiğini söyle. Seviyordur, değil mi? Yoksa Londra'dan onca yol tepmesi...”

“Onu hâlâ seviyor,” diye cevap verdi Mercer gülümseyerek. “Ve zamanla onu affedecek. Ama Yorkshire'dan gelmiş, posta arabasıyla. Bu yüzden gelmesi uzun zaman almış. Asla gelmeyecek diye karamsarlığa kapılmıştın, değil mi? Keşke Zoe, bana güvenseydin.”

Zoe tekrar mektuba baktı. “Ama sen beni azarlardın,” dedi değerliymişçesine kâğıdın kırışıklıklarını düzelterek. “Yaptığını biliyorsun, Mercer. Sana yakışan bir şey asla yapamıyorum.”

Mercer dilinin altından yumuşak bir ses çıkardı. “Zoe!” dedi hafifçe. “Sana bu kadar kötü mü davranıyorum? Yaşadığımız onca şeyden sonra...”

Zoe gülmeye ya da iç çekmeye benzer bir ses çıkardı. “Evet!” dedi. “Dünyadaki en katı, en haşin adamsın! Seni asla memnun edemedim.”

“Bu hiç de doğru değil, canım,” dedi Mercer. “Beni oldukça memnun ettin. Ah, Zoe bize ne olacak?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Zoe. “Zavallı Bayan Wilfred'a ne yaptığını anlat sadece.”

“Sana gelmeden önce onu yazlık eve bıraktım,” dedi Mercer. “Arabadan aşağı inmesine yardımcı oldum ve onu Robin'in kollarında bıraktım.”

“Robin'in yaraları onu duraksatmadı, öyle mi?” diye sordu Zoe.

“Sanırım hayır,” dedi Mercer sırtarak. “Kadın onun dudaklarını, ardından yüzünü arzuyla öpüyordu.”

“Ah!” dedi Zoe soluksuz bir halde. “Kadın onunla evlenir mi dersin?”

“Robin dersini aldığı için ona bir süre sonra evlenme teklif edecektir,” dedi Mercer. “Ama hanımefendiye gelince, onun çelik gibi iradesi var. Robin'in ona âşık olduğunda bunu fark ettiğini sanmıyorum.”

“Ah, ama seçim yapmıyoruz,” diye fısıldadı Zoe. “Âşık olacağımız kişiyi seçmiyoruz, Mercer.”

Mercer onun elini tutup öptü. “Biliyor musun aşkım, bunu bana geçenlerde çok bilgin biri daha söylemişti.”

“Ve bu doğru,” diye devam etti Zoe. “Sadece kapılıyoruz. Âşık oluyoruz. Bazen Robin'inki gibi paldır küldür ve bazen de olduğunu fark etmeksizin yavaş bir şekilde.”

“Evet, benim başıma gelen de bu işte,” dedi Mercer boğuk bir sesle.

Zoe ona yan yan garip bir bakış attı. “Hangisi?”

“İkisi de,” dedi Mercer. “Önce yavaşça ve tutmaya çalıştığım acı veren, ufak damlalarla... ardından bir anda çöken, amansız dalgalarla, tıpkı bir barajın patlaması gibi...”

“Ne romantik,” dedi Zoe kuru bir sesle.

Ardından Mercer onun yüzünü tek eline alarak onu şaşırttı. “Sana romantik ne olduğunu

göstereceğim,” dedi gözlerini kaçırmadan. “Romantik olan bu.” Ardından kollarını Zoe'ye dolayıp onu kendine doğru çekti ve tatlılıkla öptü. Öpüşmeyi bıraktığında dizginleri eline alıp atlara doğru salladı.

Araba hareket etti. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Zoe soluksuz bir şekilde.

“Göstereceğim.”

Güneş ışığının içine doğru birkaç metre ilerledi. Dağın sırtının ucuna doğru, ağaçların seyrekleştiği, en yüksek yere ilerliyorlardı.

Ve burada harika bir manzara vardı! Bir anda parlak yaz güneşine dalıp atla zirveye çıktılar. Bir anda karşı tepenin üzerinde yayılmış olan Greythrope'un tüm ihtişamlı manzarası ortaya çıkmıştı. Büyük taş kanatlar zarif bir yırtıcı kuşunkiler gibi arkaya uzanıyor, avlunun sütunları akşamüstü güneşinde kalayla karışık gümüş renginde muazzam bir şekilde yükseliyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı Zoe. “Nasıl bir yer burası! Yoldaki manzaradan bile daha iyi.”

“Muhteşem, öyle değil mi?” Mercer güneş ışığı karşısında gözlerini kısıtı. “Büyükbabamın manzarayı seyretmek için yaptırdığı süslü bir tapınak vardı. Bugünlerde pek kullanılmıyor.”

Zoe atların başının üzerinden bakmak için boynunu uzattı. Biraz ayağa kalkıp tepeye doğru bakınca, Greythrope'un ön cephesinde bulunan altı mermer sütunun minik versiyonlarının bakır bir çatının altında durduğunu görebilmişti. Mercer markilerinin zenginliği ve gücü önünde uzanıyordu; ev ve bakımlı topraklar ailenin ne kadar üstün bir konumda olduğunu mimari bir şekilde gözler önüne seriyordu. Zoe Greythrope'la ilk karşılaştığı anda şaşırmışsa, burada dili tutulmuştu ve Mercer ile kendi statüsü arasındaki farkın derin boşluğunu tekrar hissetmişti.

Mercer arabadan aşağı atlayıp Zoe'ye elini uzattı. Zoe eve son bir bakış attıktan sonra ayağa kalktı. Mercer onu belinden yakalayıp ağırlığı yokmuş gibi yüksek faytondan aşağıya indirdi. Hafifçe dudaklarını öptü.

“Haydi,” dedi elini tutarak.

Onu engebeli, geniş, beyaz mermer basamaklardan süslü tapınağa doğru götürdü. Zoe içeri girip hızla vadinin üzerindeki, sadece Greythrope'a değil, göle ve yazlık eve de bakan taş balkona doğru ilerledi.

Mercer sıcak ve huzur dolu varlığıyla ona eşlik etti. Ona her zaman böyle görünmüştü. Zoe onu ne kadar uzun süredir tanıdığını, ona güvendiğini tekrar düşündü. Mercer onu kendisinden bile korumuştur. Zoe ona ne kadar sırtını yasladığını kendine bile itiraf etmemişti. Ya da onu ne kadar çok sevdiğini... Kendine uygun olmadığını bilerek, onu uzaktan uzağa sevdiğini... Greythrope ne kadar boyun eğmez görünüyorsa geleceği de önünde o kadar belirsizlikle dolu bir şekilde uzanıyordu.

Mercer Zoe'nin elini avuç içleri birbirine değecek şekilde tuttu. Ayakta yan yana duruyorlardı. Ardından elini dudaklarına götürdü. “Evlen benimle, Zoe.” Ses tonu kısık ve talepkâr: “Benimle evlen ve tüm bunların sahibi ol. Benimle evlen ve tüm her şey gerçekten ama gerçekten mükemmel olsun.”

Zoe Mercer'ın elini sıktı. “Mercer, acele...” “Evlen benimle, Zoe,” diye itiraz etti Mercer. “Tartışma. Kavgaya etme. Birlikte olamayacağımıza dair bir sürü başka bahane söyleme. Seninle evlenmek istiyorum. Evet dersene çok daha basit olacak, aşkım. Yoksa...”

Zoe Mercer'ın parlak mavi gökyüzüne karşı duran sağlam profiline yan yan baktı. “Yoksa

ne?"

Gözleri hâlâ uzaklarda, sessizce gülümsedi. "Eh öyleyse, Gretna Green'de* evlenebiliriz," dedi sessizce. "Seni kucaklayıp kaçırabilirim."

* İskoçya'nın İngiltere sınırına yakın küçük bir kasaba. 1753 yılında çıkarılan bir yasayla İngiltere'de 21 yaşına gelmemiş olan gençlerin evlenmelerine sınır getirilince gençler İskoçya'ya kaçarak bulunan şahitler huzurunda (genelde demirci dükkânından bir nalbant) evlenme imkânına kavuşurdu, (ed.n.)

"Ne?" dedi Zoe. "Büyük Lord Mercer mı bunu yapacak? Kendini kız kaçırarak düşürecek mi? Hiç sanmıyorum."

Bunun üzerine Mercer başını çevirip onun gözlerine baktı. "Yapamaz mıyım sence?" dedi. "Beni seviyorsun, Zoe. Bunu öpüşmelerin söylüyor. Vücudun söylüyor. Hatta bunu... bunu bir iki kez söylediğini de hatırlıyorum. Tanrı biliyor ki seni seviyorum. Ve sana sahip olacağım."

"Öyle mi!" dedi Zoe bıkkınlık dolu bir halde. "Gerçekten mi?"

Mercer başını salladı. "Evet," dedi sessizce. "Evet, eğer ahmaklıkta ısrarlıysan, seni arabama atıp bu işi eski usul, İskoçlarınki gibi bitireceğim. Gerçekten, şimdi düşündüm de bu daha munasip görünüyor."

"Mercer," dedi Zoe sessizce. "Bunu istediğinden gerçekten, gerçekten emin misin? Beni çok iyi tanıyorsun. Ben de kendimi tanıyorum. Seni bir ay içinde tamamen çıldırtabilirim."

"Son söylediğin doğru olabilir," diye kabul etti Mercer. "Bu konuda şansımı deneyeceğim. Ama ya diğer söylediklerin? Seni tanıyor muydum? Bu yaz öncesinde yani. Muhtemelen tanı mıyordum. Hatta belki de bu kahrolası, aptal mektubu okuyana dek tam anlamıyla tanı mıyordum. O sırada ne düşünüyordun?"

"Sadece Robin'in mutsuzluğundan sorumlu olduğumu," diye fısıldadı Zoe.

"Şimdi de benimkinden sorumlu olacağını mı düşünüyorsun?" dedi Mercer sessizce.

Bu cümlede büyük bir hüznün vardı. Zoe içini çekerek zorla nefes aldı. "Mercer," diye fısıldadı. "Gerçekten mutsuz olur musun?"

"Gerçekten olurum," dedi Mercer. "Uzun süredir senin hayatımdaki varlığına kesin gözüyle baktım. Ardından başka biriyle, hatta Robin'le evlenmen konusuyla karşı karşıya kaldığımda... bunun yanlış olduğunu hissederek sarsılmıştım. Sonra sana karşı hissettiklerimi anladım, Zoe. Ah, bu ailevi bir sevgiden öteydi. Seni kaybetme düşüncesi... Tanrım, nefesimi... Hayır, hayatımı çekip almıştı."

Zoe parmaklarını dudaklarına götürdü. "Bunu bilmiyordum," diye fısıldadı duyulmayacak bir tonda. "Ah, Mercer. Bunu bilmiyordum. Sadece kızdığını düşünmüştüm."

"Kızmıştım. Ama kendime." Ardından Zoe'ye bakmak için tamamen döndü, vakur gözleri neredeyse yalvarıyor, sert yüzü Zoe'ye nefes kesici derecede güzel görünüyordu. "Zoe, sen ihtiyacım olan şeysin. Beni tamamlıyorsun. Beni... beni bir şekilde bir bütün haline getiriyorsun. Sensizken, kendimi çok suratsız, aksi, çok... Ah, bilmiyorum. Belki de fazla inatçıyım. Ama seninleyken mutluyum. Beni delirtsen, sinirlendirsene bile mutlu oluyorum."

Fakat Zoe bir şey diyemiyordu. Parmak uçları aniden titremeye başlayan dudaklarına bastırıyor, baskı yapan sıcak gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ardından bir damla, zarifçe yanağından kayarak burnuna doğru kaydı.

Mercer ona sessizce gülümseyerek baktı. Başparmağıyla yanağını okşadı. “Zoe, biz sonsuza dek birbirimize bağlıyız,” dedi sessizce. “Bundan kaçış yok. İkimiz de kaçamayız. Şimdi, benimle evlenecek misin? Tanrı aşkına kadın, yalnızca evet de.”

“Evet.”

Kelime Zoe'nin dudaklarından beklenmedik bir şekilde fırlamış gibiydi. Ardından Zoe yüzünü Mercer'ın boynuna gömerek kollarını ona doladı. “Evet, Mercer. Seninle evleneceğim ve hayatını tımarhaneye çevireceğim.”

Mercer onun saçlarını öptü. “Ah, Zoe Stoacı düşünürlerin dediklerini bilirsin,” diye mırıldandı. “Biraz delilik olmadan büyük deha olmaz. Seninle benim beraberliğim de... saf bir dahililik olacak.”

Son

Kitap: Kaya_tr

Tarama: Zeynep_mat

Düzenleme: Carpe Diem

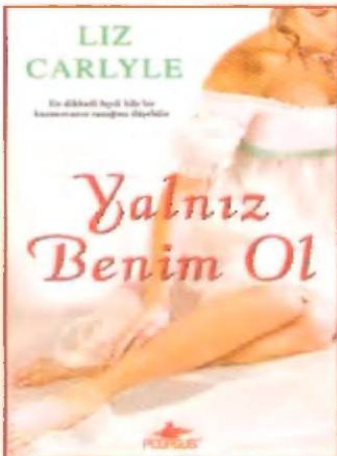
KARANLIK BİR ARZU NE ZAMAN KARŞI KONULAMAZ HALE GELİR?

Zoe Armstrong son derece güzel, çekici ve zengin olmasına rağmen evlenilmesi mümkün olmayan bir kadındır. Gerçek aşktan doğacak bir evliliğin imkânsız olduğunu düşündüğü için sosyetenin emsalsiz flört düşkünü ve baş belası olma rolünü kabullenmiştir. Sosyetenin en parlak mücevherlerinden olsa da eş seçimi Londra'nın en berbat servet avcılarından oluşan bir listeden ibaretmiş gibi görünmektedir. Fakat duygusallığı yüzünden pervasızca davranınca tüm işler değişecektir...

Mercer Markisi Stuart Rowland, Zoe'nin çocukluktan beri geniş ailesinin bir parçası olmuştur. Zoe ne kadar hayat doluysa, o kadar asık suratlı olan Mercer ikisinden daha kötü bir çift olamayacağını düşünmektedir... Ta ki hayırsız kardeşi Robert kimsenin aklına gelmeyecek bir şey yapıp Zoe'yle nişanlanana kadar. Bir skandaldan ve sosyetenin meraklı gözlerinden kaçabilmek için Mercer'ın taşradaki büyük malikânesine gelen Zoe ile Mercer karanlık arzularının artık reddedemedikleri, fırtınalı bir tutkuya dönüştüğünü fark edecektir.

“Liz Carlyle, öykülerine bir ustanın hüneriyle
tutku ve entrika dokuyor.”

New York Times bestseller yazarı Karen Robards

Kaya_tr

Zeynep_mat
Carpe Diem